RICHARD DOETSCH

HOȚII PARADISULUI

Cea mai bine păzită comoară din lume.
Un secret străvechi, o călătorie incitantă
în inima Vaticanului

THRILLER

RICHARD DOETSCH

HOȚII PARADÍSULUI

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DOETSCH, RICHARD
Hoţii paradisului / Richard Doetsch; trad.: Oana Cristea. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-369-3

I. Cristea, Oana (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

RICHARD DOETSCH
The Thieves of Heaven
© 2006 by Richard Doetsch

Traducere din limba engleză
OANA CRISTEA

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

octombrie 2007

ISBN 978-973-103-369-3

Pentru Virginia,
cea mai bună prietenă a mea.
Te iubesc din tot sufletul.

Dragostea oferă o alinare pe care o simt doar cei care știu ce înseamnă să iubești. Este caldă și sigură, eliberată de mânie și de gelozie. Este euforică și te face imun la cruzimea vieții. Este plină de speranță fără sfârșit, gratitudine nestinsă și altruism adevărat. Este cel mai rar dintre toate darurile.

Mulțumiri

Am deosebita plăcere de a le mulțumi următoarelor persoane:

Lui Gene și Wandei Sgarlata, fără a căror prietenie și sprijin nu ați citi aceste cuvinte; lui Irwyn Applebaum, pentru că mi-a deschis o ușă și mi-a dat această ocazie; Nitei Taublib, pentru că a încheiat această afacere și mi-a transformat visul în realitate; lui Kate Miciak, pentru răbdarea ta nesfârșită, pentru îndrumări și încredere; lui Joel Gotler, pentru că a făcut imposibilul; Mariei Faillace și tuturor celor de la Fox 2000, pentru că mi-au dat entuziasmul inițial.

Și, mai mult decât oricui, Cynthiei Mason. Îți mulțumesc pentru gândirea ta inovatoare, pentru credința nesfârșită în fața obstacolelor și pentru prietenia adevărată.

Mulțumesc familiei mele: ție, Richard, pentru curiozitatea, inteligența și puterea ta; ție, Marguerite, pentru umorul, inima și frumusețea ta; ție, Isabelle, pentru zâmbetul, râsul și inocența ta. Cel mai important, îți mulțumesc, Virginia, pentru că m-ai suportat și când munceam în toiul nopții. Tu ești

inspirația mea, tu mă faci să râd, tu ești bucuria mea; tu ești sursa tuturor lucrurilor bune din viața mea.

În cele din urmă, ție, cititorule, îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să citești *Hoții Paradisului*. Astăzi, într-o epocă în care oamenii aleg să se distreze cu filme de două ore, cu seriale de jumătate de oră și cu videoclipuri de trei minute, este plăcut să afli că mai există încă persoane care aleg să citească și să lase povestea să pună stăpânire pe imaginația lor.

Richard

Pe timp de noapte, în New York

Michael St. Pierre îşi fixă la ochiul stâng monocularul Steiner cu vedere nocturnă, slăbi puţin frânghia şi îşi continuă coborârea de la etajul paisprezece. Aleea întunecată, pe care acum o vedea verde, era locul în care trebuia să aterizeze. Avea grijă să nu privească spre luminile marelui oraş din depărtare; nu-şi permitea să orbească în acel moment al vieţii sale. Aleea de dedesubt era liberă, cu excepţia câtorva saci de gunoi şi a doi şobolani în căutare de pradă. După ce va străbate în fugă cei treizeci de metri, va putea sări peste zidul de granit înalt de trei metri şi se va putea refugia în siguranţa oferită de Central Park noaptea. Rămase în umbra clădirilor din jurul lui. Nu-şi făcea griji că va fi prins: ce fusese mai greu trecuse, iar colţul ăsta de lume era părăsit.

Mai avea optsprezece metri până jos, când zări cu coada ochiului stâng – care bătea departe cu ajutorul dispozitivului – carne. Carne moale, dezgolită. Era în clădirea alăturată, un bloc de locuinţe, la etajul cinci. Blocul cufundat în întuneric, ca şi cum nimeni n-ar fi fost acasă, de alături, de lângă Fifth Avenue. Putea să jure că vedea un sân. Îşi întoarse privirea; nu era un voaior. Dar era o priveliştе plăcută, la o aruncătură de băţ. Nu şi-ar fi dat seama niciodată, dacă n-ar fi avut

monocularul cu vedere nocturnă. Cu toate acestea, nu-şi făcea griji: ea nu-l putea vedea, Michael era sigur de asta.

Îşi continuă coborârea în noaptea fierbinte, umedă.

Însă, aidoma unei sirene, imaginea zărită îl trase înapoi, chiar dacă doar pentru o secundă. Da, era un sân. Doi, de fapt. Bine proporţionaţi, deasupra unei talii zvelte – întreaga scenă scăldată în verde. Dumnezeule, chiar că-i plăcea priveliştea de sus. Femeia stătea întinsă pe spate. Nu-i vedea clar faţa, dar avea un corp excepţional. „Gândeşte-te la ce ai de făcut", îşi reaminti, luptându-se cu pofta de moment.

Mai dădu puţin drumul la frânghie, continuându-şi coborârea. Investise prea multe ore ca să rişte totul din cauza unor priviri furişe aruncate unor iubiţi care nu bănuiau nimic. Dacă se ţinea de plan, avea să ajungă acasă în scurt timp, în siguranţă, în braţele miresei sale, care era mult mai ademenitoare decât femeia din faţa lui. „Deşi are un corp cum n-a mai văzut la nimeni până acum."

Deodată, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, femeia întoarse capul spre stânga, către fereastră. Michael îngheţă, ţinându-se strâns de frânghie, fără să scoată un sunet, fără să respire. Îl văzuse? Imposibil. Era îmbrăcat astfel încât să nu fie observat, iar zona din jurul lui n-ar fi putut fi mai întunecată.

Apoi simţi un gol în stomac.

Femeia nu se uita la el; nici n-ar fi putut. Avea ochii acoperiţi cu o cârpă neagră şi un căluş în gură. Corpul nu i se răsucea de pasiune, ci de groază. Se uită mai atent. Era legată, întinsă pe o masă, cu picioarele desfăcute, şi suferea. Simţi o izbucnire de mânie când văzu o siluetă lângă ea; faţa bărbatului era ascunsă de întuneric, dar nu şi arma din mâna sa. Nu era o joacă: femeia era violată. Şi totul se întâmpla la mai puţin de şase metri de el.

Privi în jos. Numai cincisprezece metri de parcurs. Libertatea. Simţi cum punguţa pe care o purta în spate îşi schimbă centrul de greutate. Şase luni de planuri pentru a o obţine; era

viitorul său. N-o să-l lase să-i scape printre degete. Nu era momentul s-o facă pe eroul.

Dar femeia era tot acolo, cu pielea colorată în nuanţa de verde a monocularului de noapte şi cu corpul zbătându-se în legături. Michael nu trebuia să audă ca să ştie că ţipa în spatele căluşului din gură.

Vară în Upper East Side. Majoritatea locuitorilor abandonaseră oraşul pentru zone precum Hamptons, Greenwich, pentru bucăţica lor din ceea ce numeau „la ţară", lăsându-şi apartamentele prăfuite şi în întuneric până în septembrie. Regii şi reginele îşi abandonaseră castelele pentru păşuni mai verzi şi un aer mai proaspăt, lăsând în urmă fiefurile din Silicon Alley şi imperiile din Wall Street. Era o concentraţie de bogăţie ca nicăieri în lume, totul închis în treizeci de cvartale cu faţade văruite şi portari irlandezi mătăhăloşi.

Ambasada impunătoare fusese iniţial casa şi biroul lui J.S. Vandervelde, un baron al petrolului, al cărui imperiu rivalizase cu cele ale lui Getty, Rockefeller şi Carnegie. Guvernul din Akbiquestan cumpărase clădirea la începutul anilor şaptezeci, nu pentru frumuseţea şi bogăţia ornamentelor, ci pentru structura exterioară impenetrabilă: ziduri groase de un metru, uşi masive, geamuri blindate. Cei din familia Vandervelde îşi aflaseră locul în lume: îşi ştiau duşmanii mai bine decât îşi cunoşteau rudele, aşa că puseseră ca locuinţa să le fie proiectată corespunzător. Johan Sebastian Vandervelde îşi construise fortăreaţa – un conac cu opt etaje de locuit şi şapte etaje de birouri – în 1915, mutându-şi familia din casa lor din Greenwich Village de pe Fourth Street în cartierul select al oraşului. Pentru Johan Sebastian Vandervelde devenise ceva obişnuit să aibă conflicte cu muncitorii săi, şi pentru asta trebuia plătit un preţ. Dar nu voia ca acest preţ să fie plătit cu sânge, în pragul propriei case.

Şi cei din Akbiquestan îşi cunoşteau locul în lume şi ştiau că au mai multă nevoie de un buncăr decât de o clădire de birouri. Când se mutaseră, modernizaseră instalaţiile de apă, de electricitate, de încălzire şi sistemul de securitate din fosta casă a lui Vandervelde. Nu se putea pătrunde înăuntru decât pe uşa de la intrare, dacă erai dispus să treci cu răbdare de paznici, scanere, arme şi tot tacâmul.

Oamenii însă tind să gândească în două dimensiuni, nu în trei. Un atac de sus nu fusese niciodată considerat o ameninţare, nici măcar atunci când ambasadorul Akbiquestanului se afla în reşedinţa sa. Acoperişul era dotat doar cu alarme standard la uşi, ferestre şi luminatoare.

Fuseseră necesare şase luni de planuri. Michael cunoştea fiecare colţ al clădirii mai bine decât cel mai vechi locatar al acesteia. Cei de la Comisia de Conservare a Monumentelor fuseseră extrem de amabili şi-i furnizaseră planuri integrale şi specificaţii complete privind proprietatea. Când auziră că scria o carte despre istoria celui mai faimos bulevard din lume, lăsară totul baltă ca să-l ajute pe tânărul drăguţ în costum Ralph Lauren. Nu-i dădură informaţii doar despre clădirea respectivă, ci şi despre fiecare dintre structurile adiacente. Forbes Carlton Smyth – Michael îşi alesese acest nume fictiv pentru rezonanţa sa aristocratică – îi asigură pe toţi membrii comisiei că vor primi mulţumiri pentru sprijinul oferit. Sistemul de securitate american fu identificat cu uşurinţă, iar Michael cumpără codurile de acces de la producător la un tarif mic, deoarece americanii nu se prea dădeau în vânt după cei din Akbiquestan.

Ca orice bun om de afaceri, Michael era meticulos în ceea ce făcea, având grijă de toate detaliile. Era un profesionist până în măduva oaselor. Când planifica ceva, încerca totul şi nu trecea cu vederea nici un amănunt. Fiecare scenariu previzibil era testat şi verificat. Dar, spre deosebire de alte firme, el avea una de o singură persoană. Nu tu personal la Cercetare & Dezvoltare, nu tu secretariat, nu tu şef de resurse umane.

Michael lucra întotdeauna singur; într-un domeniu în care nu exista nici urmă de încredere, nu puteai fi genul încrezător. Întotdeauna dădea spargeri la cei care nu se duceau la poliţie: guverne, infractori, cei cu asigurare prea mare. Nimic nu putea să conducă la el. Întotdeauna intra şi ieşea în câteva minute, niciodată nu făcea vreo greşeală, niciodată nu lăsa vreo urmă, vreun indiciu şi, lucrul cel mai important, niciodată nu se lăsa prins.

Ambasada avea personal insuficient acum că indivizii de la Naţiunile Unite erau în vacanţă. Câte doi gardieni de serviciu în fiecare tură, câţiva secretari în timpul zilei, şi asta era tot. Toţi ceilalţi plecaseră acasă să se bucure de ţinutul pustiu şi muntos pe care-l reprezentau.

Ambasadorul, Anwar Sri Ruskot, era un general respectat care excela în diplomaţie, dar acest talent nici nu se compara cu cele mai mari abilităţi ale sale. Generalul Ruskot era bine-cunoscut pe piaţa neagră drept curier, intermediar şi vânzător de primă mână, specializat în traficul cu antichităţi, bijuterii şi tablouri, ascunzându-se în tot acest timp în spatele acreditării sale diplomatice. În ceea ce-l privea pe general, valiza diplomatică era o invenţie mai importantă decât electricitatea, becul şi femeile, luate laolaltă. Zvonurile despre activităţile sale deveniseră frecvente în cercurile poliţiei, dar FBI-ul şi Interpolul nu aveau nici o putere. Dacă l-ar fi scuturat un pic, Ministerul Afacerilor Externe ar fi avut de-a face cu o criză majoră, care-ar fi putut duce cu uşurinţă la vărsare de sânge între cele două ţări nu tocmai prietene.

Când generalul Ruskot era în oraş, îşi conducea afacerea de la etajul paisprezece al ambasadei, unde era la adăpost de paznicii, consilierii, secretarii şi trepăduşii lui. Biroul său se afla la ultimul etaj, unde nu avea acces decât el. Ruskot pretindea că acolo se ocupa de afacerile cele mai delicate ale ţării şi că, dacă acestea ar fi fost dezvăluite prematur, impactul ar fi fost catastrofal pentru diplomaţia mondială.

Nimeni nu mergea vreodată la etajul paisprezece, indiferent de situaţie.

Michael fu primul care văzu adevăratele operaţiuni ale generalului. Atârna în mijlocul încăperii, de un cablu Kevlar, la o distanţă de un metru şi jumătate de podea, luminând în jur cu o mică lanternă-creion. Biroul era mare, ceva între biblioteca unui gentleman şi un local de fumat opiu. Un birou masculin masiv, înconjurat de scaune cu spătar înalt, îmbrăcate în piele roşie, era amplasat lângă peretele din spate, în vreme ce lângă peretele opus era o zonă cu multe perne moi strânse în jurul unei *hookah*, mirosul stătut de opiu persistând încă în aer. Prin mulţimea de antichităţi orientale şi picturi ale maeştrilor, de covoare şi tapiserii turceşti, se găseau registre, dosare şi computere care ofereau detalii despre fiecare tranzacţie dubioasă, fiecare plată ilicită, fiecare afacere pe sub mână. În vreme ce majoritatea infractorilor erau discreţi cu privire la ţinerea evidenţei, Ruskot nu avusese niciodată grija asta: generalul nu era pe teritoriu american, acesta era teritoriul statului Akbiquestan, protejat de Convenţia de la Viena.

Michael intrase pe alee la scurt timp după miezul nopţii, ca să-şi înceapă urcuşul. Magazinul cu patru etaje era lângă Madison Avenue, iar faţada sa de granit era visul oricărui căţărător. În spate ducea un colac de frânghie subţire, ranforsată; de centură avea prinse carabiniere, cleme şi o trusă de ustensile – toate legate cu bandă izolatoare, ca să nu facă zgomot. Îşi începu ascensiunea din aleea întunecoasă, agăţându-se cu degetele de şanţurile imposibil de înguste dintre blocurile de granit ale clădirii. De parcă ar fi ieşit la plimbare, escaladă magazinul în câteva secunde, apoi străbătu acoperişul şi se îndreptă spre blocul de locuinţe alăturat, cu opt etaje. Având stilul şi puterea unui alpinist, trecu de la o clădire la alta spre Fifth Avenue, urcând din ce în ce mai sus. Lui Michael îi plăcea să se cţere pe clădiri

mai mult decât pe stânci. Acestea reprezentau o provocare mai mare şi-i dădeau un sentiment mai puternic de împlinire. Ajunsese să se dea în vânt după faţade în facultate: căminul Towers fusese primul său Everest. Urcase până la etajul douăzeci şi doi al căminului, se strecurase şi ieşise pe fereastră din camera unui profesor stagiar, fără să scoată un sunet, totul pentru un test. Aventura nu avusese rezultatul scontat – fata pentru care-l furase tot picase examenul.

Michael coborî pe acoperişul Ambasadei Akbiquestanului de pe imobilul alăturat, de optsprezece etaje. Luminatorul, instalat în '68, avea montată o alarmă, care era însă uşor de dezactivat prin câteva conexiuni directe. Scoase geamul, se uită prin încăperea întunecată cu ajutorul monocularului, apoi se lăsă să coboare. O minunăţie de apartament, şi o colecţie grozavă de obiecte de artă. Michael studiase planurile aşa cum ar fi studiat strategiile de joc ale unei echipe de fotbal, şi le-ar fi putut reface cu uşurinţă şi legat la ochi; cunoştea fiecare centimetru din încăpere cu mult înainte de a pune piciorul acolo.

Din diversele sale surse aflase de o cantitate considerabilă de diamante neşlefuite care se aflau în acel loc, iar informaţiile sale se dovedirăcorecte când seiful Wells Fargo din 1908, înalt de doi metri, se deschise sub acţiunea degetelor sale de cunoscător. Într-adevăr, erau diamante. Desfăcu punguţa de catifea neagră cu bijuterii şi le văzu, scânteind sub privirea lui ca nişte stele pe cerul nopţii. Destule cât să umpli o cutie de biscuiţi. Treizeci de milioane de dolari de pe piaţa neagră, care nu puteau fi depistaţi. Ceea ce făcea lovitura şi mai plăcută era faptul că nimeni nu avea să semnaleze vreodată lipsa acestor diamante. Cu siguranţă erau furate, asigurate ilegal, şi de existenţa lor ştiau doar o mână de oameni, aleşi cu grijă. Ambasadorul nu va da niciodată alarma. S-ar pune prea multe întrebări privind proveniența lor. În nici un caz nu va intra cineva în apartamentul de la

etajul paisprezece ca să inspecteze scena furtului. Fără poliţie, fără investigaţii, fără probleme.

În momentul în care uşa seifului se deschidea, caporalul Javier Samaha devenea tot mai agitat în postul său de lângă uşa ambasadei. Gardienii trăseseră la sorţi ca să vadă cine îşi va schimba locul de veghe, şi Samaha nimerise proverbialul pai scurt. Monotonia plantoanelor de douăsprezece ore îi făcea picioarele să zvâcnească şi-i dădea dureri de cap. Era o noapte liniştită, de joi, şi, ca de obicei, nu se întâmpla nimic. Nu prea avea ce să facă în afară de mâncat, citit şi jucat cărţi. În ciuda tuturor temerilor legate de faptul că era străin într-o ţară ostilă, nu avusese niciodată loc vreun incident la ambasadă sau împotriva vreunuia dintre compatrioţii săi. Samaha considera paranoia ambasadorului nefondată şi precauţiile acestuia exagerate. Era secolul douăzeci şi unul, epoca toleranţei, iar ambasada se afla în cel mai cosmopolit şi liberal oraş din lume. În plus, era miezul verii, toţi radicalii şi puştii de colegiu erau în vacanţă, nimeni nu avea să organizeze nici măcar un protest până în septembrie. Samaha se întoarse spre ofiţerul de la recepţie şi-i spuse că avea să-şi facă turele devreme, avea nevoie să-şi dezmorţească picioarele şi să-şi limpezească mintea. De obicei începea de la etajul unu şi urca, dar, exercitând bruma de autoritate de care dispunea, în seara asta decise că va începe de sus.

Michael închise seiful şi îndesă diamantele în săculeţ, pe care-l azvârli apoi peste umăr. Rămase o clipă să-şi admire opera de artă, încrezător că nimeni nu va intra în această zonă cu acces restricţionat, şi văzu într-un colţ o cruce împodobită cu pietre preţioase. Avea douăzeci şi doi de centimetri înălţime şi era incrustată cu o sumedenie de safire, rubine şi smaralde. Venise numai pentru diamante, însă crucea parcă-l chema, fără să ştie de ce. Nu făcea parte din planul său, iar el

nu suporta să se abată de la plan; era întotdeauna extrem de meticulos în munca sa. Ştia care era cheia succesului – adică să nu fii prins –, şi anume, să te ţii de plan. Dar, la urma urmelor, asta avea să fie ultima sa lovitură.

Aruncă rapid crucea în sac şi ieşi din încăpere în 93 de secunde.

Uşa liftului se deschise la etajul paisprezece. Caporalul Samaha cunoştea restricţiile, însă, în seara asta, curiozitatea puse stăpânire pe el. Nu era nimeni prin jur să-l surprindă, aşa că de ce nu? Verifică singura uşă de apartament de la etaj – singura uşă la care gardienii nu aveau cheie – şi, având confirmarea faptului că aceasta era bine încuiată, se îndreptă spre scara de incendiu, un pic dezamăgit. Apoi se întoarse şi privi înapoi la intrarea din mahon sculptat ce dădea spre sanctuarul lui Ruskot. Caporalul nu avea prea mult respect pentru paranoicul diplomat, dar era datoria lui consfinţită prin jurământ să-l apere pe general şi să facă să fie respectată demnitatea ţării sale. Samaha se resemnă că nu avea să ştie vreodată adevărul despre acel loc, şi gândurile i se îndreptară spre cafea. Deschisese uşa spre scara de incendiu şi făcuse un pas când auzi un declic clar în liniştea din jur. Se opri şi-şi încordă auzul. Sunetul venea din apartament. Îl auzi din nou. Nu atât de tare de data asta, dar era cu siguranţă un declic, şi nu era firesc. Refăcu drumul în sens invers şi verifică uşa: încuiată. Lipi urechea de mahonul lustruit, ascultând concentrat. Era sigur că auzise ceva. Se gândi la implicaţii, la datoria faţă de ţara sa; luă în consideraţie, iar şi iar, personalitatea violentă a generalului.

Lăsând orice prudenţă deoparte, lovi cu piciorul în uşă. Apartamentul era cufundat în întuneric, cu excepţia luminii ce se revărsa înăuntru din hol şi a scânteierii slabe dinspre luminator. Caporalul observă că biroul spaţios era bine dotat, mult mai bine decât orice altă încăpere din ambasadă. Un palat în

înaltul cerului. Câteva clipe, nu făcu altceva decât să privească în jur. Nimic nu părea nelalocul lui. Se uită cu mare atenţie la seiful uriaş; chibzui la ce folosea şi verifică încuietoarea. Bine închisă. Se întoarse, dând să iasă, hotărând în sinea lui că sunetul pe care-l auzise nu era decât un zgomot de depresurizare din conducta de aerisire. Dar apoi zări peretele.

Arăta ca o pată provocată de umezeală, ca un contur de praf. Samaha se apropie să se uite mai îndeaproape la perete, călcând peste perne şi aruncând o privire dispreţuitoare către *hookah*. Deşi în apartament era întuneric, era suficientă lumină cât să întrezărească pata. Caporalul merse cu degetele pe marginea ei, urmărindu-i conturul. Soarele decolorase în timp peretele şi o singură porţiune păstrase verdele viu al zugrăvelii originale, o mică porţiune de forma unei cruci.

Şi astfel rămase Michael suspendat în aer, cu viitorul său asigurat în săculeţul din spate. Cinci etaje, şi apoi libertatea. O femeie torturată în faţa lui, gata să moară. Senzaţia ciudată din stomac, cea care-l îndemna de obicei să o ia la fugă în direcţia opusă, era aproape copleşitoare. Dar nu era nimic prin comparaţie cu teama pe care o simţea pentru victima inocentă pe care o zărise.

Se căţără repede pe frânghie, punând o mână deasupra celeilalte, şi urcă în câteva secunde cei treizeci de metri, apoi sări peste parapet. La o distanţă de şase metri, nouă etaje mai jos, se afla casa scumpă cu şase etaje. Escaladă apartamentul vecin, îşi vârî degetele în faţada de cărămidă, merse până în capăt, îşi fixă şi derulă frânghia, apoi se lăsă în jos.

Îi plăcea să aibă un plan conceput cu grijă, întotdeauna avea unul, precum şi un plan de rezervă, şi încă un plan de rezervă pentru planul de rezervă. Prefera să evite acţiunile sugerate de inspiraţia de moment. Adrenalina îi pompa în vene, căci acum trebuia să se bazeze pe instinct. Trecu

în revistă ceea ce ştia: casa scumpă era înregistrată pe numele unei companii, o firmă europeană de textile; era de obicei ocupată de un soţ, o soţie şi un schnauzer pitic şi avea un sistem de alarmă ieftin şi ineficient. Această clădire intrase de la început în calculele sale; era o poziţie de repliere, o studiase bine.

Prin cap îi treceau tot felul de gânduri. Unde era soţul? Cine era făptaşul? Era oare chiar soţul? Oare în felul ăsta se înfierbântau cei doi soţi? Nu era timp pentru întrebări, doar pentru fapte: limbajul trupului femeii implora ajutorul lui Dumnezeu – era pe cale să moară.

Nu avusese de luat cine ştie ce hotărâre. Samaha îi explică ofiţerului de la recepţie că auzise ceva la etajul paisprezece şi că, în ciuda ordinelor de a nu merge la acel etaj, simţise că era de datoria sa, prin jurământ, să-şi apere ţara. Povesti cum verificase restul clădirii şi i se păruse că era posibil să dea cineva târcoale pe acoperiş. E o prostie, asta fu tot ce spuse ofiţerul de serviciu. Samaha sugeră să sune la poliţie şi să le ceară să trimită un echipaj în zonă şi să se uite după orice ar fi putut stârni bănuieli. Era o acoperire grozavă – să-i lase pe poliţişti să scormonească prin zonă; dacă hoţul era încă prin apropiere, poliţiştii îl vor prinde, iar Samaha va fi lăudat că s-a mişcat repede. Ar putea chiar să primească o medalie. Şi dacă nu prindeau pe nimeni? Generalul Ruskot şi temperamentul său agresiv trebuiau să se întoarcă în două săptămâni. Să dezerteze într-un oraş precum New Yorkul nu era o alternativă prea rea.

Michael pătrunse fără zgomot în casă, prin fereastra de la ultimul etaj. Nu avea pistol; ura armele de foc, nu le folosise niciodată şi nici n-ar fi ştiut să folosească pistolul dacă l-ar fi avut. Dar avea la el cuţitul. Îl ţinea în mână; atingerea mânerului neted îi dădea curaj, iar lama reflecta frânturi de lumină

pe tăişul mortal. Îl rotea în mână, rugându-se în tăcere să nu fie nevoie să-l folosească; metalul ascuţit nu era obişnuit cu supleţea pielii.

Îşi lăsă din nou pe ochi monocularul cu vedere nocturnă, făcând camera de oaspeţi din spate să-i apară scăldată într-o strălucire verde, stranie, apoi păşi în hol. Zgomote aproape imperceptibile de zvârcoliri, piele goală frecându-se de o masă, nişte gemete răsunând ritmic din spatele uşii, toate laolaltă îi făceau sufletul să se înfioare şi-i întăreau hotărârea. La capătul holului, chiar lângă uşă, zăcea schnauzerul, încremenit într-o baltă de sânge. Michael înaintă centimetru cu centimetru şi aruncă o privire în cameră. Era un atelier de olărie: vase de lut puse la uscat erau aliniate pe o poliţă de lemn; diverse vopsele, diluanţi şi vernisuri pe un birou; un cuptor mare de ardere în colţ, de unde se auzea ventilatorul care împrăştia căldura puternică din interior. Mirosul era umed şi lutos, amestecat cu o urmă nefirească de iasomie. Resturi de argilă uscată erau răspândite pe podea; unelte de lemn erau risipite în jur, ca şi cum un vârtej ar fi măturat totul. Văzu masa unde se lucra, unde lutul era frământat şi modelat, tăiat bucăţi şi transformat în artă. Dar în noaptea asta nu lutul era frământat.

Femeia era blondă şi avea aproape patruzeci de ani. O peliculă de sudoare îi acoperea corpul, iar sânii îi palpitau de frică. Chiar şi goală, se vedea că avea o situaţie financiară excepţională, trupul îi era tonificat ca al unui atlet, faţa sculptată până la perfecţiune de un chirurg plastic din Park Avenue. Picioarele ei cu pedichiura făcută atârnau peste margine, legate de picioarele mesei, braţele erau prinse deasupra capului, iar ochii îi erau acoperiţi cu o eşarfă neagră. Tânguirile înduioşătoare care veneau dinapoia căluşului îi făceau lui Michael inima să stea în loc, însă măcar îi confirmau un lucru: femeia era încă în viaţă.

Pe pervazul ferestrei se afla ceva ce putea fi descris doar ca o trusă medicală din secolul al nouăsprezecelea, o menajerie a

unui taie-oase alcătuită din instrumente chirurgicale vechi şi rudimentare: cuţite, bisturie şi fierăstraie de oase.

Se uită peste tot – nu se vedea nici urmă de agresor. Smulgându-şi monocularul cu vedere nocturnă, Michael aprinse lumina şi alergă spre femeie. Pielea ei era neatinsă; cine făcuse asta nu începuse încă să lucreze. Începu să-i taie repede legăturile. Ea lovi din picioare şi scoase un ţipăt înfundat, nedându-şi seama că Michael era salvatorul ei.

În acel moment parcă un baros îl lovi în cap în lateral. Michael se dădu înapoi, clătinându-se, năucit, pierzând orice simţ al realităţii şi al timpului. Întrezări o umbră, cu faţa ascunsă de o eşarfă, ţinând un mai în mâna dreaptă şi un pistol mare în stânga. Capul lui Michael pulsa în timp ce el se lupta să rămână conştient. La începutul serii nu-şi imaginase nici un moment moartea ca opţiune, dar acum... Nu fu rostit nici un cuvânt când ţeava rece a pistolului se sprijini de fruntea lui. Nebunul lăsă jos maiul, apoi făcu o pauză, părând să savureze prelungirea momentului. Michael strânse mânerul cuţitului, simţindu-se încurajat de faptul că acesta nu era la vedere. Apoi, fără să ezite o clipă, înfipse lama în încheietura atacatorului până la plăsele, vârful însângerat ieşind prin partea din spate a antebraţului acestuia. Agresorul căzu pe spate, lovindu-se de cuptor. Ateriză cu umărul pe metalul încins, iar arma îi zbură din mână. Pe loc, în aer se răspândi o duhoare de carne arsă.

Michael se ridică în picioare, împleticindu-se, încercând să se controleze, încă zăpăcit de lovitura brutală. Se apucă de masă ca să-şi recapete echilibrul şi reuşi în sfârşit să-şi vadă bine atacatorul. Ochii bărbatului erau reci şi morţi, din umărul său ars fumul se înălţa în firicele subţiri, iar din braţ îi curgea sânge, picurând de pe mânerul cuţitului lui Michael. Ignorând durerea, bărbatul smulse cuţitul din încheietura sa sfârtecată şi atacă, înfigând lama în umărul lui Michael, trântindu-l la pământ. Nebunul înşfăcă mânerul cuţitului şi-l târî pe Michael prin cameră ca pe un porc mort

atârnat de un cârlig, abandonându-l lângă cuptor. Cu un urlet de furie, bărbatul lovi cuțitul cu piciorul; corpul lui Michael fu săgetat de agonie.

Pe punctul de a leșina, Michael tresări din cauza cârâitului unei stații radio. O stație de monitorizare a apelurilor poliției. Era a atacatorului său. Michael abia reuși să distingă cuvintele: „Posibil jaf la Ambasada Akbiquestanului, un echipaj este pe drum".

Michael ramase zăcând acolo, durerea aruncându-i corpul într-o stare de șoc. Femeia de pe masă scoase un țipăt gâtuit prin căluș; acum era clar că vedea moartea cu ochii. Gândurile lui Michael se îndreptară spre soția sa. Cum va putea ea oare să înțeleagă vreodată? Își închipui cum îi vor explica polițiștii moartea lui; cum fusese găsit; cum fusese omorât. N-ar vrea să-i ajute cu investigația? Să-i ajute să găsească o explicație pentru diamantele furate din săculețul pe care soțul ei îl ducea în spate. O cunoștea pe femeia din înalta societate care fusese ucisă? Soțul său și femeia aceea aveau o aventură?

Împotriva oricărei rațiuni, Michael întinse brațul și își smulse cu forță cuțitul din umăr; durerea fu atât de intensă, încât îl trase imediat spre abisul inconștienței. Era gata să leșine, când simți un lichid care curgea, iar șocul acestei descoperiri îl readuse la viață. Solventul se împrăștia pe podea, întinzându-se în toate direcțiile, arzându-i nările și pârjolindu-i pielea când pătrunse în rana deschisă. Pentru prima oară în viață, avu revelația faptului că este muritor. Dacă nu se mișca – chiar acum –, nu va muri doar el, ci și femeia.

Din prag, nebunul își trase brațul înapoi; fitilul cocteilului Molotov era deja aprins. Michael se zbătu să se ridice în picioare, iar celălalt azvârli sticla în flăcări în direcția lui. Bomba cu diluant de vopsea pluti o eternitate prin aer înainte de a descrie o curbă spre podea; în cele din urmă

explodă pe cuptorul incandescent. Focul se întinse rapid, înghiţind podeaua. Nebunul dispăru în momentul în care pragul uşii fu cuprins de flăcări.

Michael, luptându-se cu durerea agonizantă din umărul care-i pulsa şi cu o contuzie, se împletici prin cameră, trecând prin focul şi prin fumul care se înteţeau. Apucă o pânză impermeabilă de pe un raft şi o azvârli peste femeia ameţită. Îi smulse masca şi căluşul. Ea văzu flăcările şi ţipă, în pragul unei crize de isterie. Legându-şi frânghia de piciorul mesei, Michael aruncă un scaun prin fereastră, şi imediat după el frânghia. Îşi prinse hamul şi o apucă pe femeie. Nu trebui să-i spună unde mergeau: se agăţă de el.

Se azvârli pe fereastră cu povara din braţe, în timp ce camera izbucni în flăcări. Împreună, se prăbuşiră prin aerul cald al verii în timp ce masa alunecă pe podea, proptindu-se în cele din urmă de pervazul ferestrei. Se opriră cu o smucitură – cu câteva etaje deasupra aleii de dedesubt. Flăcările se prelingeau afară pe geam, la numai câţiva metri deasupra capetelor lor.

Atinseră trotuarul exact în clipa în care ferestrele casei explodau, flăcări şi vârtejuri de fum înălţându-se în văzduhul de deasupra oraşului. Interiorul casei străluci în nuanţe de portocaliu când întregul etaj cinci fu cuprins de foc. O lăsă jos pe femeie. Gemea incoerent în timp ce-şi strângea pânza în jurul corpului gol, tremurând şi plângând.

Michael îşi smulse centura de la brâu, azvârlindu-şi uneltele în tufişuri, şi se asigură că încă mai avea săculeţul plin cu diamante în spate. Sângele îi curgea din umăr, înroşindu-i cămaşa închisă la culoare. Spera că hemoragia nu-i va fi fatală – nu avea timp să moară acum. Se aplecă deasupra femeii. Ochii acesteia prindeau din nou viaţă. Îi zâmbi printre lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

Se auzi urletul sirenelor, şi, câteva secunde mai târziu, maşinile de poliţie se opriră peste drum, cu roţile scrâşnind.

Michael aruncă o privire peste Fifth Avenue, către Central Park. Atinse săculeţul pe care-l purta în spate: acolo era viitorul lui. Numai douăzeci de metri îl mai despărţeau de libertate.

Încă mai avea o şansă de reuşită.

Capitolul 1

Vitraliu – nu se mai face aşa ceva pe nicăieri: nuanţe strălucitoare de violet, trandafiriu aprins, auriu strălucitor, toate amestecate ca să înfăţişeze Porţile Raiului, centrul unei biserici de modă veche, cu pereţii zugrăviţi în alb. Soarele dimineţii pătrundea înăuntru filtrat, aruncând umbre colorate pe mulţimea de enoriaşi, dintre care unii se aflau acolo pentru că şi-o doreau, însă majoritatea, pentru că trebuia. Şi, ca în orice lăcaş al Domnului, indiferent de confesiune, unii stăteau în stranele din faţă, ca şi cum apropierea de altar i-ar fi dus mai aproape de mântuire. Femeile în rochii frumoase, bărbaţii daţi cu colonie, în sacouri şi purtând cele mai bune cravate de mătase, toţi crezând că haina-l sfinţeşte pe om.

La amvon stătea părintele Patrick Shaunessy. Părul său alb, tuns scurt, contrasta puternic cu sprâncenele încruntate, negre. Braţele scurte, ascunse în cutele veşmântului verde, amplu, se mişcau în cadenţa irlandeză a vocii sale. Ani întregi predicase în faţa turmei sale, petrecându-şi numeroase ceasuri cumpănind cuvintele de înţelepciune, dar întotdeauna se întrebase dacă vorbele sale ajung măcar la o singură persoană. Şi acum, ca şi în tinereţea sa, infracţiunile şi adulterele erau constante, iar lumea continua să se îndepărteze de religie.

Se părea că oamenii preferă să creadă în tehnologie, ştiinţă şi sex, numai în lucrurile tangibile. Nu crede ce nu poţi atinge. Fără să ştie sigur de ce, părintele Shaunessy continua să predice, în speranţa că va salva măcar un suflet din această lume căzută pradă confuziei.

Preotul era într-adevăr un bărbat scund; unii îl considerau aproape pitic – în tinereţe visase să devină o legendă ecvestră şi să concureze pentru laurii de la Churchill Downs – însă adevăratul său dar era vocea, pe atât de puternică pe cât de mic îi era trupul. Iar acum, această voce răsuna deasupra congregaţiei.

– Nu puteţi fura mântuirea, aidoma unui hoţ în puterea nopţii. Căci aici, pe pământ, nu ne luptăm să atingem perfecţiunea vieţii, ci perfecţiunea credinţei. Credinţa în Dumnezeu ne va asigura viaţa veşnică, numai credinţa este cheia către mântuire. Îşi strânse foile şi, ca pentru a-şi sublinia spusele, murmură: Deschideţi cărţile de rugăciuni la imnul *Dimineaţa a sosit*, pagina o sută trei.

Membrii congregaţiei îşi uniră vocile în cântec şi, chiar dacă nu era interpretarea lui Cat Stevens, era la unison şi plină de speranţă, umplând spaţiul din biserică şi găsindu-şi ecou printre grinzi.

În partea din spate a bisericii, adăpostită acolo că şi cum s-ar fi ferit, stătea cea mai mare admiratoare a părintelui. Dacă femeia ar fi încercat să se ascundă, i-ar fi fost extrem de greu: buclele de un roşu-închis care i se revărsau pe spate aidoma unei cascade de flăcări o făceau imposibil de neobservat. Cu un aer încrezător şi cu cartea de rugăciuni în mână, cânta încet, pentru sine; această acţiune era în contrast izbitor cu restul vieţii sale. De o groază de ani era greu de ţinut în frâu. De la vârsta de treisprezece ani, trăise o viaţă plină de contradicţii – ziua învăţa la şcoala catolică despre cele şapte păcate capitale, iar noaptea colinda, făcând tot posibilul să le comită pe toate. Deşi trecerea anilor îi adusese o anumită moderaţie şi simţul răspunderii, nu-şi uitase

niciodată pe deplin rădăcinile sălbatice. Seara de sâmbătă şi-o petrecea de obicei dansând în oraş, dar aproape în fiecare duminică, indiferent de vreme, de cum se simţea, fără să lase nimic s-o oprească, se afla în aceeaşi stranăla ora unsprezece, cu capul plecat, mulţumind în tăcere pentru tot ce primise de la viaţă. Deşi nu era întotdeauna de acord cu Biserica, iar comportamentul ei n-ar fi făcut-o să fie sanctificată vreodată, credinţa în Dumnezeu a lui Mary St. Pierre fusese întotdeauna adevărată.

Lângă ea stătea tăcut soţul ei, cu buzele strânse în semn de protest în timp ce contempla congregaţia care cânta. O coamă de păr castaniu încadra o faţă cu trăsături puternice, izbitoare şi care părea cam trecută pentru vârsta de treizeci şi opt de ani. În ochii săi întunecaţi se putea citi faptul că mintea lui era deja la ieşire. Până atunci Michael St. Pierre nu-i spusese niciodată soţiei sale că avea din ce în ce mai puţină credinţă, iar acum nu era în nici un caz momentul s-o facă. Deja treceau prin destule.

Mary şi Michael ieşiră din biserică în mijlocul mulţimii de enoriaşi care căutau să strângă mâna pastorului, sperând, împotriva oricărei evidenţe, că poate o parte din sfinţenia preotului se va lipi de sufletele lor.

Părintele Shaunessy trecea printre ei salutându-l cordial pe fiecare în parte, mulţumindu-le când primea complimente pentru predică, uşorul său zâmbet ascunzând întrebarea care-i sălăşluia în minte: „Dacă i-aş întreba, oare ar putea vreunul să repete o singură propoziţie, şi nu neapărat morala zilei?“ Apoi faţa i se lumină, căci o zări pe Mary St. Pierre.

– Frumoasă predică, părinte, spuse Mary, privind în jos către preotul scund.

Era aproape ca şi cum ar fi vorbit cu un copil, atât de frapantă era diferenţa de înălţime dintre ei. Preocupată ca statura ei să nu-l facă să se simtă stingherit, avea mereu grijă să nu

poarte tocuri la biserică, dar chiar şi cu pantofii cu talpă plată ajungea aproape la un metru optzeci.

– Mulţumesc, Mary.

Îi luă mâna într-a sa.

– Când sunt în faţa altarului, pot să contez întotdeauna pe zâmbetul tău.

Părintele Shaunessy nu-l băgă în seamă pe Michael. Era ca şi cum acesta n-ar fi existat. Simţind stinghereala soţului ei, Mary zâmbi şi-l trase mai aproape.

În cele din urmă, răzgândindu-se, deoarece nu voia s-o supere pe Mary, preotul dădu din cap către Michael.

– Mike.

– Patrick, îi răspunse Michael printr-un mormăit plin de ranchiună.

Şirul de oameni care se înghesuiau nerăbdători în spatele lui Mary să-i strângă mâna preotului creştea. Fără tragere de inimă, acesta îi dădu drumul la mână.

– Pacea fie cu tine, copilă!

– Mulţumesc, părinte. Şi cu dumneata.

Soţii St. Pierre se îndreptară spre aleea mărginită de copaci care ducea în parcare, iar părintele Shaunessy continuă să-şi salute turma de credincioşi.

Fordul Taurus din 1989 ieşi din parcarea bisericii şi se îndreptă spre est. Caroseria lovită şi care scârţâia din toate încheieturile era veche, dar curată. Michael conducea în tăcere, privind concentrat la orizont şi pierdut în gânduri. Mary ştia că Michael suferea din nou. Soţul ei se retrăgea într-o lume numai a lui, în care putea medita în linişte la problemele pe care le avea. Era un zid pe care Mary se lupta mereu să-l dărâme, şi pentru asta trebuia să găsească de fiecare dată o nouă strategie. Ochii îi sclipiră şi zâmbi, întinzând mâna ca să-l atingă.

El îi aruncă o privire.

– Ce e?

– Îţi luam ceva de pe umăr.

– Mătreaţă?

– Nu. Povara.

– Poftim?

Michael chiar nu înţelegea, şi se trase de parcă ar fi avut un păianjen pe el.

– Ce povară?

– Povara de pe umeri.

Michael se strâmbă, încercând să-şi păstreze proasta dispoziţie.

– Patrick nu e un tip rău, zise Mary.

– Mă desconsideră, ca şi cum i-aş putea molipsi turma. Credeam că preoţii sunt iertători.

Vocea îi era plină de amărăciune.

– E destul de greu pentru cineva atât de scund să te privească de sus, Michael.

– Încearcă să vezi lumea prin ochii mei, Mary!

Michael nu-şi dezlipea privirea de la drum.

Mary ura momentele când îi dădea replica pe un ton arţăgos. Nu se întâmpla des, doar duminica şi în general cam cu o oră înainte sau după slujbă. Ştia că lui Michael îi era greu, dar nu era decât o oră pe săptămână din timpul lui. Putea să vadă lumea şi prin ochii lui; întotdeauna reuşise să facă asta, şi, din punctul ei de vedere, lui i-ar fi prins bine puţină linişte.

– De ce trebuie să trecem prin asta în fiecare săptămână?

Mary îi puse mâna pe picior în semn de împăcare.

În maşină se lăsă o tăcere stânjenitoare.

De ambele părţi ale drumului erau parcate zeci de maşini. De undeva răsuna muzica, probabil Bruce Springsteen. Mugetul oceanului se auzea de aproape; briza aducea acel miros inconfundabil, de vară. Mary străbătu aleea placată cu ardezie

ce ducea la o casă cenuşie cu faţada mâncată de vreme, tipică pentru Cape Cod; Michael era în mod evident cu câţiva paşi în urma ei, încă tăcut şi înţepat. Mary sună la intrare. Nimic. Mai sună odată, şi în timpul ăsta Michael o ajunse din urmă. Mary puse mâna pe clanţă, deschise uşa...

– Nu ştiu dacă am dispoziţie pentru aşa ceva, o avertiză Michael.

– Şi pentru ce ai dispoziţie? voi ea să ştie, părând aproape la capătul răbdării.

Michael nu spuse nimic.

– Intrăm, îi salutăm, şi peste jumătate de oră ne luăm la revedere; o să ajungem acasă înainte de două.

Îl luă de mână şi-l conduse înăuntru. Încăperile erau cufundate în întuneric, suspect de goale. Mary îşi croi drum până în spatele casei, trecând printr-o cameră de zi simplă, pe lângă sufragerie; cu fiecare pas, zgomotele înăbuşite deveneau mai puternice. Ajunse la o uşă glisantă, de sticlă, mascată de o draperie mare.

– Nu uita să zâmbeşti, îi şopti lui Michael.

Trase draperia, dezvăluind petrecerea. Nu orice petrecere – ci una care să pună capac tuturor celorlalte. O mulţime uriaşă umplea terasa din spatele casei, revărsându-se pe plajă. Trei grătare ardeau cu vâlvătăi, flăcările înălţându-se spre cer. Dacă fusese pusă carne pe ele, aceasta se făcuse de mult scrum şi se întorsese la zei. Din nişte boxe mari se revărsa melodia *Candy's Room,* vocea plină de suspine a lui Springsteen făcând cu greu faţă zgomotului festiv al mulţimii.

Mary îl trase de mână pe Michael şi se pierdură în mulţime, făcându-şi anevoie drum printre atâţia oameni beţi. În timp ce-l trăgea pe Michael spre spaţiul mai liber din partea din spate a terasei, zăriră un bărbat masiv ca un urs îndreptându-se spre ei. Oamenii se dădeau deoparte, ca din respect pentru o figură regală, dând din cap şi bătându-l cu palma pe spatele uriaş în timp ce individul trecea printre ei. Era mătăhălos, fără să fie gras, dar nici musculos, ci doar

mare şi solid. Înalt de peste doi metri, domina pe toată lumea. Părul său blond-roşcat îl făcea să semene cu un surfer, însă pesemne că nu se făceau plăci de surf suficient de mari pentru el. Mary dispăru imediat în îmbrăţişarea lui, când o strânse tare în braţe: un uriaş blând care mângâia o porumbiţă.

– Acum petrecerea poate începe oficial, mugi bărbatul masiv.

Îi dădu drumul lui Mary, se întoarse şi-l îmbrăţişă pe Michael, care fu peste măsură de stânjenit să audă cum îi trosnesc toate oasele.

– Ca de obicei, aţi întârziat.

– Am fost la biserică, se apără Mary.

Uriaşul se uită drept în ochii lui Michael şi întrebă:

– Pe bune?

– M-am rugat pentru sufletul ăla al tău, mare şi bine conservat în whisky.

Privirea uriaşului deveni serioasă.

– Scuze şi iar scuze.

Îl apucă pe Michael de cap cu mâinile sale enorme şi-l trase lângă el.

– Conştiinţa e ca gaura curului – toată lumea are una şi fiecare pute.

Depuse un sărut zgomotos pe fruntea lui Michael înainte de a-i da drumul.

– Îmi pare bine că aţi venit.

Michael simţi în sfârşit că se relaxează.

Paul Busch nu exagera cu băutura decât atunci când avea un motiv serios – şi asta se întâmpla extrem de rar –, nu fuma şi fusese întotdeauna un duşman al drogurilor. De fapt, în afara slăbiciunii pentru mâncare nesănătoasă, Paul era probabil un bărbat cu un stil de viaţă dintre cele mai „curate". Cu excepţia unei singure zile pe an. O dată pe an, cam pe vremea asta, Busch încingea o petrecere de pomină în weekendul de

Ziua Comemorării[1]. Toată lumea cu care se cunoscuse, cu care vorbise, se bătuse, se sărutase, jucase fotbal, se îmbrățișase sau se căsătorise era invitată să-l ajute să facă vara să vină mai repede. Acesta era festivalul pe care-l dădea în semn de apreciere a vieții și ca mulțumire pentru toți cei vii, și, întrucât el suporta toate cheltuielile, se simțea îndreptățit să se bucure de toate, inclusiv de alcool. De-asta era acum amețit și rânjea cu gura până la urechi.

Zgomotul făcut de niște copii care chicoteau și țipau acoperi muzica ce bubuia, plutind peste mulțime și apropiindu-se cu fiecare clipă. Și deodată apărură, ca din senin, un băiețel și o fetiță care nu aveau mai mult de șase ani. Robbie – mai mare cu unsprezece luni – și Chrissie Busch, amândoi cu păr blond-deschis, aproape alb, și cu niște zâmbete care ar fi putut încălzi adâncurile oceanului. Veniră în fugă printre petrecăreți și săriră în brațele lui Michael, care-i aștepta.

– Hai la trambulină, strigă Robbie, trăgându-l pe Michael de brațul stâng.

– Nu! Castele de nisip! trase și Chrissie în dreapta.

– Hei, copii, nu dați bună ziua? îi mustră Busch.

– Nu-i nimic, zise Michael, care se bucura din plin de atenția ce i se acorda.

– Lăsați-l nițel, măcar cât să-și ia ceva de băut.

Busch încercă să-i târască deoparte pe copii.

– Dar, tăticule... el e singurul de aici care vrea să se joace cu noi, pledă Robbie.

Busch își privi fiul drept în ochi.

– Asta pentru că e singurul de aici la același nivel avansat de maturitate ca voi.

– Nu-i nimic, repetă Michael, lăsându-se pe vine ca să fie la înălțimea celor mici.

– Tăticule, te rugăm...

[1] Ziua Comemorării (Memorial Day) se sărbătorește în fiecare an pe 30 mai, în amintirea militarilor căzuți în războaiele purtate de SUA. (n.red.)

Busch era un bărbat puternic, probabil unul dintre cei mai puternici, însă, când era vorba despre copiii lui, era slab, iar ei făceau tot ce voiau din el. Ridicând din umeri, îl privi pe Michael.

– Fă cum vrei, dar, dacă îţi vin de hac, să nu vii la mine să te plângi.

Busch rânji şi-şi petrecu un braţ în jurul taliei lui Mary.

– Doriţi să vă distraţi, frumoasă doamnă?

Şi dispărură în mulţime.

Michael şi cei doi copii se aşezară pe jos în mijlocul oamenilor, ca şi cum ar fi fost în propria cameră de joacă, şi, ca un magician, Michael ridică mâinile să le arate că nu are nimic în ele. Micuţii păreau derutaţi, aruncându-şi priviri furişe unul celuilalt. Apoi Michael duse mâinile în spatele urechilor lor, scoţând câte un elefanţel de pluş. Copiii erau în culmea fericirii.

Şezând printre femeile adunate să bea cafea, Mary le asculta trăncănind cu o viteză uimitoare. Femeile se strânseseră acolo, sorbind din băuturi cu umbreluţe şi îndopându-se cu chipsuri cu sos salsa. Discuţiile treceau de la bârfă la căsătoriile lor dezamăgitoare, revenind la bârfă, iar lui Mary nu-i făcea plăcere nici unul din aceste subiecte. Lângă ea se afla o femeie care nu avea răbdare cu pretenţiile celorlalte. Jeannie Busch stătea deoparte, urmărind cu privirea cum diverşii prieteni ai soţului ei şi soţiile lor se amestecau, pălăvrăgeau şi beau, în tot acest timp abia ascunzându-şi dispreţul. Jeannie ura petrecerile. Toate zâmbetele false şi gesturile nesincere păreau să se dizolve, lăsând locul adevărului, pe măsură ce alcoolul surpa faţadele construite cu grijă. Nu că nu i-ar fi făcut plăcere compania prietenelor ei, dar asta era petrecerea bărbatului său şi prefera să-şi ţină prietenele deoparte, nedorind să le expună întregii nebunii – toate prietenele în afară de Mary. Mary era punctul de sprijin al lui Jeannie,

stânca de care se putea agăța. Ea o ajuta să-și țină limba în frâu și să nu izbucnească în stilul ei brutal, direct, în fața unuia dintre amicii amețiți ai lui Busch sau în fața șefului acestuia – sau, și mai rău, în fața soției șefului. Adevărata fire a oamenilor ieșea la iveală din cauza băuturii, și, în general, lui Jeannie nu-i plăcea ce vedea – însă își arbora zâmbetul și-și ținea cumpătul de fiecare Zi a Comemorării, pentru că Jeannie ura petrecerile, dar îl iubea pe Busch.

– Cum e la noua școală, se poartă bine cu tine?

Vocea ei răgușită răzbătea prin pălăvrăgeală.

Mary încuviință, părul scânteindu-i ca jăraticul sub soarele amiezii.

– Am în clasă douăzeci și șase dintre cei mai drăguți copii pe care i-am văzut vreodată.

– N-aș putea să mă descurc cu atâția, remarcă Jeannie, strângându-și în coadă părul castaniu cu reflexe blonde. Îmi dau destul de lucru cei doi năzdrăvani ai mei.

Mary zâmbi.

– Aș fi bucuroasă să am eu grijă de ei în locul tău.

– Așteaptă tu să-i faci pe ai tăi, și-ai să vezi.

Jeannie făcu o pauză, reușind să zărească pentru o clipă creștetele copiilor ei, înainte să se piardă din nou în mulțime.

– Crezi că sunt cu toții niște drăgălași, numai lapte și miere, dar după apusul soarelui... sunt niște animale nocturne, să știi, ar sta treji toată noaptea. Devin activi exact atunci când ești gata să te prăbușești. Da, pot să te îmbrățișeze și să te sărute cât vor, dar e doar o fațadă, e o mare conspirație a copiilor. Se năpustesc asupra ta ca bestiile.

Mary râse încet, dar nu mai era la fel de atentă. Ochii ei verzi ca smaraldele priveau un meci de fotbal american ce se desfășura pe malul mării. Jeannie îi urmări privirea până la Michael. Zâmbi, se înclină spre ea și-și flutură mâna pe dinaintea ochilor prietenei ei mai tinere.

– Hei, aici Pământul către Mary...

Mary reveni la realitate și zâmbi stânjenită.

– Scuză-mă, zise ea, în timp ce arunca încă o privire furişă spre soţul ei.

– Draga mea, nu-ţi cere niciodată scuze că simţi dorinţă.

Meciul de fotbal era în plină desfăşurare, picioarele desculţe spulberând nisipul alb şi fierbinte. Sportivii ameţiţi de băutură erau trecuţi de prima tinereţe şi încercau să retrăiască victoriile şi triumful de odinioară. Dar Michael îi vedea pe toţi aşa cum erau de fapt, gata să explodeze, gâfâind şi cu feţele aprinse. Desigur, ca nişte bărbaţi adevăraţi ce erau, durerea nu conta, cel puţin nu în faţa prietenilor.

Michael preluă controlul, se dădu înapoi şi trase departe, mingea plutind prin văzduhul albastru, senin. Paul Busch era el masiv, dar greutatea cu siguranţă nu-l împiedica să alerge peste întinderea de nisip spre linia de înscriere şi să-şi lase urmăritorii în urmă, într-un nor de praf. Mingea descrise un arc de cerc, cu perfecţiunea unui film, şi-i aterizâ direct în mâini. Eseu. Busch dansă pe loc, trimiţând mingea în nisip cu o lovitură scurtă şi bătându-se cu pumnii în piept. Se repezi înapoi la coechipieri şi bătu palma cu ei, ca şi cum scorul obţinut tocmai le-ar fi asigurat calificarea în Superligă.

– Bravo, Peaches[1]! strigă Michael, bucuros de munca lor de echipă.

Unul dintre tipii din echipa adversă, auzind porecla lui Busch, îi aruncă acestuia o privire.

– Nu întreba!

Busch se uită urât în timp ce-şi dădea din ochi părul de culoarea paiului.

Se aliniară şase contra şase, iar Michael lovi, trimiţând mingea dincolo de linia de marcat: alt eseu. Încet-încet, se strânseră laolaltă, vorbind despre ultima reclamă grozavă la bere şi, după ce aplaudară la unison, se despărţiră din nou.

[1] „Piersici", în engleză, în original

Busch se lăsă pe vine, cu încheieturile degetelor în nisip, se uită în stânga, apoi în dreapta, şi în cele din urmă la adversar. Jason avea jumătate din statura lui, creştetul chel îi ardea şi începea să se bășice, dar durerea era amorțită de câtă bere băuse. Îl privi pe Busch drept în ochi şi croncăni batjocoritor:

– Peaches? De unde şi până unde?

Lui Busch i se urcă sângele la cap. Timpul păru să se oprească atunci când uriaşul pufni ca un taur, adânc şi ritmic; urmă izbucnirea. Busch, o bestie înfuriată de tachinarea celuilalt, îl răsturnă cu putere pe spate, îngropându-l pe jumătate în nisip. Rămase triumfător deasupra adversarului năucit.

– Scuze, mormăi el, jubilând.

Soarele apusese cu ore în urmă, făcând să dispară căldura zilei de primăvară târzie. Petrecerea se spărgea în cele din urmă. Peste tot erau împrăştiate sticle goale de bere; deasupra grătarelor se înălțau ultimele fuioare de fum. Majoritatea invitaților adormiseră de mult sau fuseseră cărați acasă. Numai copiii mai aveau energie, fugărindu-se în continuare dintr-o încăpere în alta.

Michael îşi petrecu jacheta sport albastră pe după umerii lui Mary. Ea o strânse în jurul corpului ca să alunge răcoarea serii. Îşi adunară lucrurile şi se îndreptară către Jeannie, care ținea deschisă uşa de la intrare.

– Trebuie să iau ceva de la magazin, îi spuse Michael lui Mary.

– La ora asta?

Mary nu voia decât să ajungă acasă, în pat.

Înainte ca Michael să apuce să răspundă, Jeannie se aplecă şi o sărută pe Mary pe obraz.

– Vă mulțumesc că ați venit.

– Noi vă mulțumim că ne-ați chemat, zise Mary cu căldură.

– Uite niște mâncare rămasă de la petrecere. Jeannie îi dădu lui Mary două pungi. O să vă ajungă cel puțin până joi, și mă veți ajuta să nu mă îngraș chiar acum, când vine vara.

– Mike?!

Vocea lui Busch, în care se simțea băutura, răsună din încăperea vecină. Michael se îndreptă spre bucătărie, lăsându-le pe femei în prag.

– Luăm prânzul împreună marți? întrebă Jeannie.

– O, nu pot, am programare la doctor. Miercuri?

– La Mulligan?

– La douăsprezece, căzură ele de acord în același timp.

Busch, beat turtă, se lăsă greu peste masa din bucătărie și scoase niște hârtii.

– Îmi trebuie semnătura ta.

Michael luă pixul.

– Îți mulțumesc pentru tot. Înseamnă mult pentru mine.

– Și tu ai face la fel în locul meu.

Busch sorbi pe îndelete dintr-un pahar de scotch.

– Copiii nu știu despre mine, nu?

Michael ar fi fost răvășit dacă micuții lui Busch ar fi aflat adevărul.

– Nici vorbă. Și n-o să afle niciodată.

Michael continuă să dea paginile cu aspect de document juridic, semnând din loc în loc, fără să citească și conținutul; deja îl cunoștea. Când ajunse la ultima pagină, le strânse pe toate, le aranjă și le împinse spre Busch.

– Pot să te întreb ceva?

– Orice, zise Busch, turnându-și încă un pahar.

Michael cântări întrebarea în minte preț de câteva clipe.

– Mai era vreunul pe aici azi?

– Măi omule, ți-am spus, te-am invitat pentru tine, nu pentru asta.

Busch arătă spre acte.

– Prietenia noastră nu e o stratagemă. De obicei e ca sărutul morţii, dar ce-ar fi viaţa fără riscuri? Pat Garrett a fost prieten cu Billy the Kid[1]. În plus, cine altcineva ar vrea să-ţi fie prieten? Goli tot paharul de scotch. Dar trebuie să fiu sincer cu tine – eşti drăguţ, însă cred că Mary are un posterior mult mai frumos ca al tău.

Busch rânji şi râgâi. Ridicându-se de pe scaun, îşi zvârli braţul gros ca un trunchi de copac pe după umerii lui Michael şi-l conduse afară din bucătărie.

A doua zi, la fel cum făcuse în ultimele douăzeci şi patru de luni, Busch urma să îndosarieze formularele pe care Michael tocmai le semnase: un exemplar pentru tribunal, unul pentru superiorul său ierarhic şi unul pentru dosarul personal al lui Michael. Erau documente oficiale, cu emblema statului în antet, alături de următoarul frontispiciu, scris cu litere mari, de tipar: „STATUL NEW YORK, COMISIA DE ELIBERĂRI CONDIŢIONATE".

[1] Infractor american (1859–1881) care a omorât 21 de persoane şi a fost împuşcat mortal de şeriful Pat Garrett (1850–1908). (n.tr.)

Capitolul 2

Michael scormonea printr-un birou din zona de reparații a magazinului său de sisteme de securitate și alarme, organizat într-un mod ciudat. Safe and Sound era aranjat cu meticulozitate. Peretele acoperit cu rafturi era plin de componente electronice; monitoare de securitate, comutatoare și tablouri de comandă umpleau etajerele. Câteva birouri goale erau trase lângă peretele din spate – o rezervă pentru succesele viitoare. Deocamdată, Michael era singur. În față se afla un spațiu expozițional cu dotări de ultimă oră, dispozitive pentru toate nevoile legate de securitate imaginabile vreodată: camere miniaturale, veste antiglonț, microfoane, ceasuri speciale, detectoare de minciuni, seifuri ascunse. Majoritatea nu se vindeau; afacerea mergea în principal datorită sistemelor de instalații de securitate, și acolo se manifesta talentul său. Michael se simțea ca acasă în acest loc. Nu era mare lucru, dar îl construise de la zero; cu toate că încă depindeau de salariul lui Mary, el era hotărât ca într-o zi să câștige suficient pentru ca ea să poată sta acasă și să aibă o familie.

Fără ca Michael să-și dea seama, un bărbat trecu pragul. Nou-venitul era arătos și avea cam șaizeci și cinci de ani.

Părul său lung, alb era strâns într-o coadă; sprâncene negre îi umbreau ochii căprui-închis. Peste costumul european scump purta un fulgarin lung, de culoare închisă, şi întreaga sa înfăţişare trăda un om bogat.

Când Michael se îndreptă de spate, îl văzu şi tresări.

– Isuse Hristoase!

Bărbatul râse încetişor.

– Nu. Vocea sa avea un uşor accent german. Nici vorbă. Dar mulţumesc de comparaţie. N-am vrut să te sperii.

Zâmbetul cald al străinului emana încredere şi farmec. Era în mod clar un om charismatic.

– Am închis.

Urmă o pauză stânjenitoare.

– Îmi pare extrem de rău că te deranjez...

Michael, căutând în sertarul de sus, scoase un set de schiţe.

– Mă cam grăbesc.

– N-o să îţi răpesc mult timp.

Străinul îi dădu lui Michael o carte de vizită.

– Cred că ne-am putea ajuta reciproc. Se plimbă prin faţa biroului, privind în jur şi evaluând situaţia. Te-aş putea ajuta să îţi rezolvi problemele, iar dumneata m-ai putea ajuta cu ale mele.

– Probleme? Mă scuzi, domnule – Michael aruncă o privire spre cartea de vizită – Finster.

Vârî cartea de vizită în buzunar. Dintr-un dulap luă un plic pe care scria „Propunere“ şi îl aruncă, împreună cu schiţele, într-o servietă. Prinzându-şi cheile la curea, îl privi pe bărbat direct în ochi.

– Nu am nici un fel de probleme, spuse laconic şi se îndreptă spre ieşire.

Puse alarma, trase în jos grilajul de siguranţă, încuie totul bine şi o porni spre parcare. Finster mergea alături, potrivindu-şi pasul după al lui.

Păstrară tăcerea câţiva metri, apoi Finster reîncepu:

– Aş putea să te recompensez extrem de...

Michael se opri şi-şi ridică mâinile. Ştia exact unde avea să ducă toată discuţia.

– Ce e, ai citit despre mine în ziare? Eşti vreun fan? Clătină din cap. Acum am altă carieră.

– Circumstanţele se mai schimbă, sugeră Finster.

– Nu şi în cazul meu.

Michael se îndepărtă, cât se poate de categoric.

– Sună-mă dacă se schimbă. Nu-ţi cer nimic mai mult.

Finster îl privi pe Michael, care se apropia de maşină. Văzând-o pe Mary care stătea în dreapta şi urmărindu-le schimbul de replici, îi zâmbi.

– Te rog să nu-mi rătăceşti cartea de vizită, strigă el pe un ton vesel.

– Nu aştepta să te sun, replică Michael, fără a se obosi să mai privească înspre el.

Mary se uită la Michael şi apoi, curioasă, la Finster. Zâmbi şi dădu din cap spre străinul cu părul alb.

Finster îi răspunse la salut în timp ce soţii St. Pierre plecau.

Uşa apartamentului lor drăguţ şi modest se deschise. Avea două camere, nimic pretenţios, însă Mary îl făcuse primitor şi cald. Acest apartament de la etajul doi al unui bloc pentru clasa mijlocie le era suficient. Când Michael şi Mary intrară, un uriaş ciobănesc elveţian veni în fugă, salivând, şi se repezi în braţele lui Michael.

– Hei, Hawk! Nu i-ai lăsat pe oamenii răi să intre, nu-i aşa?

Michael se rostogoli pe podea cu câinele cu blană neagră, cu pete maronii şi albe, doi copii la joacă, nici unul neştiind sigur cine e cu adevărat stăpânul, şi fără să le pese prea mult de asta.

– Trebuie să-l scot la plimbare, îi spuse Michael soției.

– Nu vii în pat? întrebă ea plină de speranță.

– Numai un pic. Trebuie să mă ocup de ceva.

Michael nici nu-și privi soția în timp ce lua lesa de pe măsuța din hol.

– Nu vii prea târziu, bine?

Dar Mary știa că el nu avea urechi s-o audă.

Michael se întoarse peste un sfert de oră; plimbarea le făcuse bine amândurora.

– Michael? strigă Mary din dormitor.

– Ce e?

Nu primi nici un răspuns.

– Mary?

Michael intră în camera cufundată în întuneric; nu-și vedea nici mâinile. Se uită în jur. Era prea multă liniște.

– Mary?

Încercă să aprindă lumina – fără nici un rezultat, probabil că se arsese becul.

– Haide, Mary, nu te mai prosti!

Căută în baie – nici acolo nimic. Încercă încă odată întrerupătorul din cameră, dar nimic.

– Să știi că nu e amuzant.

Ușa dormitorului se trânti.

Michael se ghemui din reflex: dacă mai înainte nu fusese în gardă, acum era. Instinctul preluă comanda. Trecuseră mai bine de cinci ani, însă memoria mușchilor îi era încă activă, iar simțurile sale fine erau intacte. Făcu un pas înapoi, și imediat cineva îi sări în spate. Inima îi bătea de să-i iasă din piept; se pregăti să lovească, dar, instinctiv, își reținu pumnul. Silueta îl răsuci, îl aruncă pe pat și se urcă deasupra lui... Îi desfăcu cămașa dintr-o smucitură; nasturii zburară în toate direcțiile.

Michael începu să-și revină din șoc, iar Mary îi șopti:
– Ai uitat să mă săruți.

Mary, culcată pe mulțimea de perne presărate peste cearșafurile în dezordine, își mângâia motanul, CJ, în timp ce Michael trăgea pe el o pereche de pantaloni scurți. Tocmai făcuseră dragoste, și se vedea în ochii lor: în ciuda tensiunii de mai devreme, erau încă îndrăgostiți unul de celălalt – la fel cum fuseseră în urmă cu șase ani și jumătate, când se întâlniseră.

Ea avea douăzeci și patru de ani pe atunci, tocmai terminase masteratul. I se oferise un post de profesoară la școala Wilby din Greenwich, Connecticut, o școală cu pretenții, una dintre cele mai bune școli elementare din țară. Deși Michael era mai mare ca ea cu opt ani, din clipa în care se văzuseră prima dată, între ei se aprinsese ceva.

Fusese o întâlnire norocoasă. Mary dădea mașina înapoi și intrase în a lui Michael, și imediat se dezlănțuise un foc de artificii. Fusese o izbucnire de pasiune. Dar cu siguranță nu fusese ceva romantic. Se certaseră douăzeci de minute ca să stabilească a cui fusese vina, schimbând replici tăioase și atacându-se verbal, amândoi refuzând să dea înapoi, nici unul nevoind să-și recunoască înfrângerea. Nici una din mașini nu fusese avariată, însă nu despre asta era vorba. Era o chestiune de principiu. Ciudat era faptul că nici unul nu-și amintea să se mai fi certat cu cineva în felul ăsta în ultimii douăzeci de ani. Erau amândoi pacifiști recunoscuți, care își împăcau prietenii când se certau. Dar nu și în acea zi. De data asta era război. Chiar și polițistul care se oprise să vadă despre ce era vorba se dăduse bătut după ce-i amenințase pe amândoi că-i arestează. El fusese de fapt primul care-și dăduse seama: cei doi erau făcuți unul pentru altul. Cearta era în toi, când, exasperat, Michael declarase că va ceda cu o singură condiție. Desigur, asta declanșase altă ceartă, dar, după cinci minute, Mary

capitulase. Cina. Michael nu-şi dădea cu nici un chip seama ce-l apucase, fusese un impuls de moment. Şi nici până astăzi Mary nu-şi putea închipui de ce acceptase. Nimeni nu stârnise firea ei de irlandeză aşa cum o făcuse bărbatul ăsta.

După ce o curtase două luni, fugiseră în Insulele Virgine, unde, desculţi în nisip, cu soarele apunând în spate, fuseseră căsătoriţi de un preot din partea locului. Nu era nevoie de flori, de prieteni sau de *Marşul nupţial*. În ceea ce-i privea pe ei, fusese ceremonia perfectă, pentru că îşi găsiseră perechea perfectă. Martorii care jucaseră rolul de domnişoară şi de cavaler de onoare erau doi bătrânei de optzeci de ani pe care-i întâlniseră în avion. Nici mirele, nici mireasa nu aveau rude pe care să dorească să le vadă la ceremonie, şi singura persoană care-şi exprimase supărarea la aflarea fericitei veşti fusese Jeannie Busch – Mary nici măcar nu i-l prezentase pe Michael până când nu se întorseseră cu verighetele pe deget. Dar, după ce Jeannie zisese ce avea de zis, o scosese din răbdări pe Mary şi ieşise ca o vijelie din casă, revenise cu braţele pline de cadouri de nuntă, cu un zâmbet larg şi cu o îmbrăţişare călduroasă pentru Michael, urându-i bun venit în lumea lor.

Se instalaseră în casa de vară a lui Michael din Bedford, pe care Mary o transformase imediat într-un adevărat cămin. Obişnuit să mănânce în oraş, Michael fusese la început stingherit de lipsa rezervării pentru cină, dar acest lucru se schimbă curând. Lui Mary îi plăcea să gătească. Michael începuse să se simtă curând răsfăţat de talentul ei culinar şi, în scurt timp, se văzuse nevoit să adauge un kilometru şi jumătate la alergarea zilnică, tocmai ca să împiedice depunerea caloriilor suplimentare. Iar Mary descoperise cât de talentate erau mâinile lui Michael, incluzându-l imediat în planurile sale interminabile de remodelare corporală. El avea un fel special de a privi problemele – fizice, mecanice, chiar şi afective – şi de a le face să dispară. Ei doi vedeau lumea un pic diferit faţă de toţi ceilalţi, şi din această cauză se apreciau

şi mai mult unul pe altul. În timp ce majoritatea oamenilor îşi petreceau anii de început îndrăgostindu-se şi apoi, odată căsătoriţi, priveau cum dragostea se împuţinează treptat, Michael şi Mary inversaseră situaţia: în fiecare zi descopereau ceva nou la celălalt. Nu numai că se îndrăgosteau şi mai mult, dar deveneau şi prieteni mai buni.

Capitolul 3

Este o liniște deplină. Aerul e închis și miroase a mucegai. Deodată, un grilaj se deschide din tavan, legănându-se în balamale. O siluetă în negru coboară prin deschizătură, aterizând ca o panteră pe podeaua unui muzeu din Lumea Veche. Un spațiu vast, care pare să se întindă pe kilometri întregi. Tavane înalte, podele de marmură și coloane cât vezi cu ochii. Încăperi după încăperi, pline cu tablouri, cu sculpturi și cu artefacte antice. Sunt reprezentate toate epocile, de la vremurile preistorice până la arta computerizată din zilele noastre. La lumina zilei, acesta ar fi un palat magnific închinat realizărilor omului, dar lumina zilei a apus de mult. Lucirea stinsă care se filtrează prin ferestrele în stil medieval creează un efect suprarealist, aruncând umbre pretutindeni.

Silueta în negru se deplasează cu grație, trecând dintr-un coridor în altul. În mână răsucește un cuțit, mai mult din cauza nervozității decât ca să ucidă. Mânerul din fildeș sculptat este înfășurat în piele, iar lama sa reflectă raze intermitente prin întuneric. Silueta strânge cuțitul ca pe un talisman care alungă spiritele sau măcar paznicii nevăzuți, curioși.

Se strecoară prin spațiul care găzduiește expoziția de armuri, trecând printre echipamente de luptă din toate țările și

din toate epocile. Fiecare piesă este montată într-o atitudine de luptă sau călare, ca și cum sufletele celor cărora le-au aparținut nu s-au hotărât să plece și încă mai așteaptă să primească ordine. Dincolo de vitrina cu indieni Anasazi sunt expuse oase fragile, dezgropate din așezările de pe dealuri, cu mici plăcuțe de identificare ce oferă informații privind amplasarea corectă a unei tibii sau mandibule străvechi. Sarcofage egiptene stau aliniate lângă un perete; mumiile sunt așezate în morminte etanșe de sticlă, așteptând o lume de apoi care de trei milenii le tot ocolește, iar bijuteriile lor de aur, daruri cu care să-i îmbuneze pe zei, n-au fost încă oferite acestora. Fiecare artefact – armură, carne sau os – aparține cuiva mort de multă vreme, radiind o aura care pare să se infiltreze în încăperile enorme și în holurile lungi și reci. Este o glorificare a morților, a vieților invadate, a odihnei eterne tulburate. Toate aceste obiecte erau menite să nu fie deranjate, și totuși au fost jefuite, furate, dezgropate pentru bani, faimă sau vanitate. Nu poți să nu te întrebi ce a mai fost dezgropat odată cu ele și adus în acest muzeu, căci, deși nu se vede nici un suflet prin preajmă, pretutindeni se simte o prezență mânioasă.

Silueta nu dă nici o atenție bogățiilor din jur și se zorește spre o scară mare, aflată vizavi de un balcon, ca să ajungă în cele din urmă într-o încăpere circulară. În centrul acesteia se află o vitrină mare de sticlă. O singură rază de lumină strălucește pe conținutul său. Silueta se apropie cu prudență de vitrină, ocolind-o parcă în semn de respect. Învârte cuțitul în mână, trecându-l printre degete. Își flutură mâinile peste vitrină de parcă ar lovi aerul și i-ar pune la încercare voința. Când se dă înapoi, vedem în sfârșit ce se află înăuntru. Pe catifeaua de culoarea nopții sunt așternute diamante. Vechi, uluitoare, neprețuite. Bijuterii pentru care s-a promis dragoste, s-au purtat lupte, imperii au căzut în ruină. Sunt, fără îndoială, avuțiile unui regat de mult pierit, căci un singur om n-ar fi putut să aibă diamante de asemenea mărime.

Din nou silueta înaintează spre vitrină, ascunzând-o privirii. Nemişcat, bărbatul stă pe loc, cu mâinile pe lângă corp; nici respiraţia nu i se mai simte. Aşteaptă. Se scurg secunde, apoi minute. El rămâne nemişcat. Aerul este neclintit, mort. Tăcerea atârnă grea peste săli. În cele din urmă se dă înapoi şi...

Vitrina este goală.

Silueta se caţără fără efort pe o frânghie subţire de nailon, urcând prin grilaj înapoi în conducta de aerisire. Abia încape în spaţiul strâmt; înaintează şovăitor prin burlanul de tablă, lumina difuză ce intră prin grilaj scăldându-l într-o strălucire nefirească. Dacă sălile de dedesubt păreau nesfârşite, aceste conducte sunt de-a dreptul interminabile. Dar este încurajat de faptul că greul a trecut; acum poate respira în voie, căci recompensa este în siguranţă în săculeţ.

Deodată se aude un zgomot, undeva în spatele său. Este departe, dar se apropie. Spaţiul în care se află e strâmt, nu se poate întoarce să vadă ce-i înapoia lui, aşa că îşi continuă deplasarea prin conductă... puţin mai repede. Probabil e doar dilatarea şi contractarea burlanului de tablă care se răceşte după o zi solicitantă. Nu are nici un motiv de îngrijorare, mintea i se relaxează – o să ajungă în curând acasă.

Din nou aude sunetul acela. De data asta mai tare, cu siguranţă mai aproape, şi nu e vorba despre contractarea conductei. Nu este un sunet pe care te-ai aştepta să-l auzi într-un puţ de aer condiţionat, nici sunetul pe care te-ai aştepta să-l auzi într-un muzeu pustiu. Continuă să se apropie. Nu, cu siguranţă nu este un sunet scos de om, este animalic, gutural, plin de răutate. Inima începe să-i bubuie în urechi, o sudoare rece îi curge pe şira spinării şi grăbeşte pasul. Sunetul continuă să se apropie, vuind mai puternic, ca o furtună în depărtare. Acum simte greutatea urmăritorului său izbind

în puţ şi făcând tabla să se curbeze. Numai după asta şi-şi dă seama că, indiferent ce se apropie, e cu siguranţă uriaş.

Toate împrejurările fuseseră prevăzute: paznicii, alarmele, luminile; toate variabilele imaginabile – anticipate. Sincronizarea era planificată la secundă: chiar şi în cazul unor mici scăpări, urma să fie o treabă făcută ca la carte – o carte scrisă de el însuşi.

Zgomotul puternic devine mai clar: acum nu mai este prea departe. Orice ar fi, se mişcă mai repede, gâfâind, greutatea sa făcând metalul să trosnească – este asurzitor. Întreaga clădire pare să se cutremure.

E o cursă fără speranţă prin cacofonia de sunete care îţi sparg urechile. Trecând printr-un alt grilaj, faţa lui Michael este în cele din urmă luminată. Privirea îi devine mai concentrată şi mai hotărâtă, transpiraţia îi curge pe frunte. Acum zboară prin conducta de aerisire ca un şoarece care aleargă să-şi învârtă rotiţa. Goana sa ar fi aproape comică pentru un observator din afară, dar moartea iminentă nu are nimic amuzant. Acum nu este vorba despre bijuterii, şi nici despre ultimul dispozitiv împotriva infractorilor. Orice ar fi în această conductă cu Michael, n-ar trebui să se afle aici, n-ar trebui să existe nicăieri.

Dorindu-şi să se poată ridica în picioare şi să o poată lua la fugă, Michael e din ce în ce mai speriat şi mai frustrat; muşchii îl chinuie, iar palmele transpirate îi alunecă pe suprafaţa puţin mai lată de jumătate de metru. Durerea îi anchilozează încheieturile şi muşchii; timpanele sunt gata să-i explodeze de la mugetul ca de tren al fiarei care se apropie. E ca şi cum ar fi prins într-o tobă în care un muzicant bate neîncetat un marş funerar.

Şi apoi nu se mai aude nimic. Rămâne doar liniştea. Michael se opreşte. Ascultă. Nimic. Mintea îi lucrează, întrebându-se dacă urmăritorul său stă la pândă, aşteptând să atace – sau poate că fiara a căzut printr-o minune prin deschizătura unui grilaj. Îşi încordează auzul; crezuse că zgomotul era

groaznic, însă tăcerea este devastatoare, punând sub semnul întrebării următoarele câteva clipe din viaţa sa. Claustrofobia se declanşează. Frica îl paralizează. Poate că fiara i-a pierdut mirosul. O singură răsuflare ar putea-o ajuta să-i ia din nou urma. Ce este, unde este şi cum s-ar putea apăra în cutia asta înghesuită? Gândul îi zboară înapoi la orele de biologie ale domnului Buffington, te lupţi sau fugi, supravieţuieşte cel mai bine adaptat.

Porneşte din nou. Nu i-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea mişca atât de repede. Disperat, toate eforturile i se concentrează asupra încercării de a scăpa, asupra supravieţuirii. Mai bine să moară de atac de cord decât între colţii urmăritorului său. Neţinând cont de palmele însângerate şi de vânătăile de pe picioare, ar fi mulţumit să îndure un an de suferinţe dacă ar putea scăpa din acest puţ, din această clădire.

Iar acum sunetul revine mai puternic, vuind prin puţ, mârâind, pulsând, greutatea corpului care se apropie stârnind în preajma lui Michael o adevărată vijelie rece şi umedă, cu miros de moarte. Cel mai rău e că acum Michael îi simte mirosul. Respingător, ca de putreziciune, îi răvăşeşte simţurile. Ochii îi lăcrimează de la duhoare.

Apoi zăreşte salvarea, drept înainte, la cincizeci de metri: speranţa. Proverbiala lumină de la capătul tunelului – ieşirea din puţ. Cu fiecare strop de energie pe care-l mai poate aduna, îşi avântă trupul spre lumină. Douăzeci şi cinci de metri. Curând îşi va găsi scăparea şi, ca şi cum ar intui acest lucru, zgomotul oribil scos de creatură se opreşte de tot, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Sunetele, duhoarea – totul dispare fără urmă.

La douăzeci de metri de libertate, Michael se opreşte: fiara nu mai este acolo. Singura explicaţie este lumina – probabil că bestia s-a retras în lumea sa de umbre, departe de lumină. Dar, înainte să dea drumul oftatului de uşurare, lumina din faţă este ascunsă vederii. Lui Michael i se opreşte inima în piept când înţelege: sunt mai mulţe. Acum, în faţa

lui, strălucesc doi ochi de animal de pradă. Ochi de fiară, ochii unei creaturi rele până-n măduva oaselor. Ochii se îngustează, ca şi cum bestia ar plănui un atac.

Şi, încă o dată, din spate aude mârâitul urmăritorului său, simte mirosul puturos al acestuia. Îi îngheaţă sângele în vine, nu se poate întoarce, nu poate vedea ce-i înapoi sau înainte. Este prins în capcană. Clipa prezentă atârnă ameninţătoare asupra lui, inima i s-a oprit cu siguranţă, mintea i s-a întunecat. Atacatorii săi aşteaptă, invizibili, dar cu toate astea încă acolo. Răsuflarea lor este grea. Duhoarea e copleşitoare, îi întoarce stomacul pe dos. Este pe cale să leşine, sau poate că-şi simte moartea, poate că este reacţia corpului său la dezastrul iminent.

Răsuflarea se opreşte; e posibil să se fi răzgândit şi să fi plecat? Însă miasma morţii este tot acolo, pretutindeni în întuneric. Aşteptarea îi chinuieşte sufletul.

Apoi, într-o clipită, ceea ce se află în spatele său îl apucă de picior şi-i smuceşte corpul înapoi. Michael este paralizat de teamă, şi în gâtlej îi rămâne un ţipăt care nu va răsuna niciodată. Şi apoi, mai rapid decât orice fiinţă omenească, creatura îl trage înapoi în tăcere, cu o viteză ameţitoare. Înapoi prin conductă, înapoi în beznă.

Mary se ridică brusc din aşternut, zbătându-se să respire. Îl caută din priviri pe Michael. Nu era acolo. De fapt, plecase din pat după ce făcuseră dragoste. Inima lui Mary bătea de să-i spargă pieptul, cele mai negre temeri părând să o pândească din umbră. CJ se sperie, îşi arcui spinarea şi o scuipă ca şi cum ar fi fost un străin. Mary se dădu repede jos din pat, fără să se mai gândească să se îmbrace. Se năpusti afară din dormitor şi intră în camera de zi: goală. În bucătărie, unde zăcea pe masă un sendviş pe jumătate mâncat, apoi în hol; nici urmă de Michael. Văzu uşa închisă a biroului şi lumina ce

se strecura pe dedesubt. Puse mâna pe clanţă, rugându-se în gând: „Te rog, nu din nou“, şi dădu buzna înăuntru.

Michael lucra, cu Hawk adormit la picioare. Tresări şi se întoarse.

Mary rămăsese în prag, holbându-se la el, cerşind un răspuns din priviri. Apoi i se prăbuşi în braţe, gâfâind, dar uşurată. Lacrimile începură să-i curgă şiroi.

Fusese doar un vis.

– Ce e, draga mea?

– Îmi promiţi ceva, Michael?

Michael o strânse în braţe.

– Orice.

– Promite-mi că n-ai să mai faci asta, că totul a rămas în trecut.

Michael o privi drept în ochi şi-i spuse cu sinceritate:

– Ţi-am promis acum doi ani, n-am s-o mai fac niciodată... Îţi jur, Mary, niciodată.

Capitolul 4

Zgomot. O sumedenie de zgomote. Oameni de toate condiţiile sociale intrau şi ieşeau din secţia de poliţie Byram Hills. Construită în anii douăzeci, această secţie văzuse oraşul mărindu-se de douăzeci de ori; efectivul de poliţişti numărase odinioară cinci oameni, dar anul trecut trecuse de o sută. Odinioară, arestau numai beţivi şi pe cei care tulburau ordinea publică, şi asta se întâmpla de obicei o dată pe săptămână, întotdeauna în ziua de salariu. Ei bine, acum este noul mileniu, şi orice poliţist şi-ar da chiar şi un testicul ca să evite o altă crimă.

În dimineaţa asta, poliţiştii intră şi ies tot timpul, infractorii ocazionali fiind întâi înregistraţi, apoi duşi în celulele de la subsol. Tinerii poliţişti din patrule, în uniformă albastră, se adună lângă scările tocite de marmură, bându-şi cafeaua şi molfăind covrigi înainte de a-şi face rondul de dimineaţă.

Spaţiul rezervat detectivilor, de la etajul întâi, este aproape nelocuibil – cincisprezece birouri înghesuite într-o încăpere în care ar încăpea în mod normal cinci. Paul Busch, într-o haină sport mototolită şi în blugi, completa nişte hârţogăraie la biroul său. Era un haos organizat, dosare peste

dosare gata să se amestece între ele. Prima sticlă de suc din ziua aceea era pe jumătate goală. Busch se mândrea că nu este dependent de cafea şi de gogoşi, ca restul poliţiştilor. Desigur, micul său dejun zilnic, alcătuit din Coca-Cola şi biscuiţi cu cacao, nu-l recomanda pentru vreun premiu al Institutului Naţional de Sănătate. De cincisprezece ani lucra în acea secţie, în ultimii cinci ani ca detectiv. Odinioară îşi urâse slujba, dar acum se obişnuise să facă totul, aşteptând data de 18 martie, peste încă cinci ani, când avea să iasă la pensie. Sosise la secţie ca toţi ceilalţi, când era tânăr şi dornic să cureţe oraşul, să aducă dreptatea concetăţenilor săi. Dar infracţiunile te obosesc. Indiferent cât de mult de zbaţi, întotdeauna e un ticălos care aşteaptă să vină ceasul în care să mai facă o victimă. Cu toate acestea, ceea ce-l înnebunea de fapt pe Busch era numărul de condamnări. Pe vremea când era tânăr şi idealist, crezuse că o arestare duce la o condamnare şi elimină mişeii din lume, însă jumătate dintre aceştia scăpau şi-o luau de la capăt cât de curând. Şi, deşi atitudinea lui se schimbă odată cu viziunea sa asupra vieţii, nu acelaşi lucru se întâmplă şi cu codul său moral. Întotdeauna se considerase un slujitor neşovăitor al legii, un instrument al sistemului de justiţie. Slujba sa era să adune dovezi şi să-i prindă pe infractori: ce se întâmpla după aceea era treaba altcuiva. Nu fusese compromis nici măcar o dată, valorile şi modul său de a privi legea nu puteau fi cumpărate sau înăbuşite.

Odată, soţia sa gonea cu maşina ca să-l ducă pe fiul lor, Robbie, la spital, după ce-şi fracturase mâna făcând skateboard, şi fusese trasă pe dreapta. Ofiţerul de poliţie era un nenorocit obraznic, hotărât să-şi facă norma lunară, şi nu voise să cedeze deloc, nici după ce văzu cât suferea copilul. Le dăduse amendă pentru că mergeau cu o sută la oră într-o zonă unde limita de viteză era de cincizeci de kilometri la oră – două puncte-amendă şi cinci sute de dolari. Implorările nu reuşiseră să-l facă să se răzgândească; nici măcar nu se

oferise să-i însoţească până la spital. Jeannie îl rugase, apoi îl sfătuise, iar în cele din urmă îi ceruse insistent lui Busch să se ocupe de asta – să „îngroape" amenda, să apeleze la colegii săi poliţişti ca s-o facă să dispară. Dar Busch nici nu voise să audă; chiar dacă amenda le dubla rata la asigurare, pur şi simplu refuzase. „Legea e lege", o ţinea el una şi bună. Jeannie nu-l iertase timp de două săptămâni şi refuzase să facă dragoste cu el o lună întreagă. Îi spusese: „Ai legile tale? Şi eu le am pe ale mele".

Lângă biroul lui Busch stătea Johnny Prefi. O ţigară Marlboro neaprinsă îi atârna în colţul gurii. Părul negru, ţepos, îi stătea zbârlit – nu de la gel, ci din cauză că nu fusese spălat de patru săptămâni. Pe tricoul fără mâneci scria: „Du-te dracului. Dacă te mai holbezi, te omor. O zi bună".

Era uşor de înţeles de ce purta cătuşe.

– Johnny, având în vedere că eşti un piroman eliberat condiţionat, orice în afară de un grătar reprezintă o încălcare a eliberării condiţionate, zise Busch.

Johnny se zgâi la Busch, ca şi cum nu înţelegea limba engleză.

– Iar incendierea unui depozit pentru cineva e un pic mai mult decât un grătar pe malul mării.

– Hei, n-a fost nimeni rănit, mârâi Johnny.

– Hei, nu despre asta-i vorba aici. Focul...

– Ţi-e frică de flăcări, ai? îl înţepă Johnny.

Atinsese o coardă sensibilă.

– Dacă mi-ar fi plăcut focul – Busch era mai mult decât scos din sărite –, m-aş fi făcut pompier.

Se întoarse la hârţoagele lui.

Johnny se gândea; un mic zâmbet răutăcios îi încreţi faţa, în timp ce ridică uşor cu buzele ţigara neaprinsă.

– Ai un foc?

Busch se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

Căpitanul Robert Delia, oficial şeful lui Busch, îi întrerupse înainte ca poliţistul uriaş să explodeze.

– Paulie, fă cunoştinţă cu Dennis Thal. Thal îţi va urmări activitatea.

Busch se ridică să dea mâna cu un bărbat destul de arătos, de treizeci de ani, cu părul şaten-deschis şi cu un început de chelie, îmbrăcat într-un costum bine croit şi cu o strângere de mână fermă. Limbajul corpului lui Thal trăda de la o poştă un entuziasm arogant – umerii traşi înapoi, mâna stângă în buzunar, capul înclinat uşor într-o parte.

– Îmi pare bine.

– Şi mie îmi pare bine că mă aflu aici.

Vocea lui Thal era calmă, subtilă, aproape şoptită.

– Fără supărare, îi spuse Busch lui Thal în timp ce se întorcea spre Delia. Nu am timp să mă joc de-a bona, căpitane.

Robert Delia era cu douăzeci de centimetri mai scund ca Busch, însă considera în sinea sa că l-ar putea strivi cu bocancul, şi nu-i fu greu să-şi reafirme şefia.

– Ascultă-mă, Paulie, *detectivul* Thal are o experienţă de nouă ani. Ne-a fost „împrumutat" de cei de la Externe ca să ne ajute să ne acoperim deficitul de personal. Voiau ca el să lucreze alături de cei mai buni oameni de la noi, dar sunt toţi în concediu, aşa că rămâne cu tine. Înţeles?

Busch ştia când să se lupte şi când să se potolească. Dădu din cap.

– Pe lângă responsabilităţile sale de detectiv, Paul se ocupă şi de programul nostru de eliberări condiţionate, în numele instanţelor, continuă căpitanul.

Busch îl privi pe Thal, hotărî că dădăcirea lui trebuia discutată altă dată şi-şi luă un aer serios, de detectiv din filme.

– Sunt sigur că domnul căpitan ţi-a descris minunatul nostru mediu de lucru. Unii îi spun Oz[1] – eu îi spun Eden, şi

[1] Închisoare de maximă securitate din SUA (n.tr.)

toți cei care sunt eliberați condiționat și cu care avem noi de-a face se îndreaptă sută la sută.

Căpitanul mârâi, se întoarse către Thal și-l luă de acolo.

– Hai să-ți arăt biroul înainte să-ți otrăvească mintea în legătură cu întreaga profesie de polițist!

– Ne mai vedem, strigă Busch, căruia nu-i plăcea prea mult de șeful lui astăzi.

Thal îl privi, îndreptă un deget spre el și-i făcu cu ochiul.

– Așa o să fie.

Busch se întoarse și-și șopti în barbă:

– Netrebnicule!

Mary era profesoara pe care și-ar fi dorit-o oricine. Avea un chipiu albastru de lucrător la căile ferate și conducea un trenuleț de copilași de cinci ani în jurul clasei, toți scandând ca-n armată, strigând din toți rărunchii:

– Când mergi cu trenulețul nostru, unu plus unu face mereu doi. Locomotiva noastră face zgomot tare, doi plus doi dă mereu patru. În gară ajungem mereu corect, patru și cu patru face mereu opt.

Clasa ei era aranjată ca-n visul oricărui copil, cu o grămadă de jucării și cu bănci. De când fusese angajată, cu două luni în urmă, în locul unei educatoare care nu se mai întorsese din concediul de maternitate, Mary nu câștigase doar respectul colegilor ei, ci și dragostea și admirația copiilor, care o adorau.

I se oferise grupa mică, preferata ei, alcătuită din minți necoapte, aidoma lutului nemodelat, inimi tinere încă pure. Școala Greenwich Country Day plătea puțin mai mult decât Wilby, însă ceea ce o atrăsese acolo fusese drăgălășenia micuților de cinci ani. Ea predase până atunci la clasa a cincea; îi iubea, dar simțea că ar putea avea o contribuție mai semnificativă dacă i s-ar da ocazia să pună niște baze mai

devreme. Nu putea renunța: inocența lor era mai aproape de perspectiva ei optimistă asupra vieții.

Fără să fie auzită, directoarea, Liz Harvey, cu părul cărunt strâns în coc, intră în clasă, zâmbindu-le copiilor gălăgioși. Imediat, în încăpere se așternu tăcerea. Liz îi întinse lui Mary o foaie. Mary îi aruncă o privire, nelăsând să i se citească ceva pe față.

– E totul în regulă?

Liz puse mâna pe umărul lui Mary.

– Da.

Mary îi zâmbi și ea, cu ochii încă ațintiți asupra mesajului de la medicul său.

– Sper că sunt vești bune. Clasa asta sporește fertilitatea.

Liz se gândea deja unde să găsească un alt înlocuitor. Ar fi fost a cincea educatoare în trei ani care pleca în concediu de maternitate și găsea bucuriile maternității prea mari ca să se mai întoarcă la locul de muncă.

– Dacă soțul tău nu e disponibil, mi-ar face plăcere să te duc eu cu mașina.

– Nu vă faceți probleme. Sigur nu vă deranjează să-mi țineți locul?

– Nu, deloc.

Michael stătea în spatele tejghelei de la Safe & Sound, zâmbind în timp ce se uita la un bilețel scris de mână. Erau doar două cuvinte: „Hei, sexy". Mary i-l strecurase în buzunarul jachetei albastre pe care i-o pusese ei pe umeri cu o seară înainte și pe care o purta el acum. Juca tot timpul jocul ăsta cu el, lăsându-i bilețele și mici cadouri în buzunare, ca Michael să le găsească atunci când îmbrăca din nou hainele respective. Era o prostioară, dar îl făcea s-o iubească și mai mult.

– Ai auzit ce am spus?

Un bărbat arţăgos, mai în vârstă, pe nume Rosenfield, îl certa în timp ce frumoasa lui soţie stătea servilă la câţiva paşi în spatele lui.

– Vreau să fie reparat.

Aparatul video al sistemului său de securitate era pe tejghea pentru a doua oară în două săptămâni.

– Îl voi repara.

Soţia, fără ca soţul să-şi dea seama, îl privea seducător pe Michael. Acesta încerca din răsputeri să nu observe, dar era acaparat. Era prea frumoasă şi avea un zâmbet prea radios. Michael se scărpină uşor la nas cu degetul pe care purta verigheta, sperând că ea va înţelege mesajul. Însă femeia nu făcu decât să-i zâmbească şi-i arătă drept răspuns diamantul său de două carate.

– Siguranţa casei mele este esenţială. Lucrarea de instalare a fost bună, dar echipamentul... furnizorii aleşi de tine lasă de dorit. Rosenfield văzu spre ce se îndrepta atenţia lui Michael. Nici măcar nu mă asculţi.

– Mă scuzaţi, domnule Rosenfield. Michael redeveni atent. Am zis că-l repar şi aşa voi face.

– Vreau fapte, nu vorbe.

Rosenfield făcu o pauză şi în cele din urmă vocea i se îmblânzi.

– Îmi place de tine, Michael. Dar poate ar trebui să te gândeşti să faci altceva.

– Nu, îmi place să fac asta. La asta sunt bun.

Rosenfield nu părea să-l creadă.

– Nu ai şi alte talente?

– Nimic legal.

Michael rânji.

– Nimic legal?

Rosenfield se îndreptă spre uşă, râzând.

– Îmi place asta. Până în weekend să am aparatul video înapoi.

Îşi luă soţia la braţ şi ieşi, chicotind.

– Nimic legal.

Frumoasa lui soţie îl privi pe Michael peste umăr cu un zâmbet. Michael nu se putu abţine să nu-i zâmbească şi el; era reacţia firească la flirt a oricărui bărbat.

Mary, care tot mai purta chipiul albastru, intră în magazin, strecurându-se pe lângă soţii Rosenfield.

– Clienţi fideli? îl tachină ea.

– Poftim? Nu, nu. Nemulţumiţi, poate puţin excitaţi.

Mary îl îmbrăţişă.

– Dacă ţi-aş zice că sunt un client nemulţumit şi excitat?

– Atunci ar trebui să-ţi verific tot sistemul – Michael îşi alegea cuvintele încet, cu grijă –, să-l desfac, să examinez totul, să folosesc numai cele mai bune instrumente. Dar, cel mai important, ar trebui să mă asigur că eşti complet satisfăcută când pleci, ca să devii un client regulat.

– Pot să rămân cu şapca pe cap?

– Vedem noi.

Michael îşi sărută soţia cu pasiune, sedus pe deplin. Era limpede că gelozia nu intra în discuţie în relaţia lor. Când sărutul se termină, îşi dădu seama de ceva. Se uită la ceas.

– N-ar trebui să fii la şcoală?

Michael gonea prin centrul oraşului, cu degetele albite de la cât de tare strângea de volan. Mintea sa alerga la fel de repede ca maşina. Alături, Mary stătea calmă, cu mâinile împreunate în poală.

– Cum ai putut să-mi ascunzi asta?

– N-am ascuns nimic de tine, Michael. Numai că n-am vrut să-ţi faci griji.

– Ce ţi-au zis?

– Vor să mă vadă în legătură cu testele.

– Şi asta înseamnă „nimic"? Ce fel de teste?

Mary se uita în gol pe geam, dar simți teama din vocea lui Michael.

– Mary, ce fel de teste?

Trase aer în piept.

– Ovariene.

Michael strânse volanul și mai tare, luptându-se să respire. Nu-și putea întoarce capul spre ea, temându-se că, dacă o va face, coșmarul acesta se va adeveri.

– Sunt sigură că nu-i nimic, dragul meu. Hei, nu sunt pe moarte...

– Așa ți-a zis doctorul? Nu-mi vine să cred că ai făcut testele astea și nu mi-ai spus.

Mary rămase calmă, optimistă ca întotdeauna; totul avea să fie bine, era sigură de asta, era formula ei sacră.

– Hei, uită-te la mine!

Îi atinse tandru fața.

– Nu plec nicăieri, Michael. Tocmai am început să ne refacem viața. Dacă nu-mi fac griji...

– Cred că putem s-o tratăm, spuse doctorul.

Michael o tot masa pe spate pe Mary, în efortul de a se liniști și pe el, nu doar pe ea. Doctorul Rhineheart adoptă un ton părintesc.

– O vom trata. Avem o rată mare de succes, iar boala ta nu pare să se fi răspândit dincolo de ovare.

Stăteau într-un cabinet medical tipic, steril, cu un birou de stejar, două scaune pentru vizitatori, o ramă dublă cu o poză a soției sale de vârsta a doua și una a celor doi copii. Doctorul Phillip Rhineheart, de patruzeci și cinci de ani, cu chelie și încărunțit la tâmple, stătea în picioare, sprijinit de partea din față a biroului. I se păruse întotdeauna prea formal să stea în spatele acestuia și să discute despre viețile oamenilor ca și cum ar fi fost o simplă afacere. Michael și Mary St. Pierre încercau să îndure totul cu stoicism unul de

dragul celuilalt, dar Rhineheart își dădea seama de adevăr. Doctorul văzuse asta de prea multe ori: boala oribilă care nu distruge numai corpul, ci și sufletul omului, întorcând totul pe dos, contaminându-i pe toți cei apropiați cu un sentiment de groază.

– Știu că e greu...

– Mai pot avea copii?

Vocea lui Mary era distantă.

Rhineheart clătină din cap.

– Ambele ovare sunt atacate. Trase adânc aer în piept. Va trebui să le scoatem. Asta era cea mai rea parte a slujbei lui, cea care de multe ori nu-l lăsa să doarmă noaptea. Îmi pare rău.

Mary își puse mâna pe mâna soțului ei, care continua să o maseze pe spate. Amândoi făceau eforturi să nu se privească, altfel s-ar fi risipit și ultimul strop de calm care le mai rămăsese.

– Tratamentul ăsta – cât de mult...

Michael nu reuși să-și ducă întrebarea până la capăt.

– Puteți sta liniștiți în privința asta. E acoperit de asigurare.

– Cât costă? insistă Michael, temându-se de răspuns.

– Cancerul lui Mary e în stadiu avansat. Ar putea costa până la două sute cincizeci de mii de dolari, în funcție de tratamentul pe care i-l vom prescrie. Stați liniștiți. Nu e ceva experimental. Asigurarea acoperă toate fazele. Rhineheart făcu o pauză, ca să sublinieze că este încrezător. Și vă asigur că avem una dintre cele mai bune secții de oncologie.

Camera mică părea să-l sufoce. Michael nu se mai simțise niciodată atât de neputincios, atât de neînsemnat ca acum. Se simțea ca un călău care nu voia să omoare, și care totuși trebuia să apese pe buton, lipsit de puterea de a salva viața din fața lui.

– Nu avem asigurare, spuse, ca și cum ar fi anunțat o condamnare la moarte.

Asta se întâmpla atât de des, oamenii trăiau nepregătiţi. Rhineheart era unul dintre puţinii medici care insistau ca guvernul să asigure îngrijiri gratuite tuturor cetăţenilor din Statelor Unite, dar era doar un vis. Nu erau venituri suficiente ca să „merite". Se întoarse spre Mary.

– Cum rămâne cu şcoala? Ar trebui să aibă un program excelent de asigurări.

– Sunt acolo doar de două luni. Abia după nouăzeci de zile te poţi înscrie, răspunse Mary.

Speranţa dispăruse din ochii ei.

– Am înţeles.

Rhineheart expiră încet. El şi-ar fi oferit serviciile gratuit, dar mai trebuiau acoperite costurile intervenţiei chirurgicale, ale spitalizării, ale radiaţiilor şi ale chimioterapiei, iar spitalul nu era o instituţie de caritate. Medicina era o afacere pentru profit, spitalul trebuia să respecte bugetul şi să îşi mulţumească acţionarii. Medicina nu se mai centra pe pacient; rentabilitatea era acum obiectivul îngrijirilor medicale. Deodată, simţi că-şi urăşte slujba.

În cele din urmă, se ridică şi zise pe un ton încrezător:

– Ei bine, Mary, trebuie să facem nişte analize ale sângelui, ca să putem concepe un program de tratament. Michael, de ce nu te duci la bancă? Te ajut bucuros cu actele – sunt sigur că ai să găseşti o soluţie.

Michael rămase locului, împietrit.

Capitolul 5

Michael trecu de uşa turnantă, intră în enorma rotondă de la First Bank of Byram Hills şi se simţi imediat ca un pitic din cauza coloanelor impunătoare de marmură şi a uriaşului spaţiu gol. Oameni de afaceri treceau grăbiţi, iar el stătea acolo, îmbrăcat în singurul său costum, nesimţindu-se deloc în elementul lui. Întârziase cinci minute la întâlnirea programată şi fu nevoit să aştepte alte zece înainte ca funcţionarul de la bancă să-i facă semn să ia loc, cu un aer sumbru.

Kerry Seitz, unul dintre vicepreşedinţii severi ai băncii, îmbrăcat impecabil într-un costum cu vestă, examină cu atenţie dosarul lui Michael. În timp ce parcurgea materialul, era imposibil să citeşti ceva pe faţa lui. Buzele sale nu lăsară să treacă nici un sunet timp de un sfert de oră cât scormoni prin viaţa lui Michael, cu ajutorul a mai multe surse: agenţii de creditare, departamentul de înmatriculări auto, sistemul judiciar federal şi cel din statul lor. Michael se simţea ca un copil în scaunul supradimensionat, încercând să se integreze, încercând să nu pară disperat.

În cele din urmă, Seitz îşi ridică privirea. Îşi trecu mâna prin părul tuns la perfecţie şi pe cel mai rece ton pe care-l auzise Michael vreodată, rosti:

– Nu. Îmi pare rău.

– Poftim?

– Nu vă putem ajuta.

Seitz zvârli cererea în cutia pentru cazuri respinse.

– Nu mi-aţi pus nici măcar o singură întrebare.

– V-am citit cererea. Ar trebui să asigurăm creditul cu un bun.

Deja uitase de cererea lui Michael, şi îşi făcea de lucru cu un alt document.

– Pun drept gaj afacerea mea, protestă Michael, citind până în adâncul sufletului plin de teamă al bărbatului, care încadra totul în stereotipuri.

– Trecutul dumneavoastră – cuvintele fură rostite pe un ton îngheţat –, căci nu ştiu cum altfel să-i spun, domnule St. Pierre, face ca acest lucru să fie imposibil.

– Ştiu că am făcut nişte greşeli.

– Da.

– Dar asta n-a fost o problemă atunci când mi-am deschis contul de aici.

– Să vă păstrăm banii şi să vă împrumutăm bani reprezintă două lucruri complet diferite.

Michael sări de pe scaun, abia abţinându-se să nu se arunce la beregata bărbatului din spatele biroului.

– Am să mă duc la altă bancă.

– Nu vă pierdeţi timpul, zise Seitz, ridicându-se.

Paznicii de la bancă deveniseră atenţi, apropiindu-se.

– Nimeni n-o să vă împrumute nici o lăscaie. O condamnare, o afacere care nu valorează nimic şi nici un fel de istoric de creditare. Reprezentaţi un risc pe care nimeni n-o să şi-l asume.

– Nenorocitule, soţia mea e pe moarte!

– Îmi pare rău, dar asta e o povară pe care va trebui s-o duceţi de unul singur. O zi bună!

Paznicii ajunseră lângă el, flancându-l. Fără să mai spună nimic, Michael se năpusti afară.

Încăperea este obscen de albă. E remarcabil că în prezent, într-o epocă în care toată lumea vorbeşte despre comportamentul faţă de bolnavi, spitalele au rămas tot la culoarea asta – un alb aspru, antiseptic. Se pare că lumea medicală ignoră toate studiile care arată că nuanţele de albastru şi galben relaxează mintea. Aici, cuvântul-cheie este „impersonal", o abordare rece a tratamentelor, a atitudinilor şi a conceptului arhitectural.

Mary şi Michael tocmai luau una dintre mesele tipice de spital: o friptură de vită într-un sos maroniu apos, boabe moi de fasole ce se revărsau peste piureul de cartofi mai gros ca mortarul şi o felie de pară de culoare incertă. Mâncarea aceea era explicaţia evidentă pentru mulţimea de chipsuri şi fursecuri răspândite pe pat. Mary stătea rezemată de perne, cu tuburi ieşindu-i şi intrându-i în corp în cele mai inconfortabile locuri. Michael îşi trăsese un scaun, folosind patul ei drept masă.

– Pot să-ţi aduc ceva?

– Nu e nevoie. Cum a fost la lucru?

– Bine.

Michael nu se mai dusese la lucru de trei zile.

Se întinse, luă cu lingura nişte piure şi îl mirosi.

– Ăsta nu-i rău.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în încăpere. Michael se uită la Mary, care zăcea în halatul alb, de spital, care-i era mic şi avea la spate o despicătură jenantă, şi-şi dădu seama că şi-ar vinde şi sufletul ca să-i poată lua el locul.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Nu fi prostuţă! N-are de ce să-ţi pară rău, nu e din cauza ta.

Michael nu-şi putea elibera mintea de gândul că încercarea teribilă prin care treceau era o pedeapsă pentru faptele lui din trecut.

– Cum o să plătim pentru toate astea? întrebă ea încetişor, ştiind cât de mult îl apăsa pe Michael simpla întrebare.

– Nu-ţi face griji.

– Economiile noastre aproape s-au dus.

Mary se lupta să-şi ascundă disperarea din voce în timp ce răsucea cu nervozitate cruciuliţa de aur pe care o purta la gât. Era un obicei pe care-l avea din adolescenţă: ori de câte ori se simţea stresată, degetele i se îndreptau spre cruciuliţă, căutând alinare şi protecţie, ca şi cum aceasta ar fi fost o amuletă atotputernică. În timp, gestul devenise o reacţie inconştientă, iar Michael era sigur că nici acum nu-şi dădea seama că-l făcea. Purta cruciuliţa de la prima ei comuniune, când o primise în dar de la un unchi iubit. O scotea foarte rar. Îl deranja întotdeauna pe Michael când făceau dragoste şi ea era deasupra, iar crucea reflecta lumina lunii în timp ce i se legăna la gât. Lui i se părea ca o intruziune, ca şi cum cineva i-ar fi spionat în momentele de intimitate. Mary insista că o protejase întotdeauna. Michael se îndoia de asta, şi incertitudinile lui fuseseră cu siguranţă confirmate de diagnosticul ei actual.

– Tu ai grijă să te faci mai bine, Mary. Pot să fac rost de bani, nu-i nici o problemă.

Simţi cum i se strânge stomacul. În toţi anii petrecuţi împreună, la bine şi la rău, şi în special în timpul arestului său şi a perioadei cât stătuse la închisoare, nu o minţise niciodată. Poate mai spusese câte o gogoaşă uneori – „îmi place tunsoarea asta"; „mi-ar plăcea să văd filmul ăla"; „ea nu e mai frumoasă ca tine" – dar nu minciuni grave, zise cu scopul de a înşela. Acum, în două minute, îi turnase deja trei.

– Michael?

Mary reuşi să zâmbească în felul acela care-i încălzea întotdeauna inima.

– Da?

– O să fim bine.

Şi, cu toate că ea credea asta din tot sufletul, Michael nu putea scăpa de teama că răul de-abia acum avea să vină.

Michael încerca să-şi găsească o poziţie confortabilă în cel mai incomod scaun pe care stătuse vreodată. Mary era intubată din cap până-n picioare şi avea un somn agitat. Varrisa Schrier era sora de noapte şi asistenta-şefă, conducându-şi subordonaţii după o disciplină germană strictă. Varrisa era mai mult decât o femeie voinică; uniforma albă plesnea pe corpul masiv. Şi faţa ei era la fel de aspră ca mâinile sale mari. Dar avea o fire plină de compasiune. Întotdeauna îi erau încredinţate cazurile cele mai grele.

– Domnule St. Pierre?

El îi simţi îngrijorarea din voce când i se adresă, strecurându-şi capul în cameră.

– Duceţi-vă acasă, dormiţi puţin, aveţi nevoie de odihnă la fel de mult ca soţia dumneavoastră.

– Nu cred c-am să pot dormi un timp.

Varrisa dădu din cap şi intră. Fără zgomot, începu să strângă revistele şi ziarele, să arunce pungile goale de mâncare şi să pună locul ăla în ordine, ca să arate cât de cât normal. Michael o privi pe Mary şi-şi dori ca asistenta destoinică să poată să-i redea sănătatea soţiei lui cu la fel de mare uşurinţă.

– Să vedem ce se întâmplă dacă încercaţi.

Varrisa îi puse pe braţ mâna ei cât a unui bărbat.

– Nu-i sunteţi de nici un ajutor dacă nu-i sunteţi alături cu totul.

– Mda, ei bine, nu cred că i-am fost vreodată alături complet.

– Acum ar fi timpul să începeţi, spuse sora Schrier pe un ton detaşat. Luă fişa lui Mary şi notă ceva în tăcere. Nu vă puteţi învinui pentru boala ei. Am văzut asta de prea multe ori. Cei dragi caută o explicaţie pentru situaţiile astea tragice şi, negăsind nimic logic, devin ilogici şi dau vina pe ei înşişi.

Asistenta corpolentă ştia prea bine că rudele apropiate aveau nevoie de tot atâta sprijin ca pacientul. Vorbise îndelung cu Mary despre Michael. Amândouă aveau aceeaşi îngrijorare: el avea nevoie de un prieten, un confident, altcineva decât soţia lui, căruia să-i poată împărtăşi gândurile şi, mai important, durerea sa. Cu permisiunea lui Mary, asistenta dăduse telefon în urmă cu o oră.

Uşa se deschise fără zgomot. În prag, umplând tot spaţiul, stătea Busch.

Busch juca biliard de unul singur la masa lui preferată, cu fetrul verde duhnind a whisky şi tocit de se vedea placa de dedesubt. Băga bile în gaură aproape de fiecare dată. Unul dintre cele mai înfiorătoare baruri din America de Nord, The Old Stand fusese înfiinţat prin anii cincizeci. Tatăl lui Busch obişnuia să-şi petreacă timpul liber acolo, jucând biliard la aceeaşi masă. Locul era animat la ora unsprezece şi jumătate, într-o seară de miercuri: câţiva muncitori, obişnuiţi ai localului, dezbăteau cu argumente pro şi contra problema sindicatelor şi unde ajunseseră vieţile lor din cauza acestora, în timp ce o mulţime de funcţionari se uitau scrutător la uşă, aşteptând să intre fata visurilor lor.

– Încă una? întrebă Busch.

Michael, care arunca impasibil săgeţi la ţintă, nu-i răspunse; de când se văzuseră, nu prea-i dăduse multe răspunsuri. Busch îi făcu semn barmanului să le mai aducă

un rând. Își petrecuse tot drumul până aici și ultima oră și jumătate încercând să se facă auzit de Michael, să-l convingă să se destăinuie. Văzuse cu ochii lui ce efect avea presiunea asupra polițiștilor, asupra infractorilor, asupra oamenilor care sufereau. Aceștia fie explodau, făcând rău altora, fie se închideau în ei înșiși, omorându-se cu mâna lor. Dar mai știa și că nu prea avea ce face până când persoana respectivă nu era dispusă să accepte ajutorul care i se oferea.

– Uneori, viața e plină de mizerii, spuse Michael în cele din urmă.

Busch alinie și bagă în gaură cele două bile rămase, încheind jocul.

– O să iasă cu bine și din asta. Mary e o fire tare.

Făcu câțiva pași pe podeaua lipicioasă a barului, care i se părea că aduce cu asfaltul fierbinte din timpul verii, luă triunghiul și rearanjă bilele de biliard.

Michael aruncă o săgeată.

– Două sute cincizeci. N-am avut în viața mea atâția bani. La naiba, nici măcar n-am reușit să fur vreodată așa de mult!

Busch ignoră comentariul.

– Cum de n-aveți asigurare? întrebă în schimb.

– Ne-am gândit că o să fie vorba numai de trei luni. Când Mary a plecat de la ultimul loc de muncă, nu și-a putut păstra asigurarea și trebuia să așteptăm nouăzeci de zile înainte de a o recăpăta de la noua școală. Statul i-a oferit vechea ei asigurare, dar trebuia să o plătim. Costa prea mult. Nu ne-am prea gândit la asta.

Busch înțelegea; întotdeauna lucrurile sunt clare abia după ce se întâmplă.

– Urma să fie așa doar pentru trei luni, repetă Michael.

Barmanul aduse Coca-Cola lui Busch și whisky-ul lui Michael și plecă.

– Am cam treizeci şi cinci de mii de dolari, îi oferi poliţistul.

– Mulţumesc, dar nu ţi-aş putea lua banii.

– Nu-s pentru tine, ci pentru Mary, şi-ai să-i iei. Busch îşi întrerupse jocul şi se aşeză pe masa de biliard. La naiba, treizeci şi cinci de mii e totuşi tare puţin faţă de cât aveţi voi nevoie. Trebuie să poţi obţine ceva garantând cu afacerea ta.

Michael clătină din cap.

– Băncile nu prea mi-au fost de ajutor.

– Vreo rudă? Trebuie să fie cineva.

– Mama lui Mary n-a avut un ban până în ziua în care a murit. Iar părinţii mei nu mi-au lăsat nimic.

– Te-ai gândit vreodată să-i cauţi pe adevăraţii tăi părinţi?

Numele de familie al lui Michael era de origine franceză, dar nu era numele cu care se născuse. Tot ce ştia despre adevăraţii lui părinţi era că fuseseră pe trei sferturi irlandezi şi, dintr-un motiv necunoscut, îl abandonaseră într-un orfelinat când avea doar o lună. Michael nu făcuse niciodată gestul de autocompătimire de a-şi căuta părinţii care-i dăduseră naştere. După părerea lui, era norocos: soţii St. Pierre aleseseră să-l adopte pe el şi nu un alt copil.

– E cam târziu pentru asta, răspunse Michael. N-aş şti de unde să încep.

Doi bărbaţi care obişnuiau să joace softball după program deveniseră gălăgioşi celebrând o victorie, strigătele lor acoperind rock-and-rollul care se auzea din tonomat. Busch vâra bilele în gaură una după alta, în dreapta şi-n stânga, bila albă fiind întotdeauna acolo unde trebuia ca să mai înscrie un punct. Alinie cea de-a şaptea bilă în dreptul găurii din colţ, îşi pregăti tacul şi brusc se întoarse spre Michael.

– La naiba! Doar nu te gândeşti la ce cred eu?

– I-am promis lui Mary, zise Michael. Evident că-i trecuse prin minte să-şi reia viaţa de infractor, dar nu şi-ar fi

călcat niciodată cuvântul dat soției lui. Dacă nu pot să fac rost de banii ăștia...

Avea o privire sumbră.

– Hei, nu mai vorbi prostii! Întotdeauna se găsește o cale.

– Nu-i corect, spuse Michael.

– Nimic nu e. Dumnezeu n-a creat o lume dreaptă.

– Nu mai cred în chestia asta cu Dumnezeu.

– N-aș lăsa-o pe Mary să te audă vorbind așa.

– Uite, am făcut unele lucruri, am plătit prețul, nu m-am plâns niciodată. Acum arunca săgețile cu mai multă putere. Dar Mary – n-a greșit nimănui cu nimic. Este bunătatea întruchipată. După tot chinul prin care a trecut din cauza mea... Știi că nu lipsește niciodată de la biserică? Nu pot să cred că există un dumnezeu care-ar permite să i se întâmple așa ceva.

– Cauți doar pe cineva pe care să dai vina. Busch nu luă în seamă faptul că fiecare săgeată azvârlită de Michael se înfigea drept în centrul țintei. Și, știi ceva, nu pot spune că m-aș purta altfel dac-aș fi în locul tău.

– Vorbesc serios, Paulie. Nu văd nici o dovadă că Dumnezeu ar exista. Explică-mi boala lui Mary. Și nu mă lua cu porcăria aia cum că îi este pusă la încercare credința. Credința mea a fost pusă destul la încercare, și de fiecare dată nu s-a văzut nici urmă de ea. Mary e plină de credință, și uite unde-a ajuns.

Busch se așeză pe masa de biliard.

– Avem cu toții nevoie de ceva în care să credem. Nu contează ce. Dumnezeu, Buddha, Elvis. Toți avem nevoie de credință. Asta-i ceea ce ne dă speranță, speranța că ne așteaptă ceva mai bun, ceva pentru care merită să luptăm. Speranța ne face să mergem înainte. Speranța ne face să ne dăm jos din pat, să sperăm că o să avem vânzare bună la magazin, că o să ajungem seara să facem dragoste cu nevasta.

– Nu poți trăi numai cu speranță. Nu plătește facturile și nu salvează vieți.

– Îţi trebuie speranţă şi un cod simplu. Un crez după care să te conduci şi care te obligă să mergi mai departe. Al meu este legea.

Busch dădu pe gât ce-i mai rămăsese din Coca-Cola.

Michael zâmbi, se întoarse şi ridică paharul.

– Pentru adevăr, dreptate şi modelul american. Tot înainte, Superman!

– Mulţumesc, Lois[1].

Busch se forţă să zâmbească. Nu reuşea să se facă auzit.

– Dar pe tine ce te face să mergi înainte?

Michael tăcu o clipă, apoi spuse simplu:

– Mary.

Înainte de sosirea zorilor, Byram Hills Memorial Hospital era o lume cu totul diferită, fără străini, fără zâmbete false sau milă care să-i ajute pe cei aflaţi în impas şi pe cei îndureraţi. Orele de vizită începeau abia la nouă dimineaţa. Maşinăria medicală alcătuită din asistente şi medici se pregătea pentru treburile din ziua aceea, agitându-se de colo-colo, completând formulare, pregătindu-se de operaţii.

Michael se strecură ca o fantomă pe hol, îmbrăcat în aceleaşi haine ca şi atunci când plecase, cu cinci ore mai devreme. Ştia că n-ar trebui să fie acolo, dar îi era greu să stea deoparte. În plus, întotdeauna când se furişa astfel, i se punea sângele în mişcare. Cu un dosar sub braţ şi o plasă mare de cumpărături în cealaltă mână, se strecură pe coridor, retrăgându-se repede în pragul unei uşi ca să nu fie observat de o asistentă în trecere pe acolo.

Mary era programată pentru un alt set de teste în acea dimineaţă, iar Michael voia s-o vadă înainte. Facturile pentru teste le terminaseră repede puţinele fonduri de care dispuneau. Dacă nu găsea curând bani pentru operaţie

[1] Lois Lane, partenera lui Superman (n.tr.)

şi tratament, spitalul avea s-o externeze ca să facă loc altcuiva, şi şansele şi aşa mici pe care le avea Mary s-ar fi evaporat.

Michael se strecură încetişor în camera lui Mary, având grijă să nu facă zgomot. Arăta tare obosită, cum stătea aşa la măsuţa de lângă pat. Obişnuia să se trezească dimineaţa devreme, înainte de răsăritul soarelui, cum spunea ea, atunci când lumea era proaspătă şi nouă. Părul ei castaniu-roşcat era perfect aranjat, ca şi cum urmau să se ducă la un bal regal, dar de fapt era mereu aşa, indiferent de oră. Mary avusese mereu grijă de ea, nu din vanitate, ci pentru soţul ei. Indiferent că era vorba să se menţină în formă, să se coafeze sau să se lupte cu dorinţa de a purta tricouri vechi, Mary făcea eforturi să arate bine pentru soţul ei în orice moment.

Michael se aplecă s-o sărute uşor pe obraz.

– Bună dimineaţa.

– Bună, răspunse ea cu căldură, sărutându-l la rândul ei.

– Cum a fost micul dejun?

– Cred că era carne reîncălzită în formă de gofră.

Michael nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Ai dormit bine? îl întrebă ea.

– Patul e prea mare fără tine.

Scoase lucrurile din pungă: cosmetice, haine curate, prosoape de baie moi în locul celor standard de spital, albe şi aspre. Scoase cartea ei favorită – *Oh, the Places You'll Go!* de Dr. Seuss.

– Eşti aşa de bun cu mine. Le citeam din asta elevilor mei înainte de a pleca.

– Ştiu. Michael scoase un reportofon şi-l puse pe masă. Ar vrea să o termini. Înregistrează-te când vrei tu. Liz a zis că o s-o treacă s-o ia şi o să le-o pună s-o asculte.

– A fost ideea ta, nu? întrebă ea, cu o lacrimă în colţul ochiului.

Michael nu spuse nimic, dar zâmbi în timp ce continua să scoată lucruri din punga care părea fără fund. La urmă, scoase bunătăţile: fursecuri, suc şi chipsuri.

– Încerci să mă îngraşi? N-am să mănânc niciodată toate prostiile astea.

– De fapt, sunt pentru mine.

Michael îi aruncă o privire şireată. Scoase un dosar pe care scria „Lucrări de şcoală" şi i-l întinse.

Mary luă dosarul şi rămase uitându-se lung la el, dorindu-şi să fie în clasă cu copiii. O trecură fiori când văzu zecile de poze trimise de elevii ei; se temea aşa de tare că n-avea să-i mai revadă niciodată...

– Mă gândeam – să nu te superi, nu e decât o măsură de precauţie... Făcu o pauză. Poate ar trebui să-mi fac testamentul.

Michael îşi trase un scaun lângă pat şi se aşeză.

– Poftim?

– Îmi pare rău, dar...

– Nu! Nici nu vreau să aud de aşa ceva. O să trecem cu bine şi de asta.

– Ştiu, ştiu. Îi luă mâna într-a ei. Îmi pare rău. Dar e vorba de atâţia bani...

– Să nu mai spui asta. Cei din familia St. Pierre nu renunţă niciodată. Michael făcea tot posibilul să nu-şi piardă controlul. Niciodată.

Se auzi un ciocănit discret la uşă, şi părintele Shaunessy vârî capul înăuntru.

– Mike, Mary, am picat cumva într-un moment nepotrivit?

Michael îi aruncă preotului o privire furioasă. N-ar fi putut găsi un moment mai prost.

– Puteţi reveni peste jumătate de oră, părinte? întrebă Mary.

– Sigur, sigur.

Preotul dădu din cap şi închise uşa.

– El ce caută aici?

Furia lui Michael ieşea la suprafaţă.

– Mă gândeam – dar Mary nu reuşi să-şi termine fraza.

Michael se ridică brusc.

– Nu te gândeai la nimic. Nu-mi spune că voiai să-ţi dea ultima împărtăşanie.

– Michael, te pripeşti cu concluziile. L-am rugat să vină ca să stăm de vorbă şi să ne rugăm.

Vocea lui Mary era încordată. Acum era şi ea la fel de supărată, însă, spre deosebire de Michael, îşi înăbuşea furia.

El străbătea camera în lung şi-n lat.

– Să vă rugaţi? Chiar crezi că, dacă El ar fi milostiv, ar lăsa să ţi se întâmple asta?

Mary tăcu un moment. Nu crezuse vreodată că va trebui să se apere, cu atât mai puţin să-şi apere credinţa, în faţa persoanei pe care o iubea mai mult decât iubea viaţa. Mânia i se risipi în timp ce răspunse încet:

– Michael, trebuie să înţelegi ceva. Sunt două lucruri pe care-am contat mereu ca să depăşesc momentele grele: tu şi credinţa mea în Dumnezeu. Şi acum, dragul meu, am nevoie de amândouă.

Spitalul era în plină activitate când Michael ieşi din camera soţiei sale. Pe o bancă aglomerată de pe coridor şedea părintele Shaunessy, înconjurat de un grup de bătrâne. Femeile sporovăiau despre iertare în timp ce el îşi răsucea şiragul de mătănii: mărgelele erau tocite aproape de tot. Michael trecu pe lângă el, ignorându-l.

– Mike? strigă preotul după el.

Michael se opri şi se-ntoarse; nici un cuvânt nu-i ieşi din gură.

– Cum te simţi? întrebă părintele Shaunessy.

– Soţia mea e pe moarte.

– Ar trebui să ai mai multă credinţă, Mike, situaţia nu trebuie să aibă acest final. Vino înăuntru, să stăm de vorbă! Roagă-te cu noi!

Preotul făcu semn cu mâna spre rezerva de spital a lui Mary, ca şi cum i-ar fi arătat calea spre mântuire.

Michael explodă.

– Glumeşti, nu-i aşa? De când eram mic, toate rugăciunile mele au rămas fără răspuns. Am petrecut nenumărate duminici căutând răspunsuri, şi n-am avut parte decât de trădări. Şi acum, biata mea soţie... A avut încredere în Dumnezeu, şi uite unde a ajuns.

– Ei bine, tu cu siguranţă nu eşti răspunsul pentru ea. Cât ai fost la închisoare, te-a aşteptat. I-ai distrus viaţa, şi cu toate astea ţi-a rămas întotdeauna alături, a avut mereu încredere în tine. Dumnezeu ştie ce vede la tine. Preotul mărunt tremura de furie. Poate c-ar trebui ca măcar o dată să nu mai fii atât de egoist şi să-i fii alături. Ajut-o, în loc să stai să te autocompătimeşti!

Bărbatul scund se apropie ameninţător de mult de Michael. Dacă n-ar fi purtat gulerul alb de preot, ar fi revenit la zilele de odinioară, petrecute pe străzi, şi l-ar fi pocnit pe Michael drept în faţă.

– Să mă autocompătimesc?! îi strigă Michael la rândul lui. Singura persoană de care mi-e milă eşti tu, cu credinţele tale greşite. O îndrumi pe soţia mea pe o cale unde speranţa nici măcar nu există.

Se întoarse şi începu să se îndepărteze.

Furia pe care o simţea părintele Patrick Shaunessy nu se compara cu nimic din ceea ce încercase până atunci. Totuşi, fără voia lui, avea impresia că sufletul lui Michael se pierdea pe coridorul alb de spital.

Michael ieşi din spital trântind uşa, cu gândurile amestecându-i-se şi cu speranţele prăbuşindu-i-se. Fusese întotdeauna

genul de persoană care rezolva problemele, care repara lucrurile, nu doar maşinăriile. Se pricepea foarte bine să vadă situaţiile dintr-o perspectivă diferită şi să găsească soluţii. Talentul ăsta îl salvase în mai multe ocazii şi-l ajutase mult în fosta sa carieră.

Nu aspirase la acea carieră, nu disperarea îl mânase spre ea şi nici faptul că n-ar fi avut abilităţi în domenii mai legale decât furtul. O descoperise printr-un gest altruist, pe care-l făcuse ca să-şi ajute un prieten.

La şaptesprezece ani, pe când Michael încă îşi mai căuta un scop în viaţă, cel mai bun prieten al său, Joe McQuarry, deja şi-l găsise. Joe avea aptitudini atletice înnăscute, era tipul cu bursă şi care fusese primit la facultate ca să joace baseball. Joe îşi descoperise din timp talentele şi ştia să le exploateze. Simţul umorului şi sportul. Sportul îl făcea să fie popular şi să-şi găsească prietene, în timp ce umorul îi dădea farmec şi-i aducea necazuri. Joe era un copil bun, care nu părea să se abată vreodată de la drumul lui. Pentru el, distracţia însemna să le facă farse profesorilor şi să râdă pe socoteala lor. Din cauza asta avea propriul scaun la Liceul Holy Father; era rezervat special pentru el în biroul directorului.

Şi aşa se întâmplă că, într-o vineri, Joe se găsea pe scaunul lui special, în timp ce directorul, părintele Daniels, îi ţinea o predică despre decăderea societăţii ca urmare a lipsei de respect. Părintele Daniels îi descrise în detaliu cum viaţa lui, lipsită de orice griji datorită bursei sportive, ar putea cu uşurinţă să se schimbe. Directorul ajunsese cu răbdarea la limită. Cele două suspendări ale lui Joe nu-i lăsau de ales: trebuia să-l exmatriculeze la următorul incident. Daniels încercă să zugrăvească lucrurile în termeni pe care Joe să-i poată înţelege: încă un fault şi adolescentul avea să fie eliminat de pe teren. Şi, dacă se credea atât de inteligent, mult mai deştept decât toată lumea, n-avea decât să-l pună la încercare. Daniels decretă o perioadă de detenţie de o

săptămână şi-i spuse lui Joe să nu se mişte din loc până nu se întoarce.

Joe rămase acolo fierbând, întrebându-se cine se credea omul ăla. Peste trei săptămâni, Joe avea să plece din şcoală, îndreptându-se spre culmi mai înalte, în timp ce Daniels va rămâne cu siguranţă înţepenit acolo şi în anii ce vor veni. Joe se uită lung la un premiu de pe biroul lui Daniels. Statueta era din urmă cu cinsprezece ani şi-i recunoştea preotului influenţa excepţională asupra vieţilor elevilor săi. În timp ce Joe aştepta ca acesta să se întoarcă, emoţiile puseră stăpânire pe el. Cu cât se gândea mai mult la asta – „influenţă excepţională" –, cu atât se simţea mai indignat.

Joe se zgâi la statuetă timp de aproape o oră înainte ca secretara lui Daniels să intre şi să-i spună că directorul fusese chemat în altă parte şi că o să se întoarcă abia luni. Joe clocotea când secretara ieşi din cameră. Dar, în loc să izbucnească, îşi strânse lucrurile şi făcu ceva care urma să aibă implicaţii o viaţă întreagă, implicaţii pe care nici măcar nu le bănuia.

Luă premiul din alamă şi plexiglas de pe biroul lui Daniels.

În seara aceea, când Joe, Michael şi prietenii lor stăteau pe malul lacului, bând bere, Joe se lăudă cu statueta pe care o furase. Băieţii izbucniră cu toţii în râs văzându-i bravura; feţele le străluceau de la focul pe care-l făcuseră ca să se încălzească. Se strânseră în jurul lui Joe, iar Michael făcu o fotografie Polaroid cu hoţul şi prada sa. Joe desfăcu o altă cutie de bere, şi toastară toţi în cinstea lui atunci când azvârli ceremonios statueta în foc.

Dar, după ce trecu de miezul nopţii, curajul lui Joe începu să slăbească. Realitatea începu să îşi croiască drum atunci când îşi dădu seama că luni, când va descoperi că statueta lipseşte, părintele Daniels va avea un singur suspect pe care să-l acuze.

A treia abatere.

Michael văzu cum panica se strecura în ochii prietenului său. Trecuseră zece ani de când se cunoscuseră, ca băieţi de altar, într-o duminică friguroasă de februarie, şi, în tot timpul ăsta, Michael nu-l văzuse niciodată atât de disperat pe prietenul său, de obicei atât de încrezător în sine. Joe continuă s-o facă pe durul, dar Michael ştia că n-avea cum să mai scape din asta numai cu ajutorul argumentelor. Nici profesorii, nici părinţii n-aveau să i-o ierte. Şi exmatricularea îi va anula admiterea la facultate. Noaptea începuse ca o sărbătorire şi se termină ca o înmormântare. Cei şase băieţi se îndreptară cu toţii spre casă, părându-le rău pentru prietenul lor. Şi nici unuia nu-i părea mai rău decât lui Michael, care-l văzuse chinuit de remuşcări.

Ajungând acasă, Michael intră în garajul pe care tatăl său îl transformase în atelier de tâmplărie şi de prelucrare a metalelor. Era pasiunea tatălui său; acesta construise totul în jurul casei şi, când Michael era mic, îl învăţase multe din meşteşugul lui. Însă, ca majoritatea copiilor ajunşi adolescenţi, Michael devenise un rebel şi se îndepărtase de ceea ce-l interesa pe tatăl lui.

Michael se uită la instrumentele dinaintea lui, apoi scoase fotografia Polaroid din buzunar. În următoarele treizeci şi şase de ore, cu poza sprijinită de bancul de lucru ca reper, lucră fără întrerupere. Avu nevoie de şaisprezece încercări ca să modeleze statueta de plexiglas; încă opt ca să realizeze soclul de lemn gravat. Duminică noaptea, la ora 23.50, o luă prin pădure spre şcoală. Se căţără într-un copac, şi de acolo pe acoperiş, îşi croi drum până la uşa masivă, care nu fusese încuiată niciodată în treizeci de ani. În timp ce inima-i bătea în urechi şi adrenalina îi alerga prin vene, simţi o încredere în el însuşi pe care n-o mai simţise vreodată înainte. Indiferent cât de greşit era modul în care proceda, într-un fel îl făcea să se simtă bine... să simtă că face ce *trebuie*.

Luni dimineață Joe stătea pe scaun în biroul directorului. Fusese chemat la prima oră, și știa că urma să contemple distrugerea întregii sale vieți. Părintele Daniels stătu acolo, tăcut, aparent o veșnicie. Joe aștepta începutul sfârșitului. Dar apoi preotul îl ului, cerându-și scuze. Era o latură a lui pe care Joe n-o mai văzuse niciodată. Părintele Daniels îi ceru iertare că-și ieșise din fire vineri și-l lăsase singur în birou. Îi spuse lui Joe că detenția durase suficient; îi ură noroc la facultate și-i spuse că e liber să plece.

Când Joe plecă, se uită la premiul de pe biroul părintelui Daniels și fu convins că visa. Era sigur că-l văzuse arzând.

Capitolul 6

Michael era prăbuşit într-un separeu de la bufetul local, cu două ceşti de cafea pe masă, ambele neatinse. Se lupta să-şi ţină deschişi ochii roşii şi umflaţi de nesomn. Soarele apusese de mult, iar el îşi făcea curaj pentru o altă noapte interminabilă. Epuizarea îi împovăra deja mintea, ca o greutate de plumb. Răsucea cu nervozitate o carte de vizită şi îşi plimba privirea de jur împrejurul bufetului. Îi înşelase încrederea; o minţise de trei ori. Şi acum asta...

Rămăsese fără opţiuni. Spitalul cerea să ştie cum avea să plătească pentru operaţie şi pentru tratamentul ulterior. În trei zile, se strânseseră deja facturi în valoare de peste douăzeci de mii de dolari. Teste, teste şi iar teste. Unul mai dureros şi mai scump decât cel dinainte. Doctorul Rhineheart încercase să tragă nişte sfori, însă nu mai avea ce face. Directorul administrativ al spitalului spusese clar: dacă Michael nu-şi permitea tratamentul, soţia lui, din nefericire, trebuia să părăsească rezerva. Mary şi Michael erau prinşi la mijloc – nu aveau destui bani să plătească tratamentul, dar în schimb aveau exact cât să nu se poată primi ajutor social. Michael fusese adus în situaţia de a implora, pledând pe lângă toţi cei pe care-i cunoştea. Busch urma să-i dea cei treizeci şi cinci de

mii de dolari imediat ce-şi lichida fondul de pensii. Asta fusese o lovitură pentru Michael, dar acceptase împrumutul; nu avea de ales, mândria lui trebuia sacrificată. Cu toate acestea, banii nu puteau fi disponibili decât peste trei săptămâni, şi chiar şi atunci nu aveau să fie nici pe departe suficienţi.

Cu o zi în urmă avusese parte de ultima umilinţă. Fusese cel din urmă loc de unde putea spera să obţină sprijin. Michael epuizase toate posibilităţile. Luase loc în biroul lor şi le acceptase ceaiul, nedorind să pară nepoliticos, aşa cum se întâmplase atât de des în trecut. Le explicase problema: dacă nu făcea rost de bani, soţia lui avea să moară. Părintele Shaunessy şi membrii consiliului parohial îl ascultaseră încuviinţând din cap, cu compasiune, fără să scoată un cuvânt înainte ca el să termine de vorbit.

Şi apoi, Biserica în care Mary credea atât de mult pur şi simplu spusese nu.

– Nu avem resursele necesare ca să asigurăm fonduri pentru enoriaşii noştri.

Dar aveau s-o amintească cu dragă inimă pe Mary la slujba de duminică.

Michael stătea în separeu, amestecând cu linguriţa în ceaşca de cafea rece, uitându-se lung la ceilalţi clienţi. Erau doar trei. Stăteau în celălalt capăt al bufetului, râzând încet despre cine ştie ce. Nu putea să nu se holbeze la ei, dorindu-şi să fi dat atenţie unor asemenea momente, clipelor în care viaţa era trăită fără griji, când nu era conştient că totul putea fi distrus de diagnosticul unui medic. De ce nu dăduse atenţie acestor momente, absorbindu-le, apreciindu-le? Cel mai mult îşi dorea să se poată întoarce într-un fel în acele timpuri. Părea că trecuse aşa de mult de când se simţise lipsit de griji, şi cu toate astea nu se scursese nici o săptămână. Cu cinci zile în urmă, el şi Mary luaseră parte la petrecerea lui Busch, neştiind ce avea să vină. Ştia că nu are cum să se întoarcă în timp, dar lucrul cu adevărat frustrant era faptul că nu avea nici o posibilitate să depăşească acest moment.

De nicăieri apăru Finster, îmbrăcat impecabil într-un costum sport Armani, cu părul alb prins strâns la spate într-o coadă. Când se aşeză, Michael observă că Finster era mult mai în vârstă decât i se păruse când intrase prima oară în magazinul său. Se vedea în ochii lui, bătrâni şi oţeliţi, ca şi cum ar fi trecut prin viaţă de mai multe ori.

– După cum arăţi, ţi-ar prinde bine un prieten, remarcă Finster.

– Situaţia se mai schimbă.

– Îmi pare rău pentru soţia ta, murmură germanul cu o simpatie sinceră.

– Mda, bine. Michael şovăia, îşi găsea cu greu cuvintele. Voiai să vorbim?

– Cum te simţi?

– Timpul este scurt.

– Ştiu că ai ieşit din branşă, şi respect asta. Apoi Finster păru să se răzgândească. Se lăsă pe spate, scuturând din cap. Nu trebuie să vorbim despre asta acum. Poate mai târziu, când ai să fii într-o stare de spirit mai bună.

– Nu, e acum sau niciodată.

Dacă nu-l asculta acum, şi-ar fi pierdut curajul, şi Mary ar fi fost şi ea pierdută.

– Bine. Dar, dacă nu eşti interesat, am să înţeleg şi ne vom despărţi prieteni.

Michael rămase uitându-se lung la bărbatul mai în vârstă. Ştia că oricine avea de-a face cu fosta sa branşă era în cel mai bun caz o persoană dubioasă.

– Sunt gata să mă ocup de toate cheltuielile medicale ale soţiei tale, indiferent de costuri...

– În schimbul a ce?

Michael intră în subiect, conştient că nu era vorba despre o treabă simplă. Două sute cinzeci de mii de dolari – costul estimativ al tratamentului lui Mary – era plata pentru ceva periculos.

– Am nevoie disperată de două obiecte. Amândouă se află într-o clădire cu securitate minimă. Nu sunt paznici înarmaţi, accesul este uşor...

– Sunt eliberat condiţionat.

– Treaba trebuie făcută în Europa. N-ai să încalci eliberarea condiţionată de aici.

– De fapt, tot aş încălca-o. Şi, ce e şi mai important, mi-aş călca pe inimă. I-am promis soţiei mele.

Finster se aplecă spre el şi-şi puse mâinile pe masă.

– Situaţia se mai schimbă, Michael. Viaţa soţiei tale atârnă în balanţă. I-ai fi făcut o asemenea promisiune dac-ai fi ştiut că înseamnă diferenţa dintre viaţa şi moartea ei? Sigur că nu.

Finster avea dreptate. Michael ştia asta. N-ar fi făcut niciodată promisiunea asta dac-ar fi ştiut că urma să pună supravieţuirea lui Mary în pericol.

– Îmi trebuie mai multe detalii, zise în timp ce sorbea din cafeaua rece.

– Bun. Măcar te gândeşti s-o faci. Din păcate, deocamdată asta-i tot ce-ţi pot spune. Dacă te hotărăşti să accepţi slujba, am să-ţi dau toate detaliile. Însă odată ce accepţi...

Finster lăsă fraza neterminată.

Michael ştia acum că nu mai exista cale de întoarcere.

– Întotdeauna termin ceea ce încep.

– Un lucru – poate important, poate nu. Afacerea asta ar putea intra în conflict cu credinţele tale religioase.

Era o avertizare făcută cu dezinvoltură, dar tot avertizare rămânea.

– Continuă!

– Treaba trebuie făcută într-o biserică.

Michael chicoti.

– A, e una dintre micile ironii ale vieţii. Se lăsă pe spate în separeu, ridicând din nou ceaşca de cafea. Nu cred în Dumnezeu. Tu crezi?

Finster păru deconcertat de comentariul lui Michael, de lipsa lui de credinţă.

– Din toată inima. După tot ce-am văzut... Îşi cântări o clipă propria credinţă. Nu am nici un fel de îndoială.

O chelneriţă veni şi le umplu iar ceştile de cafea. Îi aruncă un zâmbet lui Finster.

Acesta dădu din cap.

– Mulţumesc.

Femeia-şi dădu timidă părul din ochi, deşi era trecută de prima tinereţe, şi se îndepărtă.

– Gândeşte-te la oferta mea. Finster se ridică şi aruncă pe masă nişte bani pentru cafea. Trebuie să plec. Am şi alte treburi.

– La ora asta?

– N-ai auzit expresia: „Cei obosiţi nu cunosc odihna"?

– Vrei să zici „cei răi"?

Finster îi aruncă zâmbetul lui uluitor, apoi îi strânse mâna.

– Sper c-ai să iei decizia corectă, Michael.

Hawk alergă la uşă în secunda în care clanţa începu să se mişte. Lui CJ nici nu-i păsă. Pisoiul pufni dispreţuitor spre câinele masiv şi se făcu din nou colac pe canapea. Michael intră, şi Hawk se repezi la el, lingându-l şi salivând, sărind şi scheunând. În alte zile, Michael s-ar fi rostogolit cu el pe podea, lăsându-se răsfăţat de această dragoste necondiţionată, dar nu şi azi. Îl mângâie scurt pe Hawk, apoi îi spuse să fie cuminte şi-l trimise în colţul său.

Intră în birou şi luă din sertarul de la mijloc un plic mare, maroniu, îl deschise şi scoase nişte acte. Le răspândi pe birou şi citi pentru a mia oară:

Se adevereşte prin prezenta că Michael Edward St. Pierre a fost eliberat condiţionat în urma executării unei perioade de 3 ani, 5 luni şi 22 de zile din condamnarea de 10 ani pentru infracţiunile de furt calificat, deţinere de bunuri furate şi spargere. Această decizie a fost luată de

Comisia de Eliberări Condiţionate a Statului New York, în temeiul faptului că domnul St. Pierre a fost reabilitat cu succes şi a executat sentinţa care i-a fost impusă de Statul New York.

Documentul era marcat cu ştampila „ELIBERAT CONDIŢIONAT", cu o cerneală roşie, care sărea în ochi.

În urmă cu cinci ani şi jumătate, telefonul sunase în toiul nopţii. Mary se întorsese pe cealaltă parte la al treilea ţârâit şi răspunsese la telefon cu o voce adormită. Michael era la închisoare, suspectat de lucruri de care ea nu şi l-ar fi închipuit capabil. Era o trădare cutremurătoare. Proaspătul ei soţ îi ascunsese felul de viaţă pe care-l ducea.

Îl prinseseră la zidul ce împrejmuia Central Park. Aproape că-l escaladase şi probabil ar fi scăpat dacă n-ar fi fost sângerarea de la umăr. Cei doi poliţişti îl trataseră dur, izbindu-l de zidul de granit. Îi puseseră cătuşele şi-l arestaseră înainte să apuce să scoată o vorbă. Îl brutalizaseră; nu-i învinovăţea. Femeia zăcea goală în stradă, plină de sânge, incoerentă, pe jumătate înnebunită de cele pătimite. Poliţiştii nu ştiau că sângele de pe ea era al lui Michael – presupuseseră că fusese un viol brutal şi nu se purtau cu blândeţe când era vorba despre aşa ceva. Trecuseră două zile până când ea-şi recăpătase luciditatea. Dăduse o scurtă declaraţie prin care confirma nevinovăţia şi eroismul lui Michael. Era un erou. Dar, în vremurile noastre, eşti erou doar pentru o săptămână. În cazul lui, fusese erou numai o oră. Faptul că o salvase nici măcar nu ajunsese în ziare.

Ambasadorul Ruskot se întorsese în Statele Unite şi declarase că nu mai văzuse în viaţa lui diamantele în valoare de treizeci de milioane de dolari pe care le găsiseră în săculeţul lui Michael. Generalul nu-şi putea permite un scandal sau un interogatoriu. Însetat de răzbunare, insistase ca acuzarea să ceară pedeapsa maximă pentru hoţul care violase teritoriul suveran al ţării sale ca să fure crucea incrustată cu

pietre preţioase. Pretinsese că aceasta avea o enormă valoare culturală pentru naţiunea sa şi că el personal considera infracţiunea un afront la adresa puternicei sale credinţe religioase. De fapt, Ruskot o cumpărase pe nimic dintr-o ţară din spatele Cortinei de Fier, şi nu ajunsese încă să o vândă.

Cei de la Departamentul de Stat cunoşteau prea bine afacerile necurate ale ambasadorului, dar nu aveau nici un fel de putere. În schimb, făcuseră presiuni asupra procurorului ca să fie siguri de condamnare. Relaţiile cu Akbiquestanul erau tensionate, iar Guvernul Statelor Unite trebuia să dea un semn de bună-credinţă în apărarea intereselor „ţării prietene".

În prima zi a procesului, Mary stătuse cu stoicism în spatele sălii de judecată, însă îşi ferise privirea de a lui Michael. El îi scrisese un bilet şi-l rugase pe avocatul său, desemnat de tribunal, să i-l dea. Ea îl mototolise şi-l băgase adânc în geantă, fără ca măcar să se uite pe el. Îi spusese avocatului că-şi va îndeplini rolul de soţie devotată pe toată durata procesului, dar că relaţia lor se va termina odată cu încheierea acestuia. Timp de trei zile, Michael intrase şi ieşise din sală, cu căţuşe la mâini, aruncându-i disperat priviri pline de tristeţe. Cât ţinuse procesul, nu se uitase în ochii lui nici măcar o singură oară.

Michael nu avea cum să se apere; avocatul lui abia ieşise de pe băncile şcolii, şi acesta era al treilea proces al lui. Încercase să arate că eroismul lui Michael o salvase pe frumoasa Helen Staten – juraţii aflară că era blonda şi atrăgătoarea soţie a lui James Staten, un industriaş de şaptezeci şi cinci de ani – ca să atenueze pedeapsa lui Michael, dar nu avea nici un martor. Doamna Staten avusese o cădere nervoasă; bolboroselile ei erau în cel mai bun caz incoerente, şi se credea că mintea ei refuza, din fericire pentru ea, să-şi mai amintească violul. Pentru ca lucrurile să fie şi mai grave, soţul ei, James Staten, murise după două zile de la întâmplare. Nu mai rămăsese nimeni care să-i ia apărarea lui Michael.

„Vinovat." Verdictul fusese dat după ce juraţii deliberaseră mai puţin de o oră.

Statul le luase casa de vacanţă din Bedford, banii din contul lui Michael, cei din contul lui Mary, tot ce aveau, ca să acopere cheltuielile de judecată şi amenda lui de trei sute de mii de dolari. Cum nu exista nici o dovadă că Michael îşi câştigase vreodată existenţa în mod legal, că avusese o slujbă sau că plătise impozite, procurorul încercase să stabilească o legătură între bunurile lui Michael şi alte furturi. Nu reuşise. Din fericire, Michael nu lăsase nici o urmă până în acea noapte fatală.

Închisoarea Sing Sing din Ossining, New York, urma să fie căminul lui Michael în următorii trei ani şi jumătate.

Mary primise cererea de divorţ la o săptămână de la terminarea procesului. O citise de la un capăt la altul de două ori şi, la naiba cu religia ei, avea să meargă până la capăt. Îşi sunase avocatul. Acesta îi spusese să semneze actele şi că i le va da el lui Michael la închisoare. Mary începu să scotocească prin geantă după un pix şi dăduse peste biletul pe care i-l scrisese Michael la începutul procesului.

Mary,

Te rog să nu te torturezi singură stând în sală la tot procesul. Ruşinea pe care ţi-am provocat-o este şi aşa destul de mare. Căsătoria înseamnă încredere, înseamnă să crezi în celălalt. Şi, după ceea ce am făcut, ştiu că n-o să mai ai niciodată încredere în mine. Trebuie să mergi mai departe şi să-ţi vezi de viaţa ta. Ştiu că vei găsi pe altcineva care să te iubească şi să aibă grijă de tine.

M.

Se dusese la închisoare a doua zi de dimineaţă, cu actele de divorţ în geantă. El îi povestise totul. Îi explicase tot: că nu avusese niciodată o afacere de consultanţă, că banii pe care-i avea proveneau de fapt din furturile anterioare. Că atunci când

se întâlniseră se hotărâse să renunţe. Urma să mai dea o ultimă lovitură, care trebuia să fie una de proporţii. După asta, avea să fie în stare să o întreţină pentru tot restul vieţii, ca ea să nu mai trebuiască să lucreze şi să se poată ocupa de creşterea copiilor pe care urmau să-i aibă. Dar totul se prăbuşise din cauza unei cruci furate şi a unui act necugetat de curaj. Terminase spunându-i că el nu va contesta divorţul.

Însă replica ei simplă îl făcuse să vadă lucrurile limpede.

– Nu m-au interesat niciodată banii, hainele scumpe sau maşinile, Michael. Lucrurile astea se învechesc şi sunt aruncate. Pentru mine, cea mai preţioasă comoară este să trăim şi să îmbătrânim împreună. Te iubesc, Michael, şi tu mă iubeşti pe mine. Asta-i tot ce-mi trebuie.

Mary continuase să-l viziteze în fiecare sâmbătă, iar Michael, să o sune în fiecare luni şi miercuri. În timp, îşi reconsolidaseră relaţia. La bine şi la rău, ea îi rămăsese devotată. Iar el jurase că n-o va mai trăda niciodată.

Până să fie eliberat, după trei ani şi jumătate, Michael devenise un cu totul alt om. Îşi pornise propria afacere legală, începuse să-şi plătească impozitele şi-şi refăcuse căsnicia. Şi poate cel mai surprinzător fusese faptul că un poliţist devenise cel mai bun prieten al său. Nevasta lui Paul Busch şi Mary erau prietene de mult, iar Busch ceruse să-i fie încredinţat lui cazul lui Michael; îi devenise, şi avea să-i fie mereu prieten. O legătură tacită se formase în ziua în care Michael fusese eliberat, şi de atunci se făcuse de zece ori mai puternică.

Trădarea îl apăsa pe Michael acum când stătea la birou şi-şi amintea. Cuvintele Comisiei de Eliberări Condiţionate îi răsunau în urechi: „Nu încerca nici măcar să plănuieşti o infracţiune, în special un furt, căci, dacă o vei face, n-ai să mai ieşi niciodată dintre zidurile închisorii". Trădarea sa faţă de Mary era doar începutul; deşi vina nu se va şterge niciodată, spera ca într-o zi ea să înţeleagă ceea ce voia el să facă acum. Busch însă... Michael ştia că, acceptând propunerea lui Finster, nu numai că va distruge prietenia dintre ei, ci îi va şi

întoarce unul împotriva celuilalt pe viaţă. Devotamentul lui Busch faţă de lege avea să-l facă insensibil la dilema cu care se confruntau Michael şi Mary.

Acum era limpede – dacă credeai în karma – că situaţia în care se găsea Michael era adevărata pedeapsă pentru faptele sale. Îşi storsese disperat creierii în căutarea altei soluţii, a unui miracol, a unei alternative simple care-i scăpase.

Michael puse actele de eliberare la loc în plic şi apoi în sertar şi, lăsând sertarul deschis, se duse până la rafturi. Romane de toate genurile se îngrămădeau pe rafturile de sus: de la Dickens la Dickey, de la Conrad la Cussler. Pe rafturile de jos se aflau vechile lui cărţi de documentare: texte despre sisteme de alarmă şi colecţionarea de bijuterii, istoria artei şi magie, muzee europene şi fotografie. Rafturile din mijloc erau rezervate suvenirelor: scoici, animăluţe de pluş, vederi. Lucruri care trezeau amintiri, lucruri care simbolizau dragostea. Reflectări ale vieţii lor adunate de prin locurile pe unde călătoriseră. Unele din vremea când îi făcea curte: poze caraghioase făcute în cabine automate, pisici de ipsos modelate manual, o caricatură a lor dansând în valuri. Şi, cu toate că unele obiecte deveniseră stânjenitoare în timp, el şi Mary fuseseră întotdeauna de acord că nu le vor arunca niciodată. Căci erau reflectări ale unor clipe preţioase, a lucrurilor pe care le îndrăgiseră în viaţa lor împreună. Să le dea jos de pe raft ar fi însemnat să-şi renege trecutul, ca şi cum s-ar fi negat pe ei înşişi.

Printre cele mai importante comori ale lor se număra şi un crucifix aşezat pe un perete, care le fusese dăruit la nuntă. Era o cruce simplă, nimic deosebit; de fapt, Michael nici măcar nu-şi amintea cine le-o dăduse. Făcută din lemn simplu, cu un Isus din plastic prins de ea, era un obiect pe care-l găseai cu miile la orice talcioc. El şi Mary glumiseră, zicând că, probabil, cel care le-o dăduse o furase de pe oglinda retrovizoare a unui taxi din New York. Acum, cu tot ce se întâmplase în ultimele două zile, devenise insuportabil s-o mai privească.

Michael simţea că-i trăda pe Mary şi pe Busch, dar simţea în acelaşi timp şi că fusese la rândul lui trădat. Toţi anii de evlavie, toţi anii de rugăciuni îl aduseseră aici, singur, fără nici o alternativă.

Şi, cu acest ultim gând, Michael scoase de pe perete crucifixul, simbol al credinţei lui trecute. Se întoarse la birou, îl puse împreună cu actele de eliberare condiţionată şi închise bine sertarul.

Capitolul 7

Michael rămase la căpătâiul lui Mary întreaga noapte, plecând înainte ca ea să se trezească. Analgezicele îi lăsau doar câteva ore de luciditate pe zi, şi, cu toate că-l durea să nu-i audă vocea, ştia că aşa e cel mai bine, pentru că medicamentele puternice care-i intrau în sânge o ajutau să evite durerile din ce în ce mai mari. Faptul că-i studie faţa, palidă ca a unei fantome sub lumina albastră a monitorului, nu făcu decât să-i întărească hotărârea. Dacă nu făcea operaţia imediat, avea s-o piardă. Şi să fie prizonier într-o lume fără ea ar fi fost o închisoare mai înspăimântătoare decât oricare alta cu care avusese de-a face.

Toate astea îi treceau prin minte în timp ce Finster îi pregătea o băutură la barul din lemn de arţar lustruit. Cei doi bărbaţi erau singuri într-unul dintre cele mai frumoase apartamente de hotel din oraş. Carafe de cristal şi băuturi vechi erau aliniate de-a lungul peretelui cu oglinzi. Canapele de piele delimitau o zonă a cărei piesă centrală era un enorm şemineu. Într-un colţ se găsea un pian de concert Bosendorfer, iar în celălalt era un birou impunător stil Ludovic al XIV-lea.

Finster îi întinse lui Michael un pahar de cristal.

– Chivas, mereu a fost preferatul meu.

Îşi luă şi el paharul şi-l ridică.

– Fie să bem următorul pahar în cinstea succesului.

Michael ignoră toastul. Nu era omul formalităţilor şi nu se dădea în vânt după whisky scoţian. Lucrase întotdeauna singur. Nu dăduse niciodată vreo lovitură pentru altcineva; şi ştia că, de data asta, pentru prima oară în viaţă, nu va face el regulile.

– Dar destul cu politeţurile! Te rog, ia loc, îi spuse Finster cu vocea lui cu un uşor accent. Desigur, am să-ţi pun la dispoziţie tot ce trebuie – bani, personal, echipamente.

Michael se aşeză pe o canapea, îşi puse paharul pe măsuţa de cafea şi se aplecă în faţă.

– Pentru ce?

– Două chei.

– Chei, repetă Michael, derutat. Ce deschid?

– Sunt antice, una de aur, una de argint, vechi de două mii de ani.

În vocea lui Finster se simţi un uşor entuziasm când se aşeză.

Michael rămase nemişcat, aparent impasibil. Însă inima îi bubuia, iar pulsul i se accelerase; nu se putea stăpâni, simţea din nou entuziasmul, declanşarea adrenalinei. Ştia, cu toate acestea, că trebuie să-şi controleze emoţiile; treaba asta n-o făcea pentru el, ci pentru Mary.

– Unde? întrebă.

– Italia. Roma. N-ar trebui să fie greu pentru cineva cu talentele tale.

– De unde ştii de talentele mele? Am avut mereu grijă să trec neobservat.

– Din surse sigure.

– Cine?

Michael ştia că diavolul se ascunde în detalii.

Finster zâmbi.

– Va trebui să ai încredere în mine în chestiunea asta, Michael.

– Fără supărare, dar nu există încredere în afacerea asta.

– În semn de bună-credinţă, într-o oră voi transfera o sută de mii de dolari în contul tău, ca soţia ta să poată începe imediat tratamentul.

– Ai putea aranja să fiu omorât după ce-mi fac treaba şi să retragi plata.

Finster se ridică de pe canapea ca un cavaler în faţa suveranului său.

– Michael St. Pierre, îţi dau cuvântul meu, nu ţi se va face nici un rău, şi plata finală va fi efectuată la livrare. Sunt un om de onoare.

Michael nu fu impresionat.

– Onoarea printre hoţi e un oximoron.

– Nu mi-am încălcat niciodată o promisiune şi nu m-am retras niciodată dintr-o învoială. Niciodată. Dacă aş fi făcut-o, n-aş mai fi în branşă.

– Până acum n-ai pomenit nimic despre afacerile tale.

Modul în care Finster răspundea la întrebare avea să fie la fel de grăitor ca răspunsul în sine. Michael ştia deja răspunsul din cercetările preliminare pe care le făcuse în legătură cu noul său asociat. Cu cazierul lui, Michael nu-şi putea permite o înscenare din partea unui poliţist prea plin de zel. Verificase identitatea şi afacerile lui Finster înainte de a veni aici.

– Lucrez în diverse domenii. Vânzări cu amănuntul, genul ăsta de afaceri, totul pe plan mondial. Finster îi privi pe Michael drept în ochi. Ai cuvântul meu, domnule.

Michael nu era sigur câtă încredere putea avea în cuvântul lui Finster. Hotărî că-l va testa mai târziu, însă pentru moment îi stârnise curiozitatea.

– Şi despre ce biserică din Roma e vorba?

– O biserică. Finster făcu o pauză. Cheile sunt la Vatican.

Michael trase adânc aer în piept, asimilând noua informaţie.

– Vatican. Vrei să fur de la Vatican? Asta-i ceva ce-ar fi trebuit să-mi spui de la bun început.

– Sunt sigur că acum înţelegi nevoia mea de a păstra secretul deplin asupra acestui lucru. Ai de gând să mă laşi baltă?

– Nu. Doar că e ceva destul de îndrăzneţ. Dacă – Michael spuse apăsat cuvântul „dacă" – se poate realiza, va trebui un plan deosebit de complex. O treabă la un asemenea nivel va fi extrem de periculoasă. Nu lasă loc de greşeli. Nu e o clădire cu un sistem de siguranţă slab, este unul dintre cele mai bine apărate state din lume. Şi paznicii? Nu te lăsa înşelat de uniformele alea albastre împopoţonate. Garda Elveţiană este una dintre cele mai eficiente şi bine pregătite unităţi militare din Europa. Dar, şi mai important, oamenii ăia au ceva ce nu poate fi insuflat unui soldat prin nici un antrenament: alcătuiesc una dintre cele mai loiale forţe de pe planetă.

În toţi anii în care se ocupase cu aşa ceva, teama nu pusese niciodată stăpânire pe mintea lui Michael. Acum însă îl înţepa în inimă, încetinindu-i ritmul firesc. Ajunsese într-o situaţie foarte primejdioasă, fără cale de întoarcere. Dacă dădea greş, ar fi putut muri şi el şi Mary.

Dedesubtul acestei afaceri era ceea ce *nu* i se spunea şi, după părerea lui, erau multe alte lucruri la mijloc. Aici nu era vorba doar despre chei sau antichităţi, ci despre ceva mai mult. Însă fie că era obsesia unui colecţionar excentric, fie că pentru Finster era o modalitate de a-şi atinge vreun scop, lui Michael nu-i păsa. Nu se implica niciodată în treburile altora şi ştia că, dacă s-ar fi preocupat să judece motivele lui Finster, n-ar fi fost în stare să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Pentru el, era un simplu furt, singurul fel în care o putea salva pe Mary. Nu îl privea de ce era Finster

interesat de acele chei. Tot ce știa – tot ce-l preocupa – era că, furându-le, avea să fure viață pentru soția lui. Asupra acestui lucru se va concentra, asta-l va duce la reușită, în pofida tuturor obstacolelor.

Finster îi dădu lui Michael o mapă de piele neagră, burdușită cu hârtii.

– Ai aici informații despre chei, amplasamentul lor exact, planul și detalii despre locul în care sunt ținute. Se întoarse la fereastră și privi afară, spre oraș. Înțelegi că îmi pun speranța în tine, așa cum și tu ți-o pui în mine. Trecu o clipă înainte să se întoarcă din nou spre Michael. De-abia ne-am întâlnit, dar cred că am ajuns la o înțelegere, nu-i așa?

Michael dădu ușor din cap.

– Însă, mai mult decât orice altceva, trebuie să pricepi un lucru. Finster se îndreptă spre Michael, vorbind rar, ca să-și sublinieze spusele. Nu mă trăda! Nu încerca să duci aceste artefacte cuiva care ar oferi mai mult. Nu încerca să le înlocuiești. Voi ști dacă nu sunt cheile autentice, Michael. Bărbatul cu părul alb se opri la mai puțin de jumătate de metru în fața lui Michael, privind în jos spre el. Voi ști, repetă.

Michael se ridică încet de pe canapea, cu mapa în mână, fără să-și ia nici o clipă ochii de la Finster.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce deschid cheile astea? Un cufăr? Un fel de seif?

– Nu. Nimic de felul acesta, probabil doar niște uși vechi care-au dispărut de mult.

În dimineața următoare, la o săptămână după programarea la doctor, Mary era în operație. Tumoarea era mai mare decât se așteptase doctorul Rhineheart, dar după opt ore în sala de operații era de părere că o scoseseră pe toată. Se înfășurase în jurul ovarului și al trompei stângi și începea să atace ovarul drept. Rhineheart era cel mai bun specialist în cancer din New York. Absolvise primul din

promoţia sa şi era unul dintre puţinii medici care nu se transformaseră în roboţi. Încă-i păsa. Ori de câte ori un pacient era răpus de boală era ca şi cum pierdea un membru al familiei. Mama sa murise de cancer la sân când el avea cincisprezece ani, şi se lupta pentru fiecare pacient cu toate resursele care-i stăteau la îndemână. Fiecare luptă era o nouă bătălie dintr-un război pe care era hotărât să-l câştige. Fiecare pacient era sora sau soţia, tatăl sau fratele cuiva. Fiecare pacient era mama lui.

Combinaţia de chimioterapie şi radiaţii pe care o prescrise era menită să stârpească orice urmă de cancer din corpul lui Mary. Era un tratament dur, pentru care era nevoie de toate puterea ei. Rhineheart le explică şi lor ceea ce întotdeauna i se părea un paradox: trebuia să-şi otrăvească pacientul ca să-i scape organismul de o otravă şi mai periculoasă, mortală. Era un act delicat de echilibrare, spuse el, dar fusese încununat de succes de atâtea ori, încât avea încredere deplină în el.

Michael stătea lângă Mary în salonul de recuperare şi o ţinea strâns de mână. Faţa ei era lipsită de culoare şi, deşi era ceva firesc, paloarea ei tot îl şoca. Nu putea să-şi alunge senzaţia că e moartă. Avea nevoie de el acum mai mult ca oricând. Se va baza pe puterea lui ca să iasă din încercarea asta, aşa cum puterea ei îl ajutase să treacă cu bine de perioada în care fusese la închisoare. Mary îl salvase şi, pe Dumnezeu, avea s-o salveze şi el.

Paul şi Jeannie Busch plecară de la spital; tot drumul până acasă nu scoaseră un cuvânt. Aşteptaseră împreună cu Michael tot timpul cât Mary fusese în operaţie. Cele opt ore păruseră douăzeci. Avuseseră nevoie de tot curajul şi de toate forţele lor ca să menţină conversaţia pe un ton optimist şi încurajator. Lui Busch îi venea greu să pară atât de încrezător pe dinafară, când inima îi era plină de spaimă.

El şi Jeannie erau mai apropiaţi de soţii St. Pierre decât oricine altcineva, şi această întorsătură crudă a destinului îi sfâşia. Cu toate acestea, ceea ce-l supăra cel mai tare pe Busch era o întrebare teribilă care tot nu-i dădea pace.

El şi Michael deveniseră mai mult decât prieteni. Între ei se ajunsese la o încredere pe care Busch nu o mai avea decât în soţia lui. Michael îi fusese alături când avusese greutăţi în căsnicie. Se îndepărtase de Jeannie, mai ales din cauza serviciului; nu se îndreptau spre un divorţ, era mai curând un contratimp în relaţie, valea care urma după o culme a dragostei. Dar Michael îl ascultase, iar Busch exact de asta avusese nevoie. Îi fusese întotdeauna greu să-şi deschidă inima, fusese învăţat încă din copilărie că emoţiile erau ceva femeiesc şi că era vai de bărbatul care arăta vreo slăbiciune. Când Busch îşi descărcase sufletul, Michael nu-l făcuse nici o clipă să se simtă stingherit şi vorbise numai când fusese nevoie. Situaţia se rezolvase de la sine, dar ceea ce-l ajutase fusese prietenia lui Michael.

Şi Michael avusese încredere în el. Fusese întotdeauna sincer în discuţiile despre trecutul lui de infractor; cum descoperise că furtul era o artă, ceva practicat de oameni pricepuţi, cum considerase închisoarea o pedeapsă mai rea decât iadul. Michael îl inclusese întotdeauna pe Busch în planurile lui de a-şi transforma viaţa, de a-şi găsi o slujbă respectabilă, de a-şi începe afacerea. Busch fusese prima persoană la care apelase Michael când se descoperise boala lui Mary. Deşi era stoic, Busch vedea neputinţa din ochii prietenului său, incapacitatea sa de a face rost de banii necesari pentru tratament. Două sute cincizeci de mii de dolari.

Din nou întrebarea se insinuă, o întrebare la care Busch chibzuise întreaga zi: „De unde obţinuse Michael banii?"

Michael stătea la masa din camera de zi, cu conţinutul mapei negre înşirat în faţa lui. Hărţi şi cărţi, grafice şi documente. Îşi făcea temele.

Vaticanul era vast, o țară în sine. Un stat suveran într-un teritoriu de cincizeci de mii de metri pătrați. Principala protecție era asigurată de Garda Elvețiană. Aceasta era o armată însărcinată să-l păzească pe papă și să apere Palatul Apostolic. Garda Elvețiană nu era o armată tradițională: nu purtau uniforme de camuflaj, nu țineau nici un M16 pe umăr. Erau mai mult o unitate străveche de pază. Uniformele lor în culori vii puteau fi socotite contemporane – dacă trăiai în 1589. O tunică bufantă cu fireturi strălucitoare, albastre și aurii, pantaloni asortați, ghetre și conduri negri: un costum mai potrivit unui actor care joacă piese de Shakespeare decât unui militar. Tricornurile lor îi aminteau lui Michael de niște solnițe cu pene roșii înfipte în ele. Înarmați cu halebarde de peste doi metri lungime, acești soldați erau echipați mai degrabă pentru omorârea de dragoni decât pentru apărarea unei țări. În principiu, rolul lor era mai mult acela de gardă de onoare, mirenii gândindu-se: „Cine ar putea asedia vreodată Sfântul Scaun?" Dar Biserica știa mai bine; de secole Vaticanul fusese supus atacurilor, din multe direcții, cunoscute și necunoscute. Unele atacuri fuseseră directe, fizice; altele fuseseră asalturile intelectuale ale științei, care încerca să nege ordinea divină prin explicații, în timp ce altele veniseră din partea unor forțe spirituale inexplicabile. Și de aceea, dincolo de costumele lor extravagante, acești bărbați aveau calitățile unei unități militare cu o pregătire excepțională. Funcția lor era poate una tradițională, dar aptitudinile lor erau ultramoderne. Fiecare era priceput la arme, la lupta corp la corp și la antitero. Fiecare știa că în orice clipă se poate declanșa un atac asupra Bisericii, din orice sursă, și fiecare om era pregătit. Și cu toate că halebarda părea de ceremonie, era de fapt o lamă extrem de ascuțită folosită cu îndemânare de membrii Gărzii Elvețiene de când fuseseră aduși la Vatican de către războinicul papă Iuliu al II-lea, pe 22 ianuarie 1506.

Il Corpo di Vigilanza era o clădire scundă de piatră din colţul de nord-est al pieţei San Pietro. Nu era o construcţie remarcabilă. Cu toate acestea, în subsolul ei, lucrurile stăteau cu totul altfel. Camera pentru situaţii de criză de sub Il Corpo di Vigilanza era asemenea celor pe care le puteai găsi în măruntaiele Pentagonului. Aici se contopeau două lumi: cea a înaltei tehnologii şi cea a capodoperelor de artă. Calculatoare Cray de mare viteză lângă sculpturi de Bernini, hărţi electronice deasupra tablourilor de Rafael. Era ca o maşină a timpului defectă. Această încăpere era casa Jandarmilor Papali, Poliţia Vaticanului. Lucrau împreună cu Garda Elveţiană şi răspundeau de siguranţa palatului şi a grădinilor. În timp ce Garda Elveţiană era alcătuită exclusiv din membri ai armatei elveţiene, Poliţia Vaticanului era compusă numai din foşti membri ai armatei italiene. Forţele combinate ale Gărzii Elveţiene şi ale Poliţiei Vaticanului era gata, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, să respingă orice atac şi, spre deosebire de forţele de securitate ale altor guverne, nu erau loiale doar naţiunii, ci şi lui Dumnezeu. Orice fanatic care ar fi vrut să moară pentru credinţa lui într-un atac asupra Vaticanului ar fi fost întâmpinat de o armată la fel de dispusă să-şi dea viaţa pentru o credinţă şi mai puternică. Nicăieri în lume nu găseai o armată mai supusă. Nici o putere de pe pământ nu avea cum să-i oprească.

Desigur, Vaticanul era casa pontifului, papa, conducătorul Bisericii Catolice. Şi de la atentatul din 1981 asupra papei Ioan Paul al II-lea, paza din jurul papei şi al reşedinţei papale se triplase.

Obiectivul lui Michael se afla într-unul dintre cele mai mari muzee din lume. Şi, cu toate că Muzeele Vaticanului adăposteau numeroase comori religioase, la prima vedere securitatea muzeelor părea minimă, de parcă fusese neglijată: camere video, alarme şi câte un paznic pe ici, pe colo. Adevărata pază însă era înzecită. Orice fel de intrare şi de

ieşire era dotată cu detectoare de metal ascunse în mod dibaci; scanere cu izotopi radioactivi; filtre olfactive care să detecteze semnăturile chimice ale catalizatorilor, ale combustibililor şi ale toxinelor; instrumente capabile să identifice orice, de la dispozitive nucleare şi explozibili de plastic până la praful de puşcă pentru artificii. Peste tot erau pitite camere, iar monitoarele din camera pentru situaţii de criză erau ţinute constant sub observaţie de ochi atenţi. Agenţi de pază sub acoperire mişunau peste tot, asigurând o supraveghere umană complexă a întregii activităţi.

Finster îi indicase amplasamentul exact al celor două chei, permiţându-i lui Michael să se concentreze asupra metodei potrivite pentru a le obţine. Dar Michael fusese în branşă suficient de mult timp ca să ştie că nu trebuie să ai încredere decât în tine însuţi. Deşi acceptase deja misiunea, asta nu însemna că avea vreun moment încredere în Finster.

Înainte de a fi de acord să dea lovitura, Michael se interesă mai întâi de trecutul germanului. Ceea ce descoperi i-ar fi impresionat pe mulţi. Finster era un miliardar care apăruse în urmă cu zece ani din Germania de Est, un industriaş putred de bogat care se ocupa cu succes de mai multe domenii. Michael îşi folosi sursele ca să i se confirme faptul că Finster nu avea legături cu oamenii legii şi nici nu avusese altercaţii cu aceştia în trecut. Se dovedi că Finster era europeanul tipic cu prea mult succes, care îşi dorea ceea ce nu putea obţine. Cei extrem de bogaţi păreau să râvnească întotdeauna la ceea ce era intangibil şi-ar fi făcut orice ca să primească ceea ce credeau că merită, considerând că sunt nu doar deasupra oamenilor obişnuiţi, ci şi deasupra legii.

Faptul că nu găsi nimic în neregulă cu privire la Finster nu-l făcu pe Michael să aibă mai multă încredere în el, aşa că verifică şi răsverifică toate informaţiile despre Vatican, neluând nimic de bun din start. Investigaţiile erau esenţiale pentru reuşită, iar el se dovedi meticulos, analizând fiecare

detaliu furnizat de angajatorul său. Dar nici o hartă şi nici o carte din lume nu aveau să-i dea informaţii despre rutina muzeului, fluxul turiştilor, al preoţilor, al paznicilor. Dacă avea să izbutească, nu trebuia doar să treacă de măsurile de securitate ale Poliţiei Vaticanului şi ale Gărzii Elveţiene, ci şi să se adapteze cât mai bine obiceiurilor lor.

Michael se întinse după un plic mare cu burduf. Sosise în acea dimineaţă, fiindu-i înmânat personal de cineva de la hotelul lui Finster. Scoase din el o cutiuţă şi, deschizând-o, găsi înăuntru un telefon prin satelit cu iridiu. Telefonul era mai mare decât un celular obişnuit: lung de douăzeci de centimetri, lat de şase şi gros de doi centimetri şi jumătate. Michael desfăcu partea din spate şi scoase bateria. Era mai grea decât se aşteptase; mărimea ei era motivul masivităţii telefonului. Mobilul era supradimensionat, însă avea nişte avantaje unice: cu el puteai suna oriunde şi puteai fi sunat de oriunde din lume. Pe biletul care-l însoţea scria:

> Este sigur; mă poţi contacta după bunul tău plac, ca să mă ţii la curent cu progresele pe care le faci. Dar, şi mai important, îl poţi folosi ca să vorbeşti cu soţia ta, pentru că, la urma urmelor, faci toate astea pentru ea.

În plic, Finster pusese şi zece mii de dolari americani, douăzeci şi cinci de mii de euro şi trei carduri de platină, fiecare corespunzând unei identităţi diferite. Dacă n-ar fi mers ceva bine, Michael ar fi avut bani şi resurse mai mult decât suficiente ca să-şi cumpere calea de întoarcere acasă.

Mai erau şi trei paşapoarte pentru cele trei identităţi diferite. Paşaportul real al lui Michael fusese anulat din cauza eliberării sale condiţionate. Pozase pentru noile fotografii de paşaport înainte de a pleca din hotelul lui Finster, cu o săptămână în urmă, lăsându-l pe acesta să se ocupe de restul. Michael nu voia să fie prins pentru simpla infracţiune de

falsificare a pașaportului. Asta ar fi pus capăt călătoriei lui înainte să înceapă.

Răsturnă conținutul plicului în palmă: un bilet de avion pentru Roma, altul de la Roma până la reședința lui Finster din Germania și un al treilea pentru întoarcerea la New York. Găsi atașat un itinerar. Urma să stea la hotelul Bella Coccinni din Roma, care dădea spre Tibru.

Avea la dispoziție șapte zile.

Mary, purtând o pereche de pantaloni kaki și o bluză cu flori, stătea întinsă în patul ei de spital. Hainele standard de spital deveniseră obositoare și enervante după o săptămână și era bine să fie îmbrăcată din nou cu ceva care o făcea să se simtă sănătos de normală. Deși încă avea dureri considerabile, era ușurată că operația trecuse. Nu-i spusese lui Michael, dar fusese îngrozită de anestezie; se temea că nu se va mai trezi niciodată. Între cancer și coșmaruri, trecuseră săptămâni bune de când nu se mai simțise odihnită.

Cu mai bine de o lună în urmă, se trezise dimineața cu abdomenul, de obicei plat, puțin umflat, după ce îi întârziase ciclul șase săptămâni. Fusese copleșită de bucurie când se duse la farmacie ca să ia un test de sarcină. Ani întregi, ea și Michael își doriseră copii. Încercaseră iar și iar. După ce Michael fusese eliberat din închisoare, făcuseră numeroase teste; amândoi fuseseră declarați fertili ca niște iepuri. Dar nimic. Lumea le zicea să aibă răbdare că se va întâmpla. Trecuseră două luni, apoi doi ani. Nici un doctor, nici un specialist în plante medicinale și nici o rugăciune nu reușiseră să dea de capăt problemei.

Însă de data asta fusese sigură că lucrurile aveau să stea altfel. Lumea nu se înșelase, în sfârșit se întâmplase. Mary începuse să simtă cum viața creștea în pântecele ei. Pe drumul de întoarcere de la farmacie se gândise tot timpul cum să-i dea vestea lui Michael. La o cină acasă, numai ei doi, eventual dăruindu-i o jucărie pentru bebeluși împachetată ca un cadou sau apucându-se să împletească tradiționalul

ciorăpel pentru copil în timp ce se relaxa într-un balansoar. Era nevoie de un cadou special, unul care să aibă semnificaţie pentru amândoi.

În cele din urmă se decisese: Dr. Seuss. Cumpărase *Green Eggs and Ham* şi-o ambalase în hârtie colorată cu elefanţei. Se hotărâse să-i dea cartea în seara aia, în pat. Se gândise să-i facă surpriza cât era la serviciu, dar îşi dorea să fie ceva memorabil. Michael iubea copiii. Împreună, aveau să crească o liotă de prunci sănătoşi. Fusese un drum lung, însă acum ajunseseră pe calea cea bună. Acest copil nu avea să fie cu siguranţă ultimul.

Ajunsese acasă, desfăcuse testul de sarcină şi se dusese la baie. Era un procedeu stânjenitor, pe care-l mai urmase de nenumărate ori, dar de data asta avea să fie diferit.

Aşteptase cele cinci minute necesare. Nimic. Se gândise că făcuse o greşeală, aşa că recitise instrucţiunile. În cutie mai era un test; aşteptase o oră şi-l făcuse şi pe acesta, asigurându-se că toate indicaţiile fuseseră respectate.

Testul ieşise negativ. Fusese gata să izbucnească în plâns. De ce îşi îngăduise să spere atât de mult? Michael avea să înţeleagă, însă ştia că în adâncul sufletului avea să fie dezamăgit. Aruncase la gunoi cartea, hotărând să nu-i spună. De ce să-l împovăreze? O inimă frântă era destul pentru ziua respectivă.

Acum zăcea în patul de spital, uitându-se lung la lucrurile pe care i le adusese Michael în timpul vizitelor dinainte de operaţie. Printre fursecuri şi flori era un dar pe care i-l cumpărase, gândindu-se că o va înveseli. Îi dădură lacrimile: era *Green Eggs and Ham*.

Televizorul mergea cu sonorul oprit; Jerry Springer[1], cu toate că-şi agita braţele ca de obicei, nu avea acelaşi impact

[1] Prezentator TV american al unei emisiuni de succes (n.tr.)

dacă nu i se auzea vocea dezlănțuită. Michael se aplecă, sărutând-o pe buze.

– Trebuie să plec pentru câteva zile.

– Unde? întrebă ea cu un zâmbet.

Își ascundea bine dezamăgirea.

– În sud. Trebuie să semnez niște hârtii și să execut o lucrare pentru Rosenfield, tipul care m-a ajutat să plătesc pentru toate astea.

Lui Michael îi era foarte ușor să mintă, și asta-l îngrijora. E drept că lui Rosenfield îi plăcea de el, dar oamenii nu investesc bani în personalitatea altora. Bătrânul îi compătimise, însă nu destul. Îi spusese lui Michael că-i pare rău, dar că nu-i poate împrumuta atâția bani, că nu-și poate asuma un asemenea risc.

– Pur și simplu ți-a dat banii ăia?

– Ți-am mai spus – e un împrumut, pe care l-am girat cu afacerea și cu activitatea mea viitoare.

– Încă-mi vine greu să cred. Și eu care mă gândeam că nimeni nu mai este capabil de compasiune. Mary se scărpină absentă în locul în care bandajul acoperea tubul care-i ieșea din braț. Nu știu cum i-aș putea mulțumi vreodată.

– I-am mulțumit eu.

Michael îi luă mâna într-ale lui. Mary habar n-avea că magazinul lui abia se menținea pe linia de plutire. Tot ce știa era că în fiecare săptămână Michael aducea acasă salariul, și era mândră de el. Pentru ea, el construise ceva din nimic.

– Trebuie să plec în seara asta.

– Trebuie?

În după-amiaza aceea era programată să înceapă chimioterapia și, din câte auzise, o așteptau niște efecte secundare nu prea plăcute, pe care-i era frică să le înfrunte singură.

– N-aș vrea să fiu nicăieri altundeva decât aici cu tine.

– Pot să vin și eu?

Era mai mult o glumă decât o rugăminte.

– Mi-aş dori eu, zise Michael.

– Şi eu.

– Trebuie să începi tratamentul.

– Ştiu. Mary clătină din cap, cu o umbră de dezamăgire în ochi. Cred că doar caut o cale de scăpare. Cât ai să lipseşti?

– Cam o săptămână.

– Întoarce-te cât poţi de repede! îi şopti Mary când el o strânse în braţe.

Amândoi aveau în faţă cea mai mare provocare din viaţa lor, dar nici unul nu-şi arăta teama. Fiecare îşi făcea mai multe griji pentru celălalt decât pentru sine.

Dennis Thal intră în vestiar. Tânărul poliţist era ud leoarcă de transpiraţie, ca şi cum ar fi sărit într-o piscină, şi de-abia aştepta să facă un duş rece ca gheaţa. Jocul de baschet cu John Ferguson, un detectiv începător, se terminase cu victoria lui Thal, în ciuda faptului că avea degetul mic şi mijlociu de la mâna stângă paralizate; Thal nu pierdea niciodată. Detesta să piardă.

Busch îl aştepta nerăbdător lângă dulap.

Thal era în formă, avea corpul suplu şi musculos. Busch îl invidia, dar ştia că e aşa datorită tinereţii. Cu timpul, bărbatul mai tânăr avea să fie răpus de efectele cartofilor prăjiţi şi ale gravitaţiei, ca toţi ceilalţi. Thal părea un puşti curat, cinstit, născut cu căiţă pe cap. Prin secţie se zvonea că era înstărit, că administra nişte fonduri substanţiale şi că vedea meseria de poliţist ca pe o distracţie. Busch tocmai îl verifica şi el şi, dacă se dovedea adevărat, urma să ceară ca puştiul să fie transferat. Nu aplicai legea pentru amuzament sau ca să-ţi crească nivelul de adrenalină. Dacă Thal voia să-şi pună sângele în mişcare, n-avea decât s-o facă pe socoteala altcuiva. Acţiunile poliţiei nu erau un sport, ci

slujba lui Busch. Nu voia să moară pentru că un tip dorea să se simtă bine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Thal în timp ce-şi deschidea dulapul.

– Trebuia să ne întâlnim sus acum un sfert de oră.

– A, scuză-mă, n-am vrut să-ţi trag clapa. Thal îşi dădu din ochi părul transpirat. Dă-mi treizeci de secunde să fac un duş şi urc.

Busch ieşi din vestiar, strigându-i peste umăr:

– Ai trei minute.

Thal se uită în jur: nu mai era nimeni. Îşi scoase hainele murdare, le azvârli pe podea şi îşi aruncă prosopul pe umărul drept. Sări sub duş, se săpuni şi, ţinându-se de cuvânt, ieşi din apa rece ca gheaţa în treizeci de secunde. Mottoul său era eficienţa. Nu pierdea timpul atunci când avea lucruri mai importante de făcut.

Se pieptănă şi îşi luă pantalonii cu dungă. Îşi lustrui pantofii cu prosopul ud şi scoase din dulap cămaşa albă, proaspăt călcată, îmbrăcând-o grăbit. Thal nu era pudic, doar că nu voia ca Busch (sau oricine altcineva) să-i vadă umărul drept. Dennis Thal ştia că, în ciuda cămăşii Ralph Lauren şi a pantofilor Cole Haan, nu era ce părea a fi.

Ştia că „tatuajul" lui l-ar stârni pe Busch. Craniul negru cu trandafiri care ieşeau din osul fracturat n-ar fi făcut decât să confirme părerea poliţistului masiv. Fusese gestul prostesc al unui băiat de şaisprezece ani, un mod de a fi cool şi de a se integra în gaşcă. În cazul lui Thal, nu dăduse rezultate. Tatuajul costase trei sute cinzeci de dolari, şi era la modă în ziua în care şi-l făcuse, dar acum nu mai avea strălucirea şi liniile frumoase, artistice pentru care plătise. Cicatricea de la o arsură îl transformase într-o oroare grotescă pe care n-o putea şterge.

Dacă Busch i-ar fi văzut tatuajul, ar fi început o serie de întrebări la care Thal n-ar fi putut răspunde. Depusese multe eforturi ca să-şi creeze această imagine impecabilă,

şi ceva atât de nepotrivit ar fi pricinuit mai mult decât o simplă curiozitate din partea unui poliţist cu experienţă ca Busch. Iar detectivul Dennis Thal nu se zbătuse atâta să ajungă să lucreze cu Busch ca să fie descoperit – avea o treabă de rezolvat şi n-avea de gând să-şi dezamăgească angajatorul.

Mormanul de dosare de pe partea din stânga a biroului avea douăzeci şi şapte de centimetri, cu şapte centimetri mai puţin decât cel din dreapta. În ultimele cinci minute înălţimea lor se tot schimbase, căci Busch scotea la întâmplare un dosar, se făcea că-l răsfoieşte, apoi îl punea în cealaltă parte a biroului. Eliberatul condiţionat pe care-l aştepta întârziase un sfert de oră; aşa ceva nu-i stătea în fire, iar Busch începea să se îngrijoreze.

– Absenţa de la o întâlnire solicitată nu reprezintă o încălcare a eliberării condiţionate? întrebă Thal, care stătea drept ca un băţ pe scaunul de lângă Busch.

Acesta nu se obosi să-i răspundă: el decidea, nu Thal. Tocmai se pregătea să-l pună la punct, când de undeva de sub hârţoage se auzi înfundat o sonerie de telefon.

Busch împinse dosarele la o parte şi răspunse.

– Busch.

– Hei, eu sunt.

Michael gâfâia.

– Eşti bine?

Thal se uită la Busch, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

Busch schimbă imediat tonul.

– Ai întârziat cincisprezece minute.

N-avea de gând să-l lase pe Thal să afle de prietenia sa cu Michael St. Pierre. Simţea că într-un fel Thal ar întoarce acest lucru în avantajul său şi l-ar folosi împotriva lui.

– Îmi pare rău, a trebuit să mă ocup de ceva pentru Mary.

– Ea cum se simte? întrebă Busch, cam tăios.

– Se ţine tare, după-masă începe chimioterapia. Michael îşi dădu seama în cele din urmă. E cineva cu tine.

– Mda. Acum erau pe aceeaşi lungime de undă. Ascultă, trebuie să vii aici, aveam programată o întâlnire oficială ca să-ţi analizăm reabilitarea; nu ai voie să lipseşti.

– N-am vrut să te pun într-o situaţie dificilă. Michael făcu o pauză, apoi continuă: Trebuie să plec câteva zile.

Lui Busch îi îngheţă sângele-n vine.

– Câte zile?

– O săptămână.

Busch se temea să pună întrebarea, dar trebuia să-şi facă meseria.

– De ce?

Michael era acasă, în apartament, ţinând telefonul cu umărul şi uitându-se pe planurile Vaticanului răspândite dinaintea lui pe masa din sufragerie.

– Are legătură cu finanţarea tratamentului lui Mary. Trebuie să execut o lucrare de securitate.

Busch nu se lăsă dus. Prieten sau nu, ştia când era îndrumat spre o pistă falsă. Avea să primească nişte răspunsuri, însă trebuia să mai aştepte puţin până când îl scutura niţel pe Thal.

– Când?

– Trebuie să plec diseară.

– Nu înainte să ne întâlnim.

Ştiau amândoi că Michael nu putea părăsi statul fără permisiunea lui Busch.

– Nu ştiu dacă o să am timp.

– Fă-ţi timp!

Busch fu cât se putea de clar în privinţa asta. Nu-i mai vorbise niciodată lui Michael pe un astfel de ton. Michael îşi dădu seama că Busch voia răspunsuri, iar el îi datora o explicaţie. Se va întâlni cu el, dar adevărul va trebui să mai

aștepte. Michael era sigur că, în cazul ăsta, adevărul nu avea să-i aducă libertatea.

Busch și Michael stăteau în picioare în spatele gardului care împrejmuia un teren de baseball pe care se juca un meci din Liga mică, în care bâtele de baseball erau mai mari decât copiii. Busch era antrenorul; îi plăceau toate sporturile, și avea de gând să-i transmită fiului său ceea ce știa. Robbie Busch era la baza a doua; aplecat și gata de joc, băiatul era hotărât să nu lase nici o minge să treacă de corpul lui de-o șchioapă. Nici unul din bărbați nu se uita la celălalt. În schimb, își țineau privirile ațintite asupra copiilor de pe teren.

– Și unde te duci?

– Virginia. Fredericksburg.

– Șapte zile?

– Mda.

Cel care urma să lovească stătea în picioare în pătrat, cu corpul mărunțel ghemuit și gata să primească. Și cu toate că puștiul care arunca nu avea nici o șansă să arunce în zona minusculă în care celălalt putea lovi, nu conta, copiii ăștia dădeau cu bâta în orice. Trei aruncări, trei lovituri, și primul jucător care executase aruncările fu eliminat.

– Lasă-mă să vin cu tine, și așa trebuie să-mi iau niște zile de concediu. Patru mâini fac de două ori mai multă treabă, în jumătate din timp.

– Nu, e-n regulă, sunt chestii tehnice, lucrări de instalare.

– E un moment total nepotrivit să pleci.

– Așa a fost învoiala.

– Și ce fel de învoială e asta?

Michael se uită la Paul: subterfugiul le făcea rău amândurora.

– Un contract standard.

Un pici lovi mingea, care zbură până la a treia bază. Al treilea jucător de la bază încercă să execute aruncarea, dar

dădu mingea prea scurt. Alergătorul ocoli prima bază, îndreptându-se spre a doua. Aruncătorul slăbuţ culese mingea şi i-o zvârli lui Robbie, care o prinse şi fugi spre bază, umăr la umăr cu alergătorul; îşi întinse braţul la maximum şi atinse steguleţul.

– Bravo, Robbie!

Robbie îi zâmbi bucuros tatălui său.

Când următorul jucător care executa lovitura ajunse la a patra bază, Busch se întoarse spre Michael, devenind serios.

– De unde ai făcut rost de bani pentru tratamentul lui Mary?

Michael nu-şi luă privirea de la meci.

– De la unul dintre clienţii mei. Tăcu o clipă; nu-i plăcea să se simtă încolţit. Cel din Virginia.

– Cine?

Michael ignoră întrebarea.

– Mi-a dat de lucru şi m-a ajutat să obţin un împrumut.

– Parc-ai zis că nu aveai garanţii.

Devenea un interogatoriu.

– Nu am.

– Atunci cum poate cineva fără garanţii să obţină un împrumut?

– Având parte de un binefăcător. Acum Michael îl privi pe Busch drept în ochi. Cineva care are încredere în mine. Unde vrei să ajungem cu asta?

– Tu să-mi spui, Michael. *Unde* o să ajungem cu asta?

Michael nu făcu decât să se uite lung la el. Numai asta putea face. Ştia că, dacă discuţia se prelungea, avea să se dea de gol, dacă n-o făcuse deja. Trebuia să rămână concentrat. Nouăzeci şi nouă la sută din treabă consta în a nu fi prins, iar Michael se temea că exact asta avea să se întâmple.

– O să ai grijă de Mary cât lipsesc?

– Ştii că aşa voi face, se răsti Busch.

Începea să fiarbă. Michael se ascundea după soţia lui.

Michael dădu să plece.

– Michael, nu mă obliga să-mi fac meseria!

Michael nu spuse nimic; se urcă în maşină, o porni şi plecă.

Michael conducea pe Maple Avenue. Îşi luase puţin bagaj, o geantă de umăr cu haine de vară şi mapa neagră înţesată cu hârtii. Avea să-şi ia ustensilele şi ce-i mai trebuia după ce ateriza în Italia. Nu avea rost să i se pună întrebări inutile la vamă.

Michael încercase s-o vadă pe Mary înainte de a pleca, dar dormea. Medicamentele pe care i le administrau ajutau la diminuarea durerii nu numai amorţind-o, ci şi făcând-o să doarmă în tot acest timp. Deşi îşi luaseră rămas-bun mai devreme, tânjea să-i audă vocea înainte de a se urca în avion. Asta avea să fie prima noapte petrecută departe unul de altul de când fusese eliberat din închisoare. Lui Michael i se rupea inima. O lăsase pe Mary singură trei ani şi jumătate cât fusese închis. Jurase că n-o să mai facă asta niciodată. Şi, cu toate astea, o abandona acum în cel mai disperat moment din viaţa ei. „Dar slujba asta e diferită, îşi spuse el. Nu e pentru vreun câştig personal sau ca să-mi satisfac orgoliul."

O rugase pe o vecină, doamna McGinty, să-l hrănească şi să-l plimbe pe Hawk. Bătrâna acceptase bucuroasă. Chiar refuzase banii pe care i-i oferise Michael pentru servicii. Era încântată să-l ţină pe CJ în apartamentul ei o săptămână, fericită să aibă compania motanului, căci în ultimele şase luni îi muriseră şi propria pisică, şi soţul, Charles. Îi spusese că era bine să aibă din nou un rost.

Michael trase maşina în parcarea pe termen lung şi plăti în avans pentru şapte zile. În timp ce încuia portbagajul, observă un Torino verde care încetinea lângă gardul parcării. Îl zărise încă de pe autostradă; îi plăcuseră întotdeauna maşinile puternice, aşa că îi atrăsese atenţia. Motoarele astea mari erau de

domeniul trecutului, astăzi nu le mai vedeai decât la mașinile de poliție. Când ieșise de pe autostradă în spatele lui, nu-i dăduse prea multă atenție, dar acum se uită cum trecea pe lângă parcare.

Michael încuie mașina și se îndreptă spre terminal. Nu mai văzu automobilul Torino și respiră ușurat când se apropie de ușile glisante ale aeroportului. Își zise că era paranoic. Nu mai făcuse asta de aproape șase ani și probabil era excesiv de prudent. Se duse la îmbarcări. Nu stătea nimeni la rând. O fată drăguță cu accent din sud îi luă biletul.

– Aveți bagaj, domnule McMahon?

– Doar geanta, mulțumesc, răspunse Michael, înregistrându-se sub un nume fals.

Comițând această primă infracțiune, tocmai încălcase condițiile eliberării. Funcționara de la compania aeriană îi dădu lui Michael tichetul de îmbarcare, îi mulțumi și-l îndrumă spre punctul de control.

Paul Busch începea să se simtă prost. Îl urmărise pe Michael, neștiind cu ce scop, fără măcar să știe ce-i va spune când îl va prinde din urmă. Michael urmase procedura, și Busch trebuia să hotărască dacă să-l lase sau nu să părăsească statul. Când trecu de ușile terminalului, decise că avea doar să-l conducă pe Michael, acordându-i permisiunea să plece. Va avea încredere în el.

Busch își trimisese fiul acasă cu Jeannie, spunându-i să nu-l aștepte, apoi împrumutase mașina antrenorului secund de baseball. De când se născuseră copiii, Jeannie avea o singură regulă. Era o regulă rezonabilă și, în vremurile acestea, era semn de prudență. Circulau prea multe povești oribile și nu voia cu nici un chip ca familia ei să intre în asemenea statistici. Fără arme în preajma copiilor. Așa că Busch își lăsase pistolul, împreună cu portofelul și insigna, în seiful de

acasă, înainte de meciul de baseball. Nu se mai obosise să le ia în drum spre aeroport; nu considerase necesar.

Michael mergea prin aeroport, cu geanta atârnată de umăr, lovindu-l ritmic peste coapsă. Mapa neagră pe care-o ducea în mâna dreaptă era grea. Arătă biletul la punctul de control, îşi goli buzunarele şi-şi puse bagajele pe bandă. Când trecu de poartă, sună alarma. Michael îngheţă. Îi trecură prin minte crâmpeie de la arestarea lui. Probabil că îi luaseră urma, se gândi; era pierdut. Înainte de a pleca de acasă se asigurase că nu avea nimic incriminator în bagaje sau asupra lui: nu-şi putea da seama care era problema. Agenţii de pază se apropiară ca să-l percheziţioneze. Îşi verifică din nou buzunarele şi răsuflă uşurat când găsi o monedă rătăcită. Se întoarse la poartă. De data asta nu se mai întâmplă nimic şi fu lăsat să plece.

Când Busch ajunse la punctul de control, îl zări pe Michael mergând cu paşi grăbiţi pe coridorul care ducea la porţile exterioare. Înainte de a apuca să hotărască ce să facă, paznicul îi ceru biletul. Desigur, nu avea. Busch ceru să i se permită să treacă: era poliţist şi avea o misiune oficială. Paznicul îi ceru legitimaţia, dar fireşte că n-o avea la el. Busch se uită cum Michael se pierdea în marea de pasageri care ieşeau din clădire. Căută o soluţie şi decise să continue să-i acorde lui Michael prezumţia de nevinovăţie; o să stea de vorbă cu el peste şapte zile, când se va întoarce. Însă apoi văzu inscripţia: „PLECĂRI INTERNAŢIONALE".

Michael tocmai devenise fugar.

De pe pistă, din penumbră, o siluetă urmări cu privirea avionul 747 care-şi lua zborul spre cerul nopţii. Bărbatul era singur şi nu era vreun angajat al companiei aeriene. Se întoarse

spre uşa hangarului, trecând pe lângă personalul de întreţinere şi pe lângă cărucioarele cu bagaje; nimeni nu-i dădu atenţie, de parcă locul lui ar fi fost acolo sau ar fi avut un permis special de trecere.

Trecu de uşă şi se îndreptă spre tunelul de securitate. La ieşire stătea un paznic. Acesta ridică privirea, nedumerit să vadă o persoană necunoscută venind spre el, dar, când îi fu arătată insigna de poliţist, se dumiri. Dennis Thal zâmbi când paznicul îi ură noapte bună, după care plecă mai departe.

Capitolul 8

Chelneriţa cu părul ca pana corbului puse ceaşca pe masă, lângă hârtiile lui Michael. Era al doilea cappuccino pe care-l bea, şi devenise deja preferatul său. Băutura de la Starbucks[1] nu se ridica însă la nivelul echivalentului său din ţara de origine.

Cafeneaua Bourgino se afla chiar lângă Cetatea Vaticanului, pe Via del Campiso, o veche stradă din Roma, pavată cu piatră şi brăzdată de făgaşe. În ultimele două zile, fusese destinaţia sa preferată: micuţă, departe de zona circulată şi lipsind cu desăvârşire din ghidul turistic Fodor. Clientela era un amestec de localnici şi de expatriaţi, aşa că prezenţa sa nu stârnise întrebări. Din fericire, se trăgea dintr-un neam de irlandezi bruneţi. Cu părul castaniu şi tenul bronzat, putea fi luat uşor drept italian.

Îşi petrecuse prima zi în oraş învăţând străzile şi aleile înguste; memoria sa extraordinară era cel mai valoros instrument. Faptul că putea reţine cu uşurinţă clădiri, sisteme de

[1] Lanţ multinaţional de cafenele, unde se servesc adesea şi deserturi, având în SUA reputaţia de centru de socializare, în special printre studenţi şi tinerii angajaţi. (n.tr.)

securitate şi rute îi lăsa timp să rezolve problemele şi detaliile complicate ale profesiei sale.

Michael studiase cu atenţie fiecare capodoperă de la Vatican şi tot ce se găsea acolo, dar nimic din ceea ce citise nu-l pregătise pentru grandoarea care-l întâmpină când începu să urce pe Via della Conciliazione. Masivitatea bazilicii Sfântul Petru eclipsa imaginile din mintea sa. Piaţa San Pietro era lată cât trei terenuri de fotbal: în ea încăpeau trei sute cincizeci de mii de oameni, cu ocazia slujbelor ţinute de papă. Era încadrată de două vaste colonade semicirculare care se deschideau dinspre bazilică asemenea unor braţe primitoare. Cele 284 de coloane dorice proiectate de Bernini aveau doisprezece metri înălţime şi se afundau la un metru şi douăzeci în pământ în jurul întregului spaţiu deschis, de patruzeci de hectare. Când Michael privi în sus, nu se putu stăpâni să nu simtă că era judecat de mulţimea de sfinţi de marmură cocoţaţi pe colonade, toţi cu ochii aţintiţi în jos, spre piaţă.

În centrul scuarului enorm se înălţa obeliscul adus la Roma de împăratul roman Caligula, în anul 37 d.Hr. Structura de douăzeci şi cinci de metri avea în vârf o cruce şi un glob de aur despre care se zvonea că ar conţine rămăşiţele lui Iuliu Cezar. În timp ce în orice alt oraş un asemenea obelisc străvechi ar fi fost în centrul atenţiei, aici era aproape nebăgat în seamă. Vaticanul era o altă lume, o relicvă a unei istorii pe jumătate uitate, o poveste din trecut. Această cetate sfântă întrecea imaginaţia unui singur individ. Era mai degrabă realizarea magnifică a unora dintre cele mai mari minţi creatoare care trăiseră vreodată. Deşi Michael îi cercetase istoria, de la un cap la altul, până acum nu-i sesizase uluitoarea amploare. În Statele Unite, se concentrase asupra salvării vieţii lui Mary, tratând această misiune ca pe o altă clădire ce trebuia învinsă, un alt sistem de securitate ce trebuia biruit, o altă forţă de poliţie de întrecut în

inteligenţă. Nu era pregătit pentru grandoarea lumii în care pătrundea acum.

Domul bazilicii Sfântul Petru se înalţa spre cer, ca o coroană enormă incrustată cu bijuterii. La baza treptelor ample de la intrare se înalţa enorma statuie a Sfântului Pavel. Acesta ţinea o sabie, apărând Biserica împotriva celor care voiau să-i facă rău. În stânga se afla o statuie de marmură la fel de masivă, care-l întruchipa pe Sfântul Petru, primul papă, ţinând în mână o legătură de chei.

Se uită de jur împrejur, dar nu văzu nimic altceva decât geniu arhitectural, nu numai ca formă, ci şi ca funcţie. Zidul imens, impunător al Cetăţii Vaticanului se ridica de la doisprezece până la peste treizeci de metri; construcţia medievală ar fi fost în stare să ţină piept inclusiv unui atac militar din prezent. Cetatea Vaticanului avea tot ce te-ai fi putut aştepta să găseşti într-o ţară, chiar şi într-una care avea puţin peste patruzeci de hectare – bănci, oficiu poştal, posturi de radio, un ziar şi chiar un spaţiu de aterizare pentru elicoptere. Avea propria monedă şi propriul sistem juridic şi era condusă de singurul monarh absolut adevărat din Europa, papa. Deşi Vaticanul era deschis publicului în unele zone, cea mai mare parte a cetăţii era izolată în enclava înconjurată de ziduri. Accesul în acest spaţiu era îngăduit numai puţinilor aleşi.

Michael petrecu două zile în zonele mai publice, în Piaţa San Pietro, în Capela Sixtină şi în sumedenia de muzee, fotografiind şi observând, învăţând şi făcând planuri. Până să-şi înceapă cercetările, nu fusese conştient de amploarea domeniului cultural al papei. Vaticanul includea un complex alcătuit din douăsprezece muzee, dintre care unul, pretindeau unii, era cel mai mare din lume, un titlu disputat atât de Luvru, cât şi de Muzeul Smithsonian. Muzeele Vaticanului cuprindeau o mie patru sute de încăperi. Aveau coridoare cu o lungime totală de peste şase kilometri. Un turist ar fi putut

petrece un an întreg aici şi tot n-ar fi terminat de văzut vasta colecţie, acumulată în două mii de ani. Nu era curiozitate pe care să nu ţi-o poţi satisface: artă etruscă, sculptură clasică, arheologie, artefacte din Orientul Mijlociu, picturi renascentiste, cărţi, hărţi, manuscrise, tapiserii, mobilier. Comori pe care nimeni nu şi le-ar fi putut imagina şi la care râvneau toţi colecţionarii de obiecte preţioase din lume. De la Galeria Hărţilor, lungă de o sută de metri, la Galeria Candelabrelor, plină ochi de sculpturi clasice romane, şi până la Muzeul Egiptean înţesat cu sarcofage, fiecare metru pătrat al complexului muzeal adăpostea unele dintre cele mai nepreţuite obiecte din lume.

Deşi majoritatea oamenilor auziseră de capodopera lui Michelangelo, tavanul Capelei Sixtine, pereţii laterali erau şi ei capodopere. Aici, cei mai mari maeştri ai epocii lor – Perugino, Botticelli, Ghirlandaio şi Rosselli – creaseră fresce magnifice care se întindeau pe toată lungimea capelei. În altă parte se găseau încăperi întregi pictate de artişti precum Raphael, Pinturicchio şi Signorelli şi, cu toate că tavanul Capelei Sixtine lăsa în umbră celelalte lucrări, perfecţiunea lor nu fusese niciodată contestată.

Impresionanta colecţie îl copleşise iniţial pe Michael, dar făcuse eforturi să se concentreze. Acum acorda o atenţie deosebită muzeului Storico-Artistico e Tesoro. Cunoscut ca Muzeul Sacristiei şi al Trezoreriei, complexul format din zece încăperi se învecina cu bazilica Sfântul Petru şi adăpostea multe dintre relicvele Imperiului creştin şi ale Statului papal: Crux Vaticana, conţinând fragmente din Crucea lui Hristos; nenumărate relicvarii; Pocalul Stuart incrustat cu diamante, donat de Henric al IV-lea al Angliei. Manuscrise şi decrete transmise de la un pontif la altul, cârje papale, crucifixe şi arme. Şi, de un deosebit interes pentru Michael, o secţiune dedicată primului papă. Şi aici se găseau artefacte din vremurile în care Sfântul Petru însuşi cutreiera

străzile Romei: o copie a Scaunului Sfântului Petru, lanţurile ruginite în care fusese ţinut înainte de crucificarea ordonată de împăratul roman Nero. Însă ceea ce îl interesa în cea mai mare măsură pe Michael era un colţ venerat, unde se afla o singură vitrină de prezentare. Piedestalul era de abanos, lemnul negru topindu-se în penumbra din jur, dar ieşind totuşi în evidenţă din cauza contrastului puternic cu caseta pe care o susţinea. Cutia de sticlă de pe piedestal avea latura de şaizeci de centimetri, iar geamul era gros de aproape patru centimetri. Un spot subţire montat în tavan străpungea întunericul, luminând perniţa de catifea violet pe care erau aşezate obiectele după care venise Michael. Aveau o formă simplă, ce reflecta vechimea lor de două mii de ani. Îi fuseseră date Sfântului Petru de către Isus şi stăteau la baza simbolului papal. Imaginea lor apărea frecvent în întregul Vatican, mai ales pe stema Vaticanului. Pentru milioane de oameni, ele erau adevăratul însemn al Sfântului Petru şi al urmaşilor săi papali, conducătorii Bisericii pe care Hristos însuşi o întemeiase. Cu toate acestea, pentru Michael aveau un înţeles diferit: reprezentau singura şansă pe care o avea de a-şi salva soţia aflată pe moarte.

Cheile erau uşor mai mari şi mai groase decât cele cu care suntem obişnuiţi. Şi, deşi păreau să fi slujit odinioară unui scop, astăzi erau expuse în mod evident ca să inspire respect. Erau cheile de aur şi de argint: cheile care deschideau calea spre supravieţuirea lui Mary.

Se estima că între aceste ziduri se aflau obiecte de artă, antichităţi, aur şi bijuterii în valoare de peste patruzeci de miliarde de dolari, precum şi titlurile de proprietate ale vastelor domenii ale Bisericii Catolice din întreaga lume. Nici o altă ţară nu îşi concentrează bunurile pe o suprafaţă atât de mică. Şi, din această cauză, existau măsuri de securitate nemaiîntâlnite în lume.

Fiecare cadru de uşă era monitorizat personal şi electronic. Arhitecţii moderni ai Vaticanului rivalizau în creativitate cu renumiţii maeştri. Dispozitivele de securitate – deşi de ultimă oră – erau în general ascunse vederii, ca să nu diminueze în nici un fel grandoarea structurilor pe care le protejau. Detectoarele de metal erau mascate, la fel şi senzorii radioactivi şi detectoarele electronice de bombe. Camuflate sau nu, toate căutau în permanenţă noi ameninţări: cuţite, arme de foc, explozibili, chiar şi combustibil nuclear. Precauţiile luate priveau orice risc imaginabil.

Membri ai Gărzii Elveţiene erau postaţi la fiecare intrare şi la fiecare punct de control, dar nu ei erau cei care-i dădeau bătăi de cap lui Michael, ci reprezentanţii Poliţiei Vaticanului, care se plimbau şi se amestecau printre oameni – paznicii fără uniforme. Tunsoarea lor, felul în care vorbeau şi postura deosebite nu puteau fi sesizate decât de observatorii cu experienţă. Aceşti bărbaţi intrau şi ieşeau din mulţime aparent la întâmplare, dar, dacă-i urmăreai mai atent, era evident că exista un anumit tipar. În fiecare muzeu erau mereu cel puţin doi poliţişti. Când unul pleca, celălalt sosea. Se sincronizau la secundă. Şi toţi erau cu ochii în patru. Toţi erau pregătiţi pentru orice ameninţare posibilă la adresa siguranţei acestui regat unic.

În Muzeul Sacristiei şi al Trezoreriei se aflau nouă camere fixe, raza lor de acţiune acoperind toate unghiurile din jurul cheilor de aur şi de argint şi întreaga suprafaţă unde Michael îşi propusese să opereze. Camerele erau extrem de bine ascunse în pereţi, astfel încât să nu strice ambianţa, însă, cum Michael încredinţă încăperea nu numai memoriei, ci şi filmului – nefăcând niciodată mai multe poze decât un turist obişnuit –, ştia că fiecare mişcare îi era urmărită de camerele video ascunse. Şi îşi dădu seama că această misiune va solicita mai mult decât experienţă şi creativitate. Va necesita o ingeniozitate incomparabilă cu tot ce arătase el până acum, de

care trebuia să dea dovadă dacă voia să facă imposibilul şi să-şi salveze soţia.

– Bună.

Vocea lui Mary se auzea la fel de limpede ca şi cum s-ar fi aflat în camera vecină, salutul ei mângâind auzul lui Michael. Telefonul prin satelit dat de Finster era uimitor: mai masiv decât un telefon celular şi destul de vizibil când îl ţinea în buzunar, dar cu o recepţie perfectă pe străzile Romei.

– Cum îţi merge?

– Tu prima. Eşti bine?

– Sunt în regulă.

– Cum e tratamentul?

Începuse chimioterapia în ziua în care plecase el. Însă în ultimele patru zile fusese atât de slăbită, încât doar şoptea în telefon. Azi, pentru prima oară, glasul îi era normal.

– Până la urmă nu e chiar aşa de rău. Tonul ei era optimist şi plin de energie. Acum spune-mi, eşti bine?

– Da, treaba merge bine, de fapt, chiar am devansat programul. Ar trebui să mă pot întoarce acasă cu o zi sau două mai devreme.

Michael era uşurat că de data asta nu mai minţea.

– Când vii, speram să putem pleca din oraş vreo două zile, să fim numai noi doi.

– Mi-ar plăcea asta. Primeşti tot ce-ţi trebuie?

– Jeannie vine în fiecare zi. Mi-a adus toate alimentele tale preferate şi o colecţie de porcărioare de cărţi. Şi azi a trecut şi Paul. Mi-a adus nişte desene făcute de copiii lui şi a fost atât de drăguţ încât a lăsat la şcoală nişte lucrări de-ale mele.

– Cum se simţea Busch?

– Bine. De ce?

– Cred că l-am enervat.

– Michael...

Avea tonul unei mame dezamăgite.

– S-a oferit să vină cu mine şi l-am refuzat.

– De ce? Era o undă de tristeţe în glasul ei. Voia doar să te ajute.

– Cred că avea îndoieli în ceea ce priveşte acţiunile mele şi voia să mă supravegheze.

– Eşti paranoic, părea în regulă. Spunea că abia aşteaptă să te întorci, că echipa voastră a luat bătaie cu douăzeci şi unu la şase – din cauza absenţei celui mai bun jucător – şi că are de gând să-şi verse supărarea pe tine.

– Pun pariu, zise Michael.

– Michael, Paul este cel mai bun prieten al tău, are încredere în tine.

Deşi Mary, eterna optimistă, se lupta să supravieţuiască, începuse totuşi să se gândească la moarte ca la un mod de a scăpa de forţa devastatoare care-i distrugea corpul. N-ar fi recunoscut niciodată faţă de Michael prin ce trecea. Durerile provocate de chimioterapie erau mai mari decât îşi închipuise vreodată. Dar, de fiecare dată când se gândea la moarte, spunea repede o rugăciune şi-I cerea iertare lui Dumnezeu. Nu-şi dorea decât să trăiască. Să trăiască şi să se bucure de viaţă, să cunoască lumea, să aprecieze toate lucrurile pe care le considerase cât se poate de normale atunci când se credea, cu inconştienţă, nemuritoare. Michael lupta pentru viaţa ei la fel de mult ca ea, aşa că privea acele gânduri teribile ca pe o trădare. Era hotărâtă să o scoată la capăt; nu-l va dezamăgi pe Michael.

Garajul mirosea a unsoare şi a ulei. Acestea nu murdăreau doar aerul, ci şi podeaua de ciment. În colţ erau două Fiaturi demontate; motoarele lor atârnau de lanţuri, prinse de tavan. Michael era în partea din spate, lângă o fereastră deschisă; astfel, fumul ieşea afară, în timp ce el lucra la un arzător Bunsen. Fumul nu era toxic, însă mirosul lui dulceag contrasta puternic cu mirosurile degajate în mod

obişnuit dintr-un atelier de reparaţii auto, iar el nu-şi permitea să atragă atenţia. Îşi luase proviziile de la supermarket, de la un magazin cu articole de artă şi de la farmacia din apropiere. Bile de naftalină, săruri Epsom, vopsea, zahăr: articole de uz zilnic, cu întrebuinţări cotidiene. Michael combină şi încălzi amestecul la 58°C. Din pasta groasă modelă bile maleabile şi le vopsi pe toate în maro. Le turnă într-o cutie goală de lapte, pe care o puse lângă o cutie de alimente.

Descoperise acel garaj înainte de a pleca din Statele Unite. Era specializat în maşini marca Fiat şi Alfa Romeo, iar proprietarul său de şaizeci şi cinci de ani avea cea mai bună reputaţie – mai ales când era vorba despre şters istoricul unei maşini. Michael se dusese direct acolo după ce aterizase. Îl găsise pe proprietar, un mecanic de modă veche, lucrând pe alee la o transmisie. Attilio Vitelli, îmbrăcat într-o salopetă albastră, rămăsese tăcut cât îi explicase Michael că avea nevoie disperată de un strung de metale şi de nişte scule. Avea nişte echipamente video foarte scumpe care fuseseră deteriorate de descărcătorii de bagaje neatenţi de pe aeroportul din Roma. Componentele de care avea nevoie aveau să ajungă abia peste o lună din Japonia, iar dacă nu-şi respecta termenul-limită, care se apropia cu repeziciune, avea să-şi piardă slujba. Michael purta un hanorac verde şi o şapcă cu New York Yankees. Ochelarii cu rame de aur îi dădeau o înfăţişare inteligentă şi inofensivă.

Vitelli îl studiase aproape un minut, ştergându-şi mâinile unsuroase cu o cârpă veche. Michael se temuse că engleza italianului în vârstă nu era aşa de fluentă cum se lăudase.

– Ştii să lucrezi la strung? întrebase Vitelli.

– Da. Crezi c-aş putea să-ţi folosesc o parte din scule?

Vitelli se uitase din nou la Michael, apoi se băgase iar sub capotă, reluându-şi lucrul fără să-i răspundă.

– Îți dau cinci sute de euro. N-ar trebui să-mi ia mai mult de cinci ore, adăugase Michael.

Se gândise să nu-i ofere o sumă scandalos de mare, căci i-ar fi trezit și mai multe suspiciuni meșterului italian.

Fără să-și ridice ochii de la ce făcea, Vitelli replicase:

– Tariful meu de mecanic e de o sută douăzeci pe oră.

– Bine.

– Lucrezi numai când sunt și eu aici. Și, dacă am nevoie să folosesc vreuna dintre uneltele mele, mi-o dai. Scosese capul de sub capotă. Echipamente de filmat?

Michael îți țuguiase buzele și dăduse din cap.

– Promit să nu-ți stau în cale.

Michael își pusese laptopul pe bancul de lucru din garajul lui Vitelli. Pe ecran se vedeau diverse imagini ale celor două chei, caseta în care erau expuse și încăperea în care se aflau. Lângă calculator era ceea ce fabricase Michael. Lucrase la perfecție metalul și plasticul. Fiecare piesă era netezită și polizată. Fiecare dispozitiv, construit ireproșabil. Talentul său evoluase considerabil din adolescență. Folosind metal și plastic, era capabil să creeze aproape orice, de la bijuterii false la dispozitive mecanice complicate. Mary se lăuda întotdeauna prietenelor: „Michael e atât de îndemânatic".

Vitelli intrase în garaj doar de două ori, de ambele dăți ca să-și ia niște scule, în tăcere. Îl ignorase pe Michael ca și cum americanul ar fi fost un angajat de-al lui și-l lăsase să-și vadă de treabă netulburat. Cu totul, Michael realizase cinci obiecte, fiecare cu un aspect absolut banal. Dar rolul lor era cu totul altul decât dădea de înțeles înfățișarea pe care o aveau.

– Domnul profesor Higgins?

Michael se ridică de pe canapea, întinzând mâna. Bărbatul pe care-l întâmpinase astfel încetini pasul și se

holbă la Michael, ignorând atât mâna întinsă, cât și salutul. În cele din urmă, trecu pe lângă Michael fără să scoată nici o vorbă.

– Mă numesc Michael McMahon. V-am lăsat un mesaj mai devreme.

Michael se grăbi să-l ajungă din urmă.

– Scuzați-mă, zise Higgins scurt, nederanjându-se să se uite la Michael.

Continuă să străbată holul elegant de marmură, îndreptându-se spre ascensor, și, ajuns acolo, apăsă pe buton.

– Biroul academic al Vaticanului mi-a dat numele dumneavoastră...

– Îmi pare rău, domnule McMah...

– Profesor. De fapt, doctor, spuse Michael, făcând-o pe modestul. Dar nu vreau să mă laud cu asta...

– Tocmai ați făcut-o. Vă rog să mă scuzați.

Higgins încercă să-i întoarcă spatele, devenind nervos, bătând din piciorul drept în timp ce aștepta liftul.

– M-am gândit că, fiind amândoi americani, și văzând că vom merge mâine împreună în turul Vaticanului...

– Cine te-a trimis?

În ochii lui Higgins se citea paranoia.

Michael îl privi derutat.

– Dacă încerci să mă convingi să renunț... Higgins începu să bată și mai repede din picior, stârnind ecou în sala de marmură. Dacă ești aici ca să-mi contești teoriile, du-te și scrie propria carte!

– Domnule, probabil că mă confundați. Nu vă contrazic teoriile. De fapt, dacă aveți timp să bem un pahar, mi-ar plăcea să vă arăt că sunt de acord cu câteva dintre ideile dumneavoastră.

Michael zâmbea și spera că Higgins va muşca momeala.

Acesta privi de jur împrejurul holului hotelului, după care se întoarse spre Michael. Trecură câteva clipe. Apoi încetă să mai bată din picior.

Michael nu punea niciodată la punct ultimele detalii ale unei misiuni înainte de a ajunge la faţa locului. Trebuia să-şi adapteze planul la mediu. Cu Higgins făcând parte din acest mediu, avea acum şi ultima piesă. Cu două zile mai devreme, când îşi redirecţionase cercetările de la căile de scăpare la misterele Vaticanului, îi identificase cu ajutorul Biroului Academic pe membrii diverselor grupuri academice care făceau turul Vaticanului. Nu fusese nevoie decât să dea un telefon, explicându-şi dorinţa de a lua legătura cu alţi universitari care urmau să viziteze Vaticanul şi muzeele sale. Michael îşi folosi diversele resurse ca să treacă în revistă situaţia fiecărui universitar şi se fixă asupra profesorului Albert Higgins. Acesta avea aproape aceeaşi înălţime şi constituţie ca Michael, şi până şi culoarea părului era destul de apropiată, dar nu asta îi stârnise interesul. Pentru Michael, dispreţul mărturisit al lui Higgins faţă de Biserica Catolică era pur şi simplu un cadou neaşteptat.

Profesorul venise din New England ca să facă ultimele cercetări pentru o carte pe care o scria despre istoria Vaticanului şi influenţa pe care o exercitase acesta în modelarea societăţii. Michael îl reperase şi se ţinuse după el mai devreme, în timp ce acesta se plimba prin muzee. Îi displăcuse imediat, în special din cauza felului condescendent în care vorbea cu oamenii şi în general din cauza aerului său superior. Higgins era un protestant alb anglo-saxon în adevăratul sens al cuvântului, privind de sus toate celelalte rase, credinţe şi religii, în timp ce-şi dădea mereu părul unsuros şi castaniu peste creştetul bombat. Era un om cu ochelari de cal, care nu era de acord cu nici o teorie în afară de a lui. Ani întregi se agăţase de ipoteza sa – pe care era

sigur că o va demonstra curând – conform căreia Biserica Catolică determinase declinul tuturor societăţilor şi era răspunzătoare pentru holocaust, comunism, SIDA şi, mai grav, pentru decăderea Imperiului Britanic, căminul strămoşilor săi.

Cu cât Michael afla mai multe despre Higgins, cu atât regreta mai puţin ceea ce va păţi profesorul, care deocamdată nu bănuia nimic, după turul de a doua zi.

Busch stătea la birou, întrebându-se unde naiba era Michael. Undeva în străinătate, ceea ce putea însemna oriunde, şi orice loc din afara Statelor Unite reprezenta o încălcare directă a termenilor eliberării condiţionate. Busch nu spusese nimănui nimic în ultimele patru zile. Nu îndrăznise nici măcar să-i pomenească ceva despre asta soţiei sale. Jeannie i-ar fi zis lui Mary şi numai de asta nu era nevoie.

Busch o vizitase din nou pe Mary în dimineaţa aceea şi era tot mai tulburat de înfăţişarea ei. Se prefăcea că totul e în regulă, dar el îşi dăduse seama că avea nişte dureri groaznice. O întrebase de Michael, când avea să se întoarcă şi alte fleacuri. Ea îi spusese că treaba lui Michael mergea ca unsă şi că o anunţase că se va întoarce probabil peste vreo două zile. Nu mai contenea să-şi exprime recunoştinţa pentru generozitatea unui anume domn Rosenfield – un om pe care nu-l întâlnise niciodată – care plătise pentru tratamentul ei.

Michael o minţise pe Mary, şi-l minţise şi pe el. Busch mai avusese de-a face cu asta şi înainte. Minciunile pluteau la suprafaţă, mascând întotdeauna un lucru mai supărător, mai profund, un fapt mai grav, necinstit. Michael căzuse în păcat. Trecuse din nou de cealaltă parte. Era singura explicaţie. Şi, cu toate astea, pentru prima dată în cei treizeci şi nouă de ani ai săi, Busch era sfâşiat de sentimente potrivnice.

Michael se îndreptase, fusese vindecat de pornirile lui spre fapte ilegale şi totuşi fusese pus în faţa unei dileme

devastatoare. Indiferent ce făcea, de data asta era pentru Mary. Busch nu putea să nu simtă că Michael era o victimă; nu făcuse nimic ca să merite asta. Fusese forţat să încalce restricţiile din cauza dragostei pentru soţia sa, şi Busch presupunea c-ar fi făcut la fel dacă s-ar fi confruntat cu aceeaşi situaţie. Dragostea i-a împins pe mulţi la lucruri disperate, prosteşti.

Busch era însă un om al legii. La întoarcerea lui Michael, nu avea de ales: trebuia să-l aresteze.

Capitolul 9

Domul bazilicii Sfântul Petru se înalţa la 120 de metri în văzduh, fiind proiectat de Michelangelo. Fusese nevoie de patruzeci şi patru de ani ca uluitoarea viziune a maestrului italian să fie finalizată. Aceasta era cu adevărat coroana de aur a Bisericii. În timp ce grupul alcătuit din şase universitari înconjura altarul catedralei, Michael privi în sus, uimit de creaţia veche de 415 ani. Michael era îmbrăcat în haine lejere, cu o vestă bej peste o cămaşă albă de pânză, iar în buzunarul de la piept avea o trusă plină cu pixuri. Ducea pe umăr un mic rucsac de piele în care erau, printre altele, două agende, un aparat de fotografiat, o altă colecţie de pixuri, câteva cărţi despre Vatican şi două cutii cu bomboane, pe care le scoase şi le puse în buzunar. Ochelarii cu rame rotunde, de aur, îi dădeau aerul unui profesor universitar.

Turul începu fix la 9.15, după o prelegere de o oră asupra a ceea ce urmau să vadă. Turul era conceput ca o privire de ansamblu, ce avea să preceadă nişte prelegeri mai detaliate la care urmau să ia parte după-amiază. Era programat să ţină trei ore şi avea să se încheie la Muzeul Sacristiei şi al Trezoreriei, la ora 12.15. Michael nu avea de gând să

rămână la prelegerile de după-amiază. În momentul în care cei din grup vor lua loc în sala de conferințe, Michael va fi într-un avion care va pleca din Roma. Se uită la ceas și porni cronometrul. Aranjase totul. Dacă totul decurgea conform planului, misiunea lui avea să se încheie înainte de prânz. Avea trei ore la dispoziție.

Grupul cu care era Michael era mai erudit decât turiștii pe care se obișnuise el să-i vadă în ultimele patru zile. Surorile Katherine și Teresa își puseseră laolaltă puținele economii și reușiseră să iasă din mănăstirea Cenacle din Irlanda, unde ajutau la instruirea viitoarelor călugărițe în istoria catolicismului. Cele două măicuțe călătoreau sub pretextul educației, dar de fapt așteptau cu nerăbdare să participe a doua zi la slujba oficiată de papă în Piața San Pietro. Cele două femei era ca niște hippy care se țineau după starul lor rock preferat. Participaseră la trei slujbe oficiate de papă și fuseseră atât de impresionate de prezența acestuia, încât ar fi fost în stare să se înghesuie într-un microbuz, să se îmbrace în saci de cartofi și să vândă tricouri, numai să-l audă predicând. Din grup mai făceau parte doi rabini: Abramowitz și Lohiem din Brooklyn. Cei doi bărbați mai vârstnici erau deosebit de agreabili, bucurându-se de orice fărâmă de viață, spiritele lor tinere dezmințindu-le vârsta înaintată. Multor turiști li se părea ciudat să vadă evrei, cu atât mai mult pe unii în veșmânt preoțesc. Nu-și dădeau seama că, deși poporul evreu nu credea că Isus Hristos este Mesia și Mântuitorul, El este totuși un învățător evreu, care și-a trăit viața ca un evreu model și ca un rabin. Iar Petru, în numele căruia fusese construită măreața cetate, era considerat apostolul evreilor.

Din grup făcea parte și profesorul Albert Higgins. El și cu Michael băuseră împreună o sticlă de vin cu o seară înainte, iar Michael îl ascultase expunându-și recent apro-

fundatele teorii despre divinitate. Michael era convins că Higgins ar fi fost în stare să vorbească despre sine săptămâni în şir. După o oră se scuzase, spunând că trebuia să-şi păstreze toată energia pentru turul de a doua zi. De dimineaţă, când membrii grupului se salutaseră în faţa birourilor Vaticanului, Higgins se purtase ca şi cum nu-l mai văzuse pe Michael până atunci. Profesorul abia dacă-l băgase în seamă. Era conştient numai de ce voia el.

Ghid le era fratele Joseph, membru al personalului de la Vatican şi împătimit de istoria acestui loc. Puţinul păr pe care-l mai avea încărunţise de timpuriu, dar faţa lui de heruvim încă te făcea să te gândeşti la un băieţandru. Purta vèşmântul tradiţional al ordinului său, pantaloni cafenii şi cămaşă cu guler alb, hainele la modă fiind pentru el de domeniul trecutului. Joseph Mariano, profesor de istorie a Vaticanului la Universitatea din Roma, îşi pierduse soţia cu trei ani în urmă, într-un accident de maşină. Dezorientat şi fără voinţa de a trăi, se cufundase în muncă şi primise harul. Neştiind sigur dacă voia să intre în rândul preoţimii, făcuse un compromis şi devenise călugăr; avea să rămână astfel trei ani şi, dacă tot va mai simţi chemarea, urma să-şi închine restul vieţii lui Dumnezeu. Fratele Joseph fusese pus să se ocupe de tururile VIP datorită cunoştinţelor sale şi zâmbetului care-i venea repede pe buze, care împreună îl făceau să fie ambasadorul ideal. Îşi lua slujba foarte în serios şi, cu toate că avea zâmbetul acela angelic, nu-i suporta pe cei care nu respectau regulile Vaticanului.

Pe chipul lui Michael se citea curiozitatea şi se vedeau reacţiile la dizertaţia ţinută din mers de fratele Joseph. Dar era doar o mască. Mintea lui era cu două ore înainte, urmărindu-şi planul. Când se trezise, în zori, revăzuse din nou toate detaliile jafului. Trecuse în revistă toate obstacolele neprevăzute şi urmările acestora. Se simţea mai concentrat decât oricând. În trecut, furturile fuseseră egoiste, întotdeauna pentru el. Dar nu şi acum. De data asta era

pentru Mary. Toate amănuntele fuseseră bine gândite, puse la punct şi repetate. Totul era inclus în plan.

La ora zece, Attilio Vitelli scoase capul de sub automobilul Alfa Romeo şi hotărî să nu o ia la fugă. Cele patru maşini de poliţie care opriseră pe aleea lui nu erau ceva nou pentru el. Automobilele italiene pe care le avea erau – în cea mai mare parte – legale. Şi cele care nu erau fuseseră deja dezmembrate, refăcute şi aveau titluri de proprietate, astfel încât era imposibil să facă cineva legătura între ele şi foştii proprietari. Nouă jandarmi îl înconjurară plini de zel, aşteptând ca Vitelli să vorbească primul. Însă bătrânul nici nu se uită la ei până când bărbatul masiv, chel, care răspundea de misiune nu-şi vârî capul sub capota automobilului roşu.

– De data asta nu e vorba despre maşini, Attilio, spuse poliţistul.

Şi asta-i atrase atenţia lui Vitelli.

– E o vizită de curtoazie, Gianni? întrebă el.

Anchetatorul Gianni Francone nu avusese niciodată nimic solid împotriva lui Vitelli; mereu era vorba despre insinuări şi presupuneri. Ştia de afacerea subterană a lui Vitelli, dar nu putea să îl acuze de ceva concret. Prin urmare, când primi un telefon anonim informându-l că era cineva care pregătea un atac asupra unui reper turistic din Roma astăzi, înainte de amiază, cineva care opera din garajul lui Vitelli, Francone nu ratase ocazia de a percheziţiona locul.

Trei poliţişti porniră să cerceteze curtea, iar şase intrară în garajul auto cu trei uşi.

Francone se aşeză pe un Fiat Spider, greutatea sa punând la încercare suspensiile.

– Deci, prietene, ai avut ceva vizitatori în ultima vreme?

– În anul o mie cinci sute patruzeci şi şase, Michelangelo Buonaroti a devenit arhitectul-şef al bazilicii Sfântul Petru şi

a proiectat din nou multe dintre elemente, inclusiv marele dom de deasupra noastră, dar, din păcate, n-a trăit să-și vadă opera încheiată.

Michael și grupul rămaseră strânși în jurul fratelui Joseph, ca să nu piardă nici o vorbă.

– Operele de artă de aici au fost obținute din mai multe surse. Unele au fost donate sau cumpărate, altele create special pentru Vatican, iar unele au fost găsite sub locul în care ne aflăm, explică fratele Joseph cu pronunțatul său accent italian.

Se opri în fața unei statui de marmură înalte de doisprezece metri, ce înfățișa un bărbat care ținea în mână o suliță.

– Observați că acele patru magnifice statui de sfinți din interiorul domului susțin coloane ce înconjoară altarul papal. Aceasta este Loggia relicvelor. Statuia lui Longinus – arătă spre cea cu sulița – a fost creată de Bernini, în timp ce pe celelalte trei le-au realizat ucenicii lui. Fiecare dintre aceste statui a fost construită astfel încât să conțină relicve. Longinus a fost centurionul care i-a străpuns coasta lui Isus pe cruce, pentru a dovedi că era mort. Statuia a fost concepută să adăpostească vârful a ceea ce unii numesc Sulița Destinului.

Fratele Joseph se întoarse și-și conduse grupul spre statuia unei femei care ținea în mână o cruce enormă.

– Statuia Sfintei Elena, mama împăratului Constantin, care a descoperit adevărata cruce a lui Hristos, conținea la un moment dat cuie și fragmente din Crucea Domnului Nostru.

Se întoarse spre o statuie ce înfățișa o femeie care ținea în mâini un văl bătut de vânt.

– Sfânta Veronica, cea care i-a oferit vălul ei lui Hristos ca să-și șteargă fruntea în timp ce El urca cu crucea pe Golgota, păstrează amintirea vălului pe care Domnul nostru i l-a înapoiat cu chipul Său pe el. Observați-i postura: la luptele cu tauri, una dintre mișcările clasice este numită Veronica. Este cea în care toreadorul își flutură ușor capa în fața taurului, asemenea Veronicăi când I-a șters fața lui Isus. Denumirea provine de la această statuie.

Fratele Joseph îi conduse la cea de-a patra şi ultima statuie.

– Sfântul Andrei era fratele Sfântului Petru şi, asemenea fratelui său, a fost crucificat. A fost legat de o cruce în formă de X şi omorât în Grecia. Capul său a fost în posesia Vaticanului până în 1966, când a fost dus înapoi în oraşul Patras, din Grecia – unde murise cu aproape două mii de ani în urmă –, ca un gest în direcţia ameliorării relaţiilor cu Biserica Ortodoxă Greacă. Dar, cu excepţia capului Sfântului Andrei, toate celelalte relicve la care m-am referit sunt aici. Toate păstrate în capela de deasupra Sfintei Veronica.

Începură să coboare nişte trepte de marmură de lângă statuia lui Longinus. Michael se dăduse cu succes drept profesorul Michael McMahon de la Universitatea St. Albans. Hârtiile pe care le falsificase îl prezentau şi solicitau asistenţă în chestiuni referitoare la originile vechiului Vatican. Când cei de la Biroul Academic sunaseră să verifice, de la universitate li se spusese că profesorul McMahon era în anul său sabatic, făcând cercetări în toată lumea pentru un manual pe care-l scria. Dacă voiau să ia legătura cu el puteau să-i lase un mesaj, căci profesorul îşi verifica mesajele vocale cel puţin de două ori pe lună. Administratorul universităţii le explică faptul că, din cauza fondurilor limitate de care dispuneau, concediul lui McMahon dura doar un semestru; orice ajutor ce putea fi acordat profesorului va fi apreciat şi primit cu recunoştinţă de Universitatea St. Albans.

La Universitatea St. Albans chiar exista un profesor Michael McMahon. O simplă căutare pe Google, şi Michael găsise vanitoşii care nu numai că-şi anunţau în scris concediul cu plată dat de şcoală, ci erau şi atât de nechibzuiţi încât să-şi detalieze itinerarul. McMahon scria o carte şi călătorea prin lume, numai că pentru moment nu era la Roma, ci într-o zonă îndepărtată din Tibet, în comuniune cu nişte călugări budişti.

Grupul lui Michael se afla acum în zona amplasată direct sub bazilică, o parte rareori văzută, în care nu aveau acces decât extrem de puţini, rezervată cu programare numai universitarilor şi arheologilor: Grotele Sacre. Era un loc întunecat şi rău prevestitor, care-şi merita pe deplin numele. Strălucirea difuză a sute de lumânări dansa pe aplicele aurite şi pe pereţii din marmură şlefuită. Grupul trecu pe lângă sarcofage ornamentate, care păreau să se întindă la nesfârşit, ultimele locuri de odihnă, le dezvălui fratele Joseph, nu numai a mai tuturor papilor de la 1549 încoace, ci şi a unor împăraţi şi regine, celebrităţi şi demnitari.

– Aici sunt îngropaţi o sută cincizeci şi trei de papi. Vocea călugărului răsună între mormintele de marmură. Şi mai este loc pentru alte câteva sute, cu speranţa, desigur, că vor înceta să-l mai slujească pe Hristos numai după ce şi-au îndeplinit misiunea faţă de El.

– Apropo de misiune, aveţi vreun comentariu de făcut despre cei a căror misiune a fost scurtată prin crimă? îl întrerupse profesorul Higgins.

Fratele Joseph detesta să fie întrerupt, şi asta i se citi imediat pe faţă. Dar recunoscu pe un ton prudent:

– Papa Ioan al VIII-lea a fost ucis în somn în anul opt sute optzeci şi doi. Mai târziu, Papa Ioan al XII-lea, care a fost ales la vârsta de optsprezece ani. El a fost omorât în decembrie nouă sute şaizeci şi trei...

– Mă refeream la evenimente mai recente.

Zâmbetul condescendent al lui Higgins semăna cu o acuzaţie.

Fratele Joseph păru a se zgâi la Higgins o veşnicie, făcând în mod evident toate eforturile să-şi stăpânească mânia. Se aşternu o tăcere stânjenitoare.

– Da, ei bine, am avut şi noi parte de nişte intrigi. În anul 1981, când papa Ioan Paul al II-lea a fost împuşcat, colonelul Alois Estermann a fost primul care a ajuns lângă Sfântul

nostru Părinte. Colonelul l-a acoperit pe papă cu propriul trup ca să nu fie atins din nou. De-a lungul timpului, papa a păstrat niște relații foarte strânse cu Estermann, și în anul 1998 colonelul a fost desemnat de Sfântul nostru părinte să fie comandantul Gărzii Elveției. În mod tragic, la mai puțin de două ore după numirea lui Estermann, el și soția sa au fost omorâți în apartamentul lor...

Higgins îl întrerupse:

– Și atunci s-a aflat că fusese spion al poliției secrete est-germane, Stasi...

– Incorect. Fratele Joseph îi tăie vorba. Cât timp ne sunteți oaspete aici, la Vatican, profesore, vă rog să vă abțineți de la asemenea insinuări. Soții Estermann au fost împușcați de un membru nemulțumit al Gărzii Elvețiene, care apoi s-a sinucis. Deci da, a existat o crimă la Vatican în 1980 și...

– De fapt, îl întrerupse din nou Higgins, mă referam la crima din anul 1978.

Higgins aruncă o privire semnificativă spre mormântul papei Ioan Paul I.

– Ați întrecut măsura, domnule!

– Nu spun nimic ce n-a fost deja publicat.

Grupul se uita la el cu un interes crescând; Higgins era din ce în ce mai sfidător.

– Din câte am înțeles, a fost otrăvit. Menajera papei l-a găsit mort, stând în pat, în șezut. Cam cât timp fusese papă? Două săptămâni?

– Infarct miocardic, spuse fratele Joseph printre dinți. Sfântul Părinte a suferit un atac de cord.

– Dar nu s-a făcut nici o autopsie...

– Profesore Higgins, dacă doriți să fiți escortat înapoi la hotel, îmi va face plăcere să fac toate aranjamentele necesare. În caz contrar, această discuție se încheie aici. Nu suntem obișnuiți să fim insultați de oaspeții noștri.

Higgins deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgândi. Totuşi, ochii negri îi scânteiau mai tare după victoria pe care o repurtase scoţându-l din minţi pe călugăr.

Poliţiştii stăteau de vorbă foarte serioşi în atelierul de reparaţii auto al lui Vitelli. În faţa lor, pe un banc de lucru, se afla un morman de aşchii de metal şi de plastic, trei ghemotoace de hârtie, acum despăturite, şi un cilindru gol de aer. Un detectiv subţirel, care nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani, apucă bucăţile albe de hârtie cu nişte mănuşi chirurgicale. Luă o bucată lungă de grafit şi o trecu uşor peste foaie.

– Se văd urmele scrisului de pe foaia care a stat deasupra.

– Şi...? îl îndemnă inspectorul Francone să continue.

– Sunt nişte scheme.

– Ale tale?

Francone se întoarse spre Vitelli, care fuma calm.

– Nu. N-am nevoie de desene. Tot ce-mi trebuie e aici, zise Vitelli, ciocănindu-şi uşor fruntea cu degetul.

– Atunci ale cui sunt?

Vitelli ştia c-ar fi trebuit să-i ceară mai mulţi bani americanului ăluia pentru că îi folosise sculele.

– Era american. Mi-a spus că are nevoie să-mi împrumute puţin sculele.

– Ai lăsat pe altcineva să-ţi folosească garajul? Un tip ca tine, care respectă legea? Mă surprinzi, Attilio.

– Uneori mă surprind singur. Tipul părea inofensiv. Şi mi-a plătit cu bani gheaţă.

Anchetatorul Francone avusese la început îndoieli în privinţa apelului anonim primit la secţie, dar acum, uitându-se la resturile alea, îi părea bine că nu-l ignorase. Nu era sigur despre ce scheme era vorba, însă instinctul îi şpunea că oamenii nu construiesc lucruri nevinovate într-un garaj de dezmembrări maşini.

– Ei bine, se pare că prietenul tău american pune ceva la cale. Şi dacă pune ceva la cale, iar noi nu-l oprim înainte să treacă la fapte... După toţi anii ăştia în care ai fost un om de afaceri *cinstit*, Attilio, s-ar putea să ajungi la închisoare sub acuzaţia de complicitate.

– Complicitate la ce?

– Asta o să ne ajuţi tu să aflăm. Francone se uită la ceas. Era 10.32. Şi-ar fi mai bine să începi să te gândeşti repede, sau asta va fi ultima maşină pe care o vei fi reparat vreodată.

Grupul îşi continuă turul prin catacombele Vaticanului. Confruntarea verbală dintre Higgins şi fratele Joseph fusese urmată de o tăcere plină de nelinişti, tăcere care încă nu se risipise. În cele din urmă, ajunseră la o poartă neagră de fier, montată în granit şi flancată de două Gărzi Elveţiene. Fratele Joseph le prezentă acreditarea sa, împreună cu o scrisoare de autorizare. Gărzile studiară şi hârtiile, şi chipurile persoanelor aflate în sarcina fratelui Joseph, după care îi lăsară să treacă.

După ce introduse mai multe chei, fratele Joseph deschise uşa de intrare care dădea spre câteva trepte largi, de piatră. Membrii grupului o luară în jos, doi câte doi, vorbind în şoaptă, conştienţi că, prin fiecare pas pe care-l făceau, coborau în timp. Pătrunseră într-o zonă strâmtă, sub un tavan jos de pământ. După cincizeci de metri parcurşi prin grotele bolovănoase – unele naturale, altele săpate de om –, ajunseră la o prelată mare din plastic albastru. Joseph o trase la o parte şi intrară cu toţii într-un loc cu aer stătut. Arăta ca un şantier arheologic tradiţional: podea de pământ, slab luminată de un lanţ de lămpi de construcţii, şi etichete la tot pasul. Săpăturile se desfăşurau de şaptezeci şi cinci de ani sub îndrumarea şi supravegherea atentă a Bisericii. Deşi credinţa lor era cât se poate de pură, înaltele feţe bisericeşti nu se îndoiau de faptul că în pământ erau îngropate lucruri controversate. Nu se ştia ce artefacte ar fi putut provoca dezbateri nedorite.

– Bun venit în Necropolis!

Fratele Joseph făcu o pauză, lăsându-i pe toţi să se obişnuiască puţin cu priveliştea neaşteptată ce li se ivise în faţa ochilor: o stradă de oraş antic. Dar, acolo unde-ar fi trebuit să fie cerul, nu văzură decât fundaţia bazilicii.

– Ceea ce vedeţi reprezintă întâlnirea dintre două lumi, două credinţe. Acesta este un loc de îngropăciune, atât creştin, cât şi păgân.

Spaţiul îngust în care se aflau era de fapt o stradă nu mai lată de doi metri; de ambele părţi erau clădiri de cărămidă şi de piatră, uşi ornamentate cu sculpturi străvechi. Drumul slab luminat cotea la stânga şi la dreapta prin penumbră, după care se cufunda complet în întuneric.

– Această porţiune, scoasă la lumină în mai bine de treizeci de ani, include zeci de mausolee lucrate cu grijă, toate păgâne – în afară de unul singur. Întreaga zonă datează dinainte de Constantin, fiind de fapt veche de două mii de ani. Necropolis este un cuvânt păgân, însemnând „cetatea morţilor", pe care creştinii preferau s-o numească *coemeterium* – de aici provenind cuvântul modern „cimitir", care se traduce prin „locul oamenilor care dorm".

Fratele Joseph o luă în sus pe strada care urca uşor. Grupul îl urmă, uluit de acest secret păgân îngropat adânc sub scaunul Creştinătăţii.

– Această necropolă a fost explorată şi excavată de o echipă de arheologi de la Vatican, începând din secolul al nouăsprezecelea, sub îndrumarea papei Pius al XII-lea.

Fratele Joseph ajunse la o secţiune deschisă. Peste tot erau împrăştiate resturi; poalele zidurilor se iţeau din ţărână.

– Asta-i tot ce-a mai rămas din prima biserică a Sfântului Petru, întâiul nostru papă. Biserica originală, datând din anul o sută cincizeci, a fost îngropată ca să facă loc primei bazilici, construită de Constantin în secolul al patrulea. În timpul săpăturilor recente a fost descoperită cea mai copleşitoare dovadă a vieţii Sfântului Petru.

Călugărul scoase din buzunar o mică lanternă şi îndreptă fasciculul spre stânga, chiar lângă locul în care se aflau. Razele luminară un panou mare de sticlă montat în peretele de granit. Dincolo de el se afla o încăpere. La început, oasele erau greu de distins, nefiind de un alb lăptos ca la emisiunile TV despre crime, ci mult mai închise la culoare. Lumina scoase la iveală o tibie, o fibulă şi un femur; deşi mandibula nu era ataşată de craniu, iar dinţii erau împrăştiaţi prin jur, puteai desluşi clar forma capului: atunci îţi dădeai seama că grămada aceea de oase fusese odinioară o fiinţă umană, sfântul războinic care fusese primul conducător al preaputernicei Biserici.

Indiferent de religia celor din grup, era greu să nu fie pătrunşi de veneraţie la vederea acelor fragmente de istorie, a unei vieţi care, cu două mii de ani în urmă, fusese persecutată şi curmată cu brutalitate pentru convingerile şi învăţăturile sale, a unui om ridiculizat şi batjocorit, asemenea Învăţătorului lui, pentru credinţa sa de neclintit.

Fratele Joseph continuă în şoaptă:

– Dacă aţi merge drept în sus din acest punct, aţi ajunge în centrul bazilicii. La o sută douăzeci de metri deasupra se află centrul domului. Biserica Domnului, clădită la propriu pe cel mai devotat discipol al Său, Petru, nume derivat din latinescul *petra*, care înseamnă „piatră".

– Au mai fost găsite şi alte trupuri? întrebă sora Katherine.

– A fost găsit singur. Mormântul soţiei sale n-a fost descoperit niciodată.

Toţi părură surprinşi, cu excepţia rabinilor.

Fratele Joseph zâmbi.

– Sfântul Petru era pescar, şi se căsătorise înainte ca fratele său, Andrei, să i-l prezinte lui Isus; edictul privind celibatul a apărut abia o mie de ani mai târziu. Există şi alte rămăşiţe în celelalte mausolee de aici, de jos, dar în acest mormânt nu au mai fost şi alte trupuri. Mormântul Sfântului Petru

se surpase, împreună cu mare parte din biserica iniţială în care a fost îngropat. Însă, după cum veţi vedea, au fost multe alte lucruri care au rezistat timpului. Majoritatea sunt expuse sus. Scaunul Sfântului Petru, lanţurile care l-au legat, pergamentele scrise de el, unele haine, textile, oale şi, desigur, cheile...

Muzeele propriu-zise erau aglomerate. Fratele Joseph îi conduse cu abilitate prin mulţimile sufocante din Muzeul de Artă Etruscă, atitudinea sa poruncitoare făcând oamenii să se dea la o parte, în timp ce el îşi continua expunerea. Turul lor prin diferitele muzee fu scurt, căci ceea ce-i interesa cel mai mult nu era arta, ci istoria întrepătrunsă a Bisericii şi a Vaticanului. Totuşi, Joseph le permise scurte opriri ca să perceapă mai bine măreţia din jurul lor. Cele două călugăriţe erau atrase de frescele de pe tavane, rabinii, de sculpturi, iar Michael şi Higgins zăboveau să privească vitrinele ce conţineau cărţi şi artefacte.

În Muzeul Gregorian, Michael fu atras de Încăperea Giuvaierelor. Aici, în vitrinele mari, erau expuse bijuterii şi artefacte nepreţuite. Fu interesat în mod deosebit de un medalion mare de aur, pe care erau gravaţi un bărbat şi o femeie, îmbrăţişaţi. Acesta fusese dezgropat din necropola de la Vulci, iar imaginea cuplului era la fel de pură şi de detaliată ca în ziua în care fusese creat, cu aproximativ două mii cinci sute de ani în urmă. Era ca şi cum dragostea celor doi supravieţuise neştirbită timp de două milenii. În timp ce se uita la ei, simţi pentru o clipită posibilităţile vieţii care-i aştepta pe el şi pe Mary. Numai de-ar reuşi să treacă cu bine de următoarea oră...

Apoi Michael bagă mâna în buzunar. Era o mişcare firească, asemenea celei făcute de cineva care voia să scoată un şerveţel sau nişte bani. Dar Michael voia cu totul altceva. Ascunse obiectul în palmă şi se aplecă deasupra vitrinei, aparent admirând medalionul de aur pentru ultima oară.

Fixă bila maronie, maleabilă, sub cutia de sticlă. Fu o mişcare simplă, firească, neanunţată prin nimic şi nedetectată. Repetă această mişcare de încă patru ori la alte vitrine din Muzeul Gregorian.

La ora unsprezece, se înregistră un apel la principalul număr al Vaticanului. O femeie care refuză să-şi dea numele şi nu-l lăsă pe centralist să scoată nici o vorbă susţinu că ştia din surse sigure că, în curând, în bazilica Sfântul Petru va avea loc un protest pentru dreptul la avort. Nişte studenţi care ar protesta pentru orice înainte de ora cinei, când convingerile vor fi înlocuite de chiorâiturile stomacului. Vaticanul, ca orice altă ţară, primea zilnic asemenea ameninţări. Majoritatea se dovedeau farse, însă era suficient să fie ignorată una singură ca să se trezească cu o criză. Şefului Gărzii Elveţiene, colonelul Enjordin, îi fusese încredinţată atât conducerea Gărzii, cât şi a Jandarmilor Papali şi, prin urmare, siguranţa şi protecţia micii naţiuni. Practic, era atât şeful armatei, cât şi al poliţiei. Era persoana care trebuia să decidă. Enjordin trata fiecare ameninţare ca şi cum ar fi fost reală, şi reacţionă adecvat şi la aceasta. Nu închisese niciodată porţile bisericii sau ale muzeelor acesteia din cauza unei ameninţări, şi nu avea s-o facă nici azi. Dar hotărî să mărească numărul de paznici, atât al celor în uniforme, cât şi al celor sub acoperire. Avea un nou contingent la instrucţie. Un exerciţiu preventiv ca acesta avea să constituie un bun test pentru ei. Trimise încă treizeci şi cinci de jandarmi papali să cutreiere prin Vatican.

Când grupul fratelui Joseph pătrunse în Capela Sixtină, Michael ajunse la punctul de unde nu mai exista întoarcere. Era 11.16, mai era încă o oră până la sfârşitul turului, şi urma să mai treacă pe puţin jumătate de oră până să intre în Muzeul Trezoreriei. Michael avea să folosească acest interval

ca să se concentreze şi să-şi alunge din minte orice alte gânduri: eşecul, Busch, Mary. Avea nevoie de toată puterea sa de concentrare ca să îşi asigure succesul. Recapitulase planul de nenumărate ori, până într-atât încât mintea şi trupul său puteau trece pe pilot automat, acţionând şi reacţionând asemenea unui dansator pe o scenă. În fiecare secţiune a turului observase mişcările paznicilor, atât ale celor în uniforme, cât şi ale celor sub acoperire. Programul şi sincronizarea lor erau la fel de precise după cum remarcase şi în zilele anterioare. Le ştia traseele, le ştia feţele, le ştia până şi numele. Acum văzu că numărul lor crescuse; apăruseră noi feţe pe lângă paznicii şi jandarmii obişnuiţi. Şi aceşti bărbaţi păreau îngrijoraţi.

Marea capodoperă care era tavanul Capelei Sixtine zugrăvea scene din Biblie, începând cu Facerea şi mergând până la Marele Potop. În 1508, papa Iuliu al II-lea îi comandase – comenzile de atunci ar fi considerate astăzi pură sclavie – artistului Michelangelo să creeze această capodoperă spre slava lui Dumnezeu. Tânărul geniu, care nu avea decât treizeci şi trei de ani, nu era dispus să accepte comanda. Considera pictura o ocupaţie mai puţin nobilă decât sculptura, dar îi fusese forţată mâna atât pe cale politică, cât şi printr-un decret papal inflexibil. Lucrarea urma să acopere peste o mie de metri pătraţi şi să conţină în final peste trei sute de figuri, într-o încăpere care avea la bază dimensiunile Templului lui Solomon. Michelangelo lucrase neîncetat în nişte condiţii groaznice, stând întins pe spate pe o schelă suspendată în aer la peste douăzeci şi cinci de metri. În ciuda temperaturilor foarte ridicate sau foarte scăzute, inspiraţia nu îl părăsise nici o clipă.

În partea din faţă a capelei, în spatele altarului de aur şi de marmură, se afla o frescă mai impresionantă decât tavanul de deasupra. Ocupând tot peretele, era mult mai întunecată, mai sumbră şi mai grava ca viziune decât pictura de deasupra capului. Numită Judecata de Apoi, îl înfăţişa pe

Dumnezeu ca neîndurător şi intransigent, trimiţând răzbunarea Sa atroce asupra omenirii degenerate de dedesubt. În 1534, papa Clement al II-lea îi comandase această lucrare lui Michelangelo. Deşi Clement avea să moară la scurt timp după aceea, atât sprijinul pe care i-l arătase lui Michelangelo, cât şi voinţa sa se mai făceau încă simţite şi în prezent. În acelaşi timp, papa îl pusese pe Michelangelo să redeseneze uniformele Gărzilor Elveţiene, astfel încât să includă auriul, albastrul şi cafeniul – culorile blazonului familiei sale. Clement se trăgea din renumita familie Medici, zeii politicii şi ai afacerilor din Italia renascentistă.

Michelangelo îşi petrecuse patru ani lucrând la tavanul capelei, o operă închinată credinţei şi speranţei, Fiinţa Supremă fiind înfăţişată ca un Dumnezeu viu, milostiv. Dar Judecata de Apoi – la care a lucrat aproape şapte ani – nu putea fi considerată decât terifiantă.

Aici, Dumnezeu era înfăţişat ca necruţător, răzbunător. Figura centrală a lui Hristos era înconjurată de omenire, cei drepţi, chemaţi în rai, la stânga, corpurile lor înălţându-se plutind din mormintele săpate în pământ. În dreapta jos, Isus îi trimitea în iad pe damnaţi, unde erau traşi în jos, fără nici o posibilitate de întoarcere, de bestii cu copitele despicate. De sub pământ, ochii întunecaţi şi răi ai lui Lucifer se holbau flămânzi în sus la protejaţii săi lipsiţi de entuziasm.

Aceasta nu era o operă de artă, ci mai curând un avertisment: cei care se gândeau să-L trădeze pe Dumnezeu vor avea neîndoielnic de-a face cu mânia Sa.

În colţul din dreapta jos al picturii se zărea un om al cărui corp era târât spre iad de o creatură spurcată. Faţa acestui condamnat era desfigurată de oroare, căci ştia că este pierdut. Era singurul dintre cele trei sute de personaje care privea spre lumea din afara frescei. Acest suflet ştia că nu mai poate fi mântuit, iar ochii săi păreau să-l roage pe Michael să se arate înţelegător.

Întreaga imagine îi striga lui Michael că faptele sale vor atrage doar consecinţe grave, consecinţe care nu vor putea fi anulate. Se trezi că nu mai pricepea care este scopul acţiunilor lui. Dar îşi înăbuşi repede confuzia, nu conta binele Lui, ci numai binele lui Mary. Şi următoarele câteva minute aveau să-i hotărască viitorul. Deja mersese prea departe. Aidoma sufletelor pierdute din faţa lui, nu mai putea fi mântuit.

Capitolul 10

Fratele Joseph conduse grupul prin mulțimile din bazilica Sfântul Petru spre Muzeul Sacristiei și al Trezoreriei. Era ultimul muzeu din turul lor privat. Cincisprezece minute înainte de a se retrage într-o sală de conferințe pentru eventuale întrebări.

Trezoreria adăpostea picturi care-l aveau drept principal subiect pe Sfântul Petru, pe apostoli și influența lor de-a lungul timpului. Vitrine cu Biblii, cărți și manuscrise ocupau centrul sălii, acestea fiind doar o fărâmă din enorma bibliotecă a bisericii. Majoritatea volumelor erau incluse în Arhivele Vaticanului, unde accesul nu era permis decât cu o permisiune papală specială. Câteva dintre vitrine conțineau artefacte datând din epoca lui Constantin, în timp ce altele proveneau din perioada în care trăise însuși Isus: pocale, obiecte de olărit, monede, bucăți de îmbrăcăminte și unelte dintr-o epocă de mult trecută. Artefactele importante necesitaseră și primiseră propriile vitrine, și în multe cazuri fuseseră expuse în zone separate. Majoritatea nu prezentau nici o importanță pentru Michael.

Michael scoase două agende din geantă. Ţinându-le cu dreapta, bagă mâna stângă în buzunar şi îşi scoase portofelul.

– Albert, îi spuse el lui Higgins, m-ai putea ajuta un pic? Vrei să ţii tu asta?

Se auzi de la o poştă cum Higgins răsuflă exasperat. Îl privi dispreţuitor pe Michael în timp ce luă agendele din mâna întinsă. Michael scotoci şi mai adânc în geantă şi scoase un pix roşu, pe care-l strecură în buzunarul de la piept. Îşi luă lucrurile înapoi de la Higgins, care se îndepărtă urgent în direcţia grupului lor.

– Mersi, strigă Michael după el.

Se uită la ceas: 11.59. Se aplecă peste ultima vitrină – luă ceva din buzunar şi strecură obiectul sub vitrină: un mic obiect maro cu un fitil roz înfipt în mijloc, pus astfel încât să nu fie observat.

Ajunse iarăşi din urmă grupul, care pornise spre o vitrină fixată în perete, unde erau expuse nişte lanţuri vechi, ruginite. Pe plăcuţa de alamă scria: „Mulţumim bazilicii Sfântul Petru din Vincoli pentru generozitatea cu care ne-a făcut onoarea de a ne permite să expunem lanţurile Sfântului Petru."

– Înainte de a muri, Petru a plecat într-un pelerinaj în Ţara Sfântă, la Muntele Kefas. Acolo s-a rugat timp de două săptămâni, cerându-i Tatălui Ceresc să-l îndrume. Unii cercetători speculează că s-a întors în Ţara Sfântă ca să aducă un omagiu Domnului, dar câţiva oameni de elită consideră că Petru a avut o premoniţie a ceea ce avea să se întâmple, inclusiv a morţii sale, şi că a dus ceva înapoi pe pământul Dumnezeului său, de teamă să nu cadă în mâinile ticălosului împărat al Romei, Nero. În timpul călătoriei sale, un incendiu puternic a distrus peste două treimi din Roma, omorând mii de oameni şi lăsând în ruină multe părţi ale marii cetăţi.

La întoarcerea sa în oraş, Petru i-a găsit pe tovarăşii săi creştini persecutaţi fără milă de Nero, care aruncase asupra lor vina pentru distrugerea ce se abătuse asupra Romei. Petru a fost pus în lanţuri – fratele Joseph arătă spre lanţurile de pe perete – şi torturat pentru credinţa sa. După nouă luni în care a rămas închis în întuneric în carcera mamertină, împreună cu Sfântul Pavel, Nero a ordonat să fie executat. Crezând că apostolul nu e decât un uzurpator, împăratul a poruncit ca Petru să fie crucificat, batjocorind înadins crucificarea lui Isus. Petru, nedorind să fie comparat cu Mântuitorul său, a cerut, şi i s-a acordat, să fie crucificat cu capul în jos.

În timp ce toată lumea asculta cu atenţie, Michael se abătu pe la vitrina de sticlă din colţ. Aceasta, luminată de o singură rază, era aşezată pe piedestalul de onix, la o înălţime de un metru. Un cordon de catifea legat de trei stâlpi îi ţinea la distanţă pe privitori. Michael nu se obosi să se uite la vitrină; o inspectase de trei ori în ultimele două zile. Înăuntrul ei, cele două chei antice se odihneau pe o perniţă purpurie de pluş.

Fratele Joseph îşi continuă povestea despre crucificarea cu capul în jos a sfântului, ordonată de împărat.

– Nero era ticălosul conducător al Romei, devenit faimos din cauza circului său infam, unde asmuţea leii asupra criminalilor şi asupra ţăranilor pentru simpla plăcere de a-i vedea sfâşiaţi. Orgiile sale erau renumite în lumea întreagă, iar decadenţa sa nu a fost încă egalată în cele două mii de ani de la moartea sa. A fost cât se poate de depravat, rivalizând cu Hitler, Pol Pot şi Genghis Han.

În anii petrecuţi ca profesor, fratele Joseph îşi dezvoltase talentul de a păstra trează atenţia elevilor săi. Nimeni nu adormea la cursurile sale de la facultate. Grupul său actual se strânsese în jurul lui, ca să nu piardă nici un cuvânt.

Şi tocmai această concentrare îi făcu pe toţi să tresară de frică la auzul zgomotului înăbuşit al unei explozii undeva în cealaltă parte a sălii.

Erau trei sute şaisprezece camere, urmărite pe treizeci şi şase de monitoare; cele şase imagini per monitor rulau la intervale de patru secunde şi puteau fi blocate prin apăsarea unui buton. Fiecare grupare de monitoare, adăpostită între coloane de marmură trandafirie, era supravegheată separat de trei schimburi de paznici. O dată pe oră era necesară o pauză de cincisprezece minute, pentru ca paznicii să aibă ochii odihniţi. De peste trei ani nu mai avusese loc nici un incident major la Vatican. Ultimul fusese provocat de un lunatic care fluturase o armă şi ceruse să-l vadă imediat pe Dumnezeu, altfel avea să înceapă să tragă în tavanul Capelei Sixtine. Incidentul abia fusese menţionat la ştiri. Prinderea lui Juan Mendez fusese meritul unui singur om. Acesta fusese promovat pentru acţiunea sa rapidă, înaintat la gradul de colonel, şi fu numit de papa Ioan Paul al II-lea însuşi şef al Il Corpo di Vigilanza. Stephan Enjordin devenise, la vârsta de treizeci şi unu de ani, cel mai tânăr director din istoria forţelor de securitate ale Vaticanului. Respectat, dar şi temut de subalterni, Enjordin nu ezita să impună cu vocea sa calmă, baritonală pedepse pentru indiscreţii, incompetenţă sau insubordonare. Când sosise prima oară la Vatican, era unul dintre cei mai agreaţi oameni din Garda Elveţiană pentru zâmbetul său larg şi pentru simţul umorului, însă, pe măsură ce responsabilităţile sale creşcură, renunţă la farmec, deoarece îl resimţea ca pe un impediment în respectarea ierarhiei. Se plimba prin camera pentru situaţii de criză de sub Il Corpo di Vigilanza, supraveghindu-i pe cei patruzeci şi trei de oameni înghesuiţi în spaţiul dotat cu echipament de înaltă tehnologie, dar cu un decor renascentist. La fel ca toţi ceilalţi membri ai Gărzii

Elveţiene, nu era căsătorit – îşi spunea că o să aibă timp de asta mai târziu – şi nu lăsa interesele exterioare să-i diminueze concentrarea. Era soldat şi avea un ţel clar, întotdeauna de partea binelui, nestingherit de schimbările politice sau administrative. Misiunea lui Enjordin nu era deloc ambiguă: să-l apere pe Dumnezeu, pe papă şi această ţară de patruzeci de hectare.

Se mândrea cu faptul că era un adept al tehnologiei, întotdeauna la curent cu ultimele noutăţi, şi că avea o înclinaţie pentru asimilarea acestora în cadrul sistemului de securitate al Vaticanului. Detectoarele chimice şi de bombe erau pe potriva dispozitivelor de ultimă generaţie folosite de armată, teroriştii, fanatici şi farsori. Scanerele corporale ascunse în arcadele uşilor erau cu mult superioare oricăror echipamente întâlnite pe aeroporturi, la ambasade sau chiar la Casa Albă. Nenumărate arme fuseseră confiscate de la turişti care, deşi inocenţi şi mai mult decât dispuşi să coopereze, fuseseră stupefiaţi de modul discret de detectare.

Colonelul Enjordin eliminase factorul surpriză din tabăra inamicului, căci, fără elementul surpriză, observai întotdeauna când se apropia duşmanul. De aceea nu-şi putea dezlipi ochii de monitoarele şase şi şapte; toţi muşchii îi erau încordaţi. Nu-i venea să creadă ce vedea.

Fsss. Un fâsâit uşor se auzea dinspre vitrina din centrul trezoreriei. Partea de dedesubt începu să fumege – un fum gros, care te dezorientează în câteva secunde. Un nor uriaş se înălţă şi se răspândi prin întregul muzeu.

Şi apoi celelalte vitrine zornăiră, una după alta, de sub fiecare izbucnind o serie de fâsâituri asemănătoare. Ceea ce păruse iniţial un incident minor se transforma repede într-o situaţie primejdioasă. Exploziile începură din capătul cel mai îndepărtat al sălii lungi şi continuară să înainteze, asemenea unui şir de piese de domino care se prăbuşesc.

Confuzia puse stăpânire pe oameni atunci când încăperea se umplu de fum. Toată lumea fu cuprinsă de panică. Turiştii ţipau, mamele îşi înşfăcau copiii, o alarmă de incendiu urla. Din cauza zgomotului asurzitor, nimeni nu mai auzi instrucţiunile de a rămâne calmi sau de a se îndrepta spre un loc sigur. Publicul îngrozit, numărând cel puţin două sute de persoane numai în trezorerie, luă cu asalt ieşirile. Fumul era acum mai gros decât melasa. Oamenii se împingeau şi se ciocneau orbeşte unii de alţii; după care se dezlănţui haosul complet.

Aproape simultan, în Muzeul Gregorian, se petrecură aceleaşi explozii înăbuşite. Fumul dens umplu holurile şi sălile, iar turiştii intraţi în panică se repeziră spre ieşiri. Încă patru vitrine începură să scoată fuioare de fum, semănând o confuzie puternică în rândul mulţimii.

Fără de veste, plăci de oţel căzură în faţa operelor de artă din întregul complex muzeal, izolând fiecare capodoperă. Cărţile, manuscrisele şi artefactele erau vidate în vitrinele lor, apărate de sticla armată, groasă de doi centimetri şi jumătate, în faţa oricărei intruziuni a lumii exterioare. Aceste fresce şi picturi în ulei, aceste cărţi şi artefacte erau lucrări preţuite, create în numele Domnului. Toate erau de neînlocuit, aşa că lumea modernă acţiona prompt ca să apere trecutul.

Fratele Joseph era calmul din mijlocul furtunii, îndemnându-i pe membrii grupului să se prindă de mâini, ca să îi conducă afară. Ochii îl înţepau, pe obraji îi curgeau lacrimi, dar nimic nu-i putea clinti hotărârea. Călugăriţele şi rabinii găsiră momentul mai degrabă palpitant, şi-l considerară un bonus la acea zi. Şi cu toate că ochii le ardeau şi gâtlejul îi ustura de la tusea seacă, nu simţiră nici o clipă teamă, ci doar entuziasm.

Situaţia era cu totul alta pentru profesorul Higgins. Acesta nu venise acolo ca să moară şi, la naiba, n-avea să moară într-o biserică. Ce vor spune ziarele, colegii şi detractorii săi? Nu va fi ţinut minte pentru opera sa măreaţă, ci pentru ironia morţii sale: „o altă moarte provocată de Biserica Catolică, în cele din urmă au pus mâna şi pe el". Şi apoi cineva îl apucă de gât. Simţi o înţepătură sub ureche şi ameţi brusc. Intră în panică, imaginându-şi propria moarte, şi se smulse de lângă atacatorul lui. Apoi o luă la fugă, repezindu-se, din câte credea el, spre ieşire. Nu avu timp să-şi dea seama cât de mult se înşelase. Îşi pierdu cunoştinţa înainte de a cădea la podea, după ce se izbise de o statuie de marmură a Sfântului Toma d'Aquino, sfântul patron al universitarilor.

Mulţimile se revărsau prin toate ieşirile, umplând cu repeziciune Piaţa San Pietro. Oamenii plângeau, cineva lansă zvonul că această instituţie măreaţă luase foc. Fratele Joseph îşi conduse calm grupul către un colţ îndepărtat, apoi se prăbuşi uşurat. Erau cu toţii prea ocupaţi ca să-şi dea seama că-i pierduseră pe Michael şi pe profesorul Higgins.

În muzeu, fumul uleios devenise mai dens, plutind în sus şi apoi încolăcindu-se din nou în jos. Cum să-ţi vezi mâna întinsă în faţă? Erai norocos dacă-ţi vedeai propriul nas. Zgomotele provocate de panică se stingeau, căci majoritatea turiştilor părăsiseră clădirea. În sală nu mai rămăseseră decât Michael St. Pierre şi silueta inconştientă a profesorului Higgins.

Michael avea la dispoziţie mai puţin de treizeci de secunde. Nu urma să mai dureze mult până la sosirea Poliţiei Vaticanului şi a pompierilor. Michael plănuise totul, iar sincronizarea lui era precisă. Bombele fumigene pe care le confecţionase în atelierul de reparaţii, din zahăr, bile de

naftalină şi sare Epsom îşi făcuseră de minune treaba. Fitilul roz şi cel alb fuseseră cheia: odată lipite în preparatul maroniu, învelişul lor se dizolvase, şi când conţinutul celor două se amestecase, reacţia chimică se produsese cu repeziciune. Fitilul alb era cu doi centimetri mai gros decât cel roz şi acţionase timp de patruzeci şi cinci de minute. Fitilul roz acţionase rapid, în cinci minute. Nu existase nici un risc de incendiu. Michael nu era un asasin plătit.

Îl apucă pe Higgins de picioare şi-l târî pe podea spre vitrina cu cele două chei. Uneori norocul îi mai şi surâdea. În acel loc, fumul era foarte dens. Michael privi în jur, ascultă. Era mulţumit că e singur.

Scotoci prin geantă, scoase obiectele pe care le meşterise în atelierul lui Vitelli şi asamblă repede un ciocan. Ridicându-l mult deasupra capului, îl izbi cu toată puterea de vitrina cu laturile de un metru. Sticla nu se sparse, nu apăru nici măcar o fisură ca o pânză de păianjen. Însă capul ciocanului, care avea un diamant în vârful ascuţit ca un fir de păr, străpunse sticla groasă de doi centimetri şi jumătate. Când aceasta fu perforată, aerul comprimat din mâner fu eliberat prin vârful ciocanului şi făcu să explodeze din interior îmbinările vitrinei de sticlă. O altă alarmă începu să sune, unindu-se cu alarma de incendiu şi creând o confuzie şi mai mare.

Colonelul Stephan Enjordin şi două Gărzi Elveţiene fugeau prin bazilică, în timp ce turiştii rămaşi se grăbeau să ajungă în siguranţă. Enjordin contactase departamentul de pompieri, iar aceştia urmau să ajungă la mai puţin de un minut după ei. Numărul agenţilor de pază crescuse în urma alarmei de cod roşu; treizeci şi şase de paznici se îndreptau spre ieşiri ca să suplimenteze efectivul de patruzeci care era deja la post.

Enjordin şi cei doi paznici îşi croiră drum spre Muzeul Trezoreriei prin pâcla care-i orbea, strigându-se unul pe altul în timp ce înaintau, îngrijoraţi că s-ar putea petrece ceva fără nici o legătură cu incendiul.

Michael stătea lângă vitrina sfărâmată. Întinse mâna şi scoase cheile. Îi mai rămâneau patruzeci de secunde. Dacă el abia putea să-şi vadă mâna, era sigur că nimeni nu îl putea zări. Demontă repede ciocanul, al cărui mâner conţinea opt litri de aer comprimat, desfăcându-l în cele trei componente, pe care le puse în geanta lui Higgins. Vârful cu diamant intră din nou într-un pix, capul ciocanului de două kilograme şi jumătate fu deghizat sub forma corpului unui aparat de fotografiat, iar mânerul arăta precum cotorul unei agende – toate încăpând numai bine în rucsacul lui Higgins. Michael se uită cu atenţie la buricele degetelor. „Pielea" de latex aplicată pe degete nu se deosebea de pielea lui decât prin faptul că nu avea amprente. Fără ezitare, trase latexul transparent de pe degete, rulă bucăţile într-o biluţă, o aruncă în gură şi o înghiţi.

Cu uşile deschise şi cu aerisirile date la maximum, fumul începea încet-încet să se disipeze. Enjordin îşi conduse oamenii în pas alergător prin Muzeul Trezoreriei, tuşind, dând în zadar din mâini, încercând cu disperare să vadă. Erau cu toţii antrenaţi şi ştiau diferenţa dintre sunetele celor două alarme: tocmai avea loc un jaf. Niciodată nu se furase ceva de la Vatican, şi n-avea să se întâmple una ca asta tocmai când erau ei de gardă.

Ajunseră toţi odată la vitrina cu cheile; văzură sticla spartă, dar nu zăreau nimic înăuntru, din cauza fumului. Enjordin se întoarse şi fu şocat să vadă un bărbat stând în picioare. În italiană, îi ceru să spună ce făcea acolo.

Michael nu avea cunoştinţe prea bune de italiană, dar ştia ce fusese întrebat.

– Ce faceţi? întrebă Enjordin, de data asta în engleză.

– Eu... eu... se bâlbâi Michael.

– Ce faci? Cum spart sticla? interveni unul dintre paznici.

Vernea era cel mai masiv dintre cei trei – uniforma albastră-aurie abia îl încăpea – şi era hotărât să obţină răspunsuri, indiferent ce metodă ar fi trebuit să folosească. N-avea de gând să-şi dezamăgească superiorul.

Respiraţia lui Michael se acceleră, iar el rămase holbându-se în tăcere la paznic.

Mâna puternică a lui Vernea îl înşfăcă pe Michael de umăr, târându-l până la vitrină.

– Unde-s cheile?

Era un atac la adresa lui Dumnezeu, un act de blasfemie pentru care nici o pedeapsă n-ar fi fost prea crudă. Apoi însă...

Fumul din jurul vitrinei începu să se risipească. Mai întâi doar puţin. Vernea se uită mai de aproape, în timp ce colonelul Enjordin se aplecă peste vitrină. Fără tragere de inimă, îi dădu drumul lui Michael, căruia umărul îi pulsa de durere.

Acolo, pe perniţa lor purpurie de pluş, stăteau cele două chei.

– Mă scuzaţi, îmi pare rău, domnule. N-am crezut... porni să spună paznicul mătăhălos.

Michael dădu din mână, făcând semn că nu conta.

– Nu, vă rog, vă rog, mie îmi pare rău. Nu vedeam de fum. Bărbatul ăsta... Arătă spre profesorul Higgins, întins pe jos în faţa lui. Nu l-am observat, ne-am împiedicat unul de altul, dar vitrina... Vitrina era deja spartă.

Enjordin ignoră explicaţia americanului, evaluând situaţia. Studie vitrina spartă ca şi cum aceasta i-ar fi putut spune ce se întâmplase cu adevărat şi apoi se uită la celelalte vitrine şi artefacte din jur. Rumegă totul – distrugerea, fumul, suspecţii ăştia doi, încredinţându-le pe toate memoriei. După

câteva clipe, se aplecă peste Higgins, răsucindu-l cu faţa în sus. Îl percheziţionă pe profesorul fără cunoştinţă, găsind doar portofelul şi cheile de la hotel. Scotoci prin sacul de umăr maro de lângă Higgins, scoţând două cărţi; pe acestea le dădu subalternului său. Cotrobăi şi mai adânc, găsind trei pixuri şi diferite broşuri cu pamflete împotriva Bisericii. Îşi continuă căutările cu o expresie sumbră şi dădu de ceva care necesită puţin efort ca să fie scos din sacul de piele. Aparatul era mai greu decât oricare altul pe care îl ţinuse vreodată în mână. Îl învârti pe toate părţile, uimit de greutatea lui – cel puţin două kilograme şi jumătate. Se uită prin broşurile anticatolice şi se înroşi la faţă. Ridică privirea spre Vernea şi apoi se întoarse spre Higgins, cu un zâmbet batjocoritor. Îl observase mai devreme pe monitor; fusese uşor de reperat, cu aerul lui arogant şi cu dispreţul afişat când se certa cu fratele Joseph. Acest turist nu avea nici un pic de respect pentru Biserică. Fu nevoie de toată puterea sa uriaşă ca să-şi stăpânească dorinţa de a-l bate pe omul ăsta aşa de zdravăn, încât să nu se mai trezească din starea de inconştienţă în care zăcea.

– Aţi păţit ceva? îl întrebă Enjordin pe Michael, doar de formă.

Nu privi deloc înspre Michael; ochii săi rămaseră aţintiţi asupra bărbatului întins încă la picioarele lui.

– Doar un pic zguduit. Incendiul...

– Vă vom conduce afară. Enjordin îl întrerupse şi se întoarse spre paznic. Reiner?

Caporalul Reiner îl luă pe Michael de braţ şi-l conduse prin fumul care se risipea. Paşii lor singuratici răsunau puternic în muzeul straniu de pustiu. Ca nişte fantome care se materializau din ziduri, cei din Garda Elveţiană şi din Poliţia Vaticanului se poziţionaseră în jurul fiecărei vitrine, al fiecărui artefact, al fiecărei ieşiri; schimbaseră halebardele

cu puşti şi arme de protecţie. Când Michael privi înapoi la scena infracţiunii, fu uimit cât de repede şi de eficient reacţionaseră la ameninţare. Enjordin controla încăperea şi pe oamenii săi ca şi cum ar fi fost prelungiri ale propriului corp. Higgins se trezi încet, cu capul bălăngănindu-i-se, cu privirea rătăcită, pierdută, în timp ce Vernea îl săltă în picioare. Michael şi-ar fi dorit să fie o muscă pe perete la interogatoriul lui Higgins; ar fi fost grozav să vadă cum va explica ticălosul ăla arogant prezenţa obiectelor în sacul lui. Nu avea cum să se ascundă, ura lui Higgins faţă de Biserica Catolică era bine-cunoscută şi se oglindea în ceea ce publicase; va fi simplu să se dea pe el vina pentru incident. Era un capriciu al soartei. Îşi petrecuse viaţa încercând să distrugă Biserica, iar acum, din cauză că fusese acolo într-un moment nepotrivit, Biserica va fi cea care-l va termina pe el.

– *Un momento!* Aşteaptă!

Vocea era puternică, răsunând între zidurile muzeului.

Michael se întoarse şi-l văzu pe colonelul Enjordin alergând pe hol după ei; îi stătu inima. Se uită din nou la Reiner, a cărui atitudine încurajatoare dispăru complet când agentul de pază luă poziţia de drepţi la apropierea comandantului său. Michael aruncă o privire peste umărul lui Reiner: lângă uşă, trei membri ai Gărzii Elveţiene erau pe poziţii, blocând ieşirea. Indiferent cât de repede ar fi fugit, era prins în capcană.

Enjordin se opri brusc, vorbind în italiană, în răbufniri scurte; Reiner dădu mecanic din cap la aceste salve. Apoi amândoi îşi îndreptară atenţia spre Michael.

Trei automobile negre Suburban, cu sirenele urlând, opriră cu scrâşnet de roţi în faţa hotelului. Portarul ieşi în fugă, dar fu aproape dărâmat de un grup mare de poliţişti de la Vatican şi de la Roma. Aceştia se repeziră pe scări, lăsând în

urmă un contingent care să blocheze toate ieşirile. Portarul alergă după ei, strigându-le să se oprească. Degeaba flutură cheia lui universală.

Cei din forţele de securitate, cu armele scoase, năvăliră pe palierul de la etajul doi şi, fără să ezite o clipă, sparseră uşa de la camera 306. Portarul intră împleticindu-se după ei, cu răsuflarea tăiată, strângând în continuare cheia în mână.

Armele agenţilor de pază nu erau necesare; înăuntru nu era nimeni. Dar, şi mai important, nu fu nevoie să devasteze camera. Totul se afla pe masă: hărţi şi schiţe ale Vaticanului, poze ale muzeului, o reţetă pentru bombe fumigene.

Câteva clipe mai târziu, anchetatorul Francone păşi înăuntru, împreună cu doi dintre oamenii săi şi cu Attilio Vitelli după ei. Francone auzise apelul şi se grăbise să vină la faţa locului. Pe drum, îi explică rapid colonelului Enjordin ce descoperiseră la garaj.

– Ceva ce îţi pare cunoscut? îl întrebă Francone pe Vitelli.

Vitelli se uită la articolele de pe masă, la televizorul cu sonorul dat la minimum ce prezenta imagini de la Muzeul Vaticanului din care ieşea fum, la bagajele făcute. În cele din urmă, privirea îi căzu pe şapca cu Yankees care atârna de clanţa uşii de la baie. Se gândi: „Numai un american amator ar purta ceva atât de... american".

Portarul îşi regăsi în cele din urmă suflul şi, cu ochii căscaţi şi cu braţele în lături, se întoarse spre unul dintre poliţişti.

– Ce-a făcut profesorul? se interesă el.

Michael îşi apăsă fiecare deget pe secţiunile de hârtie indicate, răsucindu-le aşa cum i se spusese. Reiner îi dădu un şerveţel de hârtie să se şteargă pe mâini de tuş, iar un agent de pază îl fotografie din toate părţile. Stătea în chiloţi într-o anticameră mică de lângă Piaţa San Pietro, în care se

găseau doar o masă şi două lămpi. Uşa era închisă şi fusese încuiată pe dinafară. Conţinutul sacului lui Michael – agendele sale, ochelarii de soare, cărţile despre Vatican – era întins pe masă. Alături erau hainele şi ce avea prin buzunare – portofelul, banii, paşaportul, inelul cu chei, dispozitivul PalmPilot şi telefonul celular de iridiu.

– Şi staţi la hotelul Bella Coccini? întrebă Reiner într-o engleză stâlcită, în timp ce se concentra asupra formularului aproape completat.

– Aşa este.

Michael mototoli şervetelul de hârtie şi-l aruncă la coş, având grijă să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

Un anchetator în uniforma Poliţiei Vaticanului stătea lângă obiectele lui Michael cu o baghetă electronică de securitate, pe care o plimba pe deasupra lor, înainte şi înapoi. Sună când trecu peste chei, peste PalmPilot şi peste telefon. Ridică fiecare articol, studiindu-l cu atenţie. Apoi scoase tot din portofelul lui Michael – de la cărţile de credit la bucăţelele de hârtie –, citind totul cu grijă. Reveni la dispozitivul PalmPilot, uitându-se la programe, verificând cum funcţiona, după care îl puse la loc pe masă. Luă telefonul, surprins de mărimea şi de greutatea lui, şi se uită întrebător la Michael. Învârti telefonul în mână, îl desfăcu şi scoase bateria mare, neagră.

– Un telefon cu iridiu, spuse el cu un accent puternic.

Michael surâse.

– Are o recepţie uimitoare.

Anchetatorul examină telefonul ca şi cum ar fi fost o bijuterie extraordinară; Michael ştia că nu o face din admiraţie, ci din suspiciune. Tehnicianul puse bateria la loc şi porni telefonul. Făcu un gest spre Michael.

– Vă deranjează?

– Vă rog, nici vorbă.

Anchetatorul formă un număr şi, după o clipă, mobilul din buzunarul lui începu să sune. Satisfăcut, îl puse la loc pe masă. Se întoarse spre Michael şi plimbă bagheta peste tot corpul lui. Nu dădu de înţeles în nici un fel dacă Michael trecuse testul sau nu, doar lăsă bagheta deoparte. Se răsuci spre Reiner şi-i aruncă o privire, fără să scoată o vorbă.

Reiner îi dădu lui Michael hainele şi împinse spre el şi restul lucrurilor. Michael rămase tăcut şi începu să se îmbrace.

– Înţelegeţi, profesore McMahon, zise Reiner în timp ce studia paşaportul lui Michael, în cazul unei asemenea violări a securităţii, trebuie să acordăm atenţie chiar şi celor mai nesemnificative detalii.

Reiner puse pixul pe masă şi întoarse hârtia, arătându-i lui Michael unde trebuia să semneze.

– Nu există investigator mai meticulos decât colonelul Enjordin. Colonelul s-ar putea să aibă nevoie să dea de dumneavoastră dacă vor mai apărea şi alte nereguli.

– Desigur.

Michael se termină de îmbrăcat şi semnă repede actul de eliberare.

Uşa se deschise brusc şi intră Enjordin. Uşa se trânti în spatele lui, iar zăvorul căzu la loc. Ignorându-l pe Michael, se uită la Reiner şi la poliţist.

– Am fost la hotelul lui.

Faţa lui Michael era ca o mască, deşi inima îi bătea de să-i spargă pieptul.

– Am găsit tot – hârţi, poze. *Professore* ăsta nu era deloc deştept.

Enjordin îl privi pe Michael de sus până jos, cântărindu-l. Fără să-şi întoarcă privirea, smulse paşaportul lui Michael de la Reiner şi se zgâi la documentul de călătorie ca şi cum ar fi vrut să-l memoreze. Trecând pe italiană, îi vorbi

în rafale rapide lui Reiner, care nu zise nimic – deşi ochii lui continuau să-l sfredelească pe Michael.

În cameră se aşternu câteva clipe o tăcere apăsătoare şi apoi...

Enjordin îi dădu lui Michael paşaportul. Bătu cu pumnul în uşă de trei ori, iar zăvorul fu tras.

Când ajunseră la lumină, o ambulanţă opri lângă câteva maşini de pompieri. O mulţime de membri ai Gărzii Elveţiene verificau oamenii care ieşeau, percheziţionându-i şi chestionându-i. Gărzile se uitară la Michael, dar, odată ce văzură că era escortat de caporalul Reiner, îşi îndreptară atenţia asupra grupului următor.

– A fost înfricoşător, comentă Michael.

– Îmi pare rău că v-am cauzat atâtea neplăceri, răspunse Reiner. Sunteţi sigur că nu sunteţi rănit?

– Doar puţin zdruncinat.

– Vreţi să vă vadă un doctor?

– Nu, serios, sunt bine. Trebuie doar să beau ceva.

– Vă rog, nu lăsaţi incidentul acesta să vă împiedice să ne vizitaţi din nou.

Reiner înclină din cap, apoi porni grăbit înapoi spre muzeu.

Mulţimea încă nu începuse să se împrăştie; confuzia avea să mai dureze puţin. Michael se întoarse şi se îndreptă spre hotel, recunoscător că nimeni nu fusese rănit şi că singurul lucru cu care vor rămâne oamenii aştia de pe urma acelei zile va fi o poveste pe cinste. În timp ce traversa Piaţa San Pietro, trecând pe lângă obeliscul ce domina privelişte şi pe lângă enorma colonadă, se uită în urmă la bazilică. Deşi grandoarea ei nu pălise, nu se mai simţea intimidat ca atunci când pusese prima dată piciorul în oraşul străvechi.

Michael bägă mâna în buzunar şi deschise telefonul; avea nevoie să audă vocea lui Mary. Trebuia să-i spună că o iubeşte şi că venea acasă. Michael ieşi din CetateaVaticanului exact la ora 1 fix şi zâmbi, ştiind că şansele de supravieţuire ale lui Mary tocmai crescuseră.

Avea cheile.

Capitolul 11

Michael își făcea bagajele. În camera de la Hanul Călătorului Roman, pe care o plătise în avans, patul abia încăpea, dar confortul nu conta, nu contase niciodată; își rezervase camera asta pentru priveliște. Din ea vedea perfect Vaticanul. Și, lucrul cel mai important, vedea sumedenia de străzi care se intersectau jos, și știa pe care s-o apuce dacă ar fi fost nevoie să fugă. Deși se cazase la hotelul Bella Coccinni, fusese doar o acoperire; acest mic hotel era adevărata sa bază de operațiuni.

Pe ecranul televizorului se vedeau imagini filmate mai devreme în acea zi: fumul care ieșea din Muzeul Vaticanului, turiștii împrăștiați prin jur, tușind. Crainicul de la postul CNN italian spunea pe fundal: „... evacuați doar cu câteva vătămări minore".

Michael se așează la biroul mic din colț și conectă un stick de memorie la laptop. Niște cifre începură să pâlpâie pe ecran. În treizeci de secunde, tot ce era stocat pe calculator fu șters.

Calculatorul fusese partenerul perfect, făcându-și treaba la timp și fără greșeli. La ora zece dimineața sunase automat prin intermediul telefonului celular nedetectabil pe care i-l atașase Michael. Recunoscând o voce umană, calculato-

rul activase mesajul preprogramat de douăzeci şi două de secunde, care dăduse indiciul privind garajul lui Attilio Vitelli. Calculatorul modificase vocea înregistrată a lui Michael, iar viteza cu care fusese rostit mesajul nu-i lăsase centralistului timp să răspundă înainte de încheierea apelului.

La ora 11 fix, calculatorul formase numărul Poliţiei Vaticanului. Vocea lui Michael, modificată pentru a avea un timbru feminin, avertizase în legătură cu protestul iminent. Era doar un paravan, o modalitate de a induce în eroare, trimiţându-i pe investigatori pe o pistă care conţinea anumite adevăruri, dar nu întregul adevăr, creând în acelaşi timp haos.

Michael închise laptopul şi scoase hardul, peste care trecu de mai multe ori un magnet. Deşi un virus infectase automat calculatorul la ora 11.17, distrugând orice dovadă, şi tocmai şterse toate informaţiile, Michael era de părere că niciodată nu poţi fi prea prudent. Prefera să elimine orice urmă de neprevăzut. Excesul de precauţie nu strica.

Michael se bucura că nimeni nu păţise nimic – poate doar cu excepţia orgoliului şi a capului profesorului Higgins, pe de o parte din cauză că „pupase" statuia Sfântului Toma d'Aquino şi pe de altă parte din cauza amitalului de sodiu care-i prelungise „somnul". Broşurile anticatolice pe care Michael le pusese în geanta lui îi înfuriaseră pe agenţii de pază, înceţoşându-le raţiunea când o luară la goană spre hotelul lui Higgins. Hotelul lui se afla la doar trei străzi depărtare de hotelul Bella Coccinni. Cum nu aveau decât un singur portar de serviciu, fusese absurd de uşor pentru Michael să se strecoare în camera lui Higgins în dimineaţa aceea în drum spre Vatican, lăsând suficiente dovezi în sprijinul teoriilor şi al presupunerilor Gărzii Elveţiene şi ale Poliţiei Vaticanului.

Nu doar o singură dovadă ajutase Poliţia Vaticanului să tragă concluzii ferme, ci întregul ansamblu: lucrurile din

geanta profesorului, ura lui oarbă pentru Biserică, obiectele din camera lui de hotel. Faptul că nimic nu părea să fi fost furat le întărea convingerea că fusese un vandal anarhist, şi nu un hoţ oportunist. Adevărul ieşi la iveală numai când dispăru efectul amitalului de sodiu. Însă nimeni nu era interesat de adevăr, deja îşi construiseră o imagine în legătură cu profesorul Higgins.

Michael luă telefonul cu iridiu, îl desfăcu, scoase bateria şi o înlocui cu rezerva.

– Cauza încă mai rămâne un mister, continuă reporterul CNN. Iar muzeele rămân închise pentru prima oară în patruzeci şi cinci de ani.

Michael dezlipi eticheta de pe baterie şi o desprinse din locaşul ei cu un cuţit. Înăuntru avea aspect de gudron; Michael săpă în materialul negru ca un chit şi scoase de acolo două chei. În capătul de sus, unde erau contactele, era o altă baterie, mai mică. Sursa de curent funcţiona; telefonul mergea bine, numai că bateria ţinea doar de o zecime din perioada normală. Fusese mobilul troian al lui Michael.

Aceasta era prima ocazie pe care o avea de a-şi examina îndeaproape trofeul. Scoase ambele chei şi le puse pe pat. Erau acoperite de substanţa neagră, lipicioasă din baterie, însă, când le şterse, metalul preţios începu să strălucească. Luă cheia de argint şi, cu un prosop, îndepărtă restul de gudron şi o lustrui. Luă cheia de aur şi începu s-o cureţe. Ceva îi atrase atenţia. Îi stătu inima.

Michael se repezi la baie. Ţinea cheile în mână.

– Persistă zvonul că au fost detonate mai multe bombe în Muzeul Sacristiei şi al Trezoreriei şi în Muzeul de Artă Etruscă, dar nimeni nu a fost rănit, se auzea vocea reporterului TV din cealaltă cameră.

Se uită cu luare-aminte la cheie, apoi deschise robinetul şi puse cheia sub jetul de apă caldă, care dizolvă restul de substanţă asemănătoare gudronului.

– Din fericire, avem confirmarea faptului că nu s-a furat nimic.

Vocea de la televizor reverbera între pereţii placaţi cu faianţă.

Chiuveta se înnegri, iar cheia deveni aurie.

Michael o studie cu grijă. Era gravat ceva cu litere mici, aproape imperceptibile. Michael se sforţă să vadă, dar nu se înşelase. Pe o parte era scris „585".

Michael puse cheia pe marginea chiuvetei, rămase uitându-se lung în oglindă şi-şi trecu mâinile peste faţă.

– Rahat, mormăi el.

Sună telefonul. Michael îl ignoră. Inima îi bătea cu putere în piept.

Închise ochii.

Telefonul sună din nou. Michael explodă, măturând cu mâna raftul de la oglindă, zburând de perete obiectele de toaletă şi paharele de apă, care se făcură ţăndări.

Michael ieşi în fugă din baie şi răspunse la telefon când acesta sună a treia oară.

– Alo.

– Mă uit la ştiri, spuse glasul. Minunat lucru, televiziunea asta mondială. Mă întreb dacă CNN-ul este de vânzare.

Michael întoarse privirea spre reportajul de la Vatican fără să scoată o vorbă. Avertizarea lui Finster de săptămâna trecută îi răsuna încă în urechi: „Voi şti dacă nu sunt cheile autentice, Michael. Voi şti."

– Ei bine? întrebă Finster.

– Ei bine, cei de la Vatican nu sunt proşti.

Michael încercă să-şi stăpânească furia. Inscripţia, 585 – 14K în SUA –, era marcajul european pentru aurul cu o puritate de 58,5%, un marcaj ce nu apărea pe aur cu două mii de ani în urmă.

– Şi...?

– Şi...

Michael nu ştia ce să facă, se învârtea totul cu el, nu-şi putea permite un eşec. Trebuia să reuşească. Viaţa lui Mary depindea de asta.

– Ce vrei să zici, Michael? Le ai?

Nici un răspuns. Michael era cufundat în gânduri, uitându-se lung la ceva de pe patul lui.

– Şi ce, Michael? Ce se petrece?

Vocea lui Finster deveni tăioasă.

Pe pat era teancul de cărţi pe care le studiase Michael. Una îi atrase atenţia în mod deosebit: *VATICANUL – politica şi teritoriile sale*. Pe copertă era poza simplă a unei vechi biserici de piatră. Deodată, simplitatea şi logica deveniră evidente pentru Michael, dar aşa se întâmplă de obicei – trecutul e mereu mai limpede decât viitorul. Inducerea în eroare. Specialitatea lui Michael. Ca un magician: faci oamenii să se holbeze la mâna ta dreaptă, în timp ce mâna stângă îi păcăleşte. Voi vă uitaţi acolo, ca eu să pot realiza imposibilul aici. Iar oamenii tind să nu pună la îndoială faptele, mai ales atunci când le pot confirma cu ochii lor. Uitaţi-vă cu toţii la mâna asta, în care nu am nimic, în timp ce scot o monedă din buzunar; uitaţi-vă cu toţii la Higgins, duşmanul Bisericii, în timp ce eu „împrumut" cheile astea; uitaţi-vă cu toţii la aceste chei autentice în vitrina lor, în timp ce noi ascundem adevăratele chei în altă parte.

– Michael, ce se petrece?

– Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, spuse Michael, mai mult pentru el însuşi decât pentru Finster. Un simplu spectacol. E atât de simplu. De ce nu mi-am dat seama mai devreme?

– Despre ce vorbeşti?

În glasul lui Finster se ghicea încordarea.

– Ar fi trebuit să pornesc de la început. Brusc, Michael îşi recăpătă concentrarea. Ne vedem peste câteva zile!

Finster nu mai apucă să protesteze, căci Michael închise absent telefonul.

Pereţii erau acoperiţi de capodopere făcute cu creioane colorate. Desene luminoase cu nori şi câini, oameni ca nişte beţe şi flori. Jeannie Busch le adusese de la şcoală. Copiii munciseră din greu când aflaseră că Mary „avea o uşoară răceală" şi nu se va întoarce înainte de vacanţa de vară. Mulţi dintre ei plânseseră. Clasa părea să-şi fi pierdut echilibrul. Mary fusese centrul lor, le fusese o a doua mamă, şi acum plecase. Mary acoperise cu desene pereţii deschişi la culoare, sperând să mascheze nu doar atmosfera sterilă a camerei, ci şi senzaţia de sterilitate din inima ei.

Stătea pe un scaun, îmbrăcată, prefăcându-se că citeşte. Fusese supusă la o mulţime de teste şi înainte, dar niciodată în felul ăsta. Tratamentul nu-i secătuia doar puterile, ci şi voinţa. Tânjea după Michael, ştiind că el putea fi catalizatorul refacerii ei.

– Hei, Mary, se auzi o şoaptă.

La început, Mary nu reacţionă, pierdută în gânduri în spatele cărţii. Bărbatul se apropie.

– Bună.

Mary tresări, speriată de voce, însă spaima îi dispăru când îi văzu chipul.

– Paul. Îi zâmbi din toată inima.

– Arăţi grozav.

Chiar se aşteptase ca ea să arate mai rău.

– Cum o mai duci?

– Bine. Toţi fac atâta tărăboi pentru un fleac.

Busch se aplecă să o sărute. Venise direct de la serviciu, şi costumul îi era boţit, cravata strâmbă, dar măcar îşi făcuse timp să-şi pieptene părul blond, încâlcit.

– Trebuie să vii acasă cât mai repede, Jeannie mă înnebuneşte. Am nevoie s-o ţii sub control, s-o faci să râdă din când în când.

– Te descurci şi singur.

– Da, dar râde *de* mine, nu cu mine. Ţi-am adus nişte biscuiţi şi nişte reviste.

Paul puse un pachet pe măsuţă. Stivele creşteau. Avea să-i ia un an întreg să citească tot.

– Mulţumesc. Ce face Jeannie?

– A luat-o razna, spuse el, nu tocmai în glumă. Se uită prin cameră, la desene. Ai mulţi admiratori.

– Da, turma mea.

Urmă o tăcere lungă, stânjenitoare. Busch îşi făcu de lucru, prefăcându-se că analizează la fiecare desen în parte.

Mary închise cartea, îşi adună gândurile şi zâmbi.

– Îţi mulţumesc din nou că l-ai ajutat pe Michael, că i-ai dat voie să plece în sud.

Busch se întoarse spre ea.

– Hei, ştii, uneori regulile sunt făcute să fie încălcate.

Îl durea faptul că Michael o minţise pe Mary. Nu-l lăsa inima să-i spună că soţul ei părăsise ţara.

– Nu ştiu cum ne vom putea revanşa faţă de tine.

– Doar fă-te bine!

– Promite-mi că, atunci când se va întoarce Michael, o să luăm cina împreună. OK?

Busch îi atinse uşor mâna; se străduia din toate puterile să zâmbească. Spera că ea o să vadă un semn în zâmbetul şi în atingerea sa blândă şi că va lăsa lucrurile aşa. Nu putea să-i răspundă la întrebare; nu putea s-o mintă şi el.

Mary se aşează în pat. În timpul vizitei lui Busch abia reuşise să-şi ţină ochii deschişi. El avusese mereu grijă de ea, mai ales cât stătuse Michael la închisoare. Paul n-o făcuse niciodată să se simtă stingherită. Când se oferise să fie ofiţerul

care răspundea de Michael, fusese o surpriză atât pentru Mary, cât şi pentru Jeannie. El îl ajutase pe Michael să-şi revină, iar faptul că deveniseră prieteni atât de apropiaţi era mai mult decât ar fi putut Mary să-şi dorească vreodată. Era recunoscătoare pentru faptul că Paul juca un rol atât de important în viaţa lui Michael.

Capitolul 12

Un câmp deschis în mijlocul pustietății. Cât vedeai cu ochii, numai tufișuri pipernicite. În depărtare se zărea un mic lanț muntos. Michael ajunse pe creasta dealului și-și dădu jos de pe umăr sacul de pânză, contemplând împrejurimile. Umblase ore întregi. Aici nu fusese construit nici un drum, doar câteva cărări făcute de căruțe tăiau vegetația, ici și colo. Era un ținut greu de străbătut, dar își reaminti că era doar o fărâmă din calvarul prin care trecea Mary. Grăbi pasul.

Dealurile de la poalele muntelui Kefas erau fără îndoială un loc sterp, fără nici o importanță politică sau religioasă. Pe de altă parte, dacă mergeai vreo cinci kilometri mai la sud, spre Jebel et-Tur, cunoscut și sub numele de Muntele Măslinilor, semnificația era impresionantă. Poveștile despre Muntele Măslinilor fuseseră incluse în cronici și transmise de-a lungul vremii, fiind considerate literă de evanghelie: acesta era locul în care Isus se înălțase la ceruri. Dar Muntele Măslinilor este, de fapt, un lanț de dealuri înalte de opt sute de metri.

Printre cărțile care-i serviseră lui Michael drept documentație era și una despre vastele posesiuni ale Bisericii Catolice. Citise că, între zidurile Vaticanului, printre comorile sale, se găsea o încăpere cu dosare ce cuprindea toate documentele

privind proprietăţile imobiliare ale tuturor bisericilor catolice de pe glob. Cartea enumera zeci de mii de biserici aflate sub conducerea papei, iar lui îi atrăsese în mod deosebit atenţia una dintre ele. În lume erau mii de sanctuare cu numele de Biserica Înălţării – de fapt, cea mai renumită se afla la doar cinci kilometri depărtare de Muntele Măslinilor – aşa cum erau multe biserici Sfântul Patrick, Sfântul Augustin şi Sfântul Mihail. Dar exista o singură Biserică a Înălţării pe muntele Kefas, în Israel. Era riscant, însă prea multe lucruri arătau în această direcţie. Fratele Joseph spusese: „Înainte de a muri, Petru a plecat într-un pelerinaj... Unii cercetători speculează că s-a întors în Ţara Sfântă ca să aducă un omagiu Domnului, dar câţiva oameni de elită consideră că Petru a avut o premoniţie a ceea ce avea să se întâmple, inclusiv a morţii sale, şi că a dus ceva înapoi pe pământul Dumnezeului său..." Petru nu avea nimic de valoare, căci renunţase la posesiunile sale. Singurul lucru pe care îl preţuia era cuvântul Mântuitorului, şi *asta* jurase să apere chiar cu preţul vieţii lui. Singura legătură fizică adevărată erau cheile, pe care avea să le ocrotească de împăratul Nero, care voia să distrugă tot ce avea de-a face cu creştinii pe care-i ura. Şi, astfel, Michael raţionă că Petru, al cărui nume provine din cuvântul grecesc *petros*, sau piatră, fusese în pelerinaj la adevăratul munte unde Isus se înălţase la cer, un munte denumit Petros sau, în aramaică, Kefas. Vaticanul, expunând cheile Sfântului Petru, confirma lumii întregi autenticitatea lor. Prin urmare, adevăratele chei puteau fi păstrate acolo unde intenţionase Petru, fără teama că vor fi furate. Căci cine s-ar fi dus să caute cheile lui Hristos într-o regiune necreştină a lumii, când cheile erau deja la vedere?

Michael nu pierduse timpul, şi îşi luase un bilet de avion de la Roma la Tel Aviv. Intră în oraş, îşi făcu provizii, merse cu o maşină până la poalele dealurilor de lângă Ierusalim şi-şi începu călătoria. În timp ce urca pe muntele Kefas, gândurile i se îndreptară spre Mary. În curând vor fi din nou împreună,

călătoria lui se va încheia, şi măcar de data asta se va putea spune că şi-a folosit talentul înnăscut ca să facă bine.

Când ajunse în vârful ultimului deal, o zări: o biserică străveche de piatră. Pe un indicator simplu de lemn erau înscrise slujbele de duminică. Un imens cimitir se întindea până la linia orizontului. Nu se zărea nici un suflet. Nici un oraş sau vreo altă urmă de civilizaţie. Biserica Înălţării era o relicvă dintr-o epocă de mult apusă. Era limpede că, în această parte a lumii locuită mai mult de evrei, rareori venea cineva la slujbă.

Biserica era scăldată în strălucirea portocalie a apusului când deschise uşa. Interiorul era spartan, construit din cherestea şi piatră. Nici o fereastră, doar nişte fante în pereţii groşi de piatră. Razele soarelui care începeau să pălească luminau un crucifix de deasupra altarului. În sanctuar timpul nu se făcea simţit în nici un fel. Lui Michael i se părea că totul se petrecea cu milenii în urmă. Masa din mijlocul altarului, făcută din lemn şi piatră, decolorate de trecerea vremii, era acoperită cu o pânză albă, împodobită cu simbolul papal al celor două chei încrucişate. Două carafe, una plină cu vin, cealaltă cu apă, erau puse lângă un vas de cositor. De fiecare parte a mesei erau două lumânări, a căror flăcăruie se răsfrângea pe un pocal vechi. Lui Michael nu-i scăpă din vedere faptul că cineva avea grijă de lumânări.

Înconjură altarul, pipăind pereţii, jilţul preotului, micul tabernacol care se afla într-o parte. Îşi adusese ustensilele, dar se îndoia că va avea nevoie de ele în seara asta. Nu se afla într-un muzeu bine păzit, ci într-o simplă biserică învechită, al cărei rol nu era să ţină oamenii afară, ci să-i atragă înăuntru. Era un loc în care nimeni nu se gândea la fapte rele, decât în predici sau atunci când preotul acorda iertarea.

Michael se strecură sub masa altarului şi se întinse pe spate. Partea de dedesubt a tăbliei era subţire şi solidă; nu era destul loc pentru ceea ce căuta el. Se rostogoli. Podeaua altarului era înălţată cam cu cincisprezece centimetri faţă de restul

bisericii şi era făcută dintr-un lemn de fag fără vârstă. Michael ciocăni scândurile, cercetând cu atenţie zona de aproximativ un metru pătrat. Exact sub altar, podeaua suna a gol. Ca un artist, îşi scoase cuţitul, îl vârî şi ridică scândura.

Cincisprezece centimetri mai jos nu era nimic, doar podeaua de pământ. Scoase cele două scânduri de alături: din nou, numai pământ. Michael puse cuţitul în teacă şi se ridică. Se aşeză în prima stranăşi stătu să se gândească. În Biserica Catolică era o practică comună să se pună moaşte sfinte în altarul bisericilor, impregnându-le astfel pe toate cu sentimentul prezenţei lui Dumnezeu. De fapt, la Vatican exista o încăpere macabră, denumită Biblioteca Relicvelor, plină doar cu oase de sfinţi şi artefacte străvechi. Slujba bibliotecarului era să pună asemenea moaşte în cutiuţe şi în plicuri şi să le trimită bisericilor din lumea întreagă, spre a fi păstrate în altarul acestora. Michael rămase uitându-se la altarul simplu dinaintea sa. Cu siguranţă, biserica asta nu făcea excepţie de la regulă.

Se întoarse la altar, scoase cuţitul şi se târî din nou sub masă. Examină pământul bătătorit, îl lovi uşor, îl scurmă cu degetele, însă nimic nu părea ieşit din comun. Apoi, apucând cuţitul, îl ridică şi, cu o singură mişcare rapidă, îl înfipse în pământ.

Simţi o durere în braţ când cuţitul se opri brusc. Lama de cincisprezece centimetri străpunse pământul... dar numai până la doisprezece centimetri. Scoase cuţitul şi-l înfipse iar, treizeci de centimetri mai la stânga. Din nou, lama intră numai până la doisprezece centimetri. Îl înfipse a treia oară, şaizeci de centimetri la dreapta: din nou plăselele se opriră la doi centimetri şi jumătate de sol.

Michael se apucă să sape cu frenezie. Pământul era tare, îndesat, ca şi cum n-ar fi fost clintit din loc de secole. Braţele începură să-i obosească; săpa cu lama cuţitului, afânând pământul şi scoţându-l apoi afară cu mâinile. Din două în două minute se oprea şi se uita afară. Singurătatea îl apăsa, era

mai mult decât o simplă tăcere. Nici măcar el nu părea să facă zgomot. Asta până când dădu de metal. Fu un zgomot distinct, cuţitul scrâşnind când alunecă pe suprafaţa nevăzută. Începu să scoată şi mai repede pământul, moviliţa de lângă el crescând cu fiecare clipă.

Încet-încet, obstacolul ieşea la iveală. Dădu la o parte şi ultimii bulgări de pământ. Era metal, mâncat de rugină şi foarte vechi. Suprafaţa lucrată cu ciocanul era mată şi zgâriată. Şi suna a gol. Bătăile inimii i se acceleraseră. Avusese dreptate: înăuntru se găsea ceva de valoare.

Găsi marginea a ceea ce era în mod limpede o cutie de metal, cu suprafaţa cam de un metru pătrat. Şi nu era nici o încuietoare, nici un mâner, nici un mod de a o deschide.

Michael luă din sac o lampă portabilă cu oxiacetilenă şi o aprinse; flacăra albastră arunca umbre pe pereţi. Reglă flacăra până când deveni aproape invizibilă şi o îndreptă spre marginea cutiei, partea cea mai subţire, flacăra cu o temperatură de şase sute cincizeci de grade desfăcând repede îmbinarea. Opri flacăra chiar înainte să ajungă în punctul din care plecase, scoase o rangă mică din sac şi o vârî înăuntru. Capacul scârţâi când îl ridică. Aruncând o privire în interior, desluşi cu greu o altă cutie, cam la un metru mai jos. Sări jos, se ghemui şi descoperi că era vorba despre un cufăr mic de metal. Îl scoase din gaură şi ieşi şi el. Cufărul nu avea nici o încuietoare, doar un simplu zăvor, pe care-l trase.

Băgă mâna şi trase afară o cutiuţă de lemn. Era de mărimea unui pachet de ţigări, iar pe capac avea sculptate nişte porţi străvechi, bogat ornamentate. Michael puse cutia pe altar şi o deschise. Înăuntru era o cârpă veche, albă, zdrenţuită şi uzată. Michael o scoase şi o puse pe masă cu respect, aşa cum făcuse de atâtea ori în trecut. Când era vorba de diamante sau de opere de artă, era întotdeauna o experienţă spirituală, însă de data asta era altceva. Nu o experienţă sacră, nu un eveniment divin sau binecuvântat, ci o realizare incomparabilă cu orice altă victorie din viaţa sa. Ceea ce se afla în

această cârpă – o știa în adâncul sufletului – avea să însemne întoarcerea la viață a soției lui.

Desfăcu ușor cârpa, și din ea apărură două chei simple, care-și pierduseră strălucirea. Niște copii aproape identice ale celor care le țineau locul la Vatican. Și acestea erau ceva mai mari decât cheile din prezent, fiecare groasă și lungă de aproape zece centimetri. Una părea să fie de argint, iar cealaltă de aur. Când Michael le rostogoli în palmă, greutatea lor îi dezvălui adevărul: nu erau făcute din metale prețioase, cel mai probabil erau din alamă și din fier. Acestea erau obiectele pe care le căuta. Înfășură cheile la loc în cârpă și le puse în cutia lor, pe care o înveli în pulover și o azvârli în sac.

Michael ieși din biserică. Soarele apusese de mult. Nu mai rămăsese decât o strălucire stinsă, pictând cerul de început de vară în purpuriu. În depărtare începea să se răspândească un văl de ceață. Michael o luă pe cărare, simțindu-se în siguranță în întunericul care devenea tot mai compact. Întunericul îi era prieten. Întotdeauna îi plăcuse acoperirea nopții, știind că, deși nu vedea, nici el nu putea fi văzut. Fu cuprins de bucurie; terminase și se întorcea acasă.

– Scuză-mă! strigă o voce.

Michael făcu un efort să zărească ceva prin beznă. Îngrijorat, încetini pasul.

– Pot să te ajut?

Glasul se auzea de undeva din față. Întunericul refuza să divulge chipul străinului. Accentul lui nu era nici evreiesc, nici din Orientul Mijlociu. Era italian.

Michael se opri de tot.

– Arată-te!

– Din păcate, nu am lumină. Poate ai tu.

Michael scoase lanterna și lumină cărarea, plimbând fasciculul înainte și înapoi. Și, cu toate că era o lampă puternică, nu deslușì nimic prin pâcla tot mai deasă.

Simți un fior rece pe șira spinării, și instinctul se manifestă imediat; întinse mâna în care ținea lanterna cât putu de

mult. Era o capcană – lumina era centrul unei ţinte, iar el, era ţinta. Strânse din ochi ca să vadă mai bine şi...

PAF. Lanterna îi zbură din mână, spulberată.

Michael o luă la fugă pe câmpul deschis. Întunericul şi ceaţa se contopiseră; habar n-avea încotro se îndrepta; ştia doar că se îndepărta de bubuitura împuşcăturii. Michael parcă zbura, dar urmăritorul său continua să se apropie.

Toate pregătirile pentru furtul de la Vatican fuseseră o pierdere de timp. Planificase acea operaţiune abilă şi o executase perfect, ceea ce nu făcuse decât să-i flateze orgoliul. Se făli se cu experienţa lui, iar asta-l orbise: treaba din seara aceasta fusese un furt de amator, iar el făcuse o greşeală de amator.

Inima îi bătea puternic în timp ce fugea de ameninţarea nevăzută. Deşi îşi pierduse credinţa în Dumnezeu, îi trecu prin minte că acum ar fi un moment prielnic să şi-o regăsească, să îngenuncheze şi să se roage. Era însă sigur de un lucru: în clipa asta nu se număra printre preferaţii lui Dumnezeu. Apoi îl văzu. În faţă, prin ceaţă, pietre de mormânt... cimitirul.

Michael acceleră, forţându-se, gâfâind – mai avea numai zece metri. Dacă reuşea să ajungă în cimitir, mai avea o şansă. Era atât de aproape de reuşită, atât de aproape de a-şi duce prada la destinaţie, atât de aproape de a o salva pe Mary. Prea aproape ca să dea greş.

Ajunse în cimitir, ocolind străvechile pietre de mormânt, sărind peste lespezi. Deşi văzul îi era afectat de noapte şi de vremea proastă, ceea ce zărea – tot ceea ce zărea – erau pietre de mormânt, cu miile, întinzându-se în toate direcţiile. Se afundă şi mai mult în cimitir. Ceaţa atârna deasupra pământului ca un linţoliu, formând un strat gros ca laptele, care-i ajungea până la genunchi. Se deplasa cu viteză maximă, ignorând obstacolele ascunse în pâclă. Apoi se împiedică de o piatră de mormânt răsturnată. Se rostogoli cu capul înainte, lovindu-se de o alta. Ameţit, încercă să se scuture şi să scape de durere.

Urmăritorul lui era aici. Păşea cu grijă, egal, cu mersul unui vânător care se apropia fără şovăire de animalul hăituit. Michael nu-şi dădea seama unde se afla exact; după cum sunau paşii lui, părea că este pretutindeni. Ceaţa nu-l lăsa să vadă, iar picăturile de apă din ea dispersau sunetele în toate direcţiile, amplificând zgomotele de la distanţă.

Michael era urmărit.

Avea două opţiuni: să fugă sau să se ascundă. Risca să se dea de gol dacă o lua la fugă, dar era la fel de periculos şi să se ascundă, lipsit de apărare. Niciodată nu purta armă. Armele contraveneau principiilor lui. Se considerase întotdeauna un hoţ gentleman. Nu furase niciodată de la cineva care nu şi-ar fi permis să fie jefuit sau care nu era asigurat. Majoritatea „loviturilor" sale fuseseră date în muzee şi galerii, instituţii cu asigurări serioase. Nu se ocupa cu omorurile. Acum trebuia să dea viaţă – lui Mary –, însă, dacă trebuia să aleagă între supravieţuirea străinului şi a lui, Michael era pregătit să ucidă.

– Te voi găsi!

Vocea părea să fie pretutindeni.

Michael se lipi de sol, ascunzându-se la baza pietrei de mormânt a lui Ishmael Hadacas. Născut în 1896, mort în 1967. Scria că murise în războiul de eliberare a Israelului, un creştin copt care-şi dăduse viaţa pentru pământul evreilor. „Trebuie să fi fost un om curajos", îşi spuse Michael; şi-ar fi dorit ca Ishmael să fie lângă el în momentul ăsta. I-ar fi prins bine un aliat.

– Nu ştii ce-ai să semeni dacă o ţii tot aşa, se auzi din nou glasul italianului.

Indiferent cine era bărbatul acela, era speriat, Michael simţi acest lucru. Poate un paznic care adormise în timpul serviciului sau un ofiţer de poliţie care devenise prea încrezător după atâţia ani de plictiseală.

Michael rămase tăcut, privind în jur. Nu îndrăznea să se mişte.

– Te rog, de dragul creştinătăţii, de dragul tuturor oamenilor. Vocea era acum o şoaptă, plină de disperare. Dacă nu te dai bătut, nu voi avea de ales, va trebui să te omor.

Michael ştia că spusele celuilalt erau adevărate. Încet, fără zgomot, începu să se târască. Se căznea să vadă ceva. Spera că, furişându-se, se îndepărtează de acea voce. După estimarea lui, se târa spre sud, spre cărarea care ducea în sat. Se uită la ceas: trecuseră zece minute de când îl auzise ultima oară. Poate că urmăritorul său renunţase, plecase, acceptându-şi eşecul. Dar era o speranţă falsă. Bărbatul era încă pe acolo. Devenise un joc al aşteptării. Răbdarea va aduce victoria.

Apoi îi veni o idee. Îşi scoase haina neagră şi o puse în jurul unei pietre prăbuşite într-o parte. Se târî douăzeci de metri mai încolo şi se sprijini cu spatele de o altă lespede de mormânt.

Adună câteva pietre şi le puse în faţa lui. Abia putea distinge piatra acoperită de haină din depărtare. Spera că arată convingător, dând impresia unui om aşezat pe pământ. Ascultă. Nimic. Privi în jur: celălalt era încă acolo, iar el avea să afle imediat unde anume.

Azvârli uşor una dintre pietre în lespedea îmbrăcată cu haina lui. Urmă o tăcere. Luă o altă piatră şi o lansă. Imediat ce aceasta atinse ţinta, răsună o împuşcătură. Haina lui Michael se prăbuşi împreună cu piatra de mormânt.

Michael îşi simţi inima bătându-i în gât; împuşcătura venise de la doar câţiva metri. Îşi ţinu răsuflarea. Acum îşi desluşi urmăritorul. Avea mai bine de un metru optzeci înălţime. Capul i se clătina dintr-o parte în alta în timp ce alerga spre rămăşiţele ţintei pe care o doborâse. Felul în care se mişca, postura lui îl înspăimântară pe Michael. Era un vânător care n-ar fi renunţat niciodată la hăituire. Teama îi întări hotărârea. Avea de-a face cu un profesionist. Omul era soldat.

Michael luă o altă piatră. Cu toată puterea, o azvârli ca la un meci de fotbal. Piatra zbură la cel puţin şaptezeci şi cinci

de metri, după care lovi o altă lespede. Şi într-o fracţiune de secundă răsună o altă împuşcătură. O a doua piatră de mormânt se făcu bucăţi. Bubuitura avu ecou pe o distanţă de câţiva kilometri. Dar, spre surprinderea lui Michael, se produse mai departe decât cealaltă. Neauzit, bărbatul se *îndepărtase* de Michael.

Michael se ridică şi începu să fugă prin ceaţa tot mai deasă. În urma lui explodară mai multe împuşcături. Continuară, la intervale egale, metodic, însă de fiecare dată de la o distanţă din ce în ce mai mare. Michael nu privi înapoi şi nu se opri din goană.

Capitolul 13

Marele conac bavarez se înalţa la capătul aleii lungi de un kilometru şi jumătate. Construit din piatră, avea o vechime de aproape două sute de ani, fiind clădit pentru cine ştie ce membru al familiei regale germane, mort şi îngropat de mult. La o sută treizeci de kilometri de Berlin, pe o parcelă de patru mii de hectare, casa cea mare avea, din câte se zvonea, peste o sută de încăperi, dar personalul nu reuşise niciodată să descopere mai mult de optzeci şi patru. Numeroasele maşini elegante din garaje nu erau prea des folosite. Mecanicul era singurul care le conducea, le punea la punct şi făcea plinul de benzină şi de ulei pentru cazul în care proprietarul lor s-ar fi hotărât să-şi ia permis de conducere.

Auzeai adesea povestindu-se despre faptele sălbatice ale actualului locatar, înfăptuite în spatele marelui zid care înconjura întreaga proprietate. Din punctul de vedere al securităţii, aceasta rivaliza cu orice ambasadă SUA. Numai personalul de întreţinere număra douăzeci de membri; salariul, de două mii de euro pe săptămână, era menit nu numai să-i răsplătească pentru aptitudinile lor speciale, ci şi să-i facă să-şi ţină gura. Fiecare avea o îndatorire specifică: grădinărit, îngrijirea peluzei, zidărie – dar acestea erau lucruri învăţate de curând. Toţi

fuseseră mult timp în armată. În linii mari, le plăcea slujba pe care o aveau, munca era uşoară, leafa excelentă, şi niciodată nu trebuiseră să facă apel la talentul lor în mânuirea armelor. Cu toate acestea, nu înţelegeau cu nici un chip de ce un om de afaceri avea nevoie de o armată personală.

Holul de la intrare era spectaculos, înalt de trei etaje; ferestrele cu ochiuri mici de geam fixate în reţele de plumb erau astfel poziţionate încât să capteze lumina pe întreaga durată a zilei. Interiorul era grandios, în nuanţe bogate, închise, pereţii îmbrăcaţi în mahon întunecat, draperiile cafenii şi verzi. Mobilierul era un amestec de piese din diferite epoci şi de tapiserii mai vechi decât pietrele de temelie ale casei. Bogăţiile afişate erau inimaginabile. Şi un lucru era limpede: nu exista nici o stăpână a casei. Era locuinţa unui gentleman. Fără imprimeuri florale diafane, deschise la culoare, în camera de zi, fără nuanţe vesele de galben în salon. Totul era masculin, inclusiv personalul din casă.

Majordomul era un bătrânel amabil cu ochii adânciţi în orbite, cu chipul ridat, purtând amprenta timpului. Charles se ocupa de casă; cuvântul său era lege. Majordomul îşi cunoştea stăpânul mai bine ca oricine: nevoile şi dorinţele sale, călătoriile şi gusturile sale. Şi, deşi stăpânul era calm şi rezervat, Charles ştia şi că, dacă-l supărai, nu te mai întorceai niciodată. Nimeni nu avea să-l împiedice pe Charles să-i facă pe plac proprietarului acestei case uriaşe; aşa fusese învăţat, aşa era învăţat orice majordom bun, şi n-avea să dea greş.

Charles îi ură bun venit lui Michael. Îl conduse în tăcere în bibliotecă. Îşi făcu datoria de majordom, oferindu-se să ia haina şi rucsacul lui Michael, dar acesta refuză, ţinând strâns sacul de piele de pe umăr. N-avea de gând să-i dea drumul până când afacerea nu era încheiată. Charles îi turnă ceva de băut, apoi se scuză, spunându-i lui Michael să se facă comod.

Biblioteca enormă era plină de cărţi, mii de titluri. Michael considerase întotdeauna cărţile unui om ca o reprezentare a

minţii şi a sufletului acestuia. Or, omul ăsta avea de toate. Michael trecu de şemineul de dimensiunile unui automobil, de fotoliile de piele şi se opri în dreptul unei scări rezemate de rafturi. Aceasta atingea tavanul, aflat la o înălţime de şase metri, şi culisa pe propria şină. Michael şi-ar fi putut petrece întreaga viaţă aici, şi fără să ajungă la al doilea etaj de volume. Scoase din raft o carte veche de geologie, legată în piele, şi se duse la fereastră ca să aibă lumină mai bună. Tocmai dădea să o răsfoiască puţin, când se deschiseră uşile.

În prag stătea Finster, îmbrăcat într-un costum sport din tweed, cu un zâmbet pe faţă.

– Una dintre preferatele mele. Ochii îi scânteiară când se apropie de Michael. Scrisă în 1912 de Alfred Wegener. Unul dintre primii care au prezentat teoria tectonică. Ţii în mână unul dintre cele doar trei exemplare păstrate.

– Îmi pare rău.

Michael strânse cartea în mână, neştiind prea bine ce să facă în continuare, asemenea unui copil prins cu mâna în borcanul cu bomboane.

– N-ai de ce. Îmi eşti oaspete, prezenţa ta mă onorează. Cât timp eşti aici, te poţi servi cu orice doreşti. Te rog, păstreaz-o, este o carte excelentă.

– Nu, e în regulă.

– Te rog, o carte, odată citită, nu mai este decât un trofeu. Nu mai am ce face cu ea.

– Mulţumesc, dar nu se poate.

– Dacă te răzgândeşti... Finster cedă. Haide să-ţi arăt casa!

– Nu pot să rămân...

– Mai vrei ceva de băut?

Când spuse asta, Charles apăru cu o tavă de argint, pe care se aflau două pahare de şampanie. Finster îi dădu lui Michael unul din pahare şi-l ridică pe al său.

– În sănătatea soţiei tale.

– Mulţumesc, spuse Michael şi ciocni cu el.

– Pot să te conving să rămâi la cină?

– Chiar nu pot sta.

– Măcar ai să fumezi o ţigară cu mine, nu-i aşa?

Scoase două ţigări şi îi oferi una.

Michael ridică mâna în semn de refuz.

Finster zâmbi.

– Am prea multe vicii: băutura, ţigările, femeile. Din păcate – cum e zicala aia? Ochii văd, inima cere...

– Îmi pare rău, domnule Finster...

– August, insistă Finster.

– August. Sunt sigur că înţelegi, tot ce-mi doresc e să mă întorc la soţia mea.

– Desigur. Dar spune-mi, ce s-a întâmplat la Roma? N-am mai auzit veşti de la tine de când ai plecat din Italia şi ai fost foarte enigmatic când am vorbit ultima oară.

– Roma, Vaticanul... era o momeală. În vocea lui Michael se ghicea oboseala. Cheile erau undeva în împrejurimile Ierusalimului.

– Ierusalimului? Interesul lui Finster spori. Unde în Ierusalim?

– Într-o bisericuţă dintr-un colţ pierdut de lume.

– Curios. Paznici?

– Unul.

Finster cântări câteva clipe toate aceste informaţii.

– Şi? L-ai expediat pe lumea cealaltă?

– El a fost cel care a încercat să mă „expedieze" pe mine.

– Ce-ai făcut?

– Am fugit.

Finster surâse şi dădu aprobator din cap.

– Mi l-ai putea descrie pe paznicul ăsta?

– Era întuneric, răspunse Michael, nesimţindu-se prea în largul său. De ce mă-ntrebi?

Finster părea cufundat în gânduri. Se întoarse şi deschise uşile dinspre hol.

– Haide să vorbim pe drum, bine?

Michael puse cartea pe masă și-l urmă.

Străbătură împreună casa, trecând prin săli de biliard și de jocuri, prin săli de bal și prin saloane. Finster își aprinse țigara, trase cu lăcomie un fum și îl dădu afară încet, acesta înălțându-se într-un nor dens, cenușiu, deasupra capetelor lor.

– Plăcerile simple ale vieții. Savura momentul. Am citit odată un studiu care spunea că tolerarea unui viciu poate fi sănătoasă. La urma urmelor, ce este viciul dacă nu ceva ce găsim a fi plăcut, irezistibil? Ai vreun viciu, Michael?

– Nu mai am.

– Bineînțeles. Finster dădu din cap înțelegător, coada lui albă lovindu-i-se de umeri când făcu asta. Ai fost readus pe calea cea dreaptă. Eu, pe de altă parte... hai să spunem doar că încă nu am întâlnit persoana care să mă poată convinge să mă schimb. N-aș putea trăi fără – ridică țigara și paharul – *slăbiciunile* mele.

– Nu știi până nu încerci, replică Michael.

– A, dar din ce motiv? Mi-am câștigat dreptul, am puterea de a înceta sau de a continua, și asta e important. Puterea.

– Evident, n-ai fost niciodată căsătorit.

Finster râse din toată inima, bătându-l pe Michael pe umăr.

– Vino! Vreau să-ți arăt ceva!

Se opriră în fața unei uși masive din lemn de culoare maronie, veche de când lumea. Părea ciudat de nelalocul ei în casa asta elegantă. Finster o deschise. Balamalele scârțâiră în semn de protest. În fața lor se întindea un șir lung de trepte. Un miros de mucegai urca până la ei. Michael nu putea să-l identifice exact, însă îi trezea amintiri urâte din închisoare. Scările descriau o spirală în jos, în întuneric, ca într-un film cu Boris Karloff[1].

[1]Actor american de origine britanică (1887–1969), remarcat pentru interpretările date monștrilor și altor personaje malefice din mai multe filme de groază, printre care *Frankenstein* (1931) și *Mumia* (1932). (n.tr.)

– E un pic dramatic.

– Mă hrănesc cu drame, răspunse Finster pe un ton vesel, în timp ce-l conducea în jos.

Bezna îi înghiţi numaidecât. Michael iubea întunericul, care fusese întotdeauna prietenul lui. Dar nu şi întunericul ăsta. Simţi din nou izul de mucegai, duhoarea acră a celulelor de închisoare, de detenţie singuratică, de zonă pentru condamnaţii la moarte. Mirosea a deznădejde. Paşii lor răsunau între pereţii de piatră. Michael îl urma îndeaproape pe Finster, care era ciudat de tăcut, nedându-i nici un fel de detalii sau de îndrumări.

Coborâră cel puţin două minute, pe scări ce treceau prin caverne; Michael nu zări nici o clipă vreo geană de lumină. Umezeala din aer era tot mai puternică; era rece, nefirească. Lui Michael îi trecu prin minte că Finster l-ar putea omorî acum, fără ca el să poată opune rezistenţă. Ăsta era unul dintre motivele pentru care nu lucra pentru altcineva: nu-l cunoşti niciodată cu adevărat pe cel care te-a angajat, şi nu-i ştii motivele. Iar crima era doar la un pas de furtul calificat.

Luminile se aprinseră cu o strălucire bruscă. Pe Michael începură să-l doară ochii, puncte albe jucându-i pe retină. Din instinct, îşi puse mâna streaşină la ochi. După câteva secunde îşi recăpătă vederea şi se uită în jur. În acea clipă îşi dori să fie din nou întuneric, căci, deşi plimbarea pe orbecăite îl speriase, fusese doar din cauza imaginaţiei lui care-o luase razna. Ceea ce vedea acum era însă real.

În faţa lui se afla o colecţie de artefacte, unele antice, altele vechi, dar mult mai recente. Vase de piatră, armuri medievale, sculpturi africane în lemn, pictograme orientale. Fiecare extrem de diferit de celelalte, cu excepţia unui lucru: toate erau de natură religioasă. Era o galerie a religiilor, a fricii şi a ororilor. Stive întregi de tablouri erau rezemate unele de altele. Feţele personajelor păreau să strige, implorând îndurare, ca şi cum ar fi fost ţinute prizoniere în pânze.

– Cum ţi se pare? întrebă Finster cu mândrie.

– Unică, fu tot ce putu spune Michael, care făcea tot posibilul să-şi ascundă teama.

– Majordomul meu, Charles, o numeşte „temniţa".

– Într-adevăr, se potriveşte.

Michael spera că umorul îi va masca panica; strângea în mod inconştient cutia prin sacul de piele. Nu înţelegea de ce, dar cutia părea să fie singurul lucru care-i dădea curaj în timp ce contempla caverna înfiorătoare dinaintea sa.

– Mulţumesc. Finster îi arătă un culoar printre operele de artă. Pe aici!

Sala – întregul spaţiu – părea desprinsă din Evul Mediu Întunecat. Era enormă, de asta Michael era sigur, căci lumina se pierdea în beznă înainte de a scoate la iveală peretele din partea opusă. Casa era veche de secole, însă locul ăsta... locul ăsta era acolo de mult mai mult timp. Era o altă lume, îngropată adânc sub cea de la suprafaţă. Finster o revendicase ca fiind a lui, umplând-o cu o colecţie macabră care n-ar fi putut fi niciodată scoasă la licitaţie.

Era oare doar colecţia stranie a unui excentric sau mai era ceva, ceva şi mai rău? În timp ce trecea pe lângă piesele expuse, Michael se gândi că poate trăgea concluzii pripite. Poate că era doar un depozit de obiecte de artă ciudate. Lucruri pe care Finster nu le considera demne să fie etalate în casa lui. Poate era ca podul bunicii: plin de lucruri uimitoare şi înfricoşătoare, adunate în călătorii, lucruri care păreau înspăimântătoare la prima vedere, dar care de fapt aveau un înţeles mult mai inocent. Ca o păpuşă veche de porţelan cu un ochi lipsă sau vechiul cufăr prăfuit plin cu rochii mâncate de molii.

Ajunseră la o uşă uriaşă de lemn, fixată în piatră. Încuietoarea străveche era mai neagră ca noaptea. Finster scoase un set de chei din buzunar, descuie uşa şi o deschise.

Încăperea era mică, avea cam trei metri pe trei; aici nu se găsea nici o operă de artă. În pereţii rezistenţi de piatră erau cioplite poliţe, la o distanţă de un metru şi jumătate de sol.

Camera era practic goală, cu excepţia unui piedestal de mahon amplasat exact în centru.

– Ultimele mele achiziţii ajung aici, ca să mă bucur de ele în linişte. Finster îşi folosi ţigara ca să aprindă o lumânare de pe o poliţă şi zâmbi. Creează ambianţă, nu-i aşa?

Michael îl urmări pe Finster care continuă să aprindă mici lumânări de jur împrejurul camerei. Încăperea asta i se părea mai liniştitoare, fără sculpturi sau statui stranii care să se holbeze la el, fără ochi plini de suferinţă care să-l privească din întuneric. Pereţii erau acum scăldaţi în lumina lumânărilor; era un loc aproape paşnic după colecţia macabră pe lângă care tocmai trecuseră. Michael nu spuse nimic, doar scoase din rucsac cutia sculptată.

– Minunat.

Finster rămase cu ochii aţintiţi asupra trofeului.

Michael îi întinse cutia.

Dar Finster se trase înapoi, ridicând mâna în semn de protest.

– Tu eşti cel care trebuie să aibă onoarea de a le pune pe piedestal.

Michael încuviinţă, deşi un pic nedumerit. Deschise cutia, dezveli cele două chei şi făcu din nou un pas spre Finster, ca acesta să le cerceteze. Finster aruncă o privire cheilor, însă se trase iar înapoi.

– E ceva în neregulă? întrebă Michael.

– Îţi taie răsuflarea. Frumuseţea lor mă impresionează şi mă... sperie.

Finster se rezemă de tocul uşii. Michael scoase din cutie cheia de argint şi i-o întinse gazdei sale. Dar germanul ridică din nou mâna.

– Nu, nu.

Finster tremura. Lui Michael îi amintea de o casnică, mamă a trei copii, care câştigase o maşină la emisiunea „Preţul corect". Asemenea ei, Finster părea să fie apăsat

de faptul că avusese noroc şi că acum ceea ce-şi dorise îi aparţinea.

Michael zâmbi.

– Nu muşcă.

– Nu se ştie niciodată, glumi Finster. Prefer să-mi examinez obiectele când sunt de unul singur. Să o fac în linişte. Când obţin ceva ce mi-am dorit atâta timp sunt uneori – făcu o pauză – copleşit de emoţie.

Michael se întoarse din nou spre piedestal, sperând, în pofida a tot ce se întâmpla, că Finster nu-i văzuse faţa. Căci brusc Michael se trezi mai speriat decât atunci când intrase în încăperea exterioară. Finster îl angajase să fure cheile astea, şi acum îi era mai mult decât frică de ele; era limpede că îl îngrozeau. Refuza să se atingă de ele, de parcă ar fi putut lua ciumă. Mintea lui Michael fu năpădită de suspiciuni; acum, că-şi încheiase misiunea, se afla oare într-o primejdie mai mare decât îşi închipuise înainte? Oare cheile astea ascundeau ceva de care el nu-şi dădea seama? Şi dacă unul dintre cei mai puternici oameni din lume era atât de înspăimântat de ele, de ce el nu se temea? Michael îşi dorea să iasă, să fie din nou afară, înapoi la lumina zilei, acasă cu Mary. Oriunde, dar nu aici.

Puse amândouă cheile pe perniţa de catifea de pe piedestal, aşezând cutia lângă ele. În timp ce se dădea înapoi, uitându-se la chei aici, în încăperea asta, simţi în adâncul sufletului că era o greşeală, că încălcase ceva aflat dincolo de lege.

– Banii au fost deja viraţi, împreună cu un bonus de două sute cincizeci de mii de dolari de care să vă bucuraţi tu şi soţia ta când o să se simtă mai bine, spuse Finster, aducându-l pe Michael înapoi la realitate.

Michael se întoarse şi rămase faţă în faţă cu angajatorul său. Deşi toată treaba începuse să pară în neregulă, Michael îşi reaminti că furtul îi dădea posibilitatea de a-i asigura lui Mary tratamentul de care avea absolută nevoie, tratamentul

care-i va salva viaţa. Şi, aşa cum ne găsim scuze faţă de noi înşine pentru încă un pahar de băutură, încă o prăjitură, convingându-ne singuri că n-o să ne facă nici un rău, îşi despovără mintea şi conştiinţa şi-i strânse mâna lui Finster.

– Mulţumesc, zise, când Finster îi întinse confirmarea transferului bancar.

– *Eu* îţi mulţumesc. Îi urez însănătoşire grabnică soţiei tale, ca să vă puteţi vedea împreună de viaţă.

Finster îl conduse afară din încăpere şi, când era pe punctul de a închide uşa, aruncă o privire înăuntru, spre noul său trofeu. Pe buzele subţiri i se ivi un zâmbet. Nu era un zâmbet fericit sau unul de bucurie, ci un zâmbet de triumf, zâmbetul unui general care tocmai cucerise dealul, stârpindu-şi duşmanul. Zâmbetul unui împărat obosit de atâta luptă, care, în pragul înfrângerii, tocmai a obţinut singura armă care nu numai că-l va salva, ci va schimba şi mersul războiului.

Capitolul 14

Lumina dimineţii umplea camera. Fusese o noapte grea; toate fuseseră aşa de când începuse tratamentul, dar noaptea trecută fusese deosebit de dificilă. Vărsăturile şi diareea o răvăşiseră, secătuindu-o de energie. Durerea părea să iradieze chiar din măduva oaselor. Era epuizată, stoarsă de orice strop de voinţă care-i mai rămăsese.

Când razele soarelui îi atinseră pleoapele, Mary se trezi. Alinarea adusă de somn va dispărea iar, cât va fi ziua de lungă. Se întoarse pe partea cealaltă şi îi sări inima din piept – se simţi inundată de bucurie când dădu cu ochii de el. Pentru prima dată de când i se pusese diagnosticul, cu aproape trei săptămâni în urmă, se simţea reîntinerită. Acum, că se întorsese, avea să învingă monstrul ăsta care se pusese cu ea şi să-l trimită înapoi în locul oribil din care venise.

– Bună dimineaţa, şopti ea.

Michael aranja florile. Îi făcuse curat prin cameră şi împrospătase totul. Neorânduiala şi confuzia fuseseră alungate din viaţa ei. Perdelele erau trase în lături pentru prima dată după câteva zile, iar Mary rămase privind lung la cerul albastru, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

– 'Neaţa, îi răspunse el şi se aplecă s-o sărute cu pasiune.

Mary se mustră singură. Coşmarurile ei despre primejdii şi moarte nu fuseseră decât griji fără rost; Michael se întorsese la ea, aşa cum promisese.

– Mi-a fost dor de tine, murmură, ridicându-se în capul oaselor şi sprijinindu-se de perne.

– Mi-a lipsit zâmbetul tău. Cum te simţi?

– Mult mai bine.

– Mă bucur.

Michael ştia că-l mintea, dar n-avea de gând să i-o reproşeze, ştia că încearcă să fie tare de dragul lui.

Mary se cuibări în braţele lui. Dintre toate gândurile şi rugăciunile, toate medicamentele şi urările de sănătate, asta era ceea ce-i trebuia cu adevărat. Să fie ţinută în braţe şi să ţină în braţe la rândul ei. Pentru ea nu era important doar să primească dragoste, ci şi s-o dăruiască. Era ca un elixir pentru amândoi. Neliniştea pe care Michael o simţise de când părăsise ţara dispăruse, abandonată undeva prin Germania.

– Mă gândeam c-am putea – se dădu puţin înapoi, privind-o în ochi – să plecăm o săptămână la Cape, să stăm la hotelul Ship's Bell.

– Să facem dragoste printre dune...

– Mmm. Să mâncăm supă portugheză...

– ... homar proaspăt.

Michael făcu o pauză.

– Ţi-au zis cât mai durează?

Abia aştepta s-o smulgă din locul ăsta.

– Încă o săptămână. Mâine au să mai scotocească puţin prin corpul meu.

– Mi-ar plăcea să „scotocesc" şi eu puţin.

– Asta s-ar putea aranja, spuse Mary în timp ce-şi freca nasul de gâtul lui.

Întotdeauna îi îndrăgise mirosul, o liniştea, o făcea să se simtă în siguranţă. Deşi încercase să-şi alunge asta din minte, îşi petrecuse ultimele şapte zile gândindu-se că nu se va mai

întoarce niciodată. Era singurul lucru care o speria cu adevărat: era îngrozită c-o să moară singură.

– Cum a fost călătoria?

– Un pic mai lungă şi mai dificilă decât crezusem.

Michael începu să-i maseze spatele, începând cu umerii şi apoi coborând, cum îi plăcea ei.

– Te-a căutat Paul.

Închise ochii şi-şi puse capul pe umărul lui.

– A spus ce voia?

– Voia să-l suni când te întorci, zicea că aveţi meci sâmbătă.

Era o minciună. Busch o să-l jupoaie de viu. Dar Michael intenţiona să se ocupe de asta mai târziu; după toate întâmplările prin care trecuse în ultimele câteva săptămâni – boala lui Mary, Vaticanul, Israelul, Finster – se simţea în stare să facă faţă la orice. Nu, n-o să-l sune pe Busch deocamdată. Busch putea să mai aştepte.

– Ţi-ai terminat treaba? întrebă Mary.

Michael nu-i mărturisea tot, însă ea ştia că, indiferent ce făcuse, făcuse pentru ea. Nu era momentul potrivit să-l descoasă în legătură cu asta.

– Da. O strânse tare în braţe. N-am să te mai părăsesc.

– Ştiu.

Pentru prima dată după mult timp, amândoi credeau că totul o să fie în sfârşit bine.

Michael intră în apartamentul cufundat în întuneric, aruncând corespondenţa pe o măsuţă. Băgă capul în dormitor şi strigă:

– Hawk?

Verifică robotul telefonic; afişajul roşu îi arătă că avea treisprezece mesaje. Apăsă pe buton.

– Mesajul numărul unu, bâzâi vocea electronică feminină.

– Michael? Eu sunt, sună-mă, se auzi glasul lui Busch din aparat.

Michael apăsă pe buton, trecând la următorul mesaj.

– Sună-mă, Michael!

Din nou Busch. Din nou, Michael apăsă pe buton.

– Michael, ştiu că te-ai întors, nu mă face să vin acolo şi să te...

Apăsă cu furie pe buton, întrerupând mesajul. Opri aparatul.

– Hawk?

Se uită în bucătărie. Poate că doamna McGinty scosese câinele la plimbare. Michael îşi dădu seama că nici CJ nu era pe nicăieri. De fapt nici nu-i plăcea motanul, niciodată nu putuse suferi pisicile, animalele astea imprevizibile, niciodată nu înţelesese atracţia pe care o exercitau. Dar era pisica lui Mary, iar dacă ea iubea bestia asta mică, atunci... el măcar se putea preface c-o iubeşte. Doamna McGinty probabil că-l ţinuse pe CJ în apartamentul ei de când plecase el. Trebuia să-şi aducă aminte să-i ia un cadou ca răsplată pentru osteneala ei.

Luă corespondenţa şi, deschizând-o, intră în biroul lui. Când aprinse lumina, tresări de spaimă.

Pe scaunul lui preferat stătea un bărbat solid, cu părul negru ca smoala şi ochii albaştri, de culoarea ardeziei. Avea faţa şi mâinile ridate, ca un om care umblase destul prin lume. Străinul era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni şi o cămaşă negre; adidaşii negri aveau tălpile tocite, deşi în rest erau surprinzător de curaţi. Era imposibil să-ţi dai seama ce vârstă avea: ar fi putut fi un om de treizeci de ani trecut prin multe sau un tip de cincizeci de ani în plină formă. În poală îl ţinea pe motanul lui Mary. Îl mângâie pe CJ ca şi cum ar fi fost al lui. Hawk era tolănit la picioarele lui şi dormea.

– Domnul St. Pierre?

Avea accent italian.

Michael recunoscu pe loc vocea.

– Ieşi afară! îi ordonă el.

Bărbatul nu se clinti.

Michael luă telefonul.

– Ai treizeci de secunde, zise şi începu să formeze numărul.

– Şi ce-ai să-i spui prietenului tău, poliţistul?

Michael îşi încetini mişcările.

– Că bărbatul pe care l-ai jefuit e în apartamentul tău?

Străinul părea că nici nu respiră.

Michael închise telefonul.

– Doar nu credeai c-o să te las să scapi.

– Cine eşti?

– Mă numesc Simon, răspunse bărbatul.

Tensiunea se simţea în aer, ameninţătoare. Michael îşi auzea inima bubuindu-i în piept; încercă să-şi dea seama ce are de făcut, cum să reacţioneze.

– Aş vrea să-mi dai cheile înapoi, spuse Simon.

Michael ştia că nici o misiune nu se termina vreodată cu adevărat. Spectrul temerii de a nu fi găsit, de a nu fi arestat te urmărea mereu.

– Nu prea ştiu despre ce vorbeşti, încercă el să scape.

– Serios?

– Serios.

Michael străbătu camera, îndreptându-se spre străinul care stătea pe scaun, şi strigă încet:

– Hawk?

În glas i se ghicea frustrarea şi mânia. Hawk se trezi şi-şi văzu stăpânul, aşa că se rostogoli pe spate, ca să fie scărpinat pe burtă.

– Halal câine de pază, şopti Michael spre Hawk, cântărind în tot acest timp firea bărbatului aşezat în faţa lui.

– Să vedem dacă pot să-ţi împrospătez memoria. Nu prea aveai bani, soţia ta era grav bolnavă, aşa că ai început să alergi prin Vatican punând bombe fumigene. Făcu un gest cu mâinile. Ai furat două chei care erau puse în locul celor adevărate,

ai sărit într-un avion care mergea la Ierusalim, ai urcat pe muntele Kefas şi ai furat alte două chei dintr-o biserică. Făcu o pauză, ca să îşi sublinieze spusele. Gloanţele mele au trecut pe la câţiva centimetri de capul tău, adăugă el.

– Spui numai tâmpenii.

Fără să-şi ia ochii de la el, Simon scoase un pistol din haină şi îl puse pe picior. Îl înclină uşor, până când lipi gura ţevii de capul pisicii adormite. Ochii lui nu trădau nimic.

– Cred că este animalul soţiei tale.

Michael era mai mult decât furios: tipul ăsta îl ameninţa făţiş, iar el nu putea face nimic.

– Spune-mi unde sunt cheile.

Simon se uită la pisică, la Hawk şi apoi din nou la Michael.

– Voi trei puteţi trăi dacă... Lăsă ultimatumul în aer. Poate o să-i fac o vizită lui Mary; ar fi păcat – cu toate eforturile astea, ea să moară din cauza lipsei tale de tact.

Îndeletnicirile lui Michael nu o puseseră niciodată în pericol pe Mary; n-ar fi permis niciodată aşa ceva.

– Nu mai am cheile, răspunse el scurt. Le-am vândut.

– Cui?

– Unui bărbat.

Simon expiră cu zgomot.

– Numele? întrebă el încet.

Finster avea douăzeci de agenţi de pază, atâţia numărase Michael. Iar cheile furate erau sub pământ, într-o încăpere pe care Michael o ştia impenetrabilă. Nimeni n-avea cum să ajungă la ele. Nici Simon, nici altcineva.

– Un industriaş german. August Finster.

Cuvintele îi ieşiră cu uşurinţă de pe buze; nu simţi nici o remuşcare să-şi trădeze angajatorul. August Finster înţelegea că, atunci când te joci cu băieţii duri, uneori ei ripostează – uneori cu un pumn în falcă, alteori cu un glonţ în inimă.

Simon se ridică cu graţia unei feline. CJ îi sări din poală. Bărbatul era înalt, avea cel puţin un metru optzeci şi cinci.

– N-ai idee ce-ai făcut.

– Am salvat viaţa soţiei mele...

– Şi ai damnat întreaga lume.

Afirmaţia pluti în aer, lăsându-l pe Michael fără cuvinte.

– Poftim? Ce naiba vrei să spui?

– Crezi în Dumnezeu, domnule St. Pierre?

– Acum nu.

– Deci ai crezut odinioară? Ai face bine să începi să crezi din nou.

– Am să spun o rugăciune de mulţumire când ai să pleci.

Simon nu se clinti.

– În anul Domnului treizeci şi doi, Isus i-a spus unuia dintre Apostoli: „Tu eşti Petru, şi pe această piatră voi zidi Biserica mea... Şi orice vei lega pe pământ va fi legat şi în Ceruri". Şi i-a dat lui Petru două chei care să simbolizeze puterea sa de a ierta sau de a condamna. Puterea de a controla Porţile Raiului.

Bărbatul ăsta avea o răceală pe care Michael nu o mai întâlnise la nimeni până acum. Nu s-ar fi oprit la moartea lui Michael sau a lui Mary; acţiona în numele unei credinţe mai puternice, una specifică teroriştilor şi fanaticilor.

– Cred c-a venit momentul să pleci, insistă Michael.

– Tot nu înţelegi, nu-i aşa?

– Ce să înţeleg?

– Ai furat cheile raiului.

Tipul ăsta era nebun. Orice dram de credibilitate pe care-l avusese înainte dispăru fără urmă din mintea lui Michael. Credinţa lui Michael era în declin, iar asta nu făcea decât să-i întărească hotărârea. Presupusese că pentru şeful tipului ăstuia era o chestiune de bani, dar nu, era ceva de genul misiunii încredinţate de Dumnezeu fraţilor Blues[1].

[1] *The Blues Brothers* – comedie muzicală din 1980, în care condamnatul Jake Blues, eliberat condiţionat, şi fratele său Elwood primesc „o misiune de la Dumnezeu" să salveze un orfelinat romano-catolic de la închidere, cu banii obţinuţi de pe urma formaţiei de blues pe care o înfiinţează. (n.tr.)

– Să ştii c-am să sun...

– Porţile raiului sunt închise, Michael...

– Ieşi, imediat!

La naiba cu arma lui cu tot, avea să sară pe nebunul ăsta dacă nu tăcea.

– Nici măcar nu-ţi dai seama cui ai vândut cheile, nu?

Michael îl apucă de braţ, dar Simon era iute ca fulgerul. Îl învârti pe Michael aşa de repede, că acesta nici nu mai ştia pe ce lume se află, apoi îl trânti pe scaun. CJ scoase un mieunat înfiorător şi fugi. Simon se aplecă peste el şi cu o voce limpede, calmă îi spuse:

– Ne vom duce să recuperăm cheile alea.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Michael se ridică în picioare şi se luă după el: nimeni nu-i intra în casă nepoftit şi nimeni nu-i zicea vreodată ce să facă.

– *Noi* n-o să facem nimic. Michael făcea eforturi să-şi stăpânească vocea, care-i tremura din cauza adrenalinei. Trebuie să am grijă de soţia mea.

– Pui vreun preţ pe sufletul ei? Simon nu aşteptă să răspundă. Dacă da, atunci ai să mă ajuţi. Altfel, Mary e damnată, ca noi toţi. Deschise uşa de la intrare. Peste două zile plecăm. Apoi se întoarse şi întrebă: Cât de prost poţi fi? Chiar n-ai habar cine e Finster?

Michael era încă în stare de şoc, redus la tăcere; nu mai văzuse niciodată pe cineva care să se mişte atât de repede.

– Caută şi-ai să vezi, mai zise Simon şi trânti uşa.

Capitolul 15

Dean McGregor era un ratat care intrase la închisoare de două ori şi care acum făcea tot ce putea ca să se îndrepte. Paul Busch se vedea cu Dean în a treia miercuri din fiecare lună. Dean era genul de tip lipsit de griji, care se aflase întotdeauna în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, cu prieteni nepotriviţi şi cu intenţii nepotrivite. Prima dată jefuise un mic magazin de băuturi alcoolice, iar la un asemenea magazin nu găseşti niciodată prea mulţi bani în casă – cu siguranţă nu destui ca să merite să renunţi la cinci ani de libertate. Aşa că Dean şi prietenii lui fură surprinşi când scoaseră armele, iar vânzătorul le dădu douăzeci de mii de dolari. Bineînţeles că erau bani din droguri, locul ăla era ţinut sub urmărire pentru trafic de marijuana, şi cei douăzeci de mii de dolari erau supravegheaţi îndeaproape de trei agenţi de la DEA[1], într-un Ford parcat peste drum. Când Dean şi tovarăşii săi fură arestaţi, operaţiunea lor plănuită timp de şase luni se duse de râpă; cei de la DEA se asigurară că procurorul va cere pedeapsa maximă.

[1] Drug Enforcement Administration – divizie a Departamentului de Justiţie din SUA

Dean nu ieşise din închisoare decât de cinci luni, când încercase să jefuiască o benzinărie. Soţia lui era însărcinată şi voia să-i cumpere ceva frumos, pentru că era deprimată că se îngrăşa. Folosindu-şi pistolul de jucărie, îl luase pe sus pe vânzător şi găsise casa pe jumătate plină, adică vreo patru sute de dolari. Ceea ce nu ştia el era că şi soţia vânzătorului era însărcinată, iar tipul era un poliţist care lucra acolo la negru, ca să-i asigure o situaţie cât mai bună copilului lor încă nenăscut. Avea pistolul de serviciu sub tejghea, căci venise direct de la muncă, fiind a treia tură dublă pe care o făcea în săptămâna aia. Ofiţerul Paul Busch îşi scosese revolverul, iar Dean făcuse pe el de frică. Busch îi citise drepturile. Cât timp stătuseră şi aşteptaseră să vină maşina unei patrule care să-l ridice pe Dean, ajunseseră să discute despre copiii lor nenăscuţi. Pentru prima oară, Busch îşi dăduse seama că, deşi comiterea unei infracţiuni este întotdeauna o greşeală, motivaţia unui infractor poate fi uneori cât de cât nobilă. Desigur, asta nu era o scuză – legea era lege –, iar Dean ajunsese din nou la închisoare, cu o condamnare de cincisprezece ani.

Aşa se face că, şase ani mai târziu, Busch şi Thal se aflau într-o cafenea, punându-i întrebările de rutină lui Dean McGregor, care fusese eliberat de curând pentru bună purtare, după ce executase o treime din pedeapsă. Busch îi strânse mâna cu căldură, întâmpinându-l cu un zâmbet. Omul îşi plătise datoriile, stătuse în închisoare cât consideraseră cei de la tribunal că este cazul, şi, după părerea lui Busch, era în regulă. Misiunea lui nu era să judece, ci doar să aplice legea.

Dean îi întinse mâna lui Thal, care doar se uită lung la ea, fără să facă vreo mişcare. Căutătura urâtă a poliţistului mai tânăr îi provocă lui Dean un tic nervos care-l ţinu pe întreaga durată a discuţiei.

Îşi petrecură următoarele douăzeci de minute trecând prin întrebările obişnuite: Ce mai faci? Ce-ţi face familia? Cu slujba pe care ţi-am găsit-o merge bine? Întrebările firești

după eliberare, ca să se stabilească dacă persoana respectivă se adaptează la viața în libertate. Busch dirija totul, conducând dialogul în direcția dorită de el. Nu-i plăcea ca persoanele care-i fuseseră încredințate să se simtă neliniștite sau agitate cât stăteau de vorbă cu el. Era important ca și celălalt să se simtă în largul lui la aceste întâlniri, căci, atunci când fostul condamnat era relaxat, se deschidea, era sincer în legătură cu readaptarea sa la societate. Cei eliberați condiționat se întorceau la rele când se speriau sau erau disperați, simțind că nu pot face față vieții în libertate. Slujba lui Busch era să-i mențină pe calea cea bună. Dacă-și reluau vechile deprinderi, nu era numai eșecul lor, ci și al lui.

Lui Busch îi sună mobilul, așa că își ceru scuze și se ridică de la masă. Îi lăsă lui Thal un pic de libertate de manevră, permițându-i să pună întrebări, dar îi spuse să încheie repede și să-l trimită pe Dean la treburile lui. Prima întrebare a lui Thal, despre visele și coșmarurile lui Dean, păru destul de nelalocul ei, însă după aceea o luă efectiv razna: urmară doar afirmații dușmănoase, intimidante, provocatoare.

– Visezi bani, nu-i așa, McGregor? Spune-mi adevărul. Când stai noaptea întins în pat, nu poți să nu te gândești la cel mai ușor mod de a face rost de cele necesare traiului. Thal zâmbi. Câți ani vor mai trece până când îți vom aresta copiii, care o vor apuca pe urmele tale?

Dean era șocat, pe față îi curgea transpirația.

– Odinioară credeam că oamenii se pot schimba, continuă Thal fără milă. Credeam în iertare. Dar știi ceva, Dean? Nu cred că te-ai schimbat, și e clar că n-ar trebui să fii iertat.

În cele două minute în care rămase singur cu Thal, nervii lui Dean fură făcuți praf. Acum îi era mai frică de el decât de orice tip de la închisoare. Și nu era din cauza celor spuse de polițistul cel tânăr, ci din cauza tonului lui și a felului în care-i sclipeau ochii când vorbea.

Thal îi puse lui Dean mâna pe umăr, ca și cum ar fi fost un copil.

– Îmi provoci scârbă, McGregor. Degeaba faci umbră pământului. Roagă-te să nu fiu eu cel care te prinde comiţând o infracţiune. Căci, dacă se întâmplă asta, am să-ţi împrăştii creierii pe jos, am să-i adun şi-am să-i trimit soţiei tale.

Întoarcerea lui Busch puse brusc capăt interogatoriului.

– Dean? Ne vedem peste trei săptămâni, zise Busch.

Din tonul lui era clar că aveau să se vadă doar ei doi. Îl conduse pe Dean McGregor până la uşă, punându-i braţul pe după umeri ca să-l liniştească.

Busch se întoarse la masă. Se aşeză. Sorbi din cafeaua rece. Mai puse nişte zahăr în ea. Lăsă să treacă câteva minute bune, iar Thal începu să se foiască. Se agita, deoarece presimţea că Busch o să se ia de el.

În cele din urmă, Busch se aplecă spre el şi, ridicând un deget, îi spuse calm:

– N-am să-ţi spun de două ori, numai o dată: dacă te mai porţi vreodată aşa cu un fost condamnat, cu un suspect, cu un alt om, nu numai că am să mă ocup personal să fii dat afară din poliţie, ci am să şi fac în aşa fel încât să fii pus sub acuzaţie. În ceea ce mă priveşte, nu ajungi nici la degetul cel mic al omului ăstuia. Busch făcu o pauză, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Am să lucrez cu tine şi am să te îndrum încă o lună. După aia însă am să mă asigur că nu ne vom mai întâlni niciodată.

– Hei, îl scuturam un pic, ca să se dea de gol dacă punea ceva la cale...

– Nu-i scuturăm. Niciodată.

– De unde putem şti că omul ăsta nu încearcă să violeze regulile eliberării condiţionate?

– Crede-mă, dac-ar încerca, aş şti.

Busch îşi strânse hârtiile despre Dean McGregor şi le puse în servietă.

– Şi, dacă ai şti că cineva face asta, l-ai aresta imediat?

– Fără îndoială.

– Şi cât de stricţi trebuie să fim? Trebuie să aplicăm litera legii la fiecare caz în parte?

Busch ridică privirea.

– Despre ce vorbeşti? Asta e legea. Noi aplicăm legea.

– Nu uita, sunt nou în treaba asta cu eliberările condiţionate. Încerc doar să-ţi urmez exemplul.

Asta îl supără cel mai tare pe Busch; îi disprețuia din tot sufletul pe cei care se purtau condescendent cu el.

– Ignoranţa nu este o scuză când vine vorba despre încălcări ale legii, nu ai cum să eviţi legea.

– Deci ce facem dacă nu respectă cineva termenii eliberării condiţionate? întrebă Thal din nou.

– Îl arestăm.

– Îl trimitem la închisoare?

– Asta decide judecătorul.

Thal chibzui câteva clipe.

– Fără excepţie?

– Nici o excepţie, zise Busch.

– Deci ar trebui să-l arestăm pe tipul ăla, St. Pierre. A părăsit ţara. Din câte spui tu, trebuie să-l arestăm.

Thal rânjea.

Busch fu luat complet pe nepregătite. Dându-şi seama că fusese încolţit de rahatul ăla mic, răbufni:

– De unde ştii?

– Din surse sigure.

– Surse sigure – aiurea! Asta n-o să ţină la judecător. Mai bine ai mărturisi tot.

Busch ştia foarte bine că Michael plecase din ţară. Îl văzuse dispărând la terminalul de zboruri internaţionale, dar se gândise că poate exista o explicaţie şi că va putea să facă faţă situaţiei în felul lui. Acum însă...

Fu rândul lui Thal să se apropie de el şi, ridicând un deget, să-i spună calm:

– Am să-ţi aduc dovezi.

– Până atunci nu mai avem ce vorbi.

Busch îşi luă servieta şi se ridică.

– Te mai pot învăţa şi altceva pe ziua de azi? îl întrebă el în zeflemea.

Thal mai rămase o clipă pe scaun; deşi nu părea să fie aşa, simţi că avusese câştig de cauză, şi murea să pună bomboana pe colivă.

– De ce ţi se spune Peaches?

Busch se întinse peste masă şi rosti răspicat:

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui vreodată Peaches!

Biblioteca spitalului era mică, însă avea o colecţie de cărţi care acoperea măcar esenţialul pe care şi l-ar fi putut dori un pacient. Atmosfera era ca de colegiu şi era linişte, dar predomina mirosul de spital, reamintindu-ţi mereu unde te aflai. Pe lângă selecţia de cărţi de medicină, periodice şi teze de doctorat, mai aveau şi o colecţie bună de volume de ficţiune şi de non-ficţiune. Enciclopediile şi manualele de referinţă fuseseră donate de un binefăcător a cărui mamă murise din cauza unei boli de inimă.

Michael îi fu recunoscător pentru generozitate, căci găsi acolo cea mai recentă ediţie din anuarul *Who's Who in International Business*. Majoritatea celor menţionaţi acolo aveau dedicat un text de două paragrafe; August Engel Finster avea propria pagină.

Michael căutase informaţii despre Finster şi înainte să accepte angajamentul; atunci nu descoperise nimic care să-l facă să intre la bănuieli. Simon îl pusese însă pe gânduri. Michael nu ştia de cine să-i fie frică: de Finster sau de Simon. Şi nu era sigur ce căuta uitându-se la aceeaşi pagină pe care o citise şi cu aproape trei săptămâni în urmă.

August Engel Finster apăruse din blocul comunist după căderea Zidului Berlinului. Felul în care arunca cu banii era legendar. Cheltuise peste trei sute de milioane de mărci germane pe lună ca să-şi construiască imperiul. Sursa bogăţiei

sale rămânea totuşi un mister, aşa cum se întâmplase cu mulţi dintre titanii financiari care proveneau din Germania de Est. Mulţi, dacă nu toţi, fuseseră implicaţi, într-un fel sau altul, după cum ştia şi Michael, în afaceri cu guvernele comuniste. Deşi aceşti membri ai elitei erau suspectaţi de legături dezgustătoare, cum ar fi putut fi consideraţi infractori într-o ţară unde legea era la cheremul acoliţilor lor birocraţi?

Finster avea deja un imperiu de filaturi, companii miniere şi fabrici de armament şi muniţii – majoritatea obţinute prin privatizarea fostelor întreprinderi de stat. Aceste corporaţii avuseseră mare succes, iar meritul fusese atribuit exclusiv talentului în afaceri pe care-l poseda Finster. Era o persoană extrem de discretă, puţini îi cunoşteau strategiile, iar cei care lucrau cu ei îşi ţineau gura şi erau invizibili. Universităţile şi concurenţa încercaseră să-i ghicească formula, dar nimeni nu reuşise să recreeze modelul său de afaceri. Finster încă nu dăduse greş. Şi ceilalţi spuneau mereu: „Toată lumea se prăbuşeşte la un moment dat". Într-o zi va veni rândul lui Finster. Oamenii întotdeauna aplaudau, se bucurau de izbânzi şi ţineau partea celui aflat în plină ascensiune, a celui oprimat care ajungea în vârf, râvnind la premiul cel mare. Dar, când cineva obţine acest trofeu, situaţia se schimbă, iar oamenii încep să caute greşeli. Câştigătorul nu mai este ca ei, luptându-se cu destinul, zbătându-se să se ridice deasupra maselor. Câştigătorii au izbutit acolo unde ei au eşuat, iar asta nu le cade bine. De fapt, este vorba despre natura umană. Chiar dacă ajungi să conduci lumea, nu poate dura mult. Asta li se întâmplase tuturor. Bill Gates, tocilarul pasionat de computere care lăsase în urmă IBM-ul, apăruse de te miri unde ca să pună pe picioare industria calculatoarelor. Lumea întreagă urmărise cu interes cum state şi guverne încercaseră să-i destrame imperiul. Michael Jackson, regele muzicii pop, puştiul care cucerise scena muzicală şi dăduse un nou chip industriei divertismentului, era un alt exemplu. Frenezia pentru cântecele lui se transformase în frenezia după sânge. Chiar şi adevăratul Rege fusese detronat de fanii lui. Elvis fusese învins mai întâi

de Beatles, apoi de Woodstock, şi abia la urmă de droguri, şi toată lumea zisese: „Aţi văzut, v-am spus eu". Curând, spunea toată lumea, aşa va păţi şi Finster.

Nu exista nici o informaţie despre el dinainte de 1990, şi faptul că în zece ani ajunsese de la nimic la o avere de peste treisprezece miliarde de dolari îl uluia pe Michael. Lungul articol cuprindea toate informaţiile cu privire la succesele lui Finster, dar nu pomenea nimic de trecutul lui personal: nici un tată, nici o mamă, nici o soră sau vreun frate. Sau poate că existau date, iar Finster reuşea să le ascundă ca un expert, aşa cum îşi ţinea secrete şi strategiile de afaceri. În ultimii trei ani trăise în lumina reflectoarelor, având parte de cronici demne de un actor celebru. Trecea de la întâlniri de afaceri la cluburi de dans şi apoi la gale mondene. Pozele îl reprezentau întocmai cum îl văzuse Michael: cu părul alb, lung, strâns într-o coadă de cal, cu sprâncenele negre accentuându-i ochii căprui – arăta ca un leu cu coama albă. Finster era zărit rareori fără câte o femeie frumoasă de fiecare braţ, nici una trecută de douăzeci şi doi de ani. Farmecul lui era evident chiar şi în fotografii, aproape că se revărsa în afara paginii.

Cu toate astea, nu avea nici un fel de trecut.

Michael căută alţi industriaşi germani şi se mai linişti un pic. Nici despre trecutul celorlalţi est-germani nu se cunoşteau prea multe. Era ca un mic club. Tu nu spui nimic, ca să nu spun nici eu. Cu toţii făcuseră ceva în trecut care i-ar fi condamnat, ceva ce preferau să fie dat uitării. Toţi voiau să lase în urmă vieţile dinainte. La urma urmelor, Germania de Est cunoscuse una dintre cele mai urâte manifestări ale comunismului. Lumea suferea de foame şi era din ce în ce mai oprimată, fiind obligată să ducă un trai de mizerie. Toţi erau cu ochii pe ceilalţi, frica era la ordinea zilei. Fraţii se turnau între ei chiar şi pentru acuzaţii nevinovate aduse conducerii răuvoitoare. Iar cei care ridicau vocea dispăreau în închisorile din Berlinul de Est şi nu se mai auzea niciodată de ei. Pe alei, în baruri şi în pivniţe se zvonea în şoaptă că nici măcar sufletele

celor morţi nu puteau trece de Zidul Berlinului. Şi apoi zidul fu preschimbat într-un munte de moloz, în uralele mulţimii... şi din ruinele lui apăru Finster.

Toate informaţiile strânse vreodată se aflau în volumul din faţa lui Michael, însă el tot nu înţelegea nimic. Industriaşul german era un om de afaceri de succes, iar Michael îşi închipuia că este necruţător – nu poţi înota cu rechinii dacă nu ai colţi – şi retras, dar nu părea să reprezinte ameninţarea sugerată de Simon. Finster era excentric, Michael văzuse asta cu ochii lui, însă asta i se trăgea cu siguranţă de la averea şi de la puterea sa incredibile. Colecţia stranie de obiecte de artă din pivniţa lui medievală era îngrețoşătoare, dar era totuşi doar artă. Şi Michael bănuia acelaşi lucru şi în privinţa celor două chei: că erau obiecte vechi, care urmau să fie ţinute ascunse în muzeul particular al lui Finster. Poate cheile aveau semnificaţia istorică la care făcuse referire Simon, dar oare asta conta în vreun fel? Nu vedea nimic magic. Nici o putere specială asupra sufletelor tuturor oamenilor. Raiul era un concept în care Mary credea, însă pe care Michael încă nu-l putea accepta.

– Ai găsit ce căutai?

Michael ridică privirea şi-o văzu pe sora Schrier – asistenta germană masivă de la etajul unde era internată Mary – care-l privea.

– Nu sunt sigur, răspunse el.

– Pe cine cauţi în anuar? întrebă ea.

– De fapt, l-am găsit deja.

Asistenta privi peste umărul lui Michael la poza bărbatului cu părul alb.

– Finster?

– Da. Îl cunoşti? întrebă Michael, pe jumătate în glumă.

Femeia râse.

– Nu personal.

Michael închise cartea, se ridică de pe scaun şi-o puse la loc pe raft.

– Numele i se potriveşte, nu? adaugă sora Schrier, luând un teanc de reviste şi îndreptându-se spre uşă.

– Al cui nume?

– August Engel Finster. Toţi banii şi toate femeile alea.

– Nu înţeleg.

– Dacă era numele meu, mi l-aş fi schimbat. Cred că i-a fost greu când era mic să suporte toate glumele. Cu toate astea, cred c-a ajuns să i se potrivească.

– Nu pricep.

– Numele lui – asistenta deschise uşa şi-i zâmbi lui Michael – înseamnă „Marele Înger al Întunericului", adică Satana.

Michael mergea pe coridorul care ducea la camera lui Mary. Mintea-i zbârnâia. Oare era o glumă? Trecuse totul în revistă, începând cu momentul în care-l întâlnise pe Finster, până la ceea ce-i spusese Simon şi la ceea ce-i dezvăluise asistenta germană. Marele Înger al Întunericului? Mai nou, lui Michael îi venea greu să accepte ideea de Dumnezeu: acum i se cerea să-şi examineze credinţa în posibila existenţă a diavolului. Purtarea lui Finster nu se potrivea deloc unei întruchipări a răului, de fapt, omului aceluia chiar îi păsase, şi încercase să-i ajute.

Nu.

Era doar o coincidenţă, o coincidenţă convenabilă care-i fusese sădită în minte de nebunul de Simon. Nu, Finster nu putea fi diavolul. Acelea nu erau cheile raiului, n-avea nici o logică. Cheile raiului erau cu siguranţă un mit – ca şi Sfântul Graal –, ceva inventat de vreun preot mort de mult, ca să inspire credinţă şi teamă. Mintea lui Michael acceptase deja ideea asta.

Lucrurile nu stăteau însă la fel şi cu inima lui, care o luase razna. Simţea sudoarea curgându-i pe faţă. Nu există coincidenţe. Atunci când prea mulţi factori indică acelaşi rezultat, nu este o simplă întâmplare. Sherlock Holmes exprimase cel

mai bine acest lucru: „Când ai eliminat imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil, trebuie să fie adevărul".

Amintirea urâtă care-și tot ițea capul era felul în care se simțise în „temnița" lui Finster. Spaima rece care-i înghețase sângele în vine. Pe atunci nu-și dăduse exact seama despre ce era vorba, dar acum îi devenea tot mai clar. Fusese acolo, în penumbre, în tablouri și în bărbatul care-l conducea tot mai adânc în întunericul umed. Și singura alinare pe care o simțise fusese atunci când strânsese în mână cutiuța cu cheile. Nu înțelesese atunci, însă acum parcă avea sens. Văzuse răul în închisoare, în câțiva dintre deținuți, cei care nu aveau nici un fel de sentimente, cei a căror singură dorință era să-i chinuiască și să-i distrugă pe alții. Atunci îl evitase, îi evitase pe acei oameni... dar acum nu-l mai putea evita. Era pretutindeni în subsolul casei lui Finster, îl mirosise, îl simțise strecurându-i-se pe sub piele, era acolo, tăcut: răul.

Michael era cufundat în gânduri, atât de distras, încât se ciocni de doctorul Rhineheart.

– Michael? Bun. Putem sta de vorbă câteva clipe? întrebă Rhineheart sumbru.

Ploaia se pornise la miezul nopții și nu dădea semne că se va opri. Combinată cu vânturile reci care veneau dinspre nord, făcuse temperatura să scadă cu câteva grade bune sub limita normală. Ba, și mai mult, de dimineață se dezlănțuise o furtună cu trăsnete și fulgere. Mary privea pierdută pe fereastră, uitându-se la fulgerele care dansau la orizont, numărând secundele până când tunetul îi zguduia camera de spital. În încăpere se făcuse frig, lumea devenise mai cenușie în ultimele ore, și nu era din cauza furtunii. Mary nu știa cum să-i spună soțului ei. Acesta muncise din greu și, bănuia ea, sacrificase multe ca să-i asigure îngrijirile necesare. Fusese mereu o optimistă, cea care le dădea curaj oamenilor cu necazuri mari – aceștia plângeau invariabil pe umărul ei, iar ea le dădea

speranţă. Dar făcuse asta pentru alţii; acum, chiar dacă scormonea adânc în sine însăşi, nu găsea nimic. De data asta, cuvintele optimiste secaseră.

Când Michael intră, nu era pregătită să-l vadă. Se bâlbâi fără să vrea:

– M-m-Michael? Nu putu să se uite în ochii lui. Îmi pare rău... îmi pare atât de rău.

Michael o luă în braţe.

– Hei, şşşt. O strânse tare. Doctorii ăştia nu ştiu despre ce vorbesc. Vocea îi era puternică şi plină de încredere. O să cerem şi o a doua opinie; o să găsim o cale... Cei din familia St. Pierre nu se dau niciodată bătuţi.

Când Rhineheart îi dăduse veştile, simţise cum inima i se frânge într-o mie de bucăţi. Atunci îşi reţinuse lacrimile, la fel şi acum. Nu putea s-o lase pe Mary să le vadă.

– Michael...

– Ascultă, n-am trecut prin toate astea ca să pierdem. Am făcut întotdeauna lucrurile să meargă. Ai rămas alături de mine, şi datorită ţie am avut o viaţă la care să mă întorc. Să ştii că şi reciproca e valabilă. Refuz să renunţ şi aştept şi din partea ta acelaşi lucru. O să ieşim cu bine şi din asta – se dădu înapoi, îşi puse mâinile pe umerii ei şi-o privi direct în ochi – *împreună.*

Pe Mary cuvintele lui o îmbărbătară, ca întotdeauna.

– Mai sunt şi alţi doctori, spuse ea, încercând să pară convingătoare.

– Exact. O să-i găsim pe cei mai buni.

– Am auzit de nişte tratamente care n-au fost încă aprobate...

– O să le încercăm pe toate.

Norocul le surâdea din nou, şi o simţeau amândoi, hrănindu-se fiecare cu optimismul celuilalt.

– Plante medicinale, metode moderne, adăugă ea pe jumătate în glumă.

– Cu siguranţă, un pic nebuneşti, dar o să le-ncercăm pe toate. Michael zâmbea. O să le încerc împreună cu tine. Când

eram mai tineri, n-am luat niciodată droguri, poate o să fie amuzant.

Acum Mary râdea, şi totul era aşa cum îi plăcea lui Michael să fie, zâmbetul îi revenise pe buze şi nu-şi mai pleca umerii, copleşită.

– Orice-ar fi, o să ieşim cu bine din asta, împreună, repetă ea.

– Amin, draga mea.

Când tăcură, se pierdură amândoi în aceleaşi gânduri: întotdeauna gândeau la fel, şi nici acum nu se întâmplă altfel. În ciuda încurajărilor şi a entuziasmului de adineauri, exista şi posibilitatea clară ca Mary să nu supravieţuiască. Corpul ei era atacat de cancer. Boala se răspândise peste tot şi mai exista doar o speranţă extrem de firavă să o învingă. Tăcerea se prelungea, şi fiecare simţi la ce se gândea celălalt, aşa că le fu şi mai greu să continue.

– Dacă...

Mary nu putu să termine, nu ştia cum să zică aşa ceva; dar Michael înţelese.

– N-ai să pleci nicăieri.

O spuse cu asemenea tărie, ca şi cum cuvintele lui ar fi putut fi un leac pentru boala ei.

Urmă o altă pauză dureroasă. Michael privi în jur la desenele copiilor, la florile de peste tot – erau atât de lipsite de importanţă, nu aduceau nici o alinare. Florile nu făceau decât să umple buzunarul florăresei şi să ofere o imagine vremelnică şi un parfum trecător a ceea ce înflorea în lumea din afara spitalului. Îi reaminteau cu cruzime pacientului de ceea ce pierdea. Michael rămase cu privirea aţintită asupra pungii de biscuiţi Oreos pe care i-o adusese lui Mary; fără să ştie de ce, se zgâia la ambalajul albastru, de parcă acolo se găsea soluţia. Reclama la acel produs îi tot răsuna în cap: „Copiii mănâncă întâi mijlocul de la Oreo şi păstrează biscuitul cu ciocolată din exterior pentru la urmă". Hotărî că ura cântecul ăla.

Mary văzu cum în ochii lui începe să se citească panica.

– O să fie bine, murmură ea, atingând cruciuliţa pe care o purta la gât. Acum ea era cea care îl liniştea. Chiar dacă... O să fim împreună din nou.

– Nu vorbi aşa!

Michael se răsti la ea, şi regretă pe loc. Ca mulţi bărbaţi, îşi transformase frica în mânie şi o îndreptase asupra persoanei pe care o iubea cel mai mult.

Mary îi luă mâna. Se uită pe fereastră, la ploaia care bătea în geam ca o cascadă, transformând priveliştea într-o paletă de griuri spălăcite. Îi şopti:

– Cum crezi că e?

Michael habar n-avea la ce se referea ea, îşi simţea creierul terci. Toate greutăţile prin care trecuse, tot chinul din săptămânile trecute, totul fusese în zadar. Pierduseră lupta. *El* pierduse lupta. O dezamăgise. Din nou.

– Raiul. Mary se simţi cuprinsă de o mare linişte când îi răspunse la întrebarea nerostită. Continuă să privească pe fereastră şi murmură: Cum crezi că e? Crezi că e frumos?

Şocul care străbătu corpul lui Michael fu aidoma fulgerului de pe dealuri. Vorbele lui Simon îi răsunară în minte: „Ai furat cheile raiului... Porţile raiului sunt închise".

Michael ştiu în acea clipă că Mary nu va supravieţui cancerului. Tot ce spusese Simon era adevărat. Se întoarse spre Mary, o trase spre el, o ţinu strâns, disperat s-o apere de oroarea ucigaşă care-i avansa prin corp, care o fura de lângă el. Nu putu să se uite la ea; se ascunse în îmbrăţişare şi îi şopti la rândul său:

– Sunt sigur că e frumos.

Cu jumătate de oră mai devreme, doctorul Rhineheart îi explicase lui Michael starea ei.

Deşi îi scoseseră ovarele şi trompele falopiene, eliminând celulele canceroase de acolo, avea metastaze în alte părţi, cele mai grave fiind la rinichi şi la creier. Simptomele încă nu erau evidente, dar aveau să se manifeste în curând.

Era ca și cum alungaseră boala din vizuina unde își devora prada, numai ca s-o facă să-și găsească un nou adăpost, pentru un nou ospăț. Cancerul era agresiv și se răspândea într-un ritm fantastic.

Și avea s-o ucidă în șase săptămâni.

Capitolul 16

Localul Old Stand era plin ochi. Oamenii erau înghesuiţi umăr la umăr. Vremea ploioasă anulase toate meciurile de softball. Aşa că în seara asta nu mai era rost de scuze, doar de băutură, iar alcoolul curgea în toate paharele. Singurul mod de a comunica era să ţipi, iar dacă veniseşi aici să te gândeşti la ale tale, mai bine o lăsai baltă.

Michael se instalase într-un separeu din spate şi aştepta. Stătea aici de peste o oră, trăgând de acelaşi pahar cu băutură. Plecase din camera lui Mary, o lăsase dormind şi-şi scosese celularul. Busch răspunsese şi nu se oprise din înjurat două minute întregi, urlând aproape la fel de tare ca toţi cei din bar. Michael acceptase săpuneala cu calm; suferea şi nu avea cui altcuiva să ceară ajutor, avea nevoie de un prieten mai mult decât în orice alt moment al vieţii lui. Busch îi strigase tot felul de lucruri despre încredere, loialitate şi prietenie, despre adevăr, trădare şi minciuni, şi cel mai mult despre lege şi despre situaţia în care-l pusese. Când terminase, Michael îl întrebase dacă se puteau întâlni. O, da, se puteau întâlni. I se spusese să fie la Old Stand la ora nouă, şi să nu întârzie.

Prin urmare, Michael aştepta. Ştia că va trebui să recunoască în faţa lui Busch faptul că încălcase regulile. Profitase

de prietenia lor şi abuzase rău de ea. Dar, deşi vina pentru faptul că-şi trădase prietenul atârna greu, vina pe care-o simţea pentru că-şi trădase soţia atârna de zece ori mai greu. Se gândi iar şi iar la ceea ce-i spusese Simon. Dacă raiul era închis – iar posibilitatea asta părea să fi crescut pe parcursul întregii zile –, atunci distrusese speranţa ei în viaţa veşnică, profanase în mod inimaginabil lucrurile în care credea. În mintea lui era un talmeş-balmeş de gânduri incoerente care reducea la tăcere chiar şi larma din barul zgomotos.

Busch, cu o expresie furioasă pe faţă, se strecură în separeu şi se aşeză în faţa lui Michael. Poliţistul cel masiv făcea tot ce putea să-şi controleze furia. Michael nu spunea nimic, stătea cu ochii plecaţi. În cele din urmă...

– Unde naiba ai fost?

– Îmi pare rău.

– Nici măcar să nu începi; nu sunt într-o dispoziţie iertătoare. Unde-ai fost?

– Am avut nişte treburi de rezolvat.

– Treburi? Ásta-i un mare rahat, Michael. Vreau să aud din gura ta... unde naiba ai fost în ultimele zece zile?

Michael rămase cu privirea pironită asupra lui, neştiind ce să răspundă: tot ce voia era să treacă cât mai repede de partea cu mustrările şi să ajungă să vorbească despre starea lui Mary.

– Îţi dai seama în ce postură m-ai pus? Îţi acopăr spatele de aproape două săptămâni, amice, şi nu-mi stă în fire să acopăr spatele nimănui în afară de mine, ai înţeles?

Busch începea să-şi piardă controlul; se uită fix la perete, respirând greu, luptându-se să-şi recapete stăpânirea de sine. Secundele treceau.

– Tocmai am venit de la spital, zise Michael încet.

Busch ridică ochii, mânia ştergându-i-se de pe faţă.

– Şi?

Expresia lui Michael spunea tot. Busch nu avea nevoie să audă răspunsul; ochii lui Michael erau cei ai unui copil rănit. Busch nu-l mai văzuse niciodată aşa. Sigur, fusese deprimat

de boala lui Mary, dar întotdeauna îi rămăsese o umbră de speranţă.

– Cât de rău e?

– E peste tot.

Ăsta era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Busch; venise montat să-l sfâşie. Acum uită complet de furie.

– Oh... Mike. Cu ce pot să te ajut?

Michael nu făcu decât să-l privească, fără să scoată o vorbă, cu ochii plini de remuşcări şi de teamă.

– Ştiu că suferi...

– Am făcut ceva, spuse Michael încet, cu capul plecat ca pentru spovedanie.

– Ce? Era o întrebare la care Busch nu mai dorea răspuns. Ce-ai făcut?

– Am condamnat-o.

Busch strânse confuz din ochi. Acum nu-şi mai făcea griji doar pentru Mary.

– Am distrus toate lucrurile în care crede ea.

– Despre ce vorbeşti? Cancerul nu e din vina ta.

– Se spune că oamenii pe care-i iubim plătesc preţul pentru păcatele noastre.

– Asta e o prostie; boala lui Mary n-are nimic de-a face cu cine eşti, cu ce-ai făcut tu.

– De ce nu sunt eu în patul ăla?

– Hei, îngroapă gândul ăsta chiar acum, e o tragedie ce se întâmplă, dar n-ai provocat-o tu. În lumea asta se petrec lucruri pe care nu le putem controla. Pur şi simplu se întâmplă.

– Aş vrea să pot şterge ce-am făcut.

– Ce să ştergi? Busch era complet pierdut. Mike –, ce naiba ai făcut?

– Am fost în Europa. Făcu o pauză. Şi am furat două chei.

Busch închise ochii. Ştia că Michael fusese în străinătate. În seara asta intenţionase să-l facă pe Michael să recunoască, dar nu în felul ăsta. Sperase că exista totuşi o

explicaţie rezonabilă, căci, dacă scopul călătoriei lui Michael fusese comiterea unei infracţiuni, atunci Busch s-ar fi găsit în cea mai proastă situaţie cu putinţă.

– Nu-mi spune mie asta...

– Am furat cheile ca să plătesc tratamentul lui Mary.

– La naiba, ştiam eu. Mi-ai promis!

– Mda. Am promis multe.

Gălăgia din bar crescuse în intensitate odată cu conversaţia lor. Lui Busch îi venea greu să creadă că puteau fi înconjuraţi de atâta veselie, în timp ce viaţa celui mai bun prieten al său se ducea de râpă.

– Michael, ăsta e un lucru grav...

– Le-am vândut unui bărbat pe nume Finster...

– Asta e mult mai rău decât încălcarea regulilor privitoare la eliberarea condiţionată. Eu...

– Este diavolul, Paul. Am vândut acele chei diavolului.

Michael rosti aceste vorbe încet, încă nevrând să creadă în ceea ce spunea.

– Poftim?

– Le-am vândut diavolului; erau cheile raiului. Cheile de la poarta raiului.

Busch rămase şocat, neştiind cum să facă faţă acestei căderi nervoase care se petrecea sub ochii lui.

– Vorbeşti tâmpenii, Mike. Busch se aplecă spre el. Uită-te la mine! Ştiu cât eşti de stresat...

Michael îl privi drept în ochi.

– Îţi zic adevărul.

Busch îşi dădu seama că Michael chiar credea în ceea ce spunea. Asta îl speria. Avusese de-a face cu infractori care fuseseră declaraţi nebuni, ştia că ei cred în propria lume, în propria definiţie a binelui şi a răului.

– Sincer, chiar crezi că l-ai întâlnit pe...

– Nu contează ce cred eu, îl întrerupse Michael. Contează ce crede Mary. I-am luat lucrul pe care îl preţuieşte cel mai mult: credinţa, viaţa de apoi.

Oricât se ura pentru asta, Busch era profund îngrozit; prietenul lui cel mai bun o luase razna. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să se poarte, Jeannie era cea care rezolva întotdeauna situaţiile delicate. Busch nu era delicat. Aşa că, înainte să fie cuprins de panică, se refugie în locul unde se ducea întotdeauna, sperând să-l zdruncine pe Michael şi să-l facă să revină la realitate.

– Uite, prietene, avem o altă problemă.

Michael se aplecă spre el.

– Ai încălcat termenii eliberării condiţionate. Trebuie să vedem cum rezolvăm asta.

– Asta e cea mai mică dintre grijile mele.

– Nu-i deloc aşa. S-ar putea să te întorci la închisoare.

– Ţi-am spus asta confidenţial, ca unui prieten.

– Eşti prietenul meu, Michael. Dar legea e lege. Dacă află cineva că ai părăsit ţara, şi se va afla, adăugă el, amintindu-şi de informaţiile lui Thal, suntem terminaţi amândoi. E vorba de lege, Michael, iar tu ai încălcat-o... intenţionat.

– Trebuie să îndrept ce-am făcut.

Michael nici măcar nu-i dădea atenţie.

– Delirezi, Michael. Dai vina pe tine pentru boala lui Mary.

– Trebuie să plec.

Michael se ridică şi-l privi acuzator pe Busch.

– Mulţumesc pentru tot ajutorul tău...

Sarcasmul lui îl înţepă pe Busch.

– Nu pot să te las să pleci, Michael.

Poliţistul masiv se ridică şi el, iar tonul îi era autoritar.

– Ce-ai să faci, ai să mă arunci în închisoare când soţia mea e pe moarte?

Acum Busch era supărat, era din nou în starea în care fusese când intrase în bar. Michael aruncase treptat vina pe umerii lui. Busch fierbea.

– Să te duci în iad...

Dar Michael se îndepărtă, spunând cu glas scăzut:
– Deja am făcut asta.

Copiii lui Busch ţipau ca nişte sălbatici. Cei doi erau uimitor de apropiaţi pentru un frate şi o soră, şi rareori nu erau împreună. Alergau prin bucătărie cu securi şi săbii laser de jucărie, dând dovadă de o energie arareori întâlnită la altcineva în afara gheparzilor aflaţi în urmărirea prăzii.

Busch însă nu-i auzea; stătea şi-şi făcea absent de lucru cu mâncarea, fără să aibă ochi pentru copiii lui zgomotoşi. Nu-i venea să vorbească; nu prea avea chef de nimic în momentul ăla. Era pe cale să-şi piardă doi dintre cei mai buni prieteni: pe unul din cauza cancerului, pe celălalt din cauza nebuniei, şi nu putea face absolut nimic pentru nici unul din ei. Niciodată nu se mai simţise atât de neajutorat. Şi, ca situaţia să fie şi mai gravă, Michael îi întorsese spatele. Cum putuse omul ăla să încalce regulile, după câte făcuse Busch pentru el? Se simţea pustiit, ca şi cum toate lucrurile pentru care luptase el fuseseră măturate şi duse departe de un vânt iute de vară.

Jeannie era aşezată în faţa lui Busch. Şi ea tăcea. Paul venise de nenumărate ori acasă în starea asta, atunci când încercările de peste zi îl storceau de puteri. Ştia că nu trebuia să facă presiuni; dacă şi când Paul avea să simtă nevoia să vorbească, îl va asculta. De obicei îi făcea bine să-şi descarce sufletul, dar uneori durerea de a repovesti, de a retrăi întâmplările prin care trecuse era prea mare, până când scurgerea săptămânilor – câteodată a anilor – alina totul. Paul o iubea, şi ea-l iubea pe el, ăsta era principalul. Din când în când trebuiau să trăiască vieţi separate, în anumite privinţe.

Copiii continuau să se fugărească în jurul lor, iar izolarea sonoră în care se afla Busch începea să-şi piardă efectul. Jeannie îi ghici enervarea.

– Hei, voi, ăştia doi, nu mai faceţi atâta gălăgie, da? spuse ea, sperând să evite inevitabilul.

Dar, evident, copiii sunt copii, aşa că nu făcură decât să ţipe şi mai tare, să alerge şi mai repede şi să urle din toţi rărunchii. Apoi, pe neaşteptate, totul se petrecu parcă în reluare, cu încetinitorul. Robert lovi din greşeală cu braţul carafa de sticlă de pe masă. Aceasta se rostogoli şi se făcu praf de podea; limonada sări în toate părţile.

Busch ţâşni de pe scaun.

– De ce n-o ascultaţi pe mama? N-aveţi pic de respect pentru reguli! M-am săturat de lipsa de respect de aici. Lucrurile o să se schimbe, auziţi voi?

Cei mici încremeniră în plină mişcare. Prea speriaţi să izbucnească în lacrimi, începură să tremure de frică. Tatăl lor îşi pierdea rar răbdarea cu ei, dar când se întâmpla asta, pedeapsa era de obicei atât de aspră, încât plângeau amândoi ore în şir.

Jeannie îi mână afară din bucătărie.

– E-n regulă, copii, fuga sus. Puneţi-vă pijamalele, spălaţi-vă pe dinţi şi vă puteţi uita la un film.

Când intră din nou în cameră, Paul se foia de colo până colo, îşi freca fruntea, îşi încleşta şi descleşta pumnii, ca şi cum ar fi pompat ceva. Nu mai putea să-i ascundă cauza supărării lui.

– Michael. A încălcat termenii eliberării condiţionate. A recunoscut. A recunoscut în faţa mea! strigă Busch, încă nevenindu-i să creadă.

Se aşeză, epuizat, ca şi cum cele câteva vorbe ar fi fost un adevărat maraton. Continuă, de data asta mai încet:

– A furat ceva în Europa.

– În Europa? Credeam că s-a dus în sud... Jeannie făcu o pauză. Ce ai de gând să faci?

Ce-avea să facă? Asta era întrebarea la care-i era groază să răspundă.

– Trebuie să-l arestez.

Ştiuse tot timpul ce-avea să facă, dar, spunându-i lui Jeannie, transformase acest lucru în realitate. Când cuvintele

îi ieşiră de pe buze, fu ca şi cum cineva i-ar fi turnat acid pe limbă.

– Sunt sigură că există o explicaţie logică.

– A făcut-o ca să poată plăti tratamentul lui Mary.

– O, Doamne.

Nu-şi putea imagina prin ce trecea Paul. Era pe cale să-i distrugă viaţa celui mai bun prieten al lui – al *lor*. Soţul celei mai bune prietene a ei. Şi cum o să se simtă Mary?

– Nu eu fac regulile, Jeannie. Nu eu sunt cel care trebuie să asculte explicaţiile, asta-i treaba judecătorului...

– O să-l închidă, iar asta o s-o ucidă pe Mary.

– Jeannie. Busch se opri o clipă. Tratamentul lui Mary a dat greş. Cancerul s-a răspândit deja.

Jeannie era o femeie puternică, însă nu atât de puternică. Rămase nemişcată, şocată. Ochii i se umplură de lacrimi. Mary fusese cea mai bună prietenă a ei încă din liceu.

– E sigur? Vocea îi era spartă. Trebuie să existe ceva...

El clătină din cap. Nu avea ce răspuns să-i dea.

Rămaseră aşa, tăcuţi, Dumnezeu ştie cât. Jeannie era cu Paul de mai bine de cincisprezece ani. În tot timpul ăsta, el fusese o stâncă, cel mai puternic dintre ei doi. Luase parte la nenumărate înmormântări: a mamei şi a fratelui lui cu trei ani în urmă, la distanţă de două luni. Fratele lui murise din cauza unui şofer beat, iar mama lui, de singurătate. Colegi, prieteni, chiar şi un partener împuşcat la datorie. În toate acele zile care acum aparţineau trecutului nu-l văzuse vărsând nici măcar o lacrimă. Până în seara asta. Şi, când apărură lacrimile, fu ca şi cum toţi anii de suferinţă s-ar fi revărsat într-un adevărat şuvoi. În seara asta nu mai scoase nici un cuvânt. Rămase pe scaun, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Busch stătea în pragul dormitorului copiilor, privindu-i cum dormeau, înveliţi în cearşafurile lor albe, de vară. Atât de inocenţi, atât de optimişti. Viaţa nu le furase încă visurile. Un

părinte încearcă întotdeauna să apere lumea copilului lui de realitatea dură a vieţii de adult.

Numai un părinte poate pricepe durerea resimţită după ce-ţi cerţi copilul. Lui Busch îi era ruşine că se răstise aşa la copiii lui. Nu făcuseră decât să se poarte ca nişte copii, iar asta nu e un păcat. Încercase din greu să fie diferit de tatăl lui. Se devotase creşterii lor, voia să fie antrenorul şi prietenul lor. Hotărâse să fie pentru ei tot ceea ce tatăl lui nu fusese pentru el. Şi, în cea mai mare parte a timpului, chiar era. Dar incidente precum cel din seara asta îl făceau să-l înţeleagă mai bine pe tatăl său. Întotdeauna existau situaţii şi secrete pe care era mai bine să le ascunzi de copii. Lucruri precum cancerul şi închisoarea. Busch îşi dădu acum seama că tot ceea ce considerase el drept lipsă de atenţie din partea tatălui său era de fapt preocuparea faţă de problemele vieţii.

Fiecare situaţie putea fi privită mereu din două perspective. Şi înţelese că de aici venea darul înţelepciunii... puţin câte puţin. Se aplecă asupra celor mici, sărutându-i pe obrăjorii îmbujoraţi, mulţumindu-le în gând că-l ajutau să se maturizeze.

Michael luă două pahare şi o sticlă de Jack Daniel's şi se duse în birou. Încăperea era complet cufundată în întuneric, cu excepţia luminii care venea de la felinarul de afară. Hawk dormea făcut ghem lângă masă.

– Deci acum ştii, se auzi un glas din umbră.

Michael îngheţă. După o clipă, puse paharele pe masă, turnă whisky şi-i dădu un pahar lui Simon, care stătea la birou. Aprinse lampa şi se aşeză pe scaunul din faţa lui.

– Nu ştiu ce să cred.

În ultimele două ore, Michael rătăcise pe străzile din Byram Hills, în pragul nebuniei. Nu găsea nici o altă explicaţie logică. Presiunea pe care o resimţise de la o vreme îl terminase

în cele din urmă. Viaţa lui se preschimba într-un vis, visul – în coşmar, iar coşmarul devenea realitate.

Îl lăsase pe Busch la bar, după ce distrusese singura sa prietenie adevărată cu un alt bărbat. O lăsase pe Mary pe patul de spital, ştiind că el distrusese toate lucrurile în care credea ea. „Se poate ajunge atât de uşor la nebunie", îşi zicea el în timp ce mergea pe străzi. Îl cuprinsese fără să-şi dea seama, precum cancerul care se declanşase pe ascuns în Mary, devorându-i creierul la fel cum era devorat trupul ei. Dar nebunii nu erau niciodată conştienţi de nebunia lor – sau cel puţin aşa auzise.

Voia răspunsuri, şi o singură persoană i le putea da. Doar Simon îi putea dezvălui adevărul. În plus, era singurul la care Michael mai putea apela. Şi Michael îl ura pentru asta.

– Aminteşte-mi – vocea lui Michael era plină de cinism – de ce-ar trebui să am vreun pic de încredere în ce spui?

– Nu ai încredere în tine însuţi, deci cum ai putea să ai încredere în altcineva? Cu atât mai puţin în mine.

– Pune-mă la încercare, îl provocă Michael.

– Isus Hristos le predica celor doisprezece discipoli ai Săi – ştii despre cei doisprezece apostoli ai Săi?

– Mda, am învăţat la şcoala catolică, zise Michael cu un rânjet dispreţuitor.

– Când Isus a ajuns în Cezareea lui Filip, I-a întrebat pe Apostoli: „Cine zic mulţimile că sunt Eu?" Iar ei au răspuns: „Unii spun că eşti Ioan Botezătorul; alţii că eşti Ilie, iar alţii că eşti Ieremia sau unul dintre proroci". Iar Isus a spus: „Dar *voi* cine credeţi că sunt Eu?" Toţi cei doisprezece au rămas pe gânduri, dar numai unul a ştiut răspunsul. Iar acesta a zis: „Tu eşti Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu". Şi Isus i-a spus discipolului său: „Tu eşti Petros, şi pe această piatră îmi voi clădi Biserica". Şi i-a dat acestui apostol renumit – Petru – puterea de a-i condamna sau de a-i ierta pe toţi cei care voiau să fie mântuiţi, spunându-i: „Orice vei lega pe pământ va fi legat şi în Ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în Ceruri". L-a făcut stăpân pe porţile spre viaţa de apoi. Şi i-a

dat lui Petru două chei – una de aur, una de argint. Simon făcu o pauză. Cheile de la porţile raiului.

– După moartea, învierea şi înălţarea lui Isus, acest apostol, Petros – al cărui nume se traduce Petru – a condus Biserica lui Isus Hristos, Creştinătatea. Istoria a consemnat că Petru a fost primul papă. Această putere pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Petru se transmite succesorilor lui, împreună cu cheile.

Simon se rezemă de spătar, lăsându-l pe Michael să asimileze povestea, aşteptându-i comentariile.

– Aşadar, cheile astea două, întrebă Michael, înseamnă mult pentru Biserică?

– Mai mult decât îţi dai seama.

– Şi e normal să laşi ceva atât de valoros într-o biserică părăginită din mijlocul pustietăţii? Cât de deştept trebuie să fii ca să faci asta? Ştii ce uşor a fost? Dacă e adevărat, dacă astea-s cheile pe care le-a lăsat Isus... Michael făcu o pauză. Cheile astea nu sunt decât o păcăleală pentru cei superstiţioşi.

– Poate că acum nu-mi împărtăşeşti credinţele – Simon sări de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră –, dar nu *îndrăzni* să-ţi baţi joc de mine. Se opri şi rămase neclintit ca un mort. Cheile alea au fost puse de Petru, înainte să moară, în adevăratul loc în care Isus s-a înălţat la Ceruri. Ca o legătură între Cer şi pământ. Locul pe care a fost construită Biserica Înălţării...

– E un mit! O poveste înfrumuseţată de-a lungul timpului...

– Petru a hotărât, şi fiecare papă după el a fost de acord, că acolo trebuie să rămână cheile. Atâta timp cât ele aparţineau papei şi Bisericii, legătura era păstrată. Porţile erau deschise.

– Aşteaptă o clipă. Michael ridică mâna. Cheile alea *erau* apărate. Apărate de tine. Nu putu rezista tentaţiei de a-i da o lovitură verbală celuilalt. Iar tu *ai dat greş*.

Simon nu răspunse. Ochii lui aruncară săgeţi înspre Michael, după care întoarse privirea.

– Şi acum trebuie să-ţi repari greşeala. Vaticanul ştie? îl iscodi Michael. Mă cam îndoiesc, altfel aţi fi mai mulţi aici.

Simon îl înşfăcă de guler, ridicându-l de pe scaun şi trăgându-l în faţa lui.

– Ar trebui să te omor, şi cu asta basta. Sau, şi mai bine, să te mutilez, să te las să culegi ce-ai semănat. Finster se va întoarce, ştii prea bine. Se va întoarce după soţia ta şi după tine. Iar tu nu te gândeşti decât cum să mă înţepi cu prostiile tale arogante. Mai degrabă te baţi cu pumnii în piept ca să mă umileşti pe mine, ca mintea ta speriată să încerce să îngroape frica pe care o simţi. Mai degrabă mă insulţi pe mine decât să-ţi salvezi nevasta de la damnare. Trufia ta mă dezgustă.

Îl azvârli pe Michael pe canapea, aparent fără pic de efort.

– Cum e posibil ca Finster să fie cine zici tu că e? Nu văd nici o dovadă...

– Dovezi? Ai dovezi. August Finster te-a pus să furi; ai fost pionul lui.

– Finster? E un colecţionar, un om de afaceri respectat, cu mult succes...

– E toate lucrurile astea, cu excepţia unuia singur: nu e om.

– Cum de ştii asta despre el? Nu. E o nebunie.

– Numele lui a fost de multe ori asociat cu interesul pentru opere de artă profane produse împotriva Bisericii. L-am catalogat drept un om bolnav, la fel ca toată lumea. Dar când anumite opere au început să dispară pe piaţa neagră, m-am hotărât să-i verific mai amănunţit trecutul. Se pare că nu are aşa ceva...

– La fel ca majoritatea celor care provin din blocul est-european...

– El însă, spre deosebire de ceilalţi, nu s-a *născut* niciodată.

Simon rămase cu privirea aţintită la Michael.

Michael râse.

– Ţi se pare amuzant? zise Simon. Nu ştii nimic despre cei din Germania de Est. Ţineau evidenţa întregii populaţii, începând cam din momentul concepţiei. Oamenii cred că dosarele au dispărut; nu e aşa, trebuie doar să ştii unde să cauţi. Nu există nici o consemnare a lui Finster – nicăieri.

– Îţi sprijini teoria pe asta?

Simon nu-l băgă în seamă.

– Acum vreo doi ani, i-am făcut prietenului nostru Finster o vizită surpriză la Berlin. Nimeni nu ştia care era itinerarul meu, cu toate acestea mă aştepta când am coborât din tren. Stătea singur pe peron. L-am întrebat verde-n faţă cine este. Replica lui a fost: „De ce pui o întrebare al cărei răspuns îl cunoşti deja?" Intenţionam să-l acuz de conspiraţie împotriva Bisericii şi a lui Dumnezeu. A negat totul. Singura problemă a fost că dezminţirile lui veneau înainte ca eu să apuc să dau glas acuzaţiilor mele. Ştia absolut tot ce aveam de gând să spun. Apoi nu-mi mai amintesc decât că m-am trezit în trenul care se întorcea la Roma, fără să ştiu cum ajunsesem acolo. Şi, din ziua aceea, nu e noapte în care Finster să nu-mi bântuie visele.

– Visele? Michael clătină din cap. Te bazezi pe...

– El e îngerul întunecat alungat din rai la începutul vremurilor.

– O poveste foarte convenabilă, menită să sperie lumea. Să-i facă pe copilaşi să se ascundă sub pat. Pe mame să tremure de frică, implorând iertare. Să alerge cu toţii la Dumnezeul lor binevoitor, ca să-i salveze. Să-i apere de răutatea unui Satana inventat. Michael se ridică în picioare, devenind tot mai sigur pe el cu fiecare cuvânt care-i ieşea de pe buze. August Finster e un om de afaceri vanitos, cu prea multă putere, care vrăjeşte întreaga Europă şi care, pare-se, te-a vrăjit şi pe tine.

Simon se aşeză chiar în faţa lui Michael.

– August Finster e o fiinţă extrem de charismatică, de o mare frumuseţe, amuzantă, fermecătoare, caldă. Şi este răul absolut. Totul la el este doar o faţadă. Face apel la nevoile şi la dorinţele tale ascunse. Ştie ce vrei; ştie exact ce te îngrozeşte. Şi, pornind de aici, îşi face jocul. Se apleacă spre el. Era rândul lui să răsucească cuţitul în rană... *Aşa cum s-a jucat cu tine.* Privirea îi era neabătută şi rece. Ce coincidenţă – răspunsul la rugăciunile tale soseşte în momentul cel mai disperat din viaţa ta, oferindu-ţi ceea ce nu poţi obţine de la nimeni altcineva. Totul în schimbul unei simple sarcini profanatoare. *Cine este cel care-a dat greş aici?*

Camera părea dintr-odată mai întunecoasă, lumea părea să se fi închis în jurul lor. Michael deveni brusc extrem de conştient de sunetele dimprejur: răsuflarea câinelui, maşinile de afară, ticăitul ceasului... toate păreau să îi accentueze teama.

– Ce vrea? îl întrebă pe Simon.

– Ceea ce-a vrut mereu. Sufletele noastre. Ia unul la schimb, fură altul. Acum nu mai trebuie să facă asta. Acum le va avea pe toate. Având control asupra cheilor, are control şi asupra porţilor raiului.

– De ce nu le redeschide Dumnezeu, pur şi simplu? Au mai fost deschise o dată şi înainte, când Isus a fost răstignit. Nu aşa se zice?

Simon nu se temuse de nimic de la vârsta de şaisprezece ani, de când trecuse prin cel mai dureros moment din viaţă. Inima lui murise în acea zi, şi odată cu ea şi sentimentele sale. De atunci nu mai încercase teama – sau orice alt simţământ. Până acum.

– Dumnezeu va trebui să se întoarcă, îndeplinind ceea ce scrie în Scripturi – sfârşitul lumii, sau cum vrei să-i zici. Trâmbiţa lui Gabriel va răsuna peste mări şi ţări. Semnul că Dumnezeu se întoarce: Ziua Judecăţii de Apoi. Michael, trebuie să recuperăm acele chei.

Michael nu ştia dacă să râdă sau să urle. Tot ce se întâmplase în ultimele două săptămâni părea să capete sens. Fiecare pas pe care-l făcuse îl adusese tot mai aproape de această clipă. Nu numai că afectase şi distrusese viaţa celor pe care-i iubea, dar călcase în picioare şi credinţa care-i susţinea.

– Trebuie să plecăm, îi spuse Simon. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

– Soţia mea e pe moarte. N-o pot părăsi din nou...

– Îmi pare rău.

Nu era nici urmă de compasiune în vocea lui Simon.

– Nu pot pleca, viaţa ei...

– Viaţa ei se apropie de sfârşit. Nu poţi face nimic să împiedici acest lucru. Însă, dacă pui preţ pe viaţa ei veşnică, încă mai e timp. Salvează măcar asta, Michael! Salvează-i sufletul!

Michael se foi şi se perpeli toată noaptea. Nemaiputând să doarmă în pat, trecuse pe canapea, deşi un arc rupt îl împungea în omoplat. Prefera acest disconfort gândurilor care-i trecuseră prin minte în timp ce se zvârcolea singur pe salteaua lor mare. Patul lor gol îi stârnea prea multe amintiri. Aşa avea să fie dacă murea Mary. Nu era pregătit să facă faţă acestei situaţii. Ea era încă în viaţă. De asta era sigur.

Era singurul lucru de care era convins.

După ce plecase Simon, cutreierase fără ţintă pe străzi. Umblase aşa până când se trezise în faţa spitalului. Rămăsese acolo, neputându-şi dezlipi ochii de fereastra lui Mary, unde lumina era stinsă. Nu intrase înăuntru. Dac-ar fi făcut-o, dacă ar fi văzut-o, suferinţa l-ar fi copleşit iarăşi, şi avea nevoie să gândească limpede şi bine. Dacă era să plece cu Simon, nu avea de unde şti cât timp va lipsi. Mary putea să moară în lipsa lui, şi cum ar fi putut el trăi cu acest gând? Michael îl putea lăsa pe Simon să se ducă singur, însă atunci nu ar fi aflat niciodată dacă acesta a reuşit să recupereze cheile. Chinul pe care Michael l-ar fi îndurat tot restul vieţii – neştiind dacă

Mary s-a dus într-un loc mai bun – n-avea să-i dea pace până în mormânt.

Credința lui Michael în Dumnezeu fusese distrusă, dispăruse cu totul. Cu toate acestea, credința lui Mary era mai puternică decât oricând. Credea în viața de apoi, în eternitate, în rai.

Se ajunsese la lupta dintre credința sa zguduită și cea de neclintit a lui Mary.

Hotărârea era deja luată.

Avea să plece cu Simon.

Capitolul 17

– Bună dimineaţa, Mike.

Umbra lui Busch se desena ameninţător deasupra lui. Michael clipi de mai multe ori în timp ce se freca la ochi.

– Cum ai intrat?

– Mi-ai dat cheile anul trecut, nu-ţi aminteşti?

– Se pare că în ultima vreme am dat tot felul de chei cui nu trebuie, mormăi Michael, epuizat.

Când Busch se dădu la o parte, lumina dimineţii îi intră lui Michael în ochi fără milă, făcându-l să regrete ultimele două pahare de whisky, căci se simţea de parcă îi bubuia un ciocan în creier.

– Ce pot să-ţi ofer la micul dejun? întrebă el cu o voce mahmură, trăgându-şi o pernă pe cap ca să se ferească de lumină.

CLIC. Simţi cum ceva îi cuprinde glezna. Ridică perna şi se uită la picioare. Fu întâmpinat de chipul lui Dennis Thal. Noul partener al lui Busch tocmai regla echipamentul de detecţie de la brăţara metalică care era acum prinsă de piciorul lui Michael. Nu erau cătuşe, nu era ceva care să-l împiedice să se deplaseze. Avea în jurul gleznei o brăţară de supraveghere, cu un GPS încorporat care era urmărit de o staţie centrală,

care raporta în permanenţă unde se afla şi emitea tot felul de fluierături şi de semnale de alarmă de fiecare dată când se abătea de la traseul permis.

Michael îşi trase brusc picioarele de lângă Thal. Poliţistul cel tânăr zâmbi ca un vânător care ştia că vânătoarea s-a încheiat, că prada nu mai avea scăpare.

– Ce mama naibii?

– Îmi pare rău.

Busch nu putu să-l privească în faţă.

– Îţi pare rău? Ce faci?

– Există riscul să fugi. Nu pot să-mi asum riscul ăsta.

– Să fug?

Neîncrederea din vocea lui Michael era copleşitoare.

– De ce anume să fug?

– A trebuit să te raportez judecătorului.

– Ţi-am spus ca unui prieten...

– Asta face să-mi fie şi mai greu.

– Soţia mea *e pe moarte*, Paul. Chiar crezi c-aş fugi? Crezi c-aş părăsi-o?

– O poţi vedea cât de mult doreşti. Noi vrem doar să ştim unde eşti. Nu vrem să pleci din oraş – Busch făcu o pauză – din nou.

– Ticălosule! Mă trimiţi înapoi la închisoare!

Michael sări în picioare, repezindu-se la Busch, dar, înainte să-şi ia avânt, Thal tăbărâse deja pe el. Poliţistul îl lovi tare, cărându-i pumni peste tot fără ca Michael să apuce să reacţioneze. Când căzu la podea, Thal îşi pregăti piciorul drept ca să-l lovească în cap, dar nu mai avu timp să tragă şutul. Busch îl luă pe Thal de umeri şi-l azvârli în cealaltă parte a camerei.

Busch abia mai putea să gândească limpede; trecea prin tot felul de emoţii în timp ce-l privea pe Michael zvârcolindu-se pe podea de durere.

Thal se ridică, se scutură de praf, apoi se întoarse din nou spre Michael.

– Locul nenorociților ca tine e în groapă. Ai să putrezești la închisoare, să știi. Soția ta o să moară singură...

Busch se interpuse din nou între ei; îi vorbi în șoaptă, dar vocea îi tremura de furie.

– Așteaptă-mă pe hol, mârâi el. Acum!

Pe când Thal ieșea, Busch încercă să-l ajute pe Michael să se ridice în picioare. Însă acesta-l refuză sfidător, trăgându-se într-o parte.

– Michael, eu nu pot face nimic. Legea e lege. Nu pot risca să te acopăr. Am și eu responsabilități.

Oricât de mult îi păsa de prietenul lui, Busch avea nevastă și copii. Nu putea să-i implice în povestea asta. Chiar dacă ar fi vrut ca o dată să lase deoparte etica, de dragul prietenului său, mai era și altcineva care știa că Michael încălcase regulile. Și mai mult ca sigur Thal i-ar fi turnat pe amândoi din pura plăcere de a-și bate joc de ei.

– Boala lui Mary te face să te comporți așa, amice. Am să-i explic asta judecătorului. O să-ți dea pedeapsa minimă. Îmi pare rău.

– N-ai idee ce-ai făcut.

Cuvintele lui Michael îl răniră pe Busch ca lama unui cuțit. Michael își șterse sângele de la nas și-i întoarse spatele.

Busch rămase locului, aproape ținându-și răsuflarea, holbându-se la Michael. În cele din urmă, fără nici o altă vorbă, ieși afară.

Mary dormea dusă, cuibărită în brațele lui Michael. Acesta se strecurase în patul ei de spital, aparent ca s-o aline, dar, de fapt, mai degrabă ca să fie el încurajat de prezența ei, ca să se bucure din nou, în mod egoist, de atingerea ei. Încă nu știa cum să-i spună că avea să plece din nou. Cum poți să-i spui femeii pe care o iubești că ai s-o abandonezi?

Acoperise cu șoseta „bijuteria" pe care o purta involuntar la gleznă și purta o pereche de pantaloni sport largi ca să

ascundă umflătura. Cutia gri era un pic mai mare decât un pachet de ţigări. Era fixată cu un fel de fermoar din plastic şi cu o brăţară de siguranţă. La fiecare pas îşi aducea aminte de prezenţa ei, căci îi rodea pielea. Era liber s-o vadă pe Mary după bunul său plac, atâta timp cât dădea telefon şi-şi anunţa de fiecare dată itinerarul. Şi exact asta făcuse înainte de a pleca de-acasă.

– Monitorizarea şi urmărirea eliberaţilor condiţionat, răspunsese poliţista.

– St. Pierre.

Michael sunase din apartament.

– Mă duc să-mi văd soţia la spital.

– Confirmat, domnule St. Pierre. Vă rugăm să nu uitaţi să ne sunaţi când ajungeţi la spital, conform instrucţiunilor noastre.

„Atât de oficial", se gândi Michael. Departamentul de Eliberări Condiţionate urma să-i monitorizeze mişcările prin oraş. Trebuia să sune de fiecare dată când nu stătea acasă. Dacă brăţara era scoasă sau deteriorată sau dacă trecea de marginea oraşului, avea să fie arestat imediat pentru încălcarea eliberării condiţionate. Ce-aveau să facă dacă-l urmăreau până la avion şi afară din ţară?

Când sosise la spital, o găsise pe Mary ieşind de la radiaţii. Ea şi Michael hotărâseră să continue tratamentele. În cel mai rău caz, măcar aveau să reuşească să mai „cumpere" puţin timp. Şi nu puteai şti niciodată; la urma urmelor, se mai întâmplă şi minuni.

Mâncară repede micul dejun, alcătuit din ouă şi cârnaţi, cumpărat de Michael pe drum. Vorbiră puţin şi rar. Michael nu se pricepuse niciodată să se prefacă. Mary îi citea supărarea pe faţă de la o poştă, şi asta nu făcea decât să tensioneze situaţia.

– Te supără ceva, văd asta în ochii tăi. Orice-ar fi, una peste alta – se forţă să zâmbească –, nu poate fi aşa de rău.

– Trebuie să plec iar.

Michael îşi ţinea capul plecat de ruşine; niciodată nu-i fusese mai greu să zică ceva.

– Numai câteva zile...

– Asta te frământă?

Mary aproape izbucni în râs.

– O să fiu bine, nu-ţi face griji. Oamenii de aici se ocupă de mine. Îl apucă de mână. Numai să te întorci la mine.

– Aşa o să fac.

Se simţi dintr-odată uşurat. Se va întoarce.

– Ştiu.

Îl sărută. Michael o simţi cum tremura uşor. Îşi dădu jos jacheta sport şi i-o puse pe umeri. Ea se înfăşură în haină, bucurându-se de căldura lui şi inspirându-i mirosul. Acesta păru să o învioreze; se obişnuise să-i poarte tricourile şi cămăşile, fiind pentru ea un fel de mijloc de apărare în faţa lucrurilor rele.

Starea lui Mary părea că se înrăutăţise în ultimele douăzeci şi patru de ore. Era ca şi cum, aflând ultima pronostic medical, simptomele bolii se acceleraseră.

Aşa că Michael îşi petrecu ultima oră în pat, lângă ea.

– Numai câteva zile, îi şopti el soţiei sale adormite.

Mary nu se mişcă, nu-i răspunse. Poate că era mai bine aşa. Încetişor, Michael continuă:

– Am atâta nevoie de tine... am crezut că o să te salvez... Şi am făcut să fie mult mai rău. Trebuie să îndrept lucrurile... O mângâie pe frunte. Tot ce-ţi cer e să ai încredere în mine.

Ea se mişcă, cu ochii tot închişi, şi-i strânse mâna uşor de tot. Frecându-şi nasul de gâtul lui, îl luă în braţe şi-i şopti încet:

– Întotdeauna am.

– Nimeni nu mi-a zis c-am să îngheţ aici, mormăi Jane Arlidge, frecându-şi mâinile ca să se încălzească.

Nimeni nu-i spusese că va avea nevoie de pulover la sfârşit de iunie. Când îi dăduseră uniforma albastră săptămâna trecută, ar fi putut măcar să-i dea şi un pulover.

– Unsprezece grade, unsprezece, să te faci cub de gheaţă, să prinzi ţurţuri.

Poliţista tânără, vioaie stătea în faţa pâlcului de monitoare – vreo treizeci cu totul. Fiecare etichetat meticulos, cu un plan pe hârtie velină pus pe ecran şi un punct verde deplasându-se din loc în loc. În partea de jos a fiecăruia apărea un nume, un cod numeric de identificare şi o bară de stare. Jane Arlidge intrase în rândul forţelor de ordine direct de pe băncile academiei, alegând să-şi înceapă imediat cariera, spre deosebire de alţi absolvenţi care preferau o săptămână de petreceri înainte de a începe să combată infracţiunile.

Stătea într-o încăpere mare, fără ferestre. De-a lungul peretelui din spate erau aliniate o mulţime de unităţi centrale de calculatoare. Pe podea erau tot felul de cabluri, iar ledurile terminalelor clipeau verde, albastru şi roşu. Nu era decât un singur birou cât de cât confortabil, iar scaunul lui de piele, cu spătar înalt – ocupat de Jane, acum îngheţată bocnă –, era cu mult superior scăunelelor reci, de metal, din faţa staţiilor de lucru. Sala de calculatoare de la secţia de poliţie Byram Hills nu doar arăta rece, ci chiar aşa era. Erau unsprezece grade, aşa cum recomandaseră producătorul calculatoarelor şi cei de la Departamentul informatic din cadrul secţiei. Norocosul începător căruia îi revenea să facă de serviciu în faţa monitoarelor se alegea inevitabil cu o răceală zdravănă, care-l ţinea pe toată perioada de caniculă.

Monitoarele la care se uita Jane erau repartizate infractorilor care aşteptau un termen de judecată, eliberarea unei celule de închisoare sau sfârşitul unei sentinţe. Cei în arest la domiciliu, cărora li se pusese brăţara aia sexy la gleznă,

prezentau cel mai mic risc. Aceştia erau cei care aveau remuşcări; şansele ca ei să fugă erau aproape inexistente. La naiba, brăţara nici nu era cu adevărat necesară; rostul ei era doar să le reamintească permanent că erau supravegheaţi. Jane ştia asta, şi prin urmare nu era cu ochii în patru. Îşi adusese două cărţi, aşa cum îi recomandase predecesorul ei – care uitase să-i spună să-şi ia şi o mulţime de pulovere –, dar le ignora în favoarea unor integrame.

Când se declanşă alarma, aproape căzu de pe scaun. Zgomotul ascuţit venea de la monitorul numărul douăzeci şi şapte. Luminiţa verde dispăruse.

– Nu, nu, nu, nu, nu, nu. La naiba!

Întinzându-se după telefon, dădu pe jos cărţile şi ziarul de pe birou, dar, înainte să apuce să formeze numărul, luminiţa reapăru ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul.

Totuşi formă numărul. Telefonul sună.

– Alo?

– Domnul St. Pierre? întrebă ea înnebunită, cu vocea tremurândă.

– Da?

Creierul lui Jane încă trepida de la fluxul de adrenalină. Fusese vreo problemă cu calculatorul? Făcuse oare o greşeală din prima zi?

– Secţia de monitorizare a poliţiei din Byram Hills. Se pare că s-a petrecut o întrerupere a transmisiunii.

– Îmi pare rău. Am fost până jos să-mi iau corespondenţa.

Respiră uşurată.

– Probabil s-a întrerupt transmisia în lift, deduse ea cu voce tare. Trebuie să ne raportaţi de fiecare dată când părăsiţi apartamentul.

– Aşa e. Îmi pare rău, nu m-am obişnuit încă. Nu se va mai întâmpla.

– Bine.

Criza fiind evitată, începătoarea închise telefonul şi încercă să-şi recapete răsuflarea.

Un rucsac mic de pânză, negru, era deja plin cu lucruri şi pus pe măsuţa din holul de la intrare. Michael era pe podeaua din camera de zi, scărpinându-l pe burtă pe Hawk, ţinând încă telefonul portabil lipit de ureche, cu umărul. Se gândea. Se străduia din răsputeri să găsească o soluţie.

Zvârli telefonul pe canapea şi începu să alinte câinele mare cu amândouă mâinile. Îşi întinse piciorul drept şi studie dispozitivul de monitorizare prins de el. Pe jos erau împrăştiate tot felul de scule. Scosese capacul cutiuţei prinse de gleznă şi – ca să testeze modul de funcţionare a dispozitivului – scosese câteva clipe un cablu intern. Trebuia să ştie cât de mult putea forţa nota înainte să se trezească cu toată poliţia pe cap.

– În regulă, prietene canin, spuse cu voce tare. Cum am să ies din încurcătura asta?

Simon, cu rucsacul în mână, se uită la ceas. Un avion rula încet pe pistă, în depărtare. Michael îl asigurase că o să fie acolo. Ei bine, asta fusese prima minciună – se putea aştepta la altceva din partea lui? Poate c-ar trebui să meargă singur. În trecut recuperase multe obiecte pentru Biserică, şi înfăptuise lucruri mortale în numele Domnului. De ce-l urmărise pe Michael? O făcuse pentru chei? Sau din cauza orgoliului său rănit? Niciodată nu mai dăduse greş. Gândul ăsta îl zdrobea. De ce venise aici? Nu avusese niciodată nevoie de ajutor şi nici nu-l mai căutase vreodată. Şi de ce-i ceruse ajutorul tocmai omului care-l înşelase, care furase de la el? Un om despre care ştia în sinea lui că nu era de încredere. Simon se rugă ca asta să nu fi fost prima greşeală dintr-un întreg şir.

„Acesta este al doilea apel pentru Zborul 1225 spre Berlin."

Jane se sprijini de spătar, mâncându-şi sendvişul. Cu o oră în urmă inima aproape că i se oprise de frică. Acum îi bătea cu putere din alte motive. Avea peste un metru optzeci, părul blond ca mătasea de porumb şi un maxilar puternic, aşa cum îi plăcea ei. Îl mai văzuse pe Doogy o singură dată, la academie – nimeni nu se lua de el din cauza numelui, căci era unul dintre acei oameni plini de încredere în sine care pot purta asemenea nume fără să fie ridicoli –, însă îi lăsase o amintire de neşters. Habar n-avea că fusese repartizat la aceeaşi secţie, până acum, când intrase în încăpere.

– Hei, cum merge treaba? îl întrebă ea, pe un ton amical, încercând să îl trateze ca pe un simplu coleg.

– Greu de zis. Prima mea zi pe stradă a fost grozav de liniştită. Cum de-ai tras la sorţi paiul cel scurt şi-ai ajuns în Siberia?

– E mai palpitant aici decât pe stradă.

– Mda, bine, zise Doogy. Toată pregătirea să se ducă pe apa sâmbetei...

– Eu m-am oferit: au spus că după asta îmi pot alege următorul sector. Pregătirea o să fie folosită din plin cât de curând.

– Serios?

Se uită în jur la toate calculatoarele alea.

– Mda, poate nu e un aranjament aşa rău. Superiorii nu-ţi dau să faci treburi cu care să-ţi murdăreşti mâinile, ai un loc confortabil în care scapi de căldura înăbuşitoare. Cum de nu m-am gândit la asta?

Îi plăcea cum i se încreţea faţa când era dezamăgit.

– Merită să ştii cum merg lucrurile.

Doogy dădu din cap, apoi făcu un semn spre monitoare.

– Spune-mi cum stă treaba cu astea.

– Urmăresc mişcările celor eliberaţi condiţionat, ale deţinuţilor şi ale celor în arest la domiciliu. Chestii palpitante.

– Arată ca un joc video prost. Punctele alea nu se mişcă prea mult.

Îşi trase un scaun.

„Trebuie să-mi păstrez concentrarea", îşi spuse ea.

– Fie dorm, fie se uită la televizor. Nu se mişcă niciodată prea mult. Ţi-e foame?

Îi oferi nişte cartofi prăjiţi.

– Mersi, zise el şi se întinse spre ea.

Avea mâinile mari; încercă să nu se mai gândească la semnificaţia acestui lucru, în înţelepciunea populară, ca el să nu-şi dea seama. Nu mai ştia despre ce să aducă vorba.

– Şi... se bâlbâi ea.

– Îmi închipui că ai timp să citeşti mult.

Făcu un gest spre cărţile ei.

Da, era interesat, limbajul corpului lui arăta clar asta.

– Ce face omul ăsta?

Îi arătă spre un punctuleţ verde care alerga de colo până colo, ca într-un joc video care se blocase.

Lui Jane îi luară câteva clipe ca să se dezmeticească, să lase deoparte dorinţa pe care o simţea; la început nu înţelese despre ce vorbea. Dar apoi văzu şi ea. Monitorul douăzeci şi şapte, din nou. De data asta, când se repezi după telefon, zvârli cât colo sendvişul.

Busch şi Thal ciocăniră la uşa de la intrare. Nici un răspuns. Dinăuntru se auzi un bocănit puternic, ca şi cum s-ar fi răsturnat ceva. Thal ridică piciorul ca să lovească în uşă, dar Busch îl opri la jumătatea mişcării, privindu-l mustrător din ochi. Scoase o cheie şi descuie uşa.

– Mike? strigă el.

Totul părea în regulă. Apartamentul era curat, pe masa din hol erau puse flori proaspete. Thal se îndreptă spre birou, iar Busch se uită în camera de zi.

Se auzi o nouă bufnitură, de data asta din dormitor. Busch se strecură până la uşa dormitorului, cu pistolul scos.

– Mike?

O altă bufnitură şi zgomot de sticlă spartă.

– Nu te mai prosti! ţipă poliţistul masiv.

Dar nu se auzi nici un răspuns. Se răsuci şi ajunse în prag, cu pistolul ridicat. Aproape urlă când îi zbură ceva în faţă; se clătină, dându-se câţiva paşi înapoi. În timp ce punea pistolul la loc în toc, inima îi bubuia.

– Pisică nenorocită.

CJ fugi în camera de zi, cătărându-se pe canapea. Câteva secunde mai târziu, Hawk ieşi alergând pe urmele motanului, oprindu-se brusc când îl văzu pe Busch. Câinele îi adulmecă mâna când acesta o întinse ca să-l mângâie. Dar simţi din nou mirosul motanului şi mârâi în direcţia canapelei. CJ scuipă spre el şi o luă la goană. Cele două animale se fugăriră în cerc prin cameră, până când motanul sări în cele din urmă pe un raft de sus al bibliotecii, iar câinele rămase lătrând şi sărind spre coada lui, care flutura deasupra lui, fără ca el să o poată atinge.

Thal intră din nou în cameră.

– Cum e posibil să nu fie aici?

Şi atunci văzură că brăţara de securitate era atârnată de zgarda câinelui.

– Ticălos deştept, mârâi Busch.

Thal se uita prin hârtiile de pe biroul lui Michael. Găsi o carte deschisă şi câteva articole din ziare. Luă unul şi începu să citească.

Busch vorbea la telefon. Stătea cu spatele la Thal; nu mai suporta să-l vadă. Verificase peste tot: la spital, la secţie, la

magazinul cu dispozitive de siguranţă. Nimeni nu-l văzuse pe Michael. Ultima dată când vorbise cineva cu el fusese atunci când începătoarea de la biroul de monitorizare îl sunase la ora 17.07 în acea zi, certându-l că ieşise din apartament ca să-şi ridice corespondenţa.

Ceea ce-l speriase cel mai tare pe Busch fusese convorbirea pe care-o avusese cu Mary. Aceasta îi spusese că Michael trebuise să plece câteva zile. Informaţia asta n-avea de gând să i-o împărtăşească nici lui Thal, nici altcuiva. Busch dăduse de necaz. Arestul la domiciliu fusese ideea lui; lui îi aparţinuse decizia de a nu-l aresta pe Michael pe loc. Dacă nu-l găsea repede, avea să intre în bucluc. Cum putea Michael să-i facă aşa ceva?

Busch închise telefonul şi se răsuci. Thal tot mai citea. Busch se uită la lucrurile de pe biroul ticsit. Michael lucra la ceva, de asta era sigur.

– Se pare că a avut oaspeţi. Thal arătă spre două pahare şi spre sticla goală de whisky. Cred că *prietenul* tău are o obsesie.

Îi aruncă lui Busch un exemplar din ziarul *International Business;* pe copertă era Finster, zâmbetul său charismatic strălucind sub ochii negri, prietenoşi.

Lui Busch îi veni greu să nu fie de acord cu ceea ce spusese Thal. Pe birou erau numai materiale despre tipul ăsta, Finster: articole de ziar, reviste, poze.

– Tu – Thal îi băgă în ochi un deget acuzator – l-ai lăsat să *scape.*

Busch îl apucă de deget şi aproape i-l frânse. Se săturase de porcăria asta.

– Mai bagă-mi degetul ăsta o dată în faţă şi n-am să mă mulţumesc doar să ţi-l rup.

Corpul lui Thal se contorsiona, aplecându-se spre podea de durere, iar bărbatul scâncea. Busch fu izbit de ironia situaţiei: Thal nu putea face faţă durerii. Îi plăcea la nebunie să-i chinuiască pe alţii, să provoace el suferinţă. El însă nu

rezista deloc la durere. Dar apoi pe fața lui Thal se citi un val de emoții și ridică privirea spre Busch, zâmbind. Iar acesta își dădu seama că trăsese o concluzie greșită. Lui Thal îi plăcea durerea, se bucura de ea, fie că o provoca altora... fie că o resimțea chiar el.

Simon se uita la stewardesa roșcată care închidea ușa avionului 747. Se resemnase cu ideea că avea să plece singur. Își puse geanta în compartimentul de sus și se așeză pe locul de la geam. Zborul de noapte peste Atlantic era una dintre puținele plăceri pe care și le permitea acum. Nu avea să se bucure doar de asfințit, ci și de răsărit, de sus, de deasupra norilor. Îi plăcea zborul ăsta, scurta noaptea. Întunericul încă îl mai speria, deși ascundea bine acest lucru. Noaptea, tot ceea ce-i distrăgea atenția dispărea, lăsându-l singur cu gândurile și cu temerile lui, știind bine ce era acolo, afară. Și-i era imposibil să lupte cu această cunoaștere teribilă, care era ca o tuse izbucnită de fiecare dată când te întinzi în pat să dormi. Oricât încerci s-o eviți, tot te apucă.

Prin urmare, savura aceste momente când noaptea era scurtată. Fiecare răsărit de soare era mereu ca un botez pentru el, spălând răul întunericului. Faptul că făpturile rele ieșeau în lume doar noaptea nu era doar o legendă, era o realitate. Legătura dintre lumină și zi, pe de o parte, și întuneric și noapte pe de alta era mai profundă decât credeau majoritatea oamenilor.

Acum, că se uita pe geam la soarele care în curând avea să apună, își dădu seama că nu cunoscuse niciodată lumea, trecuse pe lângă ea asemenea unui vapor în noapte. Niciodată nu se oprise să-i guste splendoarea. Viața sa se bazase întotdeauna pe devotamentul față de muncă. Aceasta nu-i permisese niciodată să aibă o soție, copii, o familie. Din după-amiaza aceea oribilă din copilărie fusese mânat pe

această cale, o cale pe care o acceptase întotdeauna de bunăvoie, liber. O cale care-l adusese aici, în punctul în care punea totul la îndoială. Trăise oare doar de dragul războiului? Nu cunoscuse dragostea sau prietenia, nu se bucurase niciodată de o iubită sau de un prieten apropiat, cineva cu care să poată vorbi. Dusese o viaţă de monah şi de militar. O viaţă care trebuia trăită de unul singur. Una care-o să-l facă să moară singur.

Nu căutase niciodată ajutor, de ce ar face-o acum? Împărtăşise informaţii preţioase unui om în care nu putea avea încredere, informaţii nepreţuite despre adevărata semnificaţie a cheilor. Michael St. Pierre le furase de la el; Michael fusese cel care provocase toată încurcătura asta, care putea fi devastatoare pentru toţi. Şi, cu toate astea, dorise să primească sprijin de la hoţul ăla. Fusese o greşeală gravă, şi se bucura că nu se concretizase. Faptul că omul ăsta hotărâse să nu vină fusese o adevărată şansă. Simon se considera norocos, de data asta.

– Bună.

Ridică privirea.

Michael stătea pe intervalul dintre cele două şiruri de scaune, cu rucsacul în mână.

După-amiază, după ce plecase de lângă Mary, de la spital, făcuse un ocol rapid pe la magazinul lui. Era riscant, ştia asta, însă absolut necesar. Nu ştia cum avea să scoată brăţara, dar, indiferent ce soluţie ar fi găsit, avea nevoie de ustensile. Luase nişte cleşti, o bormaşină şi un fierăstrău mic, câteva role de sârmă şi setul electronic pe care-l folosea ca să regleze sistemele de securitate.

Brăţara era un model simplu. GPS-ul funcţiona cât timp nu te aflai în casă, dar nu emitea un semnal precis când erai într-un spaţiu închis, deoarece semnalul trecea cu dificultate prin pereţi. Prin urmare, un sistem secundar trimitea un

semnal unui dispozitiv de recepţie-transmisie, care în cazul lui fusese pus în şifonier. Intensitatea semnalului emis de brăţară determina locul în care se afla în apartament, iar această informaţie era transmisă mai departe la monitorul de la secţia de poliţie. Sursa de curent a brăţării era o mică baterie internă ale cărei fire străbăteau întreaga circumferinţă a dispozitivului de siguranţă. Circuitul era activat la închiderea brăţării în jurul gleznei. Ca s-o poată scoate, brăţara trebuia tăiată, ceea ce ar fi dus la secţionarea ireparabilă a acestor fire.

Michael nu era doar specialist în sisteme de securitate, ci şi hoţ – deşi considera că se retrăsese, în pofida ultimelor evenimente. Învinsese numeroase sisteme de alarmă atunci când încă mai practica această activitate. Întotdeauna găsise o cale. Acum se hotărî să facă două găuri ca de ac în brăţară, în puncte opuse, având grijă să nu-i alunece burghiul şi să nu-şi găurească glezna. Cu Hawk lângă el, introduse două contacte electrice, fiecare ataşat la o sârmă de zece milimetri, creând un circuit secundar, o linie de bypass. Curentul putea acum să urmeze două căi; când una nu mai funcţiona, rămânea o a doua, de siguranţă. După aceea, îi fu uşor să taie brăţara şi să şi-o scoată de la gleznă. Îl chemă pe Hawk şi i-o prinse de zgardă.

Odată ce ajunse în siguranţă în avion, nu se mai obosi să-i povestească lui Simon ce făcuse; acesta stătea ţeapăn şi tăcut lângă el. Decolaseră în urmă cu o oră, şi Simon părea mai preocupat de soarele care apunea decât de faptul că Michael reuşise să scape din arestul la domiciliu.

Căpitanul Delia se plimba de colo-colo; era un clişeu, dar nu găsea nici o altă modalitate de a-şi consuma nervii, şi nu ştia să ţipe stând pe scaun.

– L-ai lăsat să plece! urlă el.

Busch era obişnuit. Căpitanului îi plăcea să ţipe, iar asta nu-l deranja prea mult pe Busch, doar că acum omul avea dreptate. De data asta, Michael îl învinsese.

– Thal spunea că tipul a părăsit ţara. Este adevărat? Vrei, te rog, să-mi spui şi mie cum de unul dintre eliberaţii condiţionat de care ai tu grijă *a părăsit ţara?*

– N-a părăsit ţara. Nevasta lui e pe moarte.

Busch nu ştia să mintă, dar se străduia.

– Thal jură c-a şters-o din oraş. Ori a făcut-o, ori nu.

– Nu Thal e ofiţerul care se ocupă de cazul lui, ci eu.

– Te apropii prea tare de eliberaţii de care te ocupi, Paul – nu poţi fi prietenul lor. În chestiunea asta nu mai judeci limpede. Mă gândesc să-i încredinţez cazul lui Thal...

– Thal?! E un psihopat nenorocit. Te avertizez, am să-i rup gâtul dacă-şi mai bagă nasul în treaba asta...

Căpitanul Delia trânti uşa de la birou şi se întoarse spre Busch, furios şi roşu la faţă.

– Asta nu ar face prea bine carierei tale.

Căpitanul se aşeză, adunându-se, cumpănind dacă să-i comunice şi lui Busch informaţia. După un moment se hotărî.

– Thal este de la Afaceri Interne. Şi a venit pentru tine, prietene.

Busch se simţi de parcă ar fi fost lovit cu un baros în stomac. Nici vorbă. Nu putea fi adevărat. Busch fusese trădat din nou, de data asta de cineva din interior, de un alt poliţist. Chiar de şeful lui.

– De ce nu mi-ai zis?

Abia putu rosti întrebarea.

– Cum spui tu mereu, „legea-i lege", nu? Ei bine, asta e poliţia pentru poliţişti. Legea poliţiştilor. Dacă ei îmi zic să tac, tac.

În ochii căpitanului se citea mânia.

– De ce-mi spui acum?

– Am crezut că investigaţia celor de la Afaceri Interne era un rahat. Întotdeauna ai fost fără pată, n-am stat să mă gândesc

de două ori la asta. Am crezut că n-o să descopere nimic. Acum uite ce mi-ai făcut, uite în ce situaţie m-ai pus...

– Mai scuteşte-mă, ştii că n-am greşit cu nimic. Sunt nevinovat. Busch nu crezuse vreodată că va ajunge să declare aşa ceva. Şi-ţi spun eu, Michael St. Pierre poate că a plecat, însă situaţia e mai complexă decât pare.

– Nu e treaba noastră să hotărâm asta. Nu e treaba ta. E treaba celor de la tribunal.

Busch nu suporta să-i fie azvârlite în faţă propriile vorbe.

– Soţia lui trage să moară. N-o să strice totul acum, ca să aterizeze din nou la închisoare în ultimele ei zile de viaţă.

– Nu gândeşti limpede. Cu cine crezi că stai de vorbă? Ar trebui să-i supraveghezi pe tipii ăştia, să le uşurezi reintegrarea în societate. Şi să-i strunesti dacă nu merg pe calea cea dreaptă. Dacă o scrântesc, raportezi şi-i arestezi. Dar nu: tu devii prietenul lor, îi răsfeţi, îi inviţi la tine la ceai. Isuse, nu puteai să-ţi găseşti prieteni care să nu fie infractori?

– Ştii că asta-i o porcărie...

– Lasă scuzele. Căpitanul îl întrerupse, frustrat. Thal spunea că l-ai lăsat să plece.

– Domnule, asta-i o porcărie. St. Pierre a plecat de bunăvoie, fără ajutorul meu.

– L-ai pus să fie monitorizat acasă la el, şi s-a descotorosit de toate ca...

– Domnule, îl cunosc. S-a îndreptat...

– Oamenii care s-au îndreptat nu încalcă regulile, nu-şi taie brăţările de supraveghere, nu fug. Ceea ce mă sperie pe mine este întrebarea „De ce"? De ce anume fuge, Paul? Sau... spre ce fuge? Ştii? Tipul ăsta încalcă legea, şi pun pariu că o va face în stil mare. Şi, când se va întâmpla asta, o să fim cu toţii în rahat.

– Nu, domnule! N-o să încalce legea. O să-l găsesc. E responsabilitatea mea.

– Deja ţi-ai nesocotit responsabilitatea. De ce să nu-ţi iau insigna chiar acum?

– Pentru că sunt singurul care-l poate găsi.

Căpitanul Delia nici nu mai ţinea minte de câţi ani îl cunoştea pe Paul Busch. Oricât de gravă părea situaţia, ştia de fapt că Paul nu era omul care să mintă, să-şi rişte cariera în felul ăsta. Delia îl întrebase pe Thal cine formulase plângerea împotriva lui Busch, dar nu primise nici un răspuns. Treaba căpitanului era să coopereze, şi asta şi făcu, însă numai până la un punct. Nu-i plăcuseră niciodată poliţiştii care investigau alţi poliţişti. Şi în primul rând nu-i plăcea Thal.

– Dacă el se duce la fund, te duci şi tu cu el, îi spuse verde-n faţă lui Busch.

Busch nu zise nimic, doar dădu din cap. Era cea mai mare dovadă de încredere la care s-ar fi putut aştepta de la căpitan, având în vedere întreaga situaţie. Ieşi ca o vijelie din biroul lui Delia.

– Unde-i Thal? răcni el la toată lumea.

Toţi ridicară privirea, scuturând din cap. Busch se duse direct la biroul lui Thal. Biroul era gol: nici urmă de efecte personale, nici măcar o bucăţică de hârtie. Se întoarse spre Judy Langer, de la biroul de alături. Nu se plăcuseră niciodată prea mult, iar femeia era îngropată în hârţoage.

– L-ai văzut pe Thal? o întrebă el.

– A plecat.

Judy nu catadicsi să se uite la el.

– Unde?

– Nu sunt dădaca lui Thal, Paulie, mormăi ea.

Busch cercetă biroul. Nu era biroul cuiva care tocmai făcuse curat, ci al cuiva care plecase şi nu mai avea de gând să se întoarcă. I se învârtea totul în cap. Afaceri Interne. Ce naiba? Respectase toată viaţa legile – iar acum era supus unei investigaţii, la fel ca infractorii pe care-i arestase de-a lungul timpului. Şi, de parcă nu era de ajuns, era pus la microscop de Thal. Aici se petrecea ceva, era ceva care nu se potrivea, ceva dubios – cine-l arătase cu degetul celor de la Afaceri Interne? Dacă voia să aibă vreo şansă de a se lămuri, de a-şi salva

cariera, trebuia să-l găsească pe Thal. Dar, mai întâi, îi promisese căpitanului că îl va găsi pe Michael.

– Am auzit ceva despre o urgență în familie, adăugă Judy, sperând din tot sufletul că Busch va pleca dacă va afla ceea ce voia.

– Știi unde?

– Cred că l-am auzit pomenind de Germania. Berlin, pare-mi-se.

Medicamentele o făceau pe Mary să se simtă fragilă și bolnavă. După plecarea lui Michael, spera să scape de efectele secundare băgându-se în pat și dormind, dar, când se întoarse în cameră, îl găsi pe *el*.

Nu spusese ce voia de fapt; asta i se păru mai mult decât ciudat. Pretindea că era noul partener al lui Paul, Dennis... Nu-și mai amintea numele lui de familie. Trecuse doar ca să vadă cum se simte și să-i pună câteva întrebări despre relația dintre soțul ei și Busch. Zisese că are legătură cu o citație referitoare la activitatea lui Busch cu cei eliberați condiționat și adăugase că va mai veni după ce Busch își va primi premiul binemeritat. Mary nu pomeni nimănui de vizita lui.

Dar era ceva cu el. Parcă îi cotropise sufletul. Dennis o speriase mai tare decât cancerul.

Faptul că era subiectul unei investigații interne îl doborâse pe Busch. Așa ceva nu avea sens. Nu-și amintea să se fi compromis vreodată în viață din cauza vreunei persoane de care trebuia să se ocupe, cu atât mai puțin Michael. Busch era mai mult decât conștient de modul în care decurgea relația lor. Thal apăruse înainte ca Mary să-și fi descoperit boala, înainte ca Michael să fi redeschis acel capitol al vieții lui. De ce? Și de ce se dusese Thal la Berlin? Ca să-l prindă pe

Michael şi să-l acuze şi mai mult pe Busch? Sau era vorba despre altceva?

Busch stătea într-o sală privată de calculatoare, cu o singură lampă, un scaun, un birou şi un calculator. Fără ferestre, covoare, tablouri sau decoraţiuni. Baza de date a secţiei de poliţie din Byram Hills era enormă. În ea nu se găseau doar dosare penale, căci secţia avea acces la o reţea vastă de biblioteci virtuale: FBI, Interpol, periodice, organizaţii de presă.

Finster nu fu greu de identificat. Deşi miliardarul nu avea dosar penal, lăsa o urmă vizibilă atât în lumea afacerilor, cât şi în cea a celebrităţilor. De fapt, August Finster era un veritabil Gates-Turner-Perlman-Trump al fostului bloc răsăritean. Busch găsi un montaj video despre Finster în arhivele agenţiei Bloomberg News. Clipul prezenta un Finster îmbrăcat impecabil, conducând o şedinţă a consiliului de administraţie, supraveghindu-şi imensele proprietăţi imobiliare, sosind la gale mondene. Ceea ce-i atrase cu adevărat atenţia lui Busch fu filmul în care industriaşul apărea dansând toată noaptea cu unele dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse Busch vreodată. Doamne uluitoare, după care-ţi lăsa gura apă, coborâte direct de pe podiumul prezentărilor de modă.

O voce anunţă: „Un necunoscut înainte de reunificarea Germaniei, August Finster a devenit de atunci cel mai bogat dintre foştii est-germani. Plin de succes în toate domeniile de afaceri, încă nu a cunoscut eşecul. Trecutul său este un mister. Celibatar, extrem de necruţător în afaceri, singura slăbiciune a lui Finster par să fie femeile". Imaginile care se succedau cu repeziciune îl arătau pe miliardar înconjurat de un grup de frumuseţi. Dacă n-ar fi fost femeile, Busch s-ar fi plictisit de moarte.

„Celebru pentru isprăvile sale nocturne, distrându-se cu câte două, trei femei în aceeaşi seară, Finster încă nu a fost

fotografiat de două ori cu aceeaşi femeie. Întotdeauna frecventează cele mai noi locuri, ceea ce, combinat cu dominaţia sa asupra lumii afacerilor şi cu numele său de familie..."

Busch era pe punctul de a opri filmul ăsta de prost gust, când...

„... i-a atras porecla de Prinţul Întunericului."

Capitolul 18

August Finster îşi primise „supusele" în bibliotecă. Vizuina sa de gentleman, cu mobilierul îmbrăcat în piele, era numai bună să dea gata persoanele uşor de impresionat. Cele trei domnişoare stăteau pe canapele în jurul şemineului, cu câte un pahar în mână, în care tocmai li se turnase din nou băutură. Toate erau îmbrăcate cu cele mai frumoase rochii de seară din cele mai scumpe magazine ale Berlinului.

Finster îşi găsea femeile în diferite moduri. Uriaşa sa avere şi farmecul său inepuizabil erau întotdeauna un afrodiziac irezistibil, atrăgându-le pe femei, aşa cum albinele trag la miere. Elle, cu părul roşu ca o flacără, îl întâlnise dimineaţă, pe când se întorcea de la o şedinţă foto. Cu portofoliul în mână, fotomodelul internaţional îl zărise uitându-se în direcţia ei şi se înamorase de el pe loc. Drăgălaşa June venise la Finster Industries pentru un interviu şi plecase cu o invitaţie. Iar Heidi – ei bine, Heidi pur şi simplu sosise neinvitată, dar încurajată de prietenele ei care gustaseră din farmecele lui. Însă dincolo de banii şi de şarmul lui mai era ceva. Toate o simţeau, dar nici una nu putea să identifice acel ceva. Era ca şi cum toate voiau să ajungă la acel ceva special din el care te atrăgea, dar

rămânea mereu de neatins, asemenea ultimului vis pe care-l ai înainte de trezire, cel pe care eşti cât pe ce să ţi-l aminteşti. Era aproape magic. Şi, în pofida faptului că era cunoscut drept regele aventurilor de-o noapte, femeile se înghesuiau în jurul lui; te puteai lăuda cu o aventură cu el aşa cum te lăudai cu una avută cu un star rock. Finster era un adevărat Elvis.

Când sună telefonul, Finster nu-i dădu nici o atenţie, lăsându-l să sune de trei ori înainte să amuţească. Nu-i plăcea să fie întrerupt dacă nu era ceva extrem de urgent.

– Vom lua cina la El Grocia, anunţă el.

Întotdeauna frecventa cele mai noi restaurante, şi rareori mergea de două ori în acelaşi loc.

– Avem rezervare la ora opt şi un sfert.

Cele trei frumuseţi zâmbiră. În general, era un zâmbet de acceptare, un zâmbet care spunea „sunt încântată că sunt cu tine". Cu excepţia zâmbetului lui Elle; ea ştia că El Grocia avea o listă de aşteptare de opt săptămâni, şi aprecie imediat puterea pe care o avea Finster. În ochii ei, celelalte două fete erau nişte simple bomboane prostuţe şi excitate, care se aflau aici pentru un flirt scurt. *Ea* era diferită.

– M-aş simţi onorat dacă voi, doamnelor, aţi alege locul în care vom merge să dansăm.

Vocea lui Finster o îmbăta pe Elle.

Charles apăru tăcut în prag, cu un plic în mâna dreaptă. I-l dădu discret stăpânului său, aplecându-se spre urechea miliardarului. Elle nu era o persoană băgăcioasă, dar vieţile altora îi stârneau interesul. Deşi Charles vorbi încet, reuşi să deslueşească majoritatea cuvintelor. Finster îi aruncă o privire, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile. Zâmbetul său pasager putea părea cald, însă ochii săi rămaseseră reci, înghe ţându-i inima. Elle se simţi brusc ruşinată. Şi i se făcu frică.

Nu auzise nimic important. Era ceva de genul „vin încoace și cum îndrăznesc și nu vă faceți griji, sunt în siguranță și le va pregăti o primire cum se cuvine..."

Afară, șoferul lui Finster claxonă sacadat din Bentley. Charles ieși în liniște din cameră. Finster le conduse pe fete spre mașină. Heidi și June chicoteau în timp ce șoferul le ținea ușa limuzinei. În prag, Finster se opri și se întoarse spre Elle. Își puse brațul în jurul ei.

Poate că totul va fi bine. Ar trebui să renunțe la obiceiul de a trage cu urechea; aproape că o vârâse din nou în bucluc. Măcar privirea lui era din nou caldă. „Slavă Domnului", își zise ea. Nu mai fusese așa speriată de când fusese prinsă la Paris furând luciu de buze.

– Mă gândeam că am putea să le trimitem pe... copilele astea două înainte, îi spuse Finster, apropiindu-se și mai mult de ea.

– Mi-ar plăcea, fu tot ce reuși Elle să rostească, cu buzele tremurânde.

– De ce nu mă aștepți în bibliotecă? Le expediez pe ele și mă întorc în câteva clipe. Apoi putem lua cina în liniște aici, numai noi doi.

Elle zâmbi, iar Finster se îndreptă spre mașină. Privi la stele așa cum făcea când era mică, punându-și o dorință, așa cum o învățase tatăl ei, când văzuse prima stea. „Fie ca această fericire să țină tot restul vieții mele", se rugă ea.

Ora trei dimineața, la o înălțime de nouă mii de metri. Majoritatea călătorilor dormeau. Unii, cu căști în urechi, se uitau la un film din 1948, *Abbott și Costello se întâlnesc cu Frankenstein*. Simon, care avea insomnie, citea din Biblie. Deși știa sfârșitul și, de fapt, fiecare cuvânt din carte, întotdeauna descoperea câte o nouă perspectivă, câte o lecție pe care spera s-o poată pune în aplicare dacă avea destul noroc și rămânea în viață.

Michael se lungise pe cele două locuri, cu picioarele întinse şi cu un blocnotes în poală. Făcea o schemă detaliată cu ceea ce-şi amintea din conacul lui Finster. Amintirile sale erau amănunţite şi vii, căci în vremurile în care fusese hoţ practicase o tehnică de recunoaştere la prima vedere.

– Nu credeai c-am să vin, nu-i aşa? spuse Michael încet, mai mult pentru el însuşi decât pentru Simon.

Simon se uită spre el.

– Ştiam c-ai să vii.

Şi se întoarse la cartea pe care o ţinea în poală.

Michael nu reacţiona prea amabil la replici răstite.

– Recunoaşte. Habar n-aveai.

– De fapt, aveam habar, răspunse Simon, tot cu nasul în Biblie.

– Nici eu nu eram pe deplin sigur c-am să vin, până nu m-am suit în avion.

– Aveai de gând să vii din momentul în care-ai aflat în ce situaţie ţi-ai pus soţia. Îţi stă în fire. Eşti uşor de citit.

– Nu ştii absolut nimic despre mine.

Simon nu-şi ridică ochii din Biblie.

– Michael Edward St. Pierre, treizeci şi opt de ani. Orfan. Adoptat la vârsta de doi ani de Jane şi Michael St. Pierre, frecventat şcoala parohială, băiat de altar. Aversiunea faţă de lucrurile lumeşti i-a cauzat unele probleme în adolescenţă. Hoţ de bijuterii şi obiecte de artă. Lovituri cu grad ridicat de risc. A furat mai mult de plăcere decât pentru bani. A făcut închisoare la Sing Sing. Soţia: Mary, treizeci de ani. Te iubeşte foarte mult, bolnavă de...

– Destul!

Michael nu suporta să-şi audă viaţa redusă la un paragraf demn de un necrolog. Crescuse în suburbii – în Armonk, un orăşel aflat la o oră depărtare de Manhattan. Părinţii lui adoptivi îl trimiseseră la Liceul Catolic Holy Father, unde părintele Dan ţinea lecţiile zilnice ca pe nişte predici.

Michael era un copil destul de bun. Făcuse şi el unele năzbâtii, dar nimic care să indice viitorul agitat care-l aştepta. Fusese prins de vreo două ori pentru că băuse şi fumase şi petrecuse o lună închis în cameră – poate ca o anticipare a închisorii – pentru că băgase un mănunchi de artificii prin deschizătura pentru corespondenţă din uşa doamnei Collete. Când aprinsese fitilul şi le aruncase prin fanta cu balama a uşii de la intrare, abia-şi putuse stăpâni chicotelile. El şi prietenii lui fugiseră mâncând pământul, dar nu era nevoie. Bătrâna cea surdă nu auzise pocniturile şi exploziile ca de mitralieră. Nu auzise nimic; crezuse că urmele de cenuşă erau de la pisica ei care sfâşiase din nou ziarul, aşa că nu făcuse decât să deschidă uşa şi să arunce afară resturile. Michael n-ar fi fost prins dacă n-ar fi fost complicele lui, lăudărosul Stevie Tausigenti, care-i povestise lui Kenny Case, care-i spusese la rândul său prietenei lui, Jen Gillicio; aceasta, fiind o pârâcioasă, îi istorisise mamei ei ce se întâmplase, iar aceasta o sunase pe doamna St. Pierre. Michael îşi acceptase detenţia ca un bărbat... timp de câteva zile. După aceea, venea acasă de la şcoală, lua o gustare, intra în camera sa şi se strecura afară pe fereastră. Mama lui nu-şi dădu deloc seama, ba chiar se mândrea că fiul ei îndura pedeapsa cu atâta stoicism.

Din nefericire, nu mama lui îl trimisese la Sing Sing, şi nu fusese pentru nişte artificii. Nu mai trebuie s-o spunem, celula lui nu avea o fereastră pe care să se poată strecura afară. Sing Sing era o închisoare adăpostită între dealurile de pe cursul râului Hudson. Un penitenciar liniştit, izolat, care nu atrăsese niciodată prea mult atenţia opiniei publice, în afară de execuţia lui Ethel şi a lui Julius Rosenberg. Cei trei ani şi jumătate petrecuţi de Michael acolo fuseseră pur şi simplu un chin. Fusese iadul pe pământ să stea departe atâta timp de tânăra lui mireasă. Cea mai mare temere a lui până în ultima lună fusese că se va întoarce din nou la

închisoare şi va fi smuls de lângă Mary. Promisiunea pe care i-o făcuse că nu va mai încălca legea era de fapt o promisiune faţă de sine însuşi. Jurase că nu va mai fi niciodată ţinut departe de ea, închis într-o lume în care ea să nu îi fie alături. Nimic nu-l va putea face să-şi încalce jurământul. Nimic.

Acum, hotărând că modalitatea cea mai bună de a evita să-şi recunoască înfrângerea era să-l ignore pe Simon, Michael reveni la schiţa lui. Reuşi să redea repede, pe trei coli de hârtie, majoritatea detaliilor enormei case a lui Finster. Prima coală prezenta exteriorul casei, inclusiv paza, ferestrele, aleile şi corpurile de iluminat. Interiorul parterului era destul de simplu. Pe lângă holul de la intrare şi bibliotecă, îşi amintea fiecare dintre încăperile care flancau holul, în drum spre subsol. Cu Temniţa, cum se hotărâse Michael s-o numească, era totuşi puţin mai dificil. Cea mai mare parte a călătoriei sale pe sub pământ se desfăşurase pe întuneric sau cu o lumină slabă, în cel mai bun caz. Tensiunea pe care o simţise în stomac atunci când fusese acolo îi tulburase percepţiile. Aşa că nu era sigur dacă reţinuse toate amănuntele de care urma să aibă nevoie. Nu putea indica distanţa până la încăperea în care se aflau cele două chei. Puteau să fie o sută de paşi sau, la fel de bine, o mie.

Michael îşi puse picioarele pe podea, îşi rezemă capul de tetieră, îşi înclină scaunul la loc şi-i dădu cele trei desene lui Simon.

– Cum ştim că încă mai sunt aici? Dacă le ia cu el?

– I-ai dat lui cheile? I le-ai pus chiar în palmă?

– Nu, le-am pus pe piedestal.

– Cum a reacţionat?

Din tonul lui Simon se ghicea că deja ştie răspunsul.

– A arătat respect... spuse Michael gânditor, rememorând cum se petrecuseră lucrurile. Dar a fost şi... înspăimântat. Nici măcar n-a vrut să le atingă...

– Nu poate să le atingă, îl întrerupse Simon.

– De ce nu?

– A fost alungat din rai, i s-a interzis să intre în contact cu cele sfinte: biserici, obiecte sacre – puterile lui sunt complet inutile împotriva lucrării Domnului. Aşa cum a spus Isus, nu poate călca în mod conştient pe pământ sfânt – „pe această piatră voi zidi biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui". Simon făcu o pauză. Apoi continuă: Acelea sunt cheile lui Dumnezeu.

Michael nu-i răspunse. Îşi amintea expresia lui Finster când văzuse pentru prima dată cheile.

– Aici sunt?

Simon analiza una dintre hărţile improvizate, acordând o atenţie deosebită nivelului subteran.

– Ăsta e ultimul loc în care le-am văzut.

Michael se gândi puţin, apoi întrebă:

– Cine eşti tu, Simon? Ştii atât de multe despre mine...

– Povestea mea e plictisitoare.

– Nimic nu-i mai plictisitor decât un zbor de şapte ore. Îmi risc pielea pentru cheile tale. Aşa că dă-i înainte, plictiseşte-mă!

Stewardesa trecu pe lângă ei, o blondă cu picioarele până în cer. Tinereţea nu i se citea doar pe corpul ferm, ci şi pe faţă; nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Michael zâmbi satisfăcut când îl prinse pe Simon uitându-se după fundul ei care se legăna în timp ce înainta pe intervalul dintre scaune.

– Îţi aminteşti când aveai şaisprezece ani şi tot ce-ţi doreai în viaţă era să ai de-a face cu o femeie din astea, fără să te gândeşti dacă aveau şi creier sau dacă te iubeau la rândul lor? Michael spera să obţină o reacţie din partea lui Simon. Însă celălalt nu zise nimic. Nu-mi spune – când aveai şaisprezece ani te-au închis într-o mănăstire.

– De fapt, când aveam şaisprezece ani, m-au băgat la închisoare. Pentru crimă.

Bila roşie se rostogoli pe fetrul verde, încetinind şi apoi oprindu-se la câţiva centimetri de gaura din colţ. Rămase acolo o eternitate, după care căzu în buzunarul de piele. Elle îşi reţinu entuziasmul în faţa isprăvii ei. Era prima dată când juca biliard, şi se gândi că avea probabil un talent înnăscut.

– Am impresia clară că sunt tras pe sfoară, spuse Finster, ridicând dintr-o sprânceană. Eşti sigură că n-ai mai jucat biliard până acum?

Îşi strecură braţul în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape.

– Norocul începătorului, jur.

Elle roşi la auzul complimentului. Zâmbi şi-i fură un sărut în timp ce-şi pregătea următoarea lovitură. Îşi întinse corpul lung şi zvelt peste masă, trase tacul înapoi şi împrăştie bilele în toate părţile.

– Te distrezi? întrebă Finster, punându-şi smochingul pe spătarul unui scaun.

– E o seară absolut perfectă, îl asigură ea.

Şi aşa şi era.

Cina constase din raţă cu portocale, pe un pat de orez şi legume fierte la aburi. Vinul – un Triano Rosé din 1945, provenind din pivniţa lui. Mâncaseră desertul în bibliotecă – sufleu de ciocolată şi coniac – râzând pe seama industriei modellingului şi de faptul că trebuia să te vinzi şi pentru o fărâmă de succes. Charles le stătuse la dispoziţie întreaga seară. Majordomul părea să sesizeze întotdeauna momentul în care trebuia să le umple din nou paharele. „Deci aşa trăiesc cei din înalta societate", se gândi Elle.

Nu-şi dădea seama dacă ameţeala i se trăgea de la vin sau de la bucuria în stare pură. Se îndrăgostea din ce în ce mai mult de bărbatul din faţa ei. Ochii lui îi furaseră inima, îi puseseră stăpânire pe minte şi pe suflet.

– Spune-mi, Elle, îţi place arta?

Îşi îndreptă spatele de surprindere.

– Este una dintre cele mai mari pasiuni ale mele.

– Adevărat?

– Am petrecut doi ani la Paris, studiind cu François Delacroix. Pastelurile şi uleiurile erau viaţa mea. Ochii îi străluciră de mândrie. De fapt, aşa am ajuns să fac modelling.

– Povesteşte-mi!

– Unul dintre modelele noastre a renunţat pe nepusă masă, iar François a insistat ca eu să pozez pentru clasa lui. Eram incredibil de emotivă şi de timidă, dar am făcut-o. Una dintre schiţe i-a atras atenţia unui fotograf şi restul... Căzu puţin pe gânduri. Ei bine, n-a ieşit cum sperasem eu.

În voce i se strecură o undă de regret.

– Mai pictezi? o întrebă Finster.

– Nu mai am timp. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nici bani.

– Mi-ar plăcea să-ţi văd lucrările; am putea aranja o prezentare.

Elle râse la auzul acestor cuvinte.

– S-a dus totul; crede-mă, n-a mai rămas nici urmă din talentul meu de odinioară.

– Va trebui să facem o schimbare. Am un atelier în partea de răsărit a domeniului. Poate ţi-ar plăcea să te instalezi acolo.

Nu-i venea să creadă. Să se instaleze pe domeniu – pentru ea asta nu însemna decât un singur lucru. Noaptea asta minunată va continua zile, săptămâni întregi... poate chiar ani. Inima bătea de să-i spargă pieptul.

Finster sprijini tacurile de masă şi-i luă mâinile într-ale lui.

– Ai vrea să-mi vezi colecţia? O arăt doar celor care pot aprecia cu adevărat frumuseţea, celor cu ochi format.

– M-aş simţi onorată.

Finster apucă sfeşnicul cu cinci braţe şi-o conduse prin holul imens. Deschise uşa masivă care ducea la nivelul inferior şi o apucă în jos fără ezitare, ţinând lumânările ridicate.

– E atât de întuneric, spuse Elle, sperând că nu i se simţea tremuratul din voce.

– Stai pe-aproape.

Umbrele lungi dansau iute pe pereţii de piatră ai scării, după care se pierdeu în beznă. Cele cinci lumânări din sfeşnic luminau doar zona din jurul lor. Ajungând la capătul a ceea ce ea credea că e un pasaj, Finster o conduse la o bancă simplă, de lemn. Dădu deoparte nişte lucruri care semănau cu nişte unelte vechi şi o funie lungă, pe care o puse pe spătarul băncii.

– Te rog, spuse el, făcându-i semn să se aşeze.

Îi dădu să ţină sfeşnicul, apoi dispăru în întuneric. Elle strânse cu putere obiectul greu din argint, rugându-se să nu-i alunece din mână. Palmele îi erau umede de transpiraţie, iar inima începu să-i bubuie.

După câteva clipe, Finster se întoarse. Rezemă opt pânze de bancă, apoi se aplecă spre ea şi-o sărută, îndelung şi apăsat. Elle se abandonă în acel moment, lipindu-se de el. Apoi deschise ochii şi i se tăie răsuflarea.

Finster o privea fix cu ochii aceia atât de fascinanţi, atât de puternici, atât de... Mai era ceva în ei, dar, înainte să apuce să înţeleagă, înainte să se dezmeticească, o sărută din nou. De data asta plin de dorinţă şi fără cruţare. Îi răspunse cu aceeaşi pasiune, sângele alergându-i prin vene. Apoi, brusc, el se desprinse, lăsând-o să tragă cu nesaţ aer în piept.

În timp ce ea tremura de plăcere, Finster aranja fiecare tablou în parte, punându-le de jur împrejurul ei.

– Vreau acum părerea ta sinceră.

Elle ridică sfeşnicul şi se uită. La început crezu că glumea. Cu siguranţă era o greşeală.

– Te joci cu mine?

Ridică sfeşnicul mai sus, căutându-l din priviri, apoi se trase înapoi de frică. Era înconjurată de o menajerie de artă sinistră, aşa cum nu şi-ar fi putut imagina vreodată: cei slabi striviţi sub povara morţii, feţe deformate urlând din fiecare

pânză. Tablourile erau pretutindeni, dar Finster nu se zărea pe nicăieri.

– August?

Şi deodată îşi dădu seama că lumânările arseseră până când nu mai rămăseseră din ele decât nişte cioturi, prima dintre cele cinci stingându-se în faţa ochilor ei. Sufletele chinuite păreau să se desprindă de pânze şi să sară asupra ei; întunericul locului îi învăluia mintea uluită.

Temerile din copilărie reveniră cu putere – bezna, spaţiile închise, monştrii care ieşeau târându-se de sub pat.

– August? Te rog! scânci ea, ridicându-se de pe bancă.

Făcu un pas şovăitor înainte, ducând lumânările aproape stinse mult deasupra capului şi înaintând încet spre ceea ce spera să fie calea de ieşire. Când grăbi pasul, se împiedică şi căzu la pământ. Lumânările se izbiră de podea. Se stinseră pe loc, în afară de una. Se agăţă de ultima lumânare ca şi cum şi-ar fi ţinut inima în palmă şi bâjbâi disperată după celelalte. Găsind două căpăţele, le reaprinse de la flacăra care rezistase şi le puse la loc în braţele de argint ornamentate ale sfeşnicului.

De ce-i făcea Finster aşa ceva? Ridică din nou lumânările, cu o mână tremurătoare, încercând să se stăpânească. Nu-i venea să creadă. Operele de artă se întindeau cât vedea cu ochii. Toate redau monstruozităţile omenirii, toate întruchipau o oroare, un şoc şi o cruzime inimaginabile. Cine ar colecţiona asemenea grozăvii... şi de ce?

Era singură cu spaimele ei. Şi atunci îşi dădu seama ce zărise în ochii hipnotici ai lui Finster. Toate se năpustiră asupra ei – unde era, cine era el.

Înţelegerea fu prea mult pentru ea.

Mintea îi ceda.

Capitolul 19

Simon privea prin hublou. Prin minte i se învârteau gânduri dureroase. Dacă el şi Michael urmau să lucreze împreună, va trebui să aibă încredere, să-şi deschidă sufletul unul în faţa celuilalt. Începu blând şi încet, de parcă ar fi fost la spovedanie.

– Mama mea a fost călugăriţă. Asta era tot ce-şi dorise, o viaţă închinată pe de-a-ntregul lui Dumnezeu. Nu visase niciodată să aibă un soţ sau o familie. Fiind orfană, nu cunoscuse niciodată afecţiunea unei mame sau a unui tată; singura dragoste pe care o simţise vreodată fusese dragostea lui Dumnezeu. A trecut de la un orfelinat din Roma la altul, lipsită de afecţiune sau de vreun scop, fără să se apropie de nimeni, un alt copil crescut de stat, până când s-a stabilit în orfelinatul Sf. Cristofer. Acesta era condus de o femeie care ţinea la copii de parc-ar fi fost ai ei, îndrumându-i să-şi găsească rostul în viaţă. Cu vârsta, mama mea a ajuns să-şi petreacă mare parte a timpului îngrijind de cei bolnavi, cu un zâmbet şi o mângâiere. Noaptea, citea tot ce îi cădea în mână, în special cărţi care se refereau la Dumnezeu. Avea o înţelegere profundă a învăţăturilor Sale, ca şi cum Scriptura fusese scrisă pentru ea. Cu cât citea mai mult, cu atât îşi

dădea seama spre ce trebuia să se îndrepte viaţa ei; inima sa îşi găsise în sfârşit alesul. A intrat în ordinul monahal în ziua în care împlinea şaisprezece ani. Iubea, iar mirele ei era Biserica...

Până când, patru ani mai târziu, l-a întâlnit pe tatăl meu: contabilul ateu. El nu credea decât în cifre. A fost o poveste de dragoste fulgerătoare, sau cel puţin aşa se spune; după şase luni, cei doi s-au căsătorit. Chiar şi după ce a părăsit ordinul, mama a continuat să lucreze pentru Vatican. Era legătura dintre însuşi papa şi arhive. Răspundea de istoria Vaticanului – îi păstra secretele. Trăiam în Cetatea Vaticanului, ducând o viaţă plăcută, plictisitoare. Aveam o întreagă ţară numai pentru mine – eu şi ceilalţi opt sute de oameni. Am avut o copilărie normală – mulţi prieteni, jucam mult fotbal.

Simon privi afară pe geam, ca şi cum fiecare amintire îi venea de dincolo de orizont. Îşi alungă orice urmă de emoţie din minte şi continuă.

– Într-o zi, când aveam cincisprezece ani, mama n-a venit acasă de la serviciu. Făcu o pauză. Mi-am închipuit că lucra până târziu. A doua zi a venit şi a trecut. Tata nu a scos o vorbă despre absenţa ei; era ca şi cum teama de-a nu o pierde îl făcuse să amuţească. Garda Elveţiană, la ordinul direct al papei, a căutat-o nu numai în Cetatea Vaticanului, ci şi în întreaga Romă, cu ajutorul poliţiei. În cele din urmă au găsit-o...

Simon închise ochii. Nu mai vorbise despre asta de ani de zile. Trebuia să-şi suprime suferinţa, să ia distanţă şi să contemple lucrurile asemenea unui observator străin, ca şi cum ar fi fost trăite de altcineva.

– Cei de la spital nu m-au lăsat s-o văd. În cele din urmă, după o lună întreagă, s-a întors acasă. Când am venit de la fotbal, am găsit-o în salon. Papa era acolo. Vorbeau amândoi încetişor în latină; prezenţa lui părea să-i aducă alinare, măcar pentru scurt timp. Faţa, singura parte din ea

care nu fusese bandajată, era plină de vânătăi groaznice şi, cu toate că rănile erau aproape vindecate, încă mai aveau nuanţa aia gălbuie, bolnăvicioasă, deformându-i trăsăturile. Acum nu mă mai pot gândi la mama mea fără s-o văd aşa. Nu vorbea decât de iertare. Că trebuie să-l iertăm pe bărbatul care-i făcuse asta dacă voiam să supravieţuim, dacă voiam să fim mai presus de animale. Nimeni nu mi-a povestit ce se întâmplase. Tata s-a închis într-o carapace. Rareori mai scotea vreun cuvânt. Dădea extrem de puţin pe acasă, şi atunci nici măcar nu stătea în aceeaşi cameră cu mama. Ea a lunecat într-o lume a fanteziei, a început să poarte veşmântul lung şi negru de pe vremea călugăriei, chiar şi vălul şi potcapul. Ori de câte ori eram prin preajmă, avea un zâmbet îngheţat, de faţadă. Părinţii mei deveniseră reci unul cu altul şi faţă de mine. Am încercat să-i încurajez, dar se retraseseră în siguranţa pe care le-o dădeau iluziile.

Făcu o altă pauză.

– N-am mai simţit niciodată îmbrăţişarea caldă a părinţilor mei.

Simon desfăcu o altă ministică de scotch oferită de compania aeriană, îi turnă conţinutul în ceaşcă şi-l bău.

– Într-o zi, la vreo şase luni după ce se întorsese, am venit acasă devreme de la şcoală. Cred că mama nu m-a auzit. A ieşit din cameră numai în prosop, şi când m-a văzut... N-am să uit niciodată expresia din ochii ei. Atunci am înţeles în sfârşit de ce-şi acoperise trupul, de ce purta veşmântul lung de călugăriţă. Era ca să mă cruţe pe mine. Bustul ei, picioarele – erau pline de cicatrice groteşti; pielea ei devenise o tapiserie a unei fiinţe a răului. Mama a fugit ruşinată înapoi în cameră, refuzând să mai iasă, în pofida rugăminţilor mele. Am fugit şi l-am găsit pe tata la bar. Am strigat la el până când mi-a spus adevărul. Lacrimile îi curgeau pe faţă în timp ce îmi descria cum ceva diform şi rău se ridicase din străfunduri. Că un bărbat ameţit de băutură –

un bărbat pe care mama-l iubise odinioară – o violase în moduri pe care nu mi le-aş putea închipui vreodată. Îmi amintesc că m-am simţit ciudat de detaşat atunci: era ca şi cum aş fi contemplat viaţa altcuiva. Absorbeam cuvintele, dar nu le-am înţeles decât mult mai târziu. Cum putea fi cineva atât de necruţător, atât de atroce. Chestia asta – *animalul* ăsta – purtase o mască... Mama nu îi văzuse nici o clipă faţa, însă cu toate astea îl recunoscuse. După aceea refuzase să-i rostească numele, spunând că trebuie să fie şi asta o parte din planul lui Dumnezeu şi insistând că noi nu-I putem înţelege intenţiile. Poliţia a spus că monstrul dispăruse fără urmă. După ce mi-a dezvăluit asta, tatăl meu nu s-a mai întors niciodată acasă.

Michael voia să pună capăt torturii. Era limpede că pe Simon îl ucidea să-şi spună povestea. Dar nu reuşi să găsească cuvintele potrivite; gâtlejul îi era încleştat de compasiune.

– Mi-am petrecut următoarele patru luni căutându-l pe ticălosul care-mi distrusese mama. L-am găsit în bârlogul lui din Roma. L-am legat, l-am torturat până când mi-a spus de ce. Voia să ştie secretele, mi-a zis. Îşi descoperise de curând zeul şi voia să-i dedice viaţa sa, la fel cum mama se devotase Dumnezeului ei. Mi-a spus că trebuia să cunoască tainele care i-ar fi dat putere „zeului" lui. Când mama nu i-a răspuns la întrebări, a violat-o. Când a refuzat să vorbească, şi-a folosit cuţitul, crestându-i pe piele cruci răsturnate, iar ea tot n-a scos nici un sunet, aşa că a înfierat-o. Iar şi iar, până când i-a acoperit tot trupul cu numărul zeului lui: şase-şase-şase.

Michael era complet şocat; văzuse destule orori la viaţa lui, dar întotdeauna din exterior. Însă asta... Era prima dată când vedea cum ororile îi afectează pe cei apropiaţi de victime, pe cei care rămân în urma lor.

– Faptul că monstrul dinaintea mea mă ţinuse în braţe când eram copil nu m-a făcut să dau înapoi. Nu mai era tatăl meu, bărbatul care mă crescuse, singurul bărbat pe care-l

iubise vreodată mama. Devenise posedat de lucruri pe care nu le pricepeam şi pe care nu voiam să le pricep. Nu mă interesa decât ce-i făcuse mamei, femeii pe care o numea soţia lui. M-au arestat pentru uciderea lui. Aveam doar şaisprezece ani, judecătorului i s-a făcut milă, a spus că avusesem un acces de nebunie. Dar nu eram nebun. Pentru prima dată în acea seară, Simon îl privi pe Michael drept în ochi: Ştiam exact ce făceam. Aveam nouăsprezece ani când am ieşit de la închisoare. Tata era mort, mama... Mama mea alesese o familie în locul lui Dumnezeu şi fusese pedepsită pentru asta. Când am intrat la închisoare, minţile i s-au risipit aşa cum i se risipise şi familia. Nu mai voia decât să scape din lumea asta, ca să poată găsi pacea în rai. S-a spânzurat chiar înainte de eliberarea mea.

Ştii că sinuciderea e un păcat de moarte? Biserica refuză să te îngroape. Mama a fost pusă în groapa comună, fără binecuvântarea Bisericii. După ce-şi închinase viaţa Bisericii, Biserica îi negase răsplata veşnică. N-aveam nimic, n-aveam unde să mă duc, n-aveam familie. Am mers să-mi iau lucrurile din locul pe care odinioară îl considerasem casa mea...

– În Cetatea Vaticanului – spuse Michael.

– Preoţilor li s-a făcut milă de mine, continuă Simon ca şi cum Michael n-ar fi deschis gura. Mi-au spus să stau cu ei, să caut alinare la Dumnezeu. Dar mi-am căutat mângâierea în altă parte. Am intrat în armata italiană, am primit o instrucţie specială. Ofiţerii ziceau că aveam calităţi, calităţi care puteau fi lucrate ca să devină tăioase ca o lamă. Am călătorit destul în numele păcii, însă ceea ce-am făcut n-a fost deloc paşnic. Cu fiecare om pe care-l ucideam era ca şi cum mi-aş fi curăţat mintea şi sufletul. De fiecare dată când apăsam pe trăgaci sau înfigeam cuţitul, nu vedeam adevărata victimă, ci doar faţa tatălui meu. Superiorul meu spunea că ucid ca să-mi apăr ţara, dar se înşela: o făceam ca să rămân întreg la minte. După doi ani nu mă simţeam deloc altfel:

omorurile nu mă eliberau de coşmarul fără sfârşit al corpului şi al minţii desfigurate ale mamei. Am solicitat şi mi s-a aprobat lăsarea la vatră.

Nu se auzea decât zgomotul motorului avionului. Michael era ţintuit locului.

– M-am întors în apartamentul mamei din Vatican. Câţiva preoţi de care mama fusese apropiată au venit să mă caute. Voiau să ştie dac-ar putea să mă ajute în vreun fel. Ştiau prea bine ce făcusem, nu numai tatălui meu, dar şi cât servisem în armată. Se simţeau responsabili faţă de mine, deoarece Biserica o abandonase pe mama într-un mormânt nesfinţit. Mi-au iertat păcatele şi treceau adesea să mă vadă. Aceşti preoţi au devenit singurii prieteni pe care-i aveam. Ei mi-au găsit de lucru şi o casă şi mi-au fost de atunci singura familie. Aceşti preoţi lucraseră cu mama mulţi ani şi făceau parte dintr-un mic grup de clerici care dădeau socoteală numai în faţa papei. Deşi acest lucru nu fusese dat publicităţii, numărul de crime şi de fărădelegi îndreptate împotriva Bisericii crescuse. Nu numai crime cauzate de lăcomie şi de ură, ci şi crime menite să distrugă catolicismul. Aceşti preoţi au venit la mine cu o ofertă despre care m-au avertizat că va cere o viaţă întreagă de abnegaţie. M-au pus în gardă – era o cale pe care n-o voi putea părăsi nicicând, însă pentru care eram mai potrivit ca nimeni altul. Am acceptat să fac asta cu o singură condiţie: o dispensă specială pentru mama... A avut parte de înmormântarea cuvenită, în sânul Bisericii. O ceremonie privată, oficiată de papa însuşi.

Simon se întoarse spre Michael; nu mai privea înăuntrul său, retrăindu-şi viaţa chinuită. Acum înfrunta lumea, îl înfrunta pe Michael. Deşi se arătase vulnerabil şi vrednic de compătimire, acum redevenise bărbatul pe care-l întâlnise Michael în apartamentul lui: hotărât, de neclintit şi oţelit.

– În noua mea slujbă, mi s-a permis să fac orice ca să apăr Biserica. Am devenit păstrătorul secretelor, Michael. Păzitorul tuturor lucrurilor pe care nu ţi-ai dori să le cunoşti.

Avionul străbătea cerul nopţii, umbra sa neagră fiind purtată de valurile oceanului ca de cerneală, luminat de lună, de dedesubt. În curând avea să se crape de ziuă. Vaietul motoarelor se auzea în cabina întunecată precum cântecul sirenelor. Simon dormea dus, epuizat, poate, de faptul că-şi retrăise trecutul zbuciumat. Michael, pe de altă parte, era pe deplin treaz, temându-se de coşmarurile pe care le-ar fi putut avea din cauza ororilor pe care tocmai le văzuse prin ochii lui Simon. Cum putea cineva să rămână în toate minţile după o asemenea copilărie devastatoare? Dar măcar acum îl înţelegea mai bine pe omul care dormea lângă el. Suspiciunile sale legate de abilitatea lui Simon de a ucide fuseseră confirmate. Echilibrul minţii lui Simon era o altă chestiune. Michael cântărise cât de bine era acesta ancorat în realitate şi acum, judecând nu numai după acţiunile şi trecutul său, ci şi după instabilitatea mintală a părinţilor lui, era extrem de probabil să fie nebun.

Michael privi afară la marea neagră, la adâncimea şi la misterele ei, gândindu-se la pericolele ascunse de sub suprafaţa sa strălucitoare, minunată. Îi amintea de Finster. Deschise compartimentul de deasupra, căutând o pătură. Negăsind nici una, se mulţumi cu jacheta. Se cuibări în scaun, înfăşurându-se bine în haina sport. În timp ce gândurile îi zburau la zâmbetul ei, simţi ceva în buzunar. Scoase un plic şi-l deschise.

Dragul meu Michael,

Ani întregi m-a apărat şi m-a făcut să mă simt în siguranţă. Ştiu că uneori ţi s-a părut prostească şi de-a dreptul exasperantă când făceam dragoste. Dar acum îţi cer s-o ţii

la tine tot timpul. M-a ajutat să trec cu bine de multe zile tulburi. Îţi cer s-o porţi acum ca să mi te aducă înapoi acasă, teafăr şi nevătămat. N-o purta ca pe un semn al credinţei tale, ci ca pe ceva care să-ţi reamintească de încrederea mea neclintită în tine.

Te iubesc din toată inima,

M.

Mary probabil că îi strecurase biletul în buzunarul hainei când ieşise să dea un telefon şi să-i aducă nişte apă cu gheaţă. Chiar şi bolnavă, găsise puterea de a continua să facă gesturile pe care el le aprecia atât de mult.

Michael răsturnă în palmă conţinutul plicului. Şi toate emoţiile, toată suferinţa din ultima lună îl copleşiră când privi lung la obiectul pe care-l ţinea în mână. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Găsi o alinare tăcută în durerea sa, ceva ce nu-şi îngăduise până în clipa asta, sperând că aşa îşi va păstra mintea limpede pentru ceea ce-l aştepta.

În cele din urmă – nu din cauza fricii pe care Simon i-o turnase în vene în seara asta; nu dintr-o devoţiune proaspăt descoperită faţă de Dumnezeu şi religie, ci datorită faptului că el credea în Mary – îşi puse cruciuliţa ei de aur la gât, ca să-i amintească de promisiunea de a se întoarce la ea. Apucă obiectul religios cu mâna, aşa cum o văzuse pe Mary făcând de-atâtea ori înainte, apoi îi dădu drumul, lăsând metalul rece să i se lovească de piept; nu se putea gândi decât la ironia momentului. Fără să spună o vorbă, Mary ştia într-un fel sau altul prin ce trecea el. Îi trimisese încrederea ei împreună cu crucea care acum îi atârna la gât. Nu rostise cuvinte de protest sau de supărare că o abandona. Îi scrisese o simplă propoziţie care avea să-l sprijine în tot ce trebuia să facă: că avusese mereu încredere în el. Mary era singurul motiv pentru care zbura acum în alt colţ al lumii, ca să pătrundă în ceea ce credea că este întruchiparea iadului.

Capitolul 20

Avionul alunecă pe pistă, străpungând ceaţa deasă a dimineţii de pe aeroportul Tegel din Berlin. Dimineaţa de vară se reflecta aidoma unor cristale în iarba acoperită de rouă din jurul pistei de aterizare. Soarele răsărise din ocean, reaprins pentru o nouă zi, izgonind umbrele valurilor aşa cum un copil care se trezeşte alungă un coşmar. Fusese o noapte în care multe simţăminte îngropate adânc în trecut ieşiseră la suprafaţă, reamintindu-i lui Simon cine era şi ce devenise. Şi, cu toate că tânjise după răsărit, acesta nu avusese efectul purificator pe care-l simţea de obicei şi pe care-l aşteptase, astăzi mai mult ca-n orice altă zi. Ştia că în curând vor reîncepe coşmarurile. Şi se vor produce la lumină.

El şi Michael îndeplinirâ formalităţile vamale fără nici un incident. Spre surprinderea lui Michael, Simon vorbea fluent germana, şi le explică agenţilor vamali că el şi Michael erau acolo într-o călătorie atât de afaceri, cât şi de plăcere şi că nu aveau nimic de declarat. Îi rugă să-i lase să treacă mai repede, căci trebuiau să ajungă la o întrevedere.

Michael adormise în cele din urmă în ultimele ore de zbor. Nu fusese un somn odihnitor, dar măcar îl îndepărtase de Simon. Michael îl compătimea, şi, cu toate astea, se temea de

el. Deşi pierderea groaznică a mamei era cu siguranţă devastatoare pentru orice copil, cu atât mai mult o pierdere provocată de tată, această pierdere îl crease pe Simon. Şi, cu toate că Simon se ascundea sub vălul Bisericii, era cu siguranţă chiar mai departe de mântuire decât Michael. Enigma pe care o reprezenta Simon îl încurca pe Michael. El ştia că Biserica era asemenea oricărui alt guvern. Orice religie cu peste un miliard de adepţi avea o putere enormă şi încerca să protejeze această putere indiferent cu ce costuri sau prin ce mijloace. Simon devenise un asemenea mijloc pentru Biserică. Ca s-o apere, el ar fi încălcat oricare dintre cele zece porunci; omul ăsta apăra legea încălcând-o.

– Ne întâlnim la hotel, îi spuse Simon scurt, strecurându-i lui Michael un plic în timp ce făcea semn unui taxi din parcarea goală de lângă terminalul aeroportului. Trebuie să iau nişte provizii.

– Nu întârzia, îl avertiză Michael.

Simon sări în taxi şi plecă fără să-i mai răspundă. „Provizii", îşi spuse Michael. Dumnezeu ştia ce voia să zică cu asta. Cu siguranţă nu era vorba despre nişte cărţi de rugăciuni. Îşi zvârli geanta pe umăr şi o luă la fugă pe Lehrter Strasse. Corpul său se resimţea după oboseala zborului, de la faptul că stătuse înghesuit mai bine de şase ore. Era plăcut să-şi mai dezmorţească oasele.

Traficul era redus, aşa că nu-i fu greu să observe limuzina: cam la o sută de metri distanţă, mergea pe stradă în direcţia lui Michael. Nu-i dădu prea mare atenţie. În schimb, o luă pe Wastin Hagen Platz. Limuzina – un Mercedes negru – continua să se apropie. Michael apucă pe o străduţă plină de magazine, de la stânga – Silberstrasse. Probabil exagera. Era vorba de lipsa de somn şi de prea mult stres. Era paranoic.

Limuzina îl urmă. Coincidenţă, asta era tot. Michael încercă să ignore maşina. Încetini şi începu să meargă agale, uitându-se în vitrinele magazinelor. Toate erau închise, dar se vedeau vânzătorii agitându-se înăuntru, pregătindu-se

pentru o zi plină. Când limuzina se opri alături de el, îi văzu reflecția întunecată în vitrina de sticlă a unei măcelării: geamul din spate cobora. Se sforță să deslușească fața dinăuntru. Grăbi pasul.

Și limuzina mări viteza. Nu era o coincidență.

Michael o luă la fugă.

Mașina accelera scârțâind, partea din spate smucindu-se, azvârlind cu pietriș și scoțând fum negru din cauciucuri. Se apropia repede, tăind curbele. Picioarele lui Michael se mișcau cu toată viteza; adrenalina îi pompa prin mușchi. Habar n-avea încotro se îndrepta, plăcuțele de pe străzi erau toate în germană. Vedea mașina neagră, de culoarea cărbunelui, ca prin ceață, apropiindu-se tot mai mult de el. Michael era sigur că șoferul voia să-l calce. Vibrațiile motorului erau tot mai puternice. Undeva în depărtare i se păru că aude un țipăt. Îi trebuia un plan, chiar acum. În câteva secunde avea să fie mort. Mașina neagră era pe urmele lui. Și atunci își puse întrebarea: Dacă el murea, ce se va alege de Mary?

Michael o coti la dreapta. Intră pe o alee cu aspect medieval, plină de gunoaie și întunecoasă. Prea strâmtă pentru limuzină. Auzi cauciucurile scrâșnind, mușcând din pavaj. Nu privi înapoi. Peste câteva clipe, străduța îngustă răsună de zgomotul de metal care se îndoia și trosnea. Michael se repezi pe un tomberon, făcând două pisici s-o ia la sănătoasa. Făcu un salt spre gardul învecinat. Și, când se azvârli peste el, aruncă o privire în urmă, pe alee. Nu se mai vedea nici urmă de limuzină. Doar lumina zilei. Limuzina dispăruse.

Ateriză într-o tufă de flori sălbatice, de la marginea a ceea ce părea să fie un mare parc. În centru era un lac, la stânga o pajiște cu vegetație luxuriantă, iar în depărtare un teren de joacă. Și era plin de oameni. O mulțime de oameni. Din cei care se scoală cu noaptea-n cap și ies afară să facă jogging, să se plimbe împreună cu bebelușii lor, bucurându-se de compania celor dragi. Oameni care-și făceau tabieturile zilnice.

Michael se putea amesteca printre ei. Era un loc în care să-şi piardă urma.

Se opri în cele din urmă din alergat pe malul lacului şi se prăbuşi cu spatele lipit de trunchiul unei sălcii plângătoare uriaşe. Era un punct de supraveghere ideal. Două ieşiri amplasate în direcţii opuse duceau înapoi în oraş, două porţi înalte de fontă fixate în marmură albă lustruită, întredeschise, prinse în zidul de şase metri care părea să înconjoare tot parcul. Michael se întrebă dacă menirea arhitectonică a împrejmuirii apăsătoare de beton cu porţi enorme fusese iniţial de a ţine oamenii înăuntru sau de a nu-i lăsa să intre. Nu putea scăpa de senzaţia că, dacă porţile s-ar închide, parcul ar deveni o grotesc rezervaţie naturală, cu oameni prinşi în capcană ca spectacol pentru restul lumii.

Trăgându-şi răsuflarea, rememoră ultimele două minute. O limuzină Mercedes, cu număr de Germania. Se luase după el de la aeroport. Ştia la ce oră avea să sosească. Aşteptase ca Simon să plece, începuse să-l urmărească pe Michael doar când acesta rămăsese singur. Când geamul se deschisese, îl întrezărise pe pasagerul dinăuntru. Un bărbat mai în vârstă; nu-i putuse distinge trăsăturile – păreau să se topească în întunericul din maşină. Dar Michael nu avea nici o îndoială. Bărbatul din limuzină era Finster.

Era ora zece şi un minut, iar Anna Rechtschaffen se pregătea să închidă pe ziua aceea, poate chiar pe tot restul săptămânii. În urmă cu zece minute, eroul înalt, brunet şi chipeş din ultimul ei roman siropos intrase în magazin, iar Anna putea să jure că, dacă n-ar fi avut şaptezeci şi şapte de ani, ar fi sărit pe el pentru o tăvăleală, cu toate cele nouăzeci de kilograme ale ei. Nu mai avusese o vânzare de şase sute de mărci de la vizita papei, în 1986.

Bărbatul nu spusese de ce, ci doar că voia să le cumpere pe toate, întregul lot. Cele de aur, cele de argint, cele care

imitau antichităţile şi cele de lemn, chiar şi cele ieftine, de plastic, pe care le cumpărase de la spaniolul âla mărunţel acum doi ani şi pe care nimeni nu le voia. Nu conta dacă erau din cele de atârnat pe pereţi sau la gât. Le cumpărase pe toate, până la ultima. Nu-l întrebase de ce, iar el nu dăduse vreo explicaţie. De fapt nici nu zisese prea multe, nimic vrednic de ţinut minte, în afara ultimei întrebări. Cea pe care i-o pusese imediat după ce-i dăduse banii şi-i mulţumise. Bărbatul fără nume o întrebase dacă Freudenshaft era departe de acolo. Când Anna îl întrebase ce anume căuta, îi zâmbise şi-i răspunsese: „Stingline's". Îl îndrumase în direcţia cea bună şi-l ajutase să încarce cutiile în maşină. În timp ce pleca, nu putu să nu se întrebe ce căuta un bărbat care tocmai cumpărase toate crucile sfinţite din prăvălia ei într-un magazin de arme.

Pentru restul lumii, păreau doi prieteni care veniseră în parc să alerge, amestecaţi în mulţime, apropiindu-se dinspre poarta de sud. Însă cei doi bărbaţi îi treziră o senzaţie ciudată lui Michael, care învăţase de mult să-şi asculte instinctele. Amândoi treceau de un metru optzeci. Amândoi erau îmbrăcaţi în trening şi alergau într-un fel plin de forţă, ca nişte profesionişti, cu o precizie militară. Alergau fără efort pe aleea de jogging spre Michael, neluându-şi ochii de la el, menţinând un ritm constant – era sigur c-ar fi putut alerga în jurul lumii fără să-şi piardă suflarea. Erau la o distanţă de patru sute de metri, adică jumătate din distanţa până la poarta din faţa lui.

Michael o luă la goană. Deşi ştia că nu trebuie să facă asta, privi în urmă. Cei doi accelerară ritmul, sprintând, picioarele lor mişcându-se într-un ritm perfect. Şi nenorociţii nici măcar nu gâfâiau.

Pe Michael îl mai despărţeau doar douăzeci de metri de libertate, când limuzina neagră apăru din nou pe stradă. Grila

radiatorului era făcută praf, dar asta nu părea să-i afecteze performanţele. Motorul mări turaţia, torcând ca un leu gata să sară.

Michael iuţi pasul, năpustindu-se afară pe poartă. Geamul limuzinei cobora, dar de data asta nu se mai obosi să se uite înăuntru. Fugi pe lângă o promenadă mare, necirculată şi mărginită de ambele părţi de clădiri de birouri, nişte turnuri de sticlă strălucitoare. Simţi gust de fiere în gură. Plămânii păreau pe punctul de a exploda.

Gemenii în trening ieşiră pe poartă la câteva secunde după el, fugărindu-l, cu braţele mişcându-se ritmic pe lângă corp – asta era bine, nu scoseseră nici o armă... deocamdată. Michael îşi imagină că trebuia să fie o lovitură pe tăcute; o să-l tragă în limuzină şi-o să-l omoare fără martori.

Limuzina prinse viteză pe drumul de acces interior, cu complicii săi alergători alături. Michael ieşi în grabă de pe promenadă şi se năpusti pe una din cele două benzi pe care se desfăşura traficul dimineţii. Maşinile claxonară şi scrâşniră. Ţâşni pe trotuar, propria voce bubuindu-i în cap: „te rog, te rog, te rog", iar şi iar, ca o invocaţie sincronizată cu inima care bătea de să-i sară din piept.

Gemenii în trening nu fură perturbaţi de trafic. Alergau tropăind pe carosabil, la doar zece metri în urma lui Michael. Săreau şi se aruncau în faţa maşinilor şi a barierelor pe care le întâlneau, ca şi cum aceste obstacole erau nişte biete movilite pe câmp.

Fără suflu, Michael căuta disperat o cale de scăpare, un refugiu. Şi-l găsi. Folosindu-se de ultima rezervă de energie, vră la stânga... acum le putea auzi până şi răsuflarea; nu, nu respirau, ci gâfâiau, ca şi el.

Urmăritorii lui îl ajungeau din urmă. Îşi adună forţele, pregătindu-şi pentru lovitură corpul care continua să alerge, dar lovitura nu veni. Cu ultimul strop de putere, Michael sări zidul de piatră înalt de doi metri – gemenii se izbiră de el şi

încercară să-l apuce de picioare, însă îl ratară cu câţiva centimetri.

Pe stradă, limuzina se opri instantaneu, scrâşnind. Rămase nemişcată. Gemenii nu-şi băturâ capul cu zidul, deşi l-ar fi putut trece cu uşurinţă dintr-un salt. Feţele lor erau reci, lipsite de orice emoţie, braţele le atârnau pe lângă corp. Nu rostirâ nici o vorbă şi privirâ impasibili cum Michael intra în fugă pe uşa deschisă a bisericii de piatră.

Capitolul 21

Soarele dimineţii se revărsa prin fereastra deschisă, scăldând cearşafurile orbitor de albe şi poposind pe pleoapele închise ale lui Busch. Acesta era treaz, dar prefera întotdeauna să-şi lase simţurile să se trezească înaintea lui dimineaţa. Mirosul aerului proaspăt dinspre mare, ca o duşcă de tequila, îi punea mereu sângele în mişcare. Îşi concepuse şi refăcuse casa astfel încât să poată profita din plin de amplasarea lângă apă. Patul lui dădea spre fereastra dinspre răsărit, ca atunci când deschidea în cele din urmă ochii să vadă imediat oceanul care-l captivase de când era copil. Tatăl său era un pescar din Lumea Veche, care navigase prin marele golf de sud din Long Island Sound, aventurându-se în oceanul uriaş, pescuind cu traulul[1] de-a lungul platformei continentale a Atlanticului, în căutare de peşte sezonier. Când Paul fusese suficient de mare, devenise ajutor, aruncător de năvoade, mus – orice dorea tatăl său. În copilărie, cel mai mult nu-l atrăgea oceanul, ci tatăl său. Hank Busch fusese un bărbat uriaş. Avea mâinile puternice

[1] Năvod mare, de formă conică, folosit la pescuitul industrial în larg, unde sunt aglomerări de peşte (n.tr.)

şi pielea tăbăcită. Avea o coamă lungă, încâlcită de păr nisipiu şi o barbă stufoasă – Paul nu-şi dădea niciodată seama unde se termina părul şi începea barba – care era întotdeauna bătută de vânturi şi încurcată. Paul pur şi simplu îşi iubea tatăl, dar ura săptămânile care treceau greu când acesta era pe mare. Copiii de doisprezece ani n-ar trebui să-şi facă griji, însă Paul îşi făcea. Cunoştea primejdiile mării, ştia că nu poate fi nicicând îmblânzită sau liniştită şi că uneori trăgea la fund câte un vas tocmai spre a reaminti navigatorilor că erau întotdeauna la mila ei. De fiecare dată când tatăl său se întorcea, Paul se agăţa de el şi refuza să-i mai dea drumul, abandonându-se căldurii şi siguranţei pe care i le oferea îmbrăţişarea lui.

Tatăl său îl învăţase toate trucurile pescuitului comercial, sperând ca într-o zi să-i lase vasul, *Blonda din Byram*, fiului său, care ar fi putut apoi călca pe urmele lui. Paul nu avusese niciodată curajul să-i spună că nu-l interesa pescuitul; ştia că asta i-ar fi frânt inima tatălui său. Şi, oricum, dacă trebuia să aibă de-a face cu peşti urât mirositori şi cu marinari beţi ca să petreacă nişte timp cu tatăl său, atunci aşa să fie. Nu era nici o problemă dacă mai vomita când nu-l vedea. Măcar erau împreună.

Era sfârşitul lui aprilie. Tot mai bătea un vânticel rece, care părea să zăbovească pe mare. Era o călătorie de patru zile, iar ei erau cinci la bord: Paul şi tatăl său; Sean Reardon, aruncătorul de năvoade de douăzeci de ani, mereu enervat şi acru; Johnny G., un jamaican uriaş, chiar mai masiv decât tatăl lui Paul, cu vocea profundă ca un cântec. În toţi anii de când îl cunoştea Paul, niciodată nu aflase numele de familie al lui Johnny G. Şi Rico Libertore, care se credea un mic mafiot, înalt de un metru cincizeci cu tot cu părul negru, dat peste cap. Rico era bun de gură, dar şi mai bun la bătaie. Nimeni nu se pusese vreodată cu el fără să curgă sânge. Ieşiseră din Long Island Sound, ocolind Block Island, îndreptându-se spre platforma continentală a

Atlanticului Central. Se duceau după cod. Era prima călătorie de durată a lui Paul, în vârstă de doisprezece ani, şi era şi ritualul său de iniţiere. La sfârşitul acestei călătorii, avea să fie bărbat.

Aruncară năvoadele şi se aşezară să ia cina: fasole şi cârnaţi, uşor de gătit şi uşor de mâncat. Rămaseră în jurul mesei, dând pe gât nişte Pabst Blue Ribbon[1], în afară de Paul, care bea Coca-Cola. Cei patru bărbaţi îl tratau pe băiat ca pe unul de-al lor, azvârlind cu glume deocheate şi cu înjurături suficient de colorate cât să-l facă pe un paznic de închisoare să se ruşineze. La nouă se dădu stingerea; la patru trebuiau să se trezească. Temperatura scăzuse serios, de-ţi îngheţa măduva în oase, erau abia trei grade. Pe mare, frigul era tăios, un frig de care nu puteai scăpa, indiferent câte pături puneai pe tine. Paul nu reuşea să se încălzească în cabina sa. Toţi sforăiau incredibil de tare, incontrolabil. Când sări jos din patul suprapus, nimeni nu se mişcă. Toţi dormeau buştean de la cele minim şase beri pe care le băuseră. Paul ştia cum să aprindă radiatorul, întocmai ca acasă: dădeai drumul la gaz, aprindeai focul, închideai uşa şi te bucurai de căldură. Cam cu un an în urmă, tata îi spusese să nu pună mâna pe el, însă pe atunci era copil. Acum era bărbat în toată firea. Se gândi că e treaba lui s-o facă, dacă toţi ceilalţi dormeau duşi. Pompă la amorsa cu gaz de zece ori, apoi băgă înăuntru un chibrit. Nimic. Pompă din nou gaz. Aprinse un alt chibrit, dar chiar atunci o briză suflă repede prin cabină; flacăra se stinse înainte de a se apropia de uşa radiatorului. Pompă la amorsă de douăzeci de ori. Asta era, a treia oară merge de fiecare dată. Aprinse chibritul şi protejă flacăra cu palma. Ăsta n-o să se mai stingă. Îl vârî înăuntru.

Şi se dezlănţui iadul. O minge de foc explodă în afară, înghiţind radiatorul. Flăcările se căţărară pe el şi apoi alergară

[1] Marcă americană de bere (n.tr.)

pe podea. Paul ţipă de spaimă, cu o voce ca de fată, aşa cum fac băieţii înainte să devină bărbaţi. Un ţipăt teribil. Cabina se umplu de strălucirea portocalie. Căldura era intensă. Rico ţâşni din pat şi dădu fuga în cambuză, de unde înşfăcă stingătorul. Micuţul italian încercă disperat să ţintească spre radiator, dar stingătorul nu mergea. Focul ajunse la el şi i se urcă pe picior.

Paul căzu pe spate, trântit de perete. Peste tot se auzeau urlete; îşi răsucea capul în toate părţile, nedându-şi seama că ieşeau din propriul gâtlej. Flăcările îl înconjurară ca o haită de animale, într-un cerc care se tot strângea, vorace, aşteptând să sară pe el. Îl zări pe Rico, care se tăvălea pe jos, încercând să stingă flăcările de pe picior. Focul dansa pe pereţi. Paul îngheţase de teroare, n-avea unde să se întoarcă, unde să fugă, şi tot ce putea face era să urle de groază.

Până când fu în cele din urmă ridicat şi scos pe uşă în aerul nopţii. Tatăl său luase radiatorul în flăcări şi-l azvârlise în mare. Paul îl văzu lovind apa, încă arzând. Îl urmări cu privirea în timp ce se scufunda, o licărire roşiatică şi ucigaşă care se prăvălea în adâncurile negre. Prin geamul cabinei îl văzu pe Johnny G. cum stingea focul, lovind flăcările cu o pătură. Tatăl său se întoarse alergând în cabină, ca să-l ajute pe Rico. Paul nu mai văzuse niciodată până în noaptea aceea un bărbat în toată firea plângând. Durerea din ochii lui Rico era insuportabilă, iar faţa îi era brăzdată de lacrimi. Copleşit, Paul izbucni şi el în plâns, suspinând din cauza a ceea ce făcuse, din cauza neglijenţei lui care-l rănise pe Rico. Plângea pentru că focul îl paralizase şi aproape îi omorâse pe toţi.

Johnny G. ieşi pe punte şi-l înveli cu o pătură, ducându-l înapoi în cambuză, chemându-l pe nume iar şi iar, cu vocea sa familiară, profundă. Flăcările se stinseră, însă podeaua şi pereţii, carbonizaţi, înnegriţi, încă mai fumegau. Sean aruncă găleţi de apă de mare pe punte şi apoi luă o mătură cu care strânse resturile. Mirosul bolnăvicios, înţepător de lemn ars,

ud plutea în aer. Paul se uita nefericit şi neajutorat cum tatăl său îl îngrijea pe Rico. După ce fu în sfârşit bandajat, tatăl lui veni la el şi, fără să scoată o vorbă, îl luă în braţe. Până în ziua de astăzi, cea mai vie amintire a sa rămăseseră mâinile tatălui său, care-l ţineau strâns în acea noapte. Erau arse, roşii şi negre, straturile superioare de piele ridicate în sus şi răsucite spre degete, iar palmele pline de băşici sparte. Dar Busch nu părea să bage de seamă; stătea, ţinându-şi fiul în braţe, legănându-l până în zori.

Blonda din Byram ancoră la răsăritul soarelui. Johnny G., Rico şi Sean aşteptară la bord în timp ce tatăl său îl ducea acasă. Cei doi nu scoaseră un cuvânt tot drumul. Paul era în stare de şoc, privind pierdut la dimineaţa ceţoasă, iar tatăl său îşi ţinu braţul petrecut protector în jurul lui până când ajunseră acasă.

Tatăl său îl purtă în braţe pe scări şi-l băgă în pat. Când dădu să iasă din cameră, Paul şopti:

– Îmi pare tare rău, tată.

Lacrimile îi căzură pe pernă.

Tatăl său se întoarse spre el.

– A fost un accident.

Şi, din felul în care-o spusese, Paul fu sigur că era convins de acest lucru.

– Noaptea trecută am crezut că te pierd. N-aş fi putut trăi cu mine însumi dacă s-ar fi petrecut aşa ceva. Marea e necruţătoare. Tatăl meu m-a învăţat, la fel cum făcuse şi tatăl lui înainte, că de fiecare dată când ieşi în larg nu ştii niciodată dacă-ai să te mai întorci în port, dar, de fiecare dată când o faci, trebuie să-i mulţumeşti lui Dumnezeu nu numai pentru că te-ai întors teafăr, ci şi pentru tot ce ţi-a dat. Şi când păşeşti din nou pe uscat, trebuie să-ţi aminteşti că poate mâine n-ai să mai fii atât de norocos. Însă astăzi tu ai păcălit moartea încă o dată. Aşa că apreciezi cu atât mai mult viaţa. Tatăl său se aplecă şi-l sărută pe frunte. Astă-noapte am

scăpat cu viaţă, asta-i tot ce contează. Te iubesc, fiule. Nimic n-ar putea schimba vreodată asta.

În aceeaşi dimineaţă ieşi din nou în larg.

Nu se aştepta nimeni să fie o furtună puternică, însă aşa se întâmplă. Ploaie torenţială, valuri uriaşe, înalte de douăzeci de metri. Tatăl lui Paul nu se mai întoarse; *Blonda din Byram* fu declarată pierdută pe mare. Avu loc o slujbă pentru Johnny G., Sean, Rico şi tatăl lui Paul, dar corpurile lor nu fură găsite niciodată.

Acum, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, Busch stătea lângă fereastra dormitorului, privind cum se spărgeau valurile de ţărm. Chiar şi acum mai căuta pe plajă rămăşiţe din vas.

Robbie şi Chrissie dădură năvală în cameră, ţipând; săriră în pat, şi de acolo se aruncară în braţele deschise ale tatălui lor.

– Tati, de ce nu mai poţi rămâne? întrebă fiul său.

– Imediat ce mă întorc, o să petrecem o săptămână întreagă împreună, fără serviciu, fără telefoane, fără musafiri.

Busch putea număra pe degetele de la o mână zilele în care fusese departe de copiii săi. Cu mult timp în urmă jurase în sinea lui că n-o să-şi părăsească niciodată copiii, aşa cum îl părăsise tatăl său; o să petreacă timp cu ei, ca să aibă amintiri. Şi acum încălca acel jurământ. Durerea pe care o văzu în ochii fiicei lui când le spunse la revedere nu era decât o frântură din ceea ce simţea el.

În timp ce-şi punea bagajele în maşină, Jeannie îi dădu paşaportul.

– Credeam c-o să umplem paginile astea împreună, zise ea, fluturând carneţelul albastru.

– O să avem destul timp pentru asta.

Paul se ferea s-o privească în ochi.

Jeannie îl apucă de reverul hainei.

– Ascultă ce-ţi spun, Paul Busch: găseşte-l pe Michael şi veniţi amândoi acasă imediat, m-ai auzit?

Se strânseră în braţe.

– Şi grăbeşte-te, adăugă Jeannie.

Întotdeauna îi era frică atunci când Busch pleca de acasă. Era nevastă de poliţist: de fiecare dată când suna telefonul, i se strângea inima. Îi era groază de ziua în care va auzi soneria de la intrare, va deschide uşa şi se va trezi în prag cu doi colegi poliţişti, cu chipiurile scoase şi cu capetele în pământ.

– Şi eu te iubesc, îi spuse Busch.

– Chiar cred c-ar fi cazul să ne oprim şi să luăm prânzul.

Jeannie avea braţul plin de pungi de cumpărături.

– Sunt în regulă, acel café frappé o să mă ţină trează o vreme, răspunse Mary. Te rog, lasă-mă să duc şi eu ceva.

– Tu doar bucură-te de plimbare.

În ultima oră, cele două femei cutreieraseră prin Westchester, o altă concentraţie serioasă de magazine de lux ce purta numele insipid de mall, unul dintre acei călăi care au eliminat micile prăvălii de familie. Doctorul Rhineheart recomandase mersul la cumpărături ca pe un mod grozav de a întrerupe rutina monotonă a tratamentului lui Mary. Era cam ora 10; holurile erau populate de câteva mame care împingeau cărucioare şi de mulţimea de pensionari. Cele două prietene treceau de la un etaj la altul, plimbându-se cu scările rulante, vorbind şi râzând ca două şcolăriţe. Şi cu toate că se scursese abia o oră, Mary arăta de parcă ar fi alergat la maraton. Organismul ei era slăbit, fragil. Combinaţia de chimioterapie şi de radiaţii nu-i atacase doar cancerul, ci şi restul corpului. „Atacase" nu era cuvântul potrivit. Termenul exact era „omorâse". Tratamentul îi omora cancerul, viaţa şi spiritul. Părul nu-i căzuse încă, dar în locul coamei roşcate de acum o lună, vrednică de un leu, acum avea părul pleoştit şi lipsit de strălucire, subţiindu-se de parcă s-ar fi topit. Planul iniţial al lui Jeannie fusese s-o ia cu ea pe Mary pentru o zi la

salonul de frumusețe, dar apoi își dăduse seama că nu era o idee bună. Nu putea scăpa de imaginea coafezei care-i spăla părul prietenei sale celei mai bune, iar acesta cădea în smocuri. Situația lui Mary era destul de umilitoare și așa, nu mai avea nevoie de ceva care s-o agraveze.

– Lasă-mă să duc eu asta, zise Jeannie, încercând să ia pachetul pe care-l cără Mary.

– Hei!

Mary trase de pachet.

– Nu sunt invalidă.

– N-am vrut...

Mary zâmbi.

– Știu. Îmi pare rău, însă multă lume te tratează diferit când ești bolnav. Te fac să te simți ca un monstru. Îți vine să crezi că ți-au crescut urechi lungi și coadă. Poate că exteriorul s-a schimbat un pic, dar ce era în interior a rămas la fel.

Se bătu pe piept.

– Știu asta.

Jeannie își petrecu un braț pe după umerii lui Mary.

– E un mod groaznic de a descoperi care îți sunt adevărații prieteni. Știai că Paul trece pe la spital în fiecare dimineață cu flori proaspete și mâncare?

Mary făcu o pauză, reflectând.

– N-a lipsit în nici o zi. Stai alături de bărbatul ăsta, Jeannie, chiar merită păstrat.

– Asta e discutabil. Jeannie râse. Omul ăsta nu știe ce greu e. Să ai de-a face cu infractori toată ziua nu se compară cu creșterea a doi copii.

Mary spuse încet:

– Să știi c-am să mă fac bine.

– Știu.

Și, cu toate că Jeannie se simți întărită de convingerea lui Mary, îi venea greu să mintă și încerca din greu să-și ascundă lacrimile care-i înțepau ochii.

– Totuşi, îmi fac griji pentru Michael, continuă Mary.

Cu cât se gândea mai mult la plecarea bruscă a lui Michael, cu atât îi era mai frică. Ştia cât de mult o iubea şi că n-ar abandona-o niciodată... decât dacă era vorba de ceva mai grav decât boala cu care se confrunta ea. Iar ea se confrunta cu spectrul morţii.

– Nu ştiu unde este sau când se întoarce. Are necazuri, Jeannie.

Jeannie o apucă de mână şi-i vorbi din inimă.

– Paul a plecat să-l aducă înapoi. Nu te supăra, Mary!

În toţi anii de când se cunoşteau, între ele existase o legătură fără cuvinte. Ca două surori, erau apropiate şi inseparabile, iar după nunta lui Jeannie, Paul devenise ca un frate pentru Mary. La fel ca Jeannie, îi fusese întotdeauna alături. Faptul că soţii lor – unul poliţist şi celălalt hoţ – deveniseră cei mai buni prieteni le bucurase extrem de mult.

– Cum m-aş putea supăra? o întrebă ea pe Jeannie.

– O să fie bine. Te rog, nu-ţi face griji. Paul se va ocupa de tot.

Gândurile lui Mary tot fugeau la jurămintele de la căsătorie. Şi le repetase mereu cât timp Michael fusese judecat: „la bine şi la rău, la bine şi la rău". Ajunseseră refrenul ei preferat. Îşi spusese că ea şi Michael nu făcuseră decât să treacă întâi prin ce era rău, ca să scape de asta, şi că supravieţuiseră. Desigur, acum erau la partea cu „sănătoşi sau bolnavi", ceva care de obicei vine mult mai târziu în viaţă. Dar nu şi în cazul lor. Toate jurămintele lor fuseseră puse la încercare mult prea devreme.

– Am avut nişte vise oribile, îi mărturisi Mary lui Jeannie. Mi-e frică, Jeannie. Îmi tot trece prin cap că Michael n-o să se mai întoarcă.

– Dacă Paul a zis că-l aduce pe Michael înapoi, atunci așa o să facă. Desigur, e posibil să se oprească și să facă o mică partidă de golf pe drum, dar se vor întoarce.

Mary zâmbi, însă în adâncul sufletului era speriată. Michael avea necazuri, era sigură, și nu se putea gândi decât la...

„Până când moartea ne va despărți."

Capitolul 22

Strada din faţa bisericuţei de piatră era aproape pustie şi relativ liniştită. Această întorsătură a destinului nu-i scăpă lui Michael, care stătea şi se uita afară printr-un vitraliu. Singur în locul ăsta care mirosea a tămâie şi a lumânări, nu putea să nu-şi amintească de o vreme când toate astea însemnau ceva pentru el. Când putea să recite liturghia ca şi cum ar fi fost cartea de tactici de fotbal din liceu, declamând rugăciunile rostite de părintele Damico, preotul bătrân şi adus de spate, căruia îi plăceau *gnochi*[1] şi *sambuca*[2]. Intrând în biserica parohială, Michael simţise odinioară alinare, uşurare, simţise că se afla într-un loc unde putea veni mereu să se roage, să ceară ajutor sau o favoare, sau pur şi simplu să stea de vorbă. Acolo vorbise el cu Dumnezeu. Iar El asculta. În copilărie, Michael ar fi jurat că El chiar îi răspundea. Fusese propriul miracol.

Însă, când mai crescuse, aflase că Dumnezeu nu prea mai asculta. De fapt, din câte văzuse el, nu mai asculta deloc. Când lumea lui se deschisese şi îşi dăduse seama cum stăteau

[1] Varietate de colţunaşi italieneşti cu parmezan (n.tr.)

[2] Lichior italienesc făcut din soc şi aromatizat cu lemn-dulce (n.tr.)

de fapt lucrurile, se simţise trădat: nu trăise niciodată un miracol. Ceea ce crezuse că era vocea lui Dumnezeu fusese doar propriul subconştient, venind cu răspunsuri pe care deja le cunoştea în sinea lui.

Tot ce fusese învăţat când era mic, toate lucrurile în care crezuse în adolescenţă erau minciuni, ca şi titanii din mitologia greacă sau poveştile nordice despre Thor şi Odin. Dumnezeu era pur şi simplu un alt basm de care cei temători se agăţau când le era mai greu, oferindu-le un fals sprijin şi răspunsuri abile pentru fenomenele inexplicabile. Toată pompa, toate atitudinile preoţilor, de genul „eu sunt mai sfânt ca tine", deveniseră pentru el culmea ipocriziei, simple manifestări ale minciunii, perpetuarea unui mit crud, aidoma tuturor miturilor din această lume nepăsătoare. Toţi erau atât de siguri că Dumnezeul lor era cel adevărat, că ei erau drepţii, că ei şi adepţii lor erau singurii de pe planetă care-şi vor găsi pacea şi liniştea în viaţa de apoi.

Apoi o întâlnise pe Mary şi îi tolerase credinţa, neîndrăznind vreodată să-i spună ce simţea el cu adevărat. Iubea, şi din dragoste omul face orice. Era prezent la liturghia săptămânală, nu rugându-se, ci cugetând, era propriul mic ritual, avea astfel timp să se gândească la Mary şi la viaţă, la copii şi la afacerea sa. Trecea prin tot ritualul pe care-l învăţase atât de bine când era mic, păstrându-şi părerile pentru el. Dar când aflase care e diagnosticul ei, nu se mai putuse preface. Avusese dreptate. Dumnezeu nu exista.

Cu toate astea, se afla într-o biserică. Fugind de ceva, de cineva inexplicabil. Atinse cu degetele cruciuliţa de aur de la Mary. Nu simţi nimic spiritual în obiect, însă simţi prezenţa *ei*. Acea bagatelă de aur era a lui Mary, iar ea îi ceruse s-o poarte, îl implorase să n-o scoată niciodată. Şi n-o va face: nu pentru că ar fi crezut în ceea ce reprezenta crucea, ci pentru însemnătatea ei personală. Era a lui Mary. Şi poate că-l va apăra, nu pentru că avea vreo semnificaţie divină, ci deoarece

îi va reaminti de motivul pentru care se afla aici, în Germania, ascunzându-se în această biserică: pentru dragoste. Se afla aici nu din cauza a ceea ce credea el, ci pentru lucrurile în care credea Mary.

Amiază. Câţiva dintre credincioşii de zi cu zi veniseră pe tot parcursul dimineţii, aprinzând lumânări, îngenunchind să mediteze şi să se roage în linişte. Michael se ascunsese în spatele altarului şi găsise plăcuţa cu neon roşu care indica ieşirea ciudat de nelalocul ei în sanctuarul vechi de două sute de ani. Întredeschise încet uşa. Nici ţipenie în jur. Începu să coboare scările.

La colţ era un vânzător de covrigei şi suc; trecuseră zece ore de când mâncase ultima pungă de arahide în avion. Îi era foame, sete şi se simţea obosit. Odihna mai putea aştepta, dar nu şi stomacul. Un mic ocol nu putea fi prea primejdios.

Nu apucă să treacă strada. Douăsprezece maşini de poliţie opriră brusc în faţa lui, scrâşnind din cauciucuri; din ele se revărsară poliţişti de genul care de-abia aşteaptă să apese pe trăgaci – *Polizei*. Îl încercuiră, strigând în germană, fluturându-şi pistoalele SIG-Sauer de nouă milimetri. Michael nu avu nevoie de traducere. Îi era destul de clar ce voiau. Ridică mâinile, în semn că se predă.

Hotelul Friedenberg avea vedere la Tiergarten Platz. Vechi de şaizeci de ani, nu mai fusese reparat din 1961. Când fusese ridicat Zidul Berlinului, hotelul începuse să se dărâme. Grupul Omega îl cumpărase în anii '90 şi cheltuise aproape zece milioane cu renovările. Nu era ceva de lux, dar arăta bine: camere spaţioase, piscină mare, club de fitness şi room-service. Minibarurile era bine aprovizionate cu băutură, alune şi cu sticlele alea mici de cola, care costă cinci dolari şi pe care te trezeşti în cele din urmă că le desfaci la ora trei

dimineaţa şi pe care regreţi din toată inima că le-ai băut când primeşti nota de plată.

Apartamentul din clasa business era împărţit în zone separate de dormit şi de lucru. În partea din spate a camerei erau amplasate două paturi de mari dimensiuni, în timp ce aproape de uşă erau o mică masă de conferinţe, un birou şi o zonă cu scaune. Camera era decorată cu gust pentru un hotel, însă n-ai fi ţinut minte modelul cu frunze în nuanţe pastelate de cafeniu, maro şi galben nici timp de cinci minute de la plecare.

– Michael? strigă Simon, aruncând pe pat cinci saci mari de pânză.

Bacşişul dublu pe care i-l lăsase hamalului n-avea cum să compenseze faptul că-i rupseseră spatele.

Simon trase jaluzelele, bucurându-se câteva clipe de soarele care i se revărsa pe faţă. Verifică telefonul: nici un beculeţ care să clipească, nici un mesaj. Îşi luă servieta de pe pat, se aşeză la masă şi scoase planurile desenate de Michael în timpul zborului. Abia putea să se concentreze. Era mai mult decât epuizat, trecuseră cel puţin douăzeci şi patru de ore de când dormise ultima oară. Avea atâtea de făcut; dacă nu va rămâne treaz, avea să dea greş. Ar fi primul său eşec, însă în munca lui dădeai greş doar o dată. Iar un eşec ar avea consecinţe grave nu doar pentru el.

Se întreba ce să facă. Să studieze planurile? Să despacheteze? Să doarmă? O să le facă pe toate, dar nu neapărat în ordinea asta.

După ce cumpărase toate crucile din mica prăvălie cu articole religioase, Simon găsise magazinul Stingline's exact acolo unde-l îndrumase proprietara amabilă a prăvăliei. Frecventase locul ăla cu câţiva ani în urmă, când avusese nevoie de anumite „echipamente". Azi avea din nou nevoie de aşa ceva. Stingline's era un magazin de arme, unul dintre cele mai bune. Genul în care te duceai când celelalte magazine de

arme nu voiau sau nu puteau să-ţi vândă ceva. Vitrinele erau pline cu puşti de vânătoare, arcuri şi săgeţi şi, pentru adepţii stilului militar, cu uniforme de camuflaj. Totuşi, lucrurile cu adevărat importante nu erau ţinute la vedere. Herr Stingline fusese membru al Armatei Roşii, al Baader-Meinhof[1] sau al IRA, depinde cu cine stăteai de vorbă. Se zvonea că are cincizeci şi doi de ani. Simon ştia cu certitudine că avea şaizeci şi opt; întotdeauna întocmea un dosar bine documentat înainte de-a avea de-a face cu necunoscuţi. Şi indiferent dacă Stingline avea cincizeci şi doi de ani, şaizeci şi opt sau optzeci şi cinci, era încă în stare să te bată măr înainte să apuci să tragi aer în piept. Germanul avea vorba moale şi era ciudat de spân. La opt ani îi căzuse tot părul de la febră, şi sâcâielile la care fusese supus din cauza asta fuseseră suficiente ca să-l facă dur ca un câine maidanez până la vârsta de nouă ani. Deschisese magazinul în 1986, ceea ce însemna că avusese vreo înţelegere cu fosta conducere est-germană şi cu Stasi. Stasi era poliţia secretă, forma est-germană a KGB-ului, şi îşi băga nasul în vieţile tuturor. Intimitatea nu conta în fosta republică; pur şi simplu nu exista... nicăieri. Ceea ce însemna că operaţiunea lui Stingline era cunoscută şi probabil chiar aprovizionată de guvern. Însă, de când îl cunoscuse Simon, imediat după căderea Zidului Berlinului, bătrânul nu fusese niciodată iscoadă.

Nu întrebă cum, dar Stingline adunase toate lucrurile de pe lista de cumpărături a lui Simon în mai puţin de cinci minute: patru staţii de emisie-recepţie; patru revolvere Glock de nouă milimetri cu amortizor special; cinci cutii de muniţie; două arme automate Heckler & Koch care trăgeau optsprezece salve pe secundă; două puşti cu lunetă israeliene Galil; patru vizoare nocturne de pus pe cap, patru cuţite de

[1] Grup terorist german de stânga înfiinţat în Germania de Vest după al Doilea Război Mondial, făcând parte din Armata Roşie (n.tr.)

vânătoare, șase grenade și o cutie de batoane energizante Power Bars. Simon cumpăra întotdeauna câte patru și câte două articole și plătea mereu în euro – moneda cea mai greu de urmărit din acel moment. Plecase de acolo cu tot ce dorise și fără să i se pună sau să răspundă la vreo întrebare.

Ciocănitul de la ușă îl readuse la realitate.

– Da?

Se îndreptă grăbit spre bagajele de pe pat.

– Room-service.

Simon scoase un Glock și o cutie de muniție; nu avea timp să verifice arma, doar încărcă mai multe gloanțe și se rugă. Se lipi de perete, înaintând precaut până la ușă. Nu se obosi să privească pe vizor: n-avea sens să-și transforme ochiul într-o adevărată țintă. Deschise ușa încet și-i fu dat să vadă...

Un picolo cu un cărucior cu mâncare. Puștiul nu avea mai mult de nouăsprezece ani, fața îi era acoperită de acnee, în ciuda tratamentului împotriva coșurilor.

– Este obiceiul nostru să întâmpinăm fiecare nou client cu un cărucior cu mâncare și băutură din partea casei, spuse puștiul cu un puternic accent.

Se foia de pe un picior pe altul în fața cărucior ului argintiu, mâinile transpirate lăsând amprente.

Simon continuă să se holbeze la el în timp ce-și băga arma în pantaloni, la spate. Îi făcu semn să intre, lăsând ușa deschisă.

– Scuze. Sunt cam obosit. Chiar nu era nevoie.

– Eșantioane de vinuri și brânzeturi pentru plăcerea dumneavoastră, domnule.

Picoloul împinse căruciorul în cameră și descoperi platouri cu o selecție de brânzeturi moi și tari, niște cârnați afumați, fructe și două sticle de vin roșu; Simon se uită la ele mai îndeaproape și văzu că erau dintr-o recoltă bunicică. Poate că nu era o idee prea rea să bea un pahar după ce despacheta; s-ar putea să-l ajute măcar să adoarmă.

– Pot să desfac vinul pentru dumneavoastră?

Băiatul zâmbi, mulţumit că engleza lui era înţeleasă.

– E OK, întâi am ceva treabă, mă descurc.

Simon îi strecură puştiului câţiva euro şi-l conduse spre uşa deschisă.

Şi exact atunci se întâmplă. Uşa se trânti şi se închise. Jaluzelele se trântiră şi se închiseră şi ele. Camera fu imediat cufundată în întuneric. În timp ce se uita în jur, Simon îşi blestema ochii, încercând să-i forţeze să se adapteze la lipsa luminii. Se ghemui jos de tot şi se rostogoli departe de ultimul loc în care-l văzuse pe picolo. Neştiind dacă intrase şi altcineva, îşi ţinu răsuflarea, încercând să simtă, să perceapă ceva cu ajutorul minţii. Câţi erau? Îşi încordă auzul; nu se mişca nimic. Încet-încet pupilele începură să i se dilate, şi imagini neclare îi apărură din penumbră – masa de conferinţe, canapeaua... În cealaltă parte a camerei, aproape de birou, o dâră de lumină se strecura prin jaluzele. Ascuns în semiîntuneric, picoloul stătea şi se zgâia la el de parcă încăperea ar fi fost luminată de becuri de două sute de waţi. Puştiul ştia exact unde se află Simon, dar nu schiţă nici un gest.

Se scurseră câteva secunde, lungi ca nişte ore. Nici unul nu scotea o vorbă. Simon deslușea acum ceva mai mult decât nişte simple forme, vedea suficient de bine cât să se poată mişca liber şi ca să distingă faţa tânărului. Şi deodată, ca şi cum umbrele şi lumina îi jucau feste, faţa acestuia deveni faţa lui Finster.

Simon acţionă din reflex. Trase ambele rafale, descărcându-şi arma, lovindu-l pe Finster drept în ochiul stâng.

Simon se ridică de pe vine şi se dădu înapoi. Finster sângera, de asta era convins. Pe faţă îi curgeau sânge şi cheaguri ca nişte râuri de lacrimi stacojii. Cu toate astea, germanul nu se prăbuşi. Nici nu se clinti.

Cu o mişcare firească, Finster duse mâna la ochi. Cu degetul mare şi arătătorul scoase întâi primul, apoi al doilea glonţ din orbita sa mutilată. În locul din care înainte un ochi se holbase la Simon, acum nu mai era decât carne sfârtecată şi os spart, o fisură scăldată în sânge. Un fluid opac se separa de roşeaţă, pupila încă mai reacţionând la lumină. Glonţul ar fi trebuit să treacă direct prin creier, însă Finster încă mai stătea în picioare.

Simon se uită cum bărbatul rănit puse cele două gloanţe pe masa de conferinţe şi le împinse spre el.

– Te rog, spuse Finster, politicos. Păstrează-le!

Se auzi un fel de chiorăit încetişor. Era un sunet scârbos, de carne care se freca umedă de altă carne, un sunet sfâşietor care venea de undeva dinăuntrul lui Finster. Era ochiul lui – se refăcea, iar Finster se purta de parcă nu se întâmpla nimic deosebit, parc-ar fi fost vorba despre părul care creştea la loc pe un creştet ras sau despre un membru retezat care creştea la loc la o şopârlă.

Şi dintr-odată fu din nou întreg. Îl fixa iarăşi pe Simon cu ambii ochi, fără să clipească, fără să se mişte, la fel de înspăimântător.

– Ce mai fac secretele alea, Simon?

Pistolul descărcat îi zbură lui Simon din mână, smuls de o forţă nevăzută. Puterea aceea era pretutindeni, umplea camera, Simon o simţea cum creşte şi-l copleşeşte ca o sarcină electrică de voltaj maxim. Se uită disperat în jur după rucsacul său mare, albastru, cel plin cu cruci. Ar fi trebuit să despacheteze mai întâi...

– Aşa e. Ar fi trebuit să despachetezi mai întâi, spuse Finster, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, în loc să aţipeşti şi să-ţi pierzi concentrarea.

– N-ai să pui mâna pe...

– Sufletul tău? îl întrerupse Finster, râzând. Dar e deja al meu, Simon. Ţi-ai pierdut sufletul cu mult timp în urmă. Tipii ăia cocoşaţi peste Biblii, cu gulerele lor albe, n-au reuşit câtuşi

de puțin să-i ofere cuiva ca *tine* mântuirea. Ridică un deget, ca și cum i-ar fi comunicat o informație prețioasă. Un mic indiciu, Simon, prietene, un fel de secret al meseriei: trebuie să te *căiești* pentru păcatele tale ca să primești *iertarea*... Dar mă îndepărtez de subiect, nu de-asta mă aflu aici. Nu sufletul tău e trofeul pe care-l râvnesc. Regatul meu este aproape plin cu sufletele jalnice ale acestei lumi. Mă întorc de unde am venit. Mă întorc acasă.

La aceste vorbe, Simon se aruncă asupra lui Finster, izbindu-se în el, dezlănțuind lovitură după lovitură în corpul și în fața lui. Finster își întoarse capul într-o parte, și, când îl răsuci la loc, era un bătrân îmbrăcat în zdrențe, cu încheieturile sângerând de la niște legături. Cicatrice albe, grotești îi acopereau chipul, unele dintre ele abia vindecate. Brusc, Simon conteni ploaia de pumni. Se trase înspăimântat din fața bătrânului. Gâfâia ca și cum ar fi primit un pumn zdrobitor.

– Te-am implorat să mă ierți, Simon. Nu știam ce e cu mine, nu eram în toate mințile când am atacat-o pe mama ta. Ea m-a iertat, tu de ce nu poți? De ce fiul nu-și poate ierta tatăl?

Simon își încleștă pumnii înapoi și reîncepu să-l lovească pe bătrân.

– Mi-ai violat mama; i-ai furat viața. M-ai lăsat singur. Își continuă atacul în timp ce bătrânul dădea să se prăbușească. Nu ești decât un vis urât, un coșmar groaznic.

Și deodată, fără veste, bătrânul îngenuncheat de loviturile lui dispăru. În locul unde stătuse se afla acum o femeie cu părul întunecat, într-o rochie simplă, neagră, pielea de alabastru strălucindu-i prin ea, cu cicatricele vizibile ca lumina zilei. Se trase înapoi, ferindu-se de Simon și împleticindu-se, prăbușindu-se neajutorată sub loviturile lui.

– Fiule, te rog... se apără ea.

Fiori de gheață îl trecură pe Simon când își dădu seama că-și lovise mama, trântindu-i trupul schilodit pe podea.

– Inima ta e rece, Simon. Alătură-te nouă, reunește-ne familia!

Luă de jos pistolul lui Simon, întinzându-i-l.

– Sunt la doar o clipă distanță de tine, fiule. Vino la mine!

În palma stângă ținea un singur glonț, care sclipea.

Simon se lăsă în genunchi, cu ochii ațintiți asupra mamei lui și asupra pistolului din mână. Simțea cum o ia razna. Mama lui, care-l învățase să fie puternic, îi spunea că venise vremea să se oprească, să renunțe, să-i calce pe urme și să-și ia viața. În momentul ăla se simțea terminat. Își ridică ochii, o privi drept în față, și, făcând asta, îi mătură pistolul din mâna palidă. Din ochii săi plini de lacrimi se revărsau valuri de ură.

– Tot ce spui e o minciună. Vei fi împiedicat.

Iar figura din fața lui începu să tremure, imaginea alternând între mama sa torturată și tatăl său monstruos, ca o poză care nu fusese bine focalizată. Însă ochii nu se schimbau deloc – rămâneau lipsiți de viață, reci, răi.

– Nu m-ai putut opri nici înainte. Ce te face să crezi că m-ai putea împiedica acum? venirăcuvintele rostite șuierat de buzele tatălui lui Simon.

Simon fu trântit de perete. Bătrânul dispăruse, și Finster îi luase din nou locul. Simon se legăna în aer la aproape cincizeci de centimetri de podea, cu fața contorsionată de durere. Sub piele începeau să-i apară erupții, ca niște mici bule într-un vas cu apă care tocmai dădea în clocot. Carnea începu să i se umfle, să se deformeze. Iar bulele mici creșteau, ridicându-se sub piele, schimonosindu-i fața. Simon urlă înlăuntrul său, dar refuză să-i dea lui Finster satisfacția de a țipa cu glas tare.

Finster luă pistolul, examinându-l, apoi se apropie de Simon.

– Crezi că-mi va fi greu să găsesc sufletul mamei tale?

Atinse cu degetele bulele care se umflau sub pielea lui Simon, clar fascinat de opera sa. Se uită de aproape la armă,

o întoarse pe toate părţile, o cântări în palmă, simţindu-i puterea mortală.

– Iubesc jucăriile.

Ridică Glockul, îndreptându-l spre Simon... însă apoi se răzgândi. Apropiindu-se şi mai tare, se aplecă la urechea lui Simon şi-i şopti pe un ton blând, părintesc:

– Mă voi întoarce în raiul din care am fost izgonit. De ce să cuceresc doar lumea, când pot domni asupra veşniciei?

Simon tresări la birou, cu inima bubuindu-i şi cu broboane de transpiraţie pe frunte. Jaluzelele erau trase, se făcuse noapte. Privi în jur. Genţile lui erau tot pe pat, nedesfăcute. Faţa îi era nepătată.

– Michael? strigă.

Se uită la ceas: opt şi jumătate. Nu-şi amintea când adormise. Gâtul îl durea de la dormitul cu faţa în jos, peste planurile desenate. Se ridică în picioare; corpul său protesta din cauza somnului chinuit şi a zborului lung cu avionul. Deschise minibarul. Numai vreo şase din sticlele alea de whisky de un sfert de litru, nu erau de ajuns nici ca să îmbeţi un şobolan. Luă telefonul.

– Room-service, i se răspunse. Cu ce vă putem ajuta?

– Am nevoie de o sticlă de whisky Jack Daniel's. Şi de nişte gheaţă.

– Imediat, domnule, răspunse acel model de eficienţă. V-a plăcut platoul cu brânzeturi?

Simon aruncă o privire spre căruciorul de la room-service. Nici o îmbucătură de mâncare nu fusese atinsă, sticlele de vin erau nedesfăcute.

– Da, a fost bun.

Închise telefonul, continuând să se uite fix la cărucior. Îşi trecu mâinile peste faţă, nici urmă de umflături sau iritaţii. Da, coşmarurile deveneau din ce în ce mai înspăimântătoare. Apoi întoarse capul, şi-i sări inima din

piept. Îşi desfăcu rucsacul şi scoase cutiile cu muniţie; erau sigilate. Nu fusese decât un vis urât, un coşmar groaznic. Dar atunci cum se putea explica prezenţa obiectelor de pe masă? Acolo, pe marginea mesei, erau două gloanţe stâlcite, de nouă milimetri.

Capitolul 23

Înainte de căderea Zidului Berlinului, exista o clădire în care mulţi intrau, dar din care puţini mai ieşeau. Dunkel Gefangnis[1] era o construcţie cu cinci etaje, provenind parcă din Evul Mediul. Uşile enorme din plăci de fier – toate de trei tone – se învârteau pe balamale de patru metri. Îşi meritau pe deplin numele căpătat: porţile chinurilor veşnice. Clădirea era înconjurată de un gard de fier înalt până la primul etaj, care avea în partea de sus sârmă ghimpată, ruginită. Şi, în timp ce înfăţişarea construcţiei inspira teamă, nivelurile ei subterane – toate cele şapte etaje de sub ea – erau cele care ascundeau adevăratele orori.

La apogeul dominaţiei sale, Stasi – securitatea vampirică est-germană – era cunoscută de toată lumea, însă despre ceea ce făceau membrii săi în spatele acestei faţade impunătoare de piatră, unde conduceau cu o mână de fier, nu existau decât zvonuri. Prin urmare, atunci când se răspândeau poveşti despre tortură, mutilări şi moarte în cazne, lumea se cutremura de frică, aşa cum se şi intenţiona. Dunkel Gefangnis deveni un mijloc folositor de a controla

---

[1] Temniţa întunecată (lb. germ.)

publicul, un simbol de care oamenii să se teamă şi care să-i facă obedienţi. Şi era mai bine pentru ei că nu aflau niciodată adevărul, căci adevărul despre cele ce se întâmplau între zidurile închisorii era mult mai crunt decât ororile despre care se vorbea.

Dunkel Gefangnis fusese transformată în 1996 în Sediul Central al Poliţiei Unificate a Berlinului şi în Sistemul de Penitenciare. Şi, cu toate că se plantaseră copaci, fuseseră puse mai multe lumini, iar gardul impunător fusese scos, locul acela încă mai era Dunkel Gefangnis, sinistra închisoare cu coridoarele permanent bântuite de moarte.

Nivelurile închisorii se aflau sub pământ, şi era limpede că fondurile pentru renovare fuseseră destinate doar acelor etaje care vedeau lumina zilei. Duhoarea de urină plutea în aerul rece şi umed de la nivelul subteran patru, sectorul şase. Michael încerca să-şi apere simţurile de asaltul urât mirositor, dar fără succes. Zăcea pe lespedea de granit în salopeta cenuşie care-i fusese dată când îi luaseră hainele. Celula avea doi metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate, trei pereţi zdraveni de granit şi o parte frontală din gratii de oţel; aducea mai mult a cuşcă de animale decât a celulă de închisoare. Era frig, şi singura sursă de căldură pe care o găsi consta în exerciţii fizice intense, care-l lăsau epuizat. Pierduse orice simţ al timpului de la sosire şi încă nu i se pusese nici măcar o întrebare. Celulele învecinate erau goale, însă de undeva de pe lângă coridorul principal auzea un murmur în limbi străine. Sing Sing, închisoarea în care stătuse în America, era un palat prin comparaţie cu ce vedea aici.

Michael se tot frământa dacă să ceară sau nu să sune la Ambasada Statelor Unite, dar în cele din urmă îşi dădu seama că angajaţii de la ambasadă ar verifica în ţară şi-ar descoperi repede că este fugar. În plus, de unde să ştie dacă poliţia locală nu-i contactase deja sau dacă nu cumva fusese săltat chiar la cererea autorităţilor din Statele Unite? Nu, nu

va da telefon. Şi, oricum, nici măcar nu-i oferiseră ocazia să dea telefon.

Uşa exterioară a sectorului de celule se deschise cu un scrâşnet. Pe hol venea acelaşi gardian cu înfăţişare aspră care-i făcuse percheziţia corporală fără să spună o vorbă şi care-i zvârlise salopeta. Însă de data asta nu era singur. Michael auzi paşii a două persoane. Iar când gardianul ursuz ajunse în raza lui vizuală, impresia lui Michael se confirmă: în spatele lui stătea un bărbat care rămase în penumbră.

– Ai un vizitator.

Michael se ridică, sforţându-se să distingă chipul celuilalt. Gardianul plecă, iar străinul păşi în dreptul luminii slabe.

– Bună, Michael.

Michael se holbă la el.

– Cum de-ai ajuns aici?

Finster tremura vizibil în timp ce se uita în jur.

– E atât de frig. Aş fi putut jura că era vară afară.

Michael îl privea cu alţi ochi, plini de suspiciune.

– Am încercat să te scot de-aici pe cauţiune, dar mi-au zis că vei fi extrădat.

– De ce eşti aici? întrebă Michael.

– Eşti prietenul meu...

– Să mă omori? îl întrerupse Michael.

Finster îl cercetă printre gratii, derutat, şi în cele din urmă izbucni în râs.

– De unde-ai scos-o... E din cauza nenorocitului ăluia pios, Simon! Ţi-a împuiat capul cu prostii? E un nebun, de ani întregi inventează poveşti despre mine, cum c-aş fi nu ştiu ce demon. Arăt eu a demon? Vocea îi tremura de atâta râs. E din cauza banilor, Michael. Finster se apropie mai mult. *Şi a femeilor*, mărturisi el. Oamenii adoră să asocieze bogăţiile şi sexul cu răul. Păi ăsta e un lucru cu adevărat ridicol, nu crezi? Ai zice că trăim în Evul Mediu, după cum se tem unii de aceste două lucruri. Dac-aş avea câte un ban

pentru fiecare persoană care a zis despre mine că sunt malefic... În ce-l priveşte pe prietenul tău, Simon, e un fanatic. Debitează prostiile astea de ani buni. De ce nu zici nimic, Michael? Nu te bucuri că mă vezi?

– De ce eşti aici? repetă Michael.

– Am auzit că te-ai întors după chei. Nu aveai de gând să-mi iei cheile... nu-i aşa, Michael?

Finster îi vorbea ca un părinte care-şi dojeneşte copilul.

Michael ezită. Poate greşea, poate că Simon era un fanatic. Poate că se grăbise prea tare să-l creadă...

– Ştiam că n-ai să mă tragi pe sfoară, Michael. Finster îşi frecă mâinile să se încălzească, apoi îşi lăsă ochii în jos, mâhnit. Am auzit de soţia ta...

Michael se zbârli.

– ... că i s-a înrăutăţit starea.

Michael simţea cum neliniştea îi strângea măruntaiele, ca şi cum ar fi fost bolnav.

– Îmi pare rău, Michael, continuă Finster. Ştiu cât de mult vrei să fii cu ea în ultimele clipe. Am să văd ce-am să pot face ca să grăbesc lucrurile, astfel încât să poţi ajunge acasă. Ştii tu – am să trag nişte sfori.

– Nu vreau nimic de la tine.

– Poftim? Îmi pare tare rău pentru soţia ta. Finster nu păruse niciodată mai sincer. Şi, Michael... Îmi pare rău şi pentru tine. Nimic nu-i mai rău decât să pierzi pe cineva drag.

– Mi-ai *damnat* soţia. De ce nu mi-ai spus?

– Ce să-ţi spun?

– Cine eşti.

Michael îl provoca.

Finster îi aruncă o privire, studiindu-l, făcând o pauză înainte de a răspunde.

– L-ai găsit pe Dumnezeu? întrebă el încetişor.

– Nu mi-e frică de tine.

Michael veni până la uşa celulei.

Finster se apropie la câțiva centimetri de gratii, la câțiva centimetri de fața lui Michael. Michael rezistă pe poziție. Cei doi se priviră ca și cum s-ar fi văzut pentru prima dată.

– Cine crezi tu că sunt, Michael?

Michael nu zise nimic.

– Teme-te pentru soția ta, Michael. Dacă forțezi lucrurile, o să moară singură, chemându-te la ea, iar tu ai să putrezești aici câte zile mai ai. Finster arătă spre locul rece și umed. Totul din cauza unei decizii prosteşti. Te pot ajuta, însă dacă încerci să te apropii de cheile mele...

– Cheile *tale?*

– Ți-am plătit și mi-am respectat partea mea de promisiune; aveam o *înțelegere*.

– Înțelegere, pe naiba! Nu mi-ai dezvăluit niciodată toate condițiile.

– Îmi zici tu mie, tu, omul fără credință, că mai degrabă îl crezi pe un nenorocit de fanatic religios decât să mă crezi pe mine? Simon îți spune că eu sunt *diavolul*, și deodată devii un credincios adevărat. Aleluia. Ți-a dat vreo dovadă care să-i susțină spusele? Oare *el* a plătit pentru tratamentul soției tale? Oare *el* ți-a oferit un sfert de milion de dolari? Eu ți-am dat un bonus; el nici măcar nu a rostit o *rugăciune* pentru ea! Ți-a spus povestea aia lacrimogenă despre mama și tatăl lui? Cum tatăl lui i-a păngărit mama în numele Diavolului? Prostii, numai prostii. Te-a transformat în marioneta lui. Vrea să furi cheile pentru el, apoi le va vinde pe piața neagră. Salvarea *raiului*, pe naiba. În cine ai încredere, Michael? În cineva care-a încercat să te ajute sau în cineva care-a încercat să te omoare?

Michael rămase pironindu-l cu privirea pe Finster, cu mintea sfâșiată de îndoială. Oare era posibil să se înșele atât de mult? În ciuda a tot ce-i zisese Simon, adevărul se găsea cu siguranță în cuvintele bărbatului din fața lui. Era posibil să fi devenit pionul lui Simon, alergând după niște fleacuri religioase în timp ce soția sa murea singură? Finster nu făcuse

decât să-l ajute, cu bani, cu vorbe bune, oferindu-i sprijinul său. Simon nu-i dăduse nimic.

Pe cine să creadă? Pe Simon? Pe Finster? Propriile bănuieli? Nu era aici nici pentru Simon, nici pentru el însuşi – ci pentru Mary. Şi pentru lucrurile în care credea ea. Credinţa – capacitatea de a crede în ceea ce nu poţi atinge. Să laşi totul deoparte ca să admiţi posibilitatea existenţei a ceva superior. Putea crede în Mary, ea crezuse mereu în el. Avea încredere în ea. Mary era credinţa lui.

– Naiba să te ia, spuse Michael, cu faţa la câţiva centimetri de a germanului.

Ochii lui Finster se oţeliră. Michael nu se putu abţine să nu tresară când bărbatul mai în vârstă întinse mâna spre el printre gratiile groase; unghiile lui lungi, cu manichiură, atinseră uşor obrazul lui Michael.

– *Dacă* aş fi cine crezi tu că sunt, îţi închipui c-aş înghiţi atâta insolenţă de la un nimeni ca tine? Nu. Gândeşte-te! *Dacă* aş fi cine crezi tu că sunt, te-aş lovi în locul cel mai vulnerabil. Sufletul ei mi-ar aparţine. Aş face-o mireasa mea pentru eternitate. Ce m-aş distra să i-o trag lui Mary a ta până n-ar mai şti ce-i cu ea! E o tipă mlădioasă, Michael? Finster se aplecă spre el cât de mult îi îngăduiau gratiile şi şuieră: Dacă aş fi cel de care te temi cel mai mult.

Michael rămase locului, palid, tăcut, înfrânt.

Duhoarea îi asaltă din nou simţurile, trezindu-l pe Michael din somn. Pierduse noţiunea timpului; nu erau nici ceasuri aici, nici ferestre. Sectorul de celule era cufundat într-o tăcere mormântală, nu se auzea nici măcar fâşâitul unui şoarece. Cele două becuri abia dădeau destulă lumină ca să vezi. Gândurile şi visele îi zburaseră spre Mary. Cât trecuse de când o văzuse ultima oară? Nu-şi amintea. Trebuia să iasă de aici; trebuia să îi vorbească soţiei sale, s-o ţină în braţe. Trebuia să termine ce avea de făcut aici.

Scrâşnetul porţii îl făcu să tresară, zăngănitul metalic răsunând de mai multe ori în ecou. O altă uşă de celulă scârţâi, apoi se închise. Se auziră zece paşi repezi şi de cealaltă parte a gratiilor apăru Ivan Crusick, ofiţerul de la Interpol care se ocupase de Michael. Acesta scoase un mănunchi de chei, o găsi în cele din urmă pe cea potrivită şi descuie celula.

– Actele tale de extrădare au fost finalizate, spuse el, cu un accent puternic.

– Eşti foarte amabil, rânji Michael.

Crusick nu-i dădu nici o replică.

Michael îl urmă printr-un hol lung, umed şi rece, până la prima dintre cele câteva porţi mari. Habar n-avea la ce acte se referea ofiţerul, dar, atâta timp cât îl scoteau de aici, era în regulă; n-avea să ducă dorul locului ăstuia. În timp ce mergeau, observă că nici o celulă nu era ocupată. Cu o noapte înainte, ar fi putut jura că auzise alţi câţiva prizonieri. Nu auzise nici măcar o dată huruitul puternic al porţilor care se deschideau pentru a-i elibera; era un zgomot care n-avea cum să îţi scape. Nu voia să ştie care fusese soarta celorlalţi. Le dorea să aibă parte de linişte, indiferent ce faptă comiseseră. Nici un om nu merita să zacă aici. Urcară scările, lanterna lui Crusick luminând calea. Coridorul era îngust, oglindind vechea menire a clădirii. Nu era lumină electrică; piatra era în mod evident prea groasă ca să permită introducerea sârmelor. Fu un urcuş îndelungat – erau mult mai multe trepte decât se aşteptase Michael. Trecură două minute înainte să vadă lumina revărsându-se de sus. El şi însoţitorul său tăcut ieşiră în cele din urmă într-un sediu modern, zumzăind de activitate. Pe cât de demodat era nivelul inferior, pe atât de modern era cel de deasupra: calculatoare, camere de luat vederi, porţi electronice, şi la toate lucrau poliţişti din secolul douăzeci şi unu.

Michael fu escortat la un birou unde i se înapoiară hainele şi puţinele efecte personale pe care le avusese asupra sa

la sosire. Semnă pentru tot şi-i permiseră să intre într-un vestiar privat. Apoi, cu Crusick alături, mai trecu prin câteva porţi, ajungând la ultima care mai stătea între el şi libertate.

– Te rog să te întorci cu faţa la perete.

Michael era obişnuit cu rutina percheziţiei. N-ar fi putut să pună mâna pe vreo armă în ultimele treizeci de secunde, era doar o precauţie de rutină.

– Întoarce-te cu faţa la mine, îi ordonă gardianul.

Michael se întoarse.

– Mâinile în faţă.

Cătuşele se închiseră în jurul încheieturilor sale cu un zgomot sec, metalul rece muşcând din carne. Crusick deschise ultima poartă care mai rămăsese şi-i făcu semn pe tăcute lui Michael să iasă într-un vestibul lung şi îngust, apoi trânti poarta în spatele lui. Îl părăsi pe Michael fără nici o vorbă, întorcându-se din nou în măruntaiele secţiei.

Dacă Michael fusese derutat mai devreme, acum era perplex. Stătea acolo, cu cătuşe la mâini, în faţa unei secţii de poliţie din centrul Berlinului. Protocolul dicta să fie escortat la aeroport şi înapoi în Statele Unite. Dar pe de altă parte acelaşi protocol dicta şi să i se spună ce se petrecea. Vestibulul în care se afla aveau numai două uşi: porţile de fier din spate şi uşa principală din faţă. Dacă în spatele lui era iadul... Michael se gândi să facă o plimbare, măcar până la uşă – şi atunci aceasta se deschise. În prag stătea Busch.

Turna cu găleata. Busch, fără umbrelă, îl escortă pe Michael, care era cu cătuşele puse, prin parcarea enormă, bătută de ploaie a poliţiei. Amândoi fură imediat udaţi până la piele. Abia vedeau la un metru distanţă – nu că vreunul ar fi aruncat vreo privire peisajului din jur; cei doi nu se uitau nici măcar unul la celălalt. Nu fusese rostit nici un cuvânt.

– De ce-ai fugit? întrebă Busch în cele din urmă.

Michael nu spuse nimic. În schimb, se uită la cătuşe. Era tot prizonier, aşa cum fusese şi la închisoare.

– Voiam să te ajut.

În vocea lui Busch se strecură epuizarea. Singurul zbor la Berlin disponibil când plecase el era unul cu escală, care-l dusese întâi la Londra; călătoria lui durase mai bine de douăsprezece ore.

– Scuteşte-mă, Kojak. Domnul Legea-e-Lege.

Tăcerea se prelungi. Busch era deja pradă unui conflict de interese: îşi punea totul în joc – slujba, integritatea, viaţa sa – pentru Michael, iar omul ăsta avea tupeul să se răstească la el?

– Cum ai putut s-o faci pe Mary să treacă prin aşa ceva?

– Nu mă lua cu asta!

– Ba da, cu asta te iau, fie că-ţi place, fie că nu. Este acasă şi se luptă să rămână în viaţă, iar tu te prosteşti aici. Trezeşte-te, prietene – viaţa ei îţi scapă printre degete!

– Naiba să te ia! Michael se întoarse pe neaşteptate şi mârâi la el: *Naiba să te ia!* Habar n-ai cu ce am de-a face.

Îl izbi pe Busch de o maşină şi-l lovi tare cu pumnii încătuşaţi. Busch suportă loviturile, silueta sa masivă absorbind impactul. Loviturile continuară, până când, prieten sau nu, ofiţerul de poliţie se sătură. Îl pocni pe Michael o singură dată, drept în falcă, dându-l pe spate, peste un Volkswagen Beetle din 1999.

Michael căzu peste maşină, ploaia şiroindu-i pe faţă.

– N-am avut de ales. Nu pricepi? N-am avut de ales. *O iubesc.*

Şi apoi, ud şi cu mâinile încătuşate, o luă la fugă.

Busch rămase locului, privindu-l cum dispărea în întuneric şi în ploaie.

Şi atunci începură împuşcăturile.

Un întreg încărcător, tras repede şi cu furie. Gloanţele ricoşau din asfaltul ud şi din maşini.

Busch o luă la goană după Michael, îl întrezări o clipă, la două rânduri de maşini mai încolo, cu capul plecat, mişcându-se repede. Împuşcăturile continuară. Trăgătorul era undeva la stânga. Repezindu-se în faţă, Busch îl trase pe Michael în jos, acoperindu-l cu trupul său.

Iar împuşcăturile încetară.

Nu se auzea decât furtuna. Busch îl târî pe Michael între două maşini, apoi se uită iscoditor în direcţia trăgătorului, spre parcarea inundată, nevăzând nimic prin perdeaua de ploaie. Nimeni. Nimic. La prima împuşcătură, Busch dusese automat mâna după armă – dar nu o avea la el, n-ar fi putut cu nici un chip s-o ia cu el în avion.

– Michael, ce naiba se întâmplă?

– Desfă-mi cătuşele, insistă Michael, arătând spre mâini. Desfă-mi-le! Aşa sunt o ţintă uşoară.

Busch încerca disperat să evalueze situaţia. Dacă trăgătorul era profesionist, îşi va schimba poziţia, îşi va cântări prada şi nu se va lăsa până nu-i va omorî.

– Ai să fugi din nou, spuse el.

– Am să mor dacă n-o faci. Michael îi aruncă o privire înflăcărată, disperată. Te rog... pentru Mary.

Busch îl apucă pe Michael şi, ghemuiţi, alergară de la un culoar la altul, folosind maşinile drept acoperire.

– Văd c-ai reuşit să superi pe cineva, ca de obicei, zise Busch, din goană.

Michael zări cu coada ochiului o umbră mişcându-se la zece metri mai încolo. Se lipi de caldarâm lângă un BMW, cu Busch chiar în spatele lui. Toată treaba mirosea a înscenare. Nu-l puteau omorî în închisoare, ar fi iscat prea multe întrebări. De ce să nu-l elibereze, să-i dea drumul pe câmpul morţii, în bătaia puştii vânătorului? Avea cătuşe şi era complet lipsit de apărare. Busch era probabil doar un fraier, inconştient de rolul pe care îl juca în toată treaba.

– Trebuie să ne întoarcem la secţie, îl informă Busch.

Cuvintele sale fură aproape înghiţite de ploaie.

Împuşcăturile reîncepură, de data asta din dreapta. Busch şi Michael se năpustiră spre stânga, cât mai aplecaţi, alergând prin băltoace, câte un fulger luminându-le din când în când calea. Brusc, împuşcăturile îşi schimbară direcţia. Acum veneau din stânga.

Erau doi trăgători.

Erau prinşi în cursă, fiind mânaţi ca nişte oi la tăiat. Busch încercă să deschidă portiera Citroënului cenuşiu lângă care se ghemuiseră. Fără nici un folos: era încuiată, şi nici măcar nu puteau sparge geamul; alarma le-ar fi dezvăluit urmăritorilor locul în care se aflau, grăbindu-le sfârşitul.

Împuşcăturile încetară din nou. Michael nu ştia ce era mai rău: liniştea tulburată doar de căderea ploii sau răpăitul gloanţelor. Când gloanţele îi şuierau pe lângă cap, corpul său alerga din instinct, iar el nu se putea gândi decât la supravieţuire. Dar liniştea... Liniştea crea o aşteptare care-i sfâşia sufletul. Era mai rea decât orice moarte lentă. Frica de ceea ce s-ar putea întâmpla îl paraliza. Asasinii ştiau asta şi se foloseau de această presiune psihologică greu de îndurat. Şi această presiune dădea rezultate.

Busch şi Michael se priviră; era clar că se găseau într-o situaţie disperată. Busch nu venise aici ca să moară şi n-avea să-l lase nici pe Michael să moară. În pragul morţii, perspectiva lui Busch se schimbă. Nevoia de a supravieţui îi limpezise mintea, redându-i puterea de concentrare. Acum ştia că Michael avea dreptate. Cu cătuşele puse, n-avea nici o şansă.

Scoase cheia de la cătuşe...

Când acestea căzură pe asfalt, împuşcăturile reîncepură, acum mai aproape, laţul strângându-se în jurul lor. Michael arătă cu degetul spre un interval îngust dintre nişte maşini şi o luară la fugă la unison. Gloanţele care ricoşau le treceau pe lângă călcâie, făcând ţăndări geamuri de maşini şi aruncând în aer cauciucuri. „Aşa trebuie să fie la război", se gândi

Busch. Se repeziră să se ascundă în spatele unui chioşc de bilete. Rafalele rapide de împuşcături se opriră brusc. Cinci secunde de liniște...

... şi apoi bubui o singură împuşcătură.

Deodată, Busch îşi dădu seama că ploaia era o binecuvântare. Aceşti trăgători erau profesionişti. El şi Michael ar fi trebuit să fie morţi până acum. Aversele nu numai că-i adăposteau, împiedicându-i pe ucigaşi să vadă, dar afectau şi traiectoria gloanţelor în mod imprevizibil.

– Trebuie să rămânem la distanţă de amândoi. Dacă reuşim să facem asta, am putea scăpa de-aici, spuse Michael, sumbru.

– *Nein.*

Busch se întoarse. La un metru şi jumătate, cineva aţintise un Magnum de calibru 44 drept înspre ei. Hanoracul albastru-închis al bărbatului era ud fleaşcă. Părul lui lung, blond era lipit de ţeastă; buzele erau strânse într-o grimasă de frustrare. Busch avu impresia că ucigaşului îi lipseau muşchii necesari ca să zâmbească. Acesta îl ochi pe Michael, dar, înainte să apuce să tragă, Busch se strecură în faţa lui Michael, ca un scut uman.

– Glonţul meu vă va străpunge amândurora inima, promise asasinul, apoi strigă tare: Anders?!

În spatele lui se auzi un zgomot de paşi târşâiţi – se apropia celălalt ucigaş. Erau prinşi în capcană.

– Fratele meu va fi dezamăgit. Am pus pariu pe cinci euro că el va reuşi să vă omoare.

Îşi fixă ţinta şi...

Ţeava unui pistol i se lipi de tâmplă şi un braţ neîndurător îl apucă de gât. Începu să se zbată.

– *Nein*, şopti o voce.

– Fratele meu te va doborî înainte să apeşi pe trăgaci, ameninţă primul blond.

– *Nein*. Fratele tău n-o să mai *doboare* pe nimeni de acum înainte.

Simon îl răsuci pe german, forţându-l să privească. Pe jos zăcea Anders, cu un glonţ în frunte.

– Acum aruncă arma.

Bărbatul nu se supuse, aşa că, fără ezitare şi fără emoţii, Simon îl împuşcă în tâmplă, apoi lăsă uşor corpul pe solul ud. Sângele curgea, dispărând în pârâiaşele din pavaj. Simon ridică privirea şi, cu toate că inima şi sufletul său îi aparţineau lui Dumnezeu, ochii săi erau cei ai unui mercenar: reci, ucigători... ascunzând primejdia morţii.

– Să mergem, le spuse lui Michael şi Busch.

– Cum rămâne cu cadavrele? întrebă poliţistul cel masiv.

Simon se îndepărta în noaptea cenuşie, prin ploaie.

– Cum rămâne cu cadavrele? insistă Busch.

Însă Simon deja nu se mai vedea, înghiţit de fuioarele de ploaie şi de ceaţă.

Ceva rămăsese neschimbat în Berlin, chiar şi după reunificare: aleile, adânci şi întunecate. Din când în când trecea câte un şobolan, în căutare de hrană, dar în rest nici o fiinţă vie nu intra aici de bunăvoie. De-asta o alee era un ascunziş bun pentru maşina închiriată. Simon nu-şi putea permite să atragă atenţia vreunui poliţist curios. După ce se termină totul, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-şi facă prea multe griji: nici măcar în parcarea poliţiei nu vedeai picior de poliţist. Deci uciderea a doi asasini nu stârnise agitaţia la care se aşteptase. După ce aflase de arestarea lui Michael, stătuse lângă închisoare timp de treisprezece ore. Era imposibil să-l ajute să evadeze: intenţia lui era pur şi simplu să-l omoare pe cel care l-ar fi luat în cele din urmă pe Michael ca să-l extrădeze şi apoi să meargă după Finster.

Ploaia se oprise, lăsând peste tot bălţi uriaşe. Simon era la volanul maşinii oprite, iar Michael şi Busch stăteau în mijlocul

aleii, certându-se. Deşi ploaia spălase murdăria, nu avusese nici un efect asupra duhorii de putreziciune, care părea să treacă şi prin zidurile de cărămidă din jur.

După ce Simon îi omorâse pe cei doi asasini, se îndepărtaseră repede de secţia de poliţie, în maşina închiriată de Simon, fără nici un alt incident. Nimeni nu rupsese tăcerea cât timp maşina mersese, fiecare fierbând, muşcându-şi limba ca să nu se răstească la ceilalţi. Totul izbucnise când Michael şi Busch se dăduseră jos din maşină direct într-o băltoacă.

– Ce-ai să faci? îl întrebă Michael pe Busch.

– Ce-ar trebui să fac?

Simon, cu braţele pe volan, spuse încetişor:

– Ar trebui să pleci.

Busch se-ntoarse în loc.

– Nu pe tine te-am întrebat, mârâi el, apoi se uită din nou la Michael.

Aştepta un răspuns.

– Te-am făcut deja să treci prin destule, zise Michael.

– N-am bătut atâta drum până aici ca să mă distrez.

– Ce ţi-am spus mai devreme despre tipul ăsta, Finster...

– E adevărat, termină Simon, bătând nerăbdător darabana cu degetele pe volan.

– Tu i-ai împuiat capul cu tâmpeniile astea nenorocite?

De mânie, vocea lui Busch tremura.

– Nu sunt prostii.

Simon se dădu jos din maşină.

– Ce eşti tu, vreun fanatic religios pistolar?

– Dacă vrei să-mi zici aşa...

Busch nu-l lăsă să termine.

– Păi da, vreau să-ţi zic aşa – nu, de fapt vreau să-ţi zic: *Taci. Naibii. Odată.*

– Sunt preot.

Busch se trezi redus la tăcere. Era un om credincios, şi asta însemna atât de mult pentru el, încât devotamentul altcuiva pentru credinţă n-ar fi trebuit să-l surprindă, dar, cu toate astea, vorbele lui Simon îl uluiră. Nu numai că-i vorbise urât, însă tocmai văzuse cu ochii lui cum preotul ăsta omorâse un om, trăgându-i un glonţ în cap cu o eficienţă demnă de o maşină. Asasinul în hanorac nu avusese nici o şansă, nu că el le-ar fi dat vreuna. Preotul ăsta nu glumea.

Busch se răsuci spre Michael.

– N-am venit aici ca să te târăsc înapoi împotriva voinţei tale.

– Nu? Tu eşti cel care-a pus să fiu arestat.

– Nici vorbă. N-am spus nimănui c-ai părăsit ţara – în nici una din dăţi. M-ai lăsat cu gura căscată la punctul de control din aeroport, apropo. Ce naiba făceai? M-ai minţit drept în faţă. Ochii bărbatului masiv se aprinseseră din nou. Trase adânc aer în piept, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. N-am pus eu să fii arestat; noul meu fost partener mi-a făcut figura. Îţi aminteşti de pricăjitul ăla de începător care te-a zvântat în bătaie la tine acasă?

Michael dădu din cap.

– Îl cheamă Thal şi îmi stătea ca un ghimpe în coastă – era pus de Afacerile Interne să mă ancheteze, cine ştie din ce motiv, şi acum crede că te-am lăsat să pleci. Vrea să te aducă înapoi, ca să mă poată acuza pe mine. Băiatul ăla ştie el ce ştie, trebuie să recunosc. Ştia unde te duci chiar înainte ca tu să fi plecat. A contactat Interpolul şi le-a comunicat locul exact în care te aflai, cu o oră înainte de a te fi arestat.

– Atunci ce rost aveau căţuşele, *prietene?* bombăni Michael, în continuare supărat.

– Ei bine, *prietene*, dacă iei pe cineva cu un mandat internaţional, căţuşele sunt obligatorii. Trebuia să fii cules de Thal şi expediat înapoi în Statele Unite astă-seară. Dacă vrei, te pot duce înapoi. Şi, în plus – Busch se aplecă spre el –,

cătușele erau spre binele tău. Aveam nevoie să mă asculți, să auzi ce-aveam de spus.

– Nu poți să ne ajuți cu nimic, interveni Simon nerăbdător. Michael, nu prea mai avem timp.

Busch se întoarse spre preot.

– Văd că noi doi ne vom înțelege de minune, părinte.

Simon se uită fioros la Busch, însă Busch nu fu intimidat; îl ignoră și își îndreptă din nou atenția spre Michael.

– Nu cred toate prostiile astea, Michael, dar... Scoase un dosar și-l aruncă pe capota mașinii. Astea-s toate informațiile care există despre tipul ăsta, Finster. Se întoarse spre Simon. Și e un simplu *om*. I se adresă iar lui Michael. Afacerile, obiceiurile, plăcerile, gusturile lui la femei. Profilul lui este puțin incomplet, dar pun pariu că e mult mai mult decât aveai tu despre el.

Ca și cum supărarea i s-ar fi risipit deodată, polițistului îi înflori pe față un zâmbet uriaș. Dacă tot era acolo, măcar să facă tot ce putea. Își plesni mâinile una de alta, frecându-le cu putere.

– Băieți, aveți un plan?

– Lucrăm la asta, zise Michael.

– *Lucrați* la asta? Lui Busch îi pieri rânjetul de pe față. Halal echipă. Ce-aveați de gând să faceți, să-i fluturați o cruce pe dinaintea ochilor și să-i ziceți: „Dă cheile încoace"?

Furtuna izbucni din nou, ploaia torențială risipind ultimele rămășițe de ceață. Simon punea mai multe cruci de jur împrejurul camerei de hotel, spunând rugăciuni în tot acest răstimp. Într-un colț ardeau lumânări cu o inscripție în latină scrijelită pe ele; strălucirea lor dădea impresia că sunt împresurate de un câmp de forțe divine. Decorul spartan al camerei de hotel căpătase un aspect gotic dus la extrem, unul pe care Busch l-ar fi considerat ridicol dacă însoțitorii lui n-ar fi fost atât de serioși.

– Pot să te întreb ce faci? se interesă Busch, întinzându-se pe unul din paturi, cu o bere în mână.

Hotărâse că n-avea de ce să se abţină de la băutură, cum făcea de obicei, din cauza nebuniei care-l înconjura.

– Ne apăr, răspunse Simon, pe şoptite.

– De ce anume?

– Acolo unde e lumină nu vezi niciodată întunericul. Răul fuge de ceea ce e sfânt.

– Nu şi în locul de unde vin eu. Pe cine încerci să ţii departe – pe Dracula?

Busch îşi dădu ochii peste cap.

Simon nu se obosi să-şi ridice privirea de la ce făcea.

– Să spunem doar că e vorba despre ceva mult mai rău.

– Chiar crezi că lumânările alea n-o să-i lase să intre? O să ne apere de Omul Negru?

Simon dădu din cap.

Busch oftă.

– Mda, şi ne ţin pe noi înăuntru. Prinşi în cursă.

Se ridică de pe pat, dând târcoale prin cameră, examinând crucile; nu văzuse niciodată o asemenea varietate.

– Şi dacă te înşeli? Dacă bogătaşul ăsta, Finster, nu-i cine zici tu? Dacă nu-i decât un miliardar dur, cu o obsesie perversă pentru chei şi cu nişte bodyguarzi voinici?

– Atunci nu va fi aşa de greu, replică Simon. Dar, ca măsură de precauţie...

Se duse la geantă şi scoase o mitralieră mică, Heckler & Koch.

– Ok. Busch se întoarse spre Michael după ajutor, însă acesta rămase tăcut pe scaun. Ce fel de preot eşti? îl întrebă pe Simon.

Simon reveni la aşezarea crucilor.

– Unii preoţi sunt pentru cei bolnavi, alţii ascultă confesiuni, fac slujbe, propovăduiesc cuvântul Domnului. Au îndatoriri în care îşi pot folosi cel mai bine talentele, fac ceea ce

le cere Biserica. Eu? Talentele mele ţin de o altă cale. Eu Îl *apăr* pe Dumnezeu. Dacă l-aş fi omorât – Simon arătă spre Michael – în Israel, când am avut ocazia...

– Să-l omori?! exclamă Busch indignat. Ai încercat să-l omori pe Michael?

– Eşti un om al legii. Tu aperi legea oraşului tău, a societăţii tale. Ei bine, şi eu sunt un om al legii; legea după care trăiesc este legea lui Dumnezeu. Am să-i fac respectată legea şi, dacă este necesară o execuţie, atunci... Ridică din umeri. Sunt atât de diferit de tine?

– Nu te compara cu mine, scuipă Busch printre dinţi.

– Aveai de gând să-l arestezi pe Michael numai pentru că părăsise ţara, să-l trimiţi la închisoare pentru că încercase să-şi salveze soţia. El e prietenul tău, şi cu toate astea i-ai fi făcut aşa ceva? Simon se întoarse cu spatele la Busch şi continuă să aranjeze crucile. E clar că pui mai mult preţ pe legea ta decât pe prietenie. După ce atârnă şi ultima cruce, îşi luă paharul de whisky. Eu pun mai mult preţ pe legea mea decât pe viaţa cuiva. Dacă-i luam viaţa de muritor, tot îi mai rămânea viaţa veşnică, toţi am fi avut viaţă veşnică. Acum însă... Ei bine, viaţa veşnică nu i-am luat-o eu, ci Finster.

Într-un mod ciudat, Busch îl înţelegea pe Simon, ştia exact ce spunea nebunul. Busch nu era de acord cu metodele preotului, dar într-un fel le înţelegea. Însă asta nu schimba situaţia.

– Nu cumva vrei să zici că *Satana* a făcut-o? întrebă Busch râzând strâmb, ignorându-l pe Simon.

Acesta nu suporta să-şi bată cineva joc de el.

– Eşti aici ca să ne ajuţi? Atunci mai bine ai crede ce-ţi spun. August Finster e *cel întunecat*.

– Chiar aşa? Busch vorbea cu o condescendenţă vizibilă. Mergi ici şi colo, predicându-ţi povestea plină de minciuni, tratându-l pe prietenul meu ca pe un simplu pion. De cine ascultă acum Michael, *padre?* Zi-mi! Te joci cu emoţiile lui, profiţi de situaţia soţiei lui. Exact cum a făcut şi Finster.

Degetul acuzator al lui Busch se apropie periculos de mult de nasul lui Simon. Măcar Finster l-a *plătit*.

– Paul?

Michael se ridică de pe scaun. Îl văzuse pe Busch pierzându-şi cumpătul de prea multe ori şi, cu toate că aprecia că-i lua apărarea, nu-şi permitea ca lucrurile să ia din nou o întorsătură urâtă. Trebuiau să lucreze în echipă, să se concentreze în continuare asupra a ceea ce aveau de făcut.

– Te ia de prost, nu vezi? insistă Busch.

– Ştiu ce fac, răspunse Michael.

– Oare ştii? Mary are nevoie de tine, are *mare* nevoie de tine. Ştiu că tu nu gândeşti limpede acum. Eu da. Trebuie să te duc acasă înainte să fii ucis.

– Paul, cred că este bine ceea ce fac. Îţi cer asta ca unui prieten: ai încredere în mine.

Toate astea îl rodeau pe Busch; ştia că se afla acolo din motive greşite. El şi cu Michael aproape fuseseră omorâţi, erau îngropaţi în camera asta fără nici un plan, şi undeva afară era cineva sau ceva care voia să-i vadă morţi. Dar zări convingerea copleşitoare din ochii lui Michael.

– Bine... Însă tot nu cred porcăria asta cu diavolul, iadul, damnarea veşnică...

– În rai crezi? îl întrerupse Simon, încet.

– Nu despre asta este vorba.

– Crezi în rai? urlă Simon.

– Da! strigă Busch, furios.

– Atunci de ce-ţi e atât de greu să crezi în iad? Sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede. Simon făcu o pauză, calmându-se. Glumeşti pe seama lucrurilor pe care nu le înţelegi. Iadul este real şi veşnic. Simon îl împungea acum pe Busch cu degetul. Iadul nu e un tablou pe un perete, un actor într-un film. Aş vrea să fi fost doar o bestie cu coarne şi copite despicate. Convingerea preotului răsuna tot mai puternic cu fiecare cuvânt. Omul l-a reprezentat pe Satana şi

a creat iadul prin propriile gânduri: infernul lui Dante, cele nouă cercuri ale iadului, focul şi pucioasa – sunt toate nişte prostii. Sunt lucruri închipuite de om. Aşa cum nu putem înţelege frumuseţea şi mântuirea din rai, nu putem spera nici să înţelegem chinurile şi agonia din iad. Este răul întunecat, implacabil şi brutal. Iadul, râse Simon, nu este demn de nici un nume. Nu ai idee ce înseamnă răul pur, dar vei avea... Înainte de a termina noi aici, ai să ştii mai bine decât orice om de pe pământul ăsta ce e răul adevărat.

Capitolul 24

Cam în timp ce Busch şi Simon se certau, Dennis Thal se prezenta la sediul Poliţiei Unificate din Berlin. Când arătă actele pentru eliberarea lui Michael, fiecare poliţist cu care vorbi păru cuprins de confuzie. Faptul că fiecare pretindea că are nevoie de un interpret îl enervă la culme, în special pentru că răspunsul era mereu acelaşi. St. Pierre plecase, fusese luat de cineva care semnase pentru el, nu mai era problema lor. De fiecare dată, Thal dădea din cap politicos şi apoi cerea să stea de vorbă cu superiorul respectivului poliţist. Când şeful din vârful ierarhiei îşi spuse ultimul cuvânt, Thal îşi ascunse furia şi plecă. Descrierea celui care-l luase pe Michael era vagă, dar un detaliu scosese la iveală identitatea lui: însoţitorul lui Michael era *ein riesig grosse bär* – un urs de om.

Ploaia se opri pe când străbătea parcarea. Miza tocmai crescuse. Evident, Paul Busch era cu un pas înaintea lui. Acum Thal nu mai vâna doar un om, ci doi, şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât entuziasmul creştea. Misiunea lui era Michael, iar plăcerea lui va fi Busch. Separat, prăbuşirea fiecăruia ar fi fost ceva de o supremă importanţă. Dar să-i prindă pe amândoi laolaltă... avea să fie o adevărată beţie a simţurilor.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de vederea celor două cadavre; dungile albe de pe hanoracele lor se înroşiseră de la sânge. Unul tot mai avea mâna încleştată pe un pistol automat de nouă milimetri. Thal se uită în jur; nu părea să fie nimeni prin preajmă. Se aplecă să cerceteze trupurile. Încă nu se instalase rigor mortis. Se blestemă singur: Busch i-o luase înainte. Tipii aştia doi erau în mod clar întăririle europene. Faptul că se presupunea că el, Thal, avea nevoie de întăriri, că exista şansa ca el să dea greş îl scotea din sărite. Îşi spuse că va trebui să ţină minte să rezolve problema asta după ce îşi va duce misiunea la bun sfârşit. Examină rănile cadavrelor, verificând pe unde intraseră şi ieşiseră gloanţele. Rănile fuseseră făcute de un profesionist: ambii tipi fuseseră împuşcaţi cu precizie în cap. Cineva îl proteja pe Michael. Cu atât mai bine, asta nu făcea decât să mai crească un pic miza.

Sarcina iniţială a lui Thal nu fusese să-l omoare pe Michael St. Pierre. Trebuia doar să-l supravegheze, să-l urmărească, să-i ştie toate mişcările. Odată ce se aflase că Michael era eliberat condiţionat, Thal pur şi simplu iniţiase o investigaţie internă asupra ofiţerului care se ocupa de fostul deţinut. Fusese absurd de uşor să ajungă lângă omul care era cel mai apropiat de Michael.

Timp de cinci ani, Thal se ascunsese sub masca Afacerilor Interne. Divizia sub acoperire îi dăduse mobilitatea şi libertatea de a se face nevăzut într-o clipă, sub pretextul unei investigaţii confidenţiale. Era bun spre mediocru în munca lui, şi asta şi voia. Mediocritatea era mereu ignorată în lumea asta. Oamenii nu găseau nimic interesant la cei obişnuiţi. Numai ceea ce era ieşit din comun, de succes, popular şi eşecurile lamentabile atrăgeau atenţia. Şi astfel îşi pierdu intenţionat urma printre cei comuni. Nu-şi permitea să iasă în evidenţă, căci şi-ar fi pus în pericol pasiunea.

Omorurile.

Dennis Thal era extrem de priceput la asta şi era plătit extraordinar de bine pentru aşa ceva. Nu găsea că lumea are

prea mult umor, dar faptul că era plătit generos ca să facă singurul lucru pe care-l îndrăgea i se părea teribil de amuzant. Angajatorul său îi ceruse să-și găsească o slujbă corespunzătoare, care să-l facă să treacă neobservat. Afacerile Interne exact asta însemnau. Era un polițist sub acoperire printre alți polițiști sub acoperire. Slujba îi permitea să monitorizeze evoluția oricărei investigații care putea duce la el și-i dădea posibilitatea unică de a manipula investigațiile, atunci când era cazul. De fapt, îi plăcea să lucreze la Afaceri Interne. Adulmecând prin rufele murdare ale altora, avea puterea de a le distruge viețile. Ce putea fi mai frumos? Dar ceea ce îl bucura cel mai mult era să dea lovituri pentru indivizii fără chip care-l angajau. Plata pe care o primea era scandalos de mare, iar plăcerea – uimitoare. Își găsise vocația în viață și excela în asta.

Se strecurase în mijlocul polițiștilor de la secția din Byram Hills sub pretextul unei investigații de-a Afacerilor Interne referitoare la sistemul lor de eliberări condiționate – de fapt, referitoare la Paul Busch. Căpitanul Delia era atât de enervat de situație și se temea atât de tare pentru propria piele, încât îi dăduse într-o clipă tot ce-i trebuia despre polițistul său cel mai bun: povestea lui Busch, dosarele lui, totul. Și, lucrul cel mai important, un anumit dosar, dosarul despre adevărata țintă a lui Thal: Michael St. Pierre.

Thal trebuia să stea cu ochii pe Michael; misiunea nu implica uciderea acestuia, ci doar supravegherea lui, însă Thal era Thal, așa că dorințele sale se îndreptau în altă direcție. Îl disprețuia pe Busch, cu viața lui măruntă și confortabilă, morala și respectul său față de lege. Din clipa în care Busch îl repezise și-i arătase că nu vrea să lucreze cu el, Thal căutase o ocazie, o cale de a-l distruge pe Busch cu viața lui ireproșabilă cu tot. La urma urmelor, Thal era cel care făcea legea în forțele de ordine. Avea puterea de a îndepărta din sistem orice polițist considerat corupt. Cât de convenabil era că prăbușirea lui Busch avea să vină din gestul său prostesc, onest de a-și

ajuta cel mai bun prieten să se sustragă condiţiilor eliberării! Iar Thal va fi acolo să-i ceară socoteală pentru asta. Mai întâi, îi va distruge cariera. Apoi îi va distruge şi viaţa.

Acum, în timp ce stătea în faţa secţiei de poliţie din Berlin, ştia c-ar fi trebuit să-şi urmeze instinctul; ar fi trebuit să-l omoare pe Busch când avusese ocazia. Acum, situaţia scăpase de sub control. Busch era cu Michael, şi-i scăpaseră amândoi printre degete. Thal ştia că nu putea da greş. Altminteri, şi-ar fi pierdut slujba, ar fi fost înlocuit şi, cel mai neplăcut, omorât.

Michael o ştersese din Statele Unite înainte ca Thal să-l poată opri. Iar Thal primise o nouă directivă. Inima aproape că-i stătuse în loc de emoţie. Putea da uitării moderaţia. Ura să stea după cineva, să-l supravegheze, să fie cu ochii pe el. Era ca un rechin, avea nevoie să fie permanent în mişcare, mereu la vânătoare, cu o nepotolită sete de sânge; când era ţinut în frâu, nemişcat în mediul său, se sufoca şi se îneca.

Thal nu mai trebuia să-l urmărească pe Michael: trebuia să-l ucidă. Şi nu numai pe Michael. Hotărî că va muri şi Busch. Şi, dacă vreunul din ei avea să-i dea bătăi de cap, poate că se va întoarce după ce termina aici şi le va face o vizită familiilor lor. Drăguţa de Mary nu va mai trebui să-şi facă griji din cauza cancerului...

Paşii răsunau între pereţii umezi din piatră. Flacăra chibritului sfâşie întunericul; trabucul strălucea, iar fumul se înălţa în rotocoale în cavernă, unde dansa în jurul stalactitelor aflate la cincisprezece metri mai sus. Singura flacără se transformă în mai multe când aprinse succesiunea de lumânări, o sută de lumânări aliniate lângă perete. Finster îşi înmuie havana proaspătă în brandy şi îşi contemplă bizara colecţie de artă religioasă. Trecu încet pe lângă fiecare capodoperă, cu câte o reverenţă vrednică de prezenţa unui rege. Fiecare piesă fusese căutată, depistată, obţinută, catalogată şi restaurată

cu meticulozitate. Mândria era păcatul său capital favorit. Mândria era doar respect de sine întărit de realizările personale, aşa că-i plăceau realizările lui.

Erau trei mii două sute optzeci şi una de opere de artă stivuite aici, una peste alta, cu preferatele lui în faţă. Multe cumpărate direct din galerii şi de la licitaţii. Pentru cele găsite în mâinile altor proprietari, în alte colecţii sau case, lucrări de care simţea că nu s-ar putea lipsi, Finster folosea alte mijloace de a şi le procura. Erau treisprezece asemenea lucrări, iar dintre aceste treisprezece, nouă fuseseră luate din case de rugăciune.

Finster era deosebit de fascinat de zeii şi de demonii de mai mică importanţă ai acelor religii timpurii care sunt privite drept mitologii de către credinţele „moderne" ale prezentului. Hades şi Persefona, zeii infernului grec; Anubis, zeul egiptean al morţilor; Proserpina, zeiţa romană a infernului; Loki şi Sigyn, înşelătorii zei nordici. Şi ceea ce-l intriga cel mai mult era faptul că aceşti „zei întunecaţi" erau consideraţi de oamenii locului ca făcând parte dintr-o forţă cu rol de echilibrare. Nu erau nişte zei care trebuiau învinşi şi alungaţi. Deşi temuţi, erau şi respectaţi – şi chiar admiraţi – şi se credea că sunt necesari în viaţa de zi cu zi. Faptul că „credinţele moderne" făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să-l denigreze pe unicul stăpân al întunericului îl lăsa perplex şi-l înfuria.

Zeului hindus Şiva, unul dintre cei mai întunecaţi zei din toate timpurile, îi fuseseră ridicate altare şi temple, şi era venerat şi în prezent. I se aduceau ofrande, era îmbunat. Oamenii vorbeau cu reverenţă despre el, şi mulţi îi cereau ajutorul. Adepţii lui nu erau desconsideraţi. Când un om făcea ceva tragic, nu îl acuza nimeni pe Şiva că i-ar fi posedat sufletul, fapta îi era imputată individului care o comisese din proprie voinţă. Finster adora capodopera din faţa lui, scoasă sub acoperirea întunericului dintr-un templu de lângă Jaipur. Cele şase braţe ale lui Şiva era întinse spre supuşii lui care urlau şi erau înghiţiţi de flăcările de dedesubt.

Vlad Ţepeş, o magnifică pânză în ulei de Rukaj, furată de la Ceauşescu. Prinţul român al Valahiei atingea o coardă sensibilă a lui Finster. Vlad Dracul nu era un zeu, ci doar un om în care era prezentă cea mai necruţătoare formă a răului. Un geniu militar care băga spaima nu numai în inimile duşmanilor, ci şi în cele ale compatrioţilor săi. Conte venit din regiunile muntoase din nord, Dracula avea o sete nepotolită de putere şi de sânge. Fusese un general cu multe victorii, care savura ritualul de a-şi trage în ţeapă victimele cu miile, sângele lor curgând râuri ca o avertizare pentru ceilalţi. Şi, cu oameni ca el pe lume – oameni obişnuiţi, cu o înclinaţie spre violenţă şi spre rău, pe care şi-o satisfăceau pentru propria lor bucurie –, nu era nevoie să aducă ticăloşia în lume. Omul avea propriile căi de a ajunge la rău.

Oamenii găsiseră întotdeauna răul mai fascinant decât binele. Fetele erau atrase întotdeauna de rebeli, de tipul cu geacă de piele şi cu motocicletă, care sfida legea. Ce farmec avea tocilarul, tipul model, mort după calculatoare? Şi aşa se întâmpla mereu: actorii doreau întotdeauna să-i portretizeze pe tipii răi, în literatură personajele negative erau cele mai interesante. Cereţi oricui să vă dea zece exemple de tipi buni interesanţi şi zece de tipi răi interesanţi. O să găsească zece ticăloşi în fix douăzeci de secunde, dar după cinci eroi va fi deja în dificultate.

Finster obosise de atâta harababură. Oamenii deveniseră atât de previzibili. Le fluturai nişte bani şi un pic de sex pe sub nas, şi deveneau maleabili ca un copăcel în bătaia vântului. Finster nu era decât cel care-i ducea în ispită, niciodată mâna care apăsa pe trăgaci.

Îşi continuă plimbarea prin Luvrul său necurat, ajungând în cele din urmă la uşa care dădea în camera cheilor, cu tabloul înfăţişând porţile raiului proptit lângă ea. Charles cobora scările, ducând un sac lung, negru şi un cuţit mare.

Finster nu îşi luă ochii de la tablou în timp ce vorbea cu majordomul.

– Şi s-a uitat şi a văzut că era bine, murmură el.

Charles se opri în colţ, lângă corpul spânzurat. Puse sacul negru pe podea, trăgând fermoarul ca să-l pregătească pentru cel mai recent ocupant. Cadavrul degaja mirosul morţii; descompunerea începuse deja. Cu mare efort, Charles coborî trupul pe pământ. Dădu la o parte părul roşu al lui Elle de pe faţa odinioară frumoasă şi-i scoase şireangul din jurul gâtului umflat şi plin de vânătăi.

Finster continua să se uite lung la tabloul cu porţile raiului, adâncit în gânduri. Şi pe buze începu să-i înflorească un uşor zâmbet.

– Mă duc acasă, spuse el.

Capitolul 25

La ferestre, la uși, pe pereți erau atârnate cruci, mii de cruci pretutindeni. Abia dacă scăpaseră vreo doi centimetri de opera preotului. Lui Busch îi amintea de violatorul în serie pe care-l prinsese cu opt ani în urmă; poze de prin reviste, poze rupte din ziare acopereau fiecare centimetru din dormitorul psihopatului. Toate cu fete care încă nu ajunseseră la pubertate. Şi tipul ăsta bolnav, care nu avea nici nouăsprezece ani, nu făcuse nici un gest când îl arestase, mirat că greşise cu ceva, protestând: „Dar Zeus mi-a spus s-o fac".

Busch şi Simon stăteau pe podea, în mijloc, cu o sticlă de Cutty Sark[1] între ei. În sticla abia desfăcută nu rămăseseră mai mult de două degete de băutură. Cei doi găsiseră în sfârşit ceva în comun: amândoi erau aproape morţi de beţi.

– Deci, părinte, ce faci când nu te lupţi cu diavolul şi nu omori oameni – când nu faci treburile astea sfinte?

Bolboroseala lui Busch era cu greu inteligibilă.

– Joc... şah.

Vocea lui Simon era limpede, însă era evident că nici el nu era într-o formă mai bună.

[1] Marcă de whisky scoţian de bună calitate (n.tr.)

– Şahul e bun. Cam prea cerebral pentru mine.

După ce stătu mult şi se gândi, încruntând din sprâncene, Simon îngăimă:

– Fotbal.

– A... Aşa mai vii de-acasă.

Busch se înveseli.

– Nu fotbal *american*. Fotbal.

Entuziasmul poliţistului scăzu.

– Noi – arătă el spre Michael, care părea cufundat într-un joc de solitaire pe pat – jucăm fotbal. Fotbal din ăla *american* adevărat.

– Sunteţi buni de ceva?

– Da, suntem buni de ceva, replică Busch.

– Tre' să fii puternic pentru asta.

– Da, puternic.

Busch se umfla în pene de mândrie.

– Rapizi?

– Cu cât mai rapizi, cu atât mai bine.

– Deştepţi?

– Avem mintea ascuţită. Se răzgândi. De fapt, fundaşul trebuie să fie deştept.

– Tu eşti fundaşul?

Busch râse.

– Nu. Io-s doar rapid şi puternic.

Simon se aşeză pe burtă, întinse braţul, oferindu-i mâna şi provocându-l.

– Cât de puternic? întrebă el.

Busch rânji, îşi întinse braţele de câteva ori, destinzându-le, apoi se lăţi pe podea în faţa lui Simon.

– Bine, *padre*. Ai încredere în tine?

– Am.

Simon îşi flexă braţul ca să apuce mai bine.

– Atunci hai să facem treaba şi mai interesantă! Pe o sută de dolari americani.

– O sută de dolari, fu de acord preotul, cuprins de beţie.

Scoaseră banii, aruncându-i pe covor.

Michael se tot uita la cei doi, care nu mai ştiau ce-i cu ei şi se dădeau mari. Se sculă din pat şi se duse la căruciorul cu mâncare. Luă de acolo două pahare de vin cu picior şi, dregându-şi vocea pentru efect, se întoarse spre ei.

– Prostii, băieţi. Vreţi să vedeţi cine-i mai tare? Hai să facem să însemne cu adevărat ceva!

Şi, spunând asta, ridică paharele şi le izbi de marginea căruciorului de metal, spărgându-le în aşa fel încât nu rămaseră din ele decât picioarele de sticlă, zimţate ca o lamă de cuţit.

Michael merse şi puse paharele sparte la mijloc între ei, în punctul unde avea să ajungă braţul celui care avea să piardă. Învinsul avea să fie străpuns de cristalul ca un pumnal, sticla intrându-i prin dosul palmei. Zâmbi.

– Asta e o motivaţie mai serioasă decât o sută de dolari.

Simon şi Busch se uitară unul la altul.

– Haideţi, îi îndemnă Michael. Sunteţi amândoi atât de încrezători. Dacă nu aveţi încredere în voi înşivă...

Nici unul nu se clinti.

– E prea frumos să fie adevărat. Michael amestecă pachetul de cărţi de joc de câteva ori, cu mişcările unui adevărat magician. Trebuie să particip şi eu la asta. Învăţase doar două trucuri cu cărţi de joc în tinereţe, şi mai ţinea minte doar unul; din fericire, era cel care-i trebuia. Ca un magician renumit, răsfiră cărţile şi le întinse spre cei doi. Trageţi câte una.

Simon şi Busch se uitară unul la celălalt şi, în cele din urmă, alese fiecare câte o carte, nefiind siguri unde avea să se ajungă. Băutura le luase clar minţile, căci rămaseră nemişcaţi, cu cărţile în mână.

– Trebuie să vă uitaţi la ele... îi admonestă Michael.

Busch abia se putea concentra, dar era sigur că ţinea popa de treflă. Simon aruncă o privire la valetul său de pică, strângându-l apoi repede la piept, ascunzându-l de restul lumii.

– Acum puneţi-le la loc!

Michael le întinse pachetul şi cei doi puseră cărţile înapoi. Le amestecă de câteva ori, făcând tot felul de trucuri cu ele, apoi le puse pe podea.

– Fii drăguţ, îi spuse lui Busch, şi taie cărţile.

Busch făcu întocmai.

Michael se întoarse spre Simon.

– Dă-mi primele două cărţi de deasupra.

Simon îl ascultă, iar Michael luă cărţile din mâna lui, cu faţa în jos, şi le vârî sub cele două pahare sparte.

– Am pus cartea câştigătorului sub paharul celui care va pierde.

Michael aruncă pe jos o bancnotă de o sută de dolari.

– Intru şi eu în joc.

Simon şi Busch se uitară la paharele sparte puse pe cărţile de joc, îndoindu-se de ei înşişi şi de alegerea nebunească pe care o făcuseră.

– Ce-i, ţi-e frică, om sfânt? îşi bătu joc Busch de Simon, cu o voce poticnită.

– Nu de tine, Peaches.

Busch îşi ieşi din pepeni. Se apucară de încheietura mâinii drepte, fiecare încercând să-l prindă cât mai bine pe celălalt. Îşi sprijinirăbraţul stâng de podea, ca să aibă echilibru şi...

– Dă startul! strigară amândoi la unison.

Michael le apucă mâinile încleştate, asigurându-se că erau la acelaşi nivel şi, lucrul cel mai important, că erau aliniate cu ţepuşele mortale de sticlă. Apoi, cu un glas aproape şoptit, dădu comanda:

– Start!

Amândoi erau puternici, musculoşi şi hotărâţi. Braţele lor împletite părură să rămână suspendate o veşnicie, tremurând ca motorul turat al unei maşini. Aproape imperceptibil, Busch începu să câştige – numai cu o fracţiune, însă braţele încordate se înclinau clar în favoarea lui. Sprâncenele i se încruntară de concentrare, în timp ce întregul corp îi tremura,

dar apoi... uşor-uşor, Simon preluă controlul. Busch nu pierduse niciodată, absolut niciodată, în faţa nimănui, la skanderbeg. Şi totuşi, preotul ăsta beat începea să-l domine.

Trecu un minut.

Se ţintuiau cu privirea, între ei acumulându-se o tensiune de o intensitate pe care Michael n-o mai văzuse niciodată. Sudoarea le îmbrobona frunţile. Începură să respire sacadat, gâfâit. Doi bărbaţi care nu erau obişnuiţi să piardă, fiecare teribil de hotărât să nu se dea bătut. Şi, cu toate că începuse ca o întrecere între doi beţivi, aburii de la băutură se evaporară în căldura produsă de cei doi combatanţi care păreau acum a fi pe deplin treji.

După aceea, încet, balanţa reîncepu să se încline în favoarea lui Busch. Mai întâi insesizabil, dar, pe măsură ce se scurgeau secundele, mâna lui Simon continua să se îndrepte în jos, spre paharul spart. Busch mai degrabă ar fi murit decât să piardă. Mâna preotului mai avea de parcurs jumătate din distanţa până la cioburi şi, chiar dându-şi seama de sângeroasa soartă căreia avea să-i cadă pradă Simon, Busch strânse din dinţi şi continuă să împingă. Se priveau drept în faţă, nici unul nu se uita la cioburi.

Deodată, mâna lui Simon se opri din coborâre. Tendoanele de la gât i se umflară. Mâna îi atârna nemişcată în aerul rece de deasupra sticlei. Fiecare îi spunea din ochi celuilalt că urma să fie înfrânt.

Se scurseră două minute. Începeau să îşi piardă puterile.

Busch scormoni undeva în adâncuri, găsind stropul acela în plus, înclinând din nou mâna lui Simon spre înfrângere. Continuă să-l împingă pe Simon, puţin câte puţin, milimetru cu milimetru.

Mâna lui Simon era aproape sprijinită de piciorul paharului; simţea marginea zimţuită atingându-i firele de păr de pe dosul mâinii. Şi, cu toate astea, nu era în el nici urmă de teamă – doar o hotărâre de neclintit. Durerea provocată

de rană urma să pălească prin comparaţie cu agonia eşecului, cu care nu era deloc obişnuit.

Michael fusese sigur că nici unul din ei nu va trece prin acest calvar, şi totuşi stătea şi se uita la ei, uluit, aşteptând încheierea oribilă.

Busch fu cel care îşi întoarse privirea, chiar dacă numai pentru o clipă. Pentru o fracţiune de secundă, atenţia îi fu atrasă în chip irezistibil de marginea ucigătoare de cristal; reveni apoi grăbit la adversarul lui.

Simon nu tresări, hotărârea nu i se şubrezi. Acum sticla îi apăsa pe piele, la cea mai mică mişcare cioburile vor începe să-i taie carnea. Mâna aproape îi intrase în vârful ascuţit, când...

Busch se retrase din întrecere. Mâna lui Simon sări în sus ca un arc, eliberată din strânsoarea nemiloasă. Nimeni nu rosti nici un cuvânt. Busch se zgâia la covor, frecându-şi braţul. Simon îşi tot muta privirea de la pahar la braţul său.

– Ei bine – Michael se aplecă, adunând banii –, a fost uşor.

Îşi îndesă bancnotele în buzunar.

Busch şi Simon se uitară la Michael, fără să înţeleagă. Busch fu primul care-şi dădu seama ce se întâmplase; smulse cartea lui de sub piciorul paharului spart şi-o întoarse. Cinci de pică. Simon făcu la fel cu a lui. Opt de inimă roşie. Nici una dintre cărţi nu era cea trasă mai înainte. Îl priviră pe Michael un pic derutaţi şi foarte enervaţi.

– Ce-i cu tine, ai luat-o razna? vru să ştie Busch.

– Ştiam eu că omenia din voi va fi mai puternică decât orgoliul, spuse Michael scurt.

– Stai o clipă. Aşteaptă puţin. N-ai câştigat nimic, prietene. Te crezi deştept, dar ai stricat pariul, n-ai ghicit nici una din cărţile noastre. Întinse mâna. Toarnă aici!

Michael îl ignoră.

– Dă-mi cuţitul tău, îi zise Michael preotului.

Simon şovăi doar o clipă, apoi ridică de cracul drept al pantalonului. Scoase cuţitul de vânătoare din teaca fixată de gambă şi i-l dădu lui Michael.

Michael întinse pachetul de cărţi lui Busch.

– Aruncă-le în aer!

Busch se uită urât la Michael. Dacă băutura nu i-ar fi întunecat mintea, l-ar fi pocnit până acum.

– Haide. Aruncă-le sus, insistă Michael.

Exasperat, Busch azvârli cărţile în aer, creând un vârtej de roşu şi negru. Cărţile plutiră o veşnicie, după aceea... Cu o viteză uimitoare, Michael aruncă rapid cuţitul prin centrul cărţilor care cădeau...

Hârşt. Ţintui două cărţi de perete. Valetul de pică şi popa de treflă. Cărţile pe care le trăseseră Busch şi Simon erau acum pironite de zid, cuţitul încă vibrând de la forţa impactului. În încăpere se aşternu tăcerea până când lui Busch îi apăru un surâs uriaş pe faţă şi începu să râdă.

– D-aia este el fundaşul, îi spuse lui Simon.

– Ticălosul, murmură Simon.

Şi, pentru prima oară după mult timp, un rânjet îi lumină faţa sfrijită şi smeadă.

Michael se aşeză la loc şi-şi ridică picioarele, cu un zâmbet larg, de pisică de Cheshire[1] pe chip. Se vedea în ochii lui că se simţea ca şi cum ar fi spart codul de la Fort Knox. În timp ce Simon şi Busch erau prinşi în întrecerea lor la beţie, încercând să-şi rupă unul altuia braţul, Michael găsise în cele din urmă răspunsul pe care-l căuta, pe care-l căutau cu toţii.

Ştia cum să pună mâna pe chei.

Două dimineaţa. Încă mai ploua. Holul hotelului era pustiu. Torre Ericson venise la Berlin din Suedia ca să muncească

[1] Personaj din cartea *Alice în Ţara Minunilor*, de Lewis Carroll – o pisică fermecată, vorbitoare, mereu cu un rânjet pe faţă (n.tr.)

pe timpul vacanţei de vară. Torre nu călătorise niciodată în Europa, însă jurase s-o facă înainte să împlinească douăzeci şi unu de ani, anul următor. Berlin păruse un loc la fel de bun ca oricare altul şi, în plus, hotelul Friedenberg era singurul loc care-i oferea o slujbă cu două zile consecutive libere. Desigur, îi luase un pic de timp să se adapteze la tura moartă, dar de fapt nu prea-l deranja. „Mort" era oricum cuvântul de ordine pe aici, poate cu excepţia clienţilor ocazionali care căutau câte o prostituată în toiul nopţii, câte o gustare sau ambele. Nu se întâmplase niciodată nimic la hotelul Friedenberg între miezul nopţii şi şase dimineaţa.

Aşa că fu un pic surprins când bărbatul intră împleticindu-se, ud leoarcă. Străinul tuşea incontrolabil şi se tot învârtea în loc, încercând să se orienteze. Tipul ăsta avea nevoie de cafea şi de o celulă în care să doarmă până să-i treacă beţia, hotărî Torre. Nu-şi făcea griji, avea un metru optzeci şi era solid ca granitul de la căţăratul pe stânci şi de la rugby. Azvârlise afară mulţi beţivi, iar ăsta nu va fi ultimul. Cu toate astea, politeţea era la ordinea zilei.

– Pot să vă ajut? se oferi el într-o germană perfectă.

Beţivul se îndreptă clătinându-se spre birou, ignorându-i clar întrebarea.

Torre o dădu pe engleză.

– Plouă tare afară, nu?

Din nou, beţivul nu-i răspunse. Se poticni până în dreptul biroului, lăsându-se, aşa plin de apă cum era, peste tejghea, udând ziarele oferite de hotel clienţilor şi registrul de oaspeţi.

– John S-Smith, bolborosi el.

– Îmi pare rău, toţi oaspeţii dorm acum, zise Torre destul de agasat.

– Smith mă aşteaptă.

„Da, sigur", îşi spuse Torre. Ştia când cineva încerca să-l ducă de nas.

– Poate doriţi să lăsaţi un mesaj; putem să-l anunţăm pe domnul Smith să vă sune de dimineaţă.

Torre nici nu-şi dădu seama ce se întâmplă; era mai îngrijorat de faptul că bărbatul avea să vomite pe tejghea. Înainte să apuce măcar să clipească, beţivul scoase brusc un pistol, ţinând ţeava la doi centimetri de ochii uluiţi ai lui Torre.

– Aş dori să văd registrul, te rog, ceru beţivul, cu o voce limpede şi răsunătoare.

În mintea tânărului suedez nu era nici o îndoială că bărbatul dinaintea lui îi va lua viaţa într-o clipă dacă nu va face imediat ce-i spusese. Dar, când ai douăzeci de ani şi eşti ţanţoş, ca unul care încă n-a aflat că e muritor, există alternative. Iar Torre era rapid.

Beţivul, care de fapt nu era beţiv, nici nu tresări când mâna lui Torre răsări de nicăieri, smulgându-i pistolul.

– Scoţi pistolul la mine, nenorocitule? Tânărului recepţioner îi pompa adrenalina în vine datorită succesului obţinut. Ai noroc că nu te împuşc pe loc.

Îndreptă pistolul subtilizat direct spre inima tipului.

– Destul de iute, spuse străinul, smulgându-i lui Torre un zâmbet, pe jumătate mândru, pe jumătate stingherit.

– Când te pui cu cei mai buni...

Dar Torre nu apucă să-şi sfârşească fraza. Corpul i se prăvăli în spate, pe podea, în timp ce o bună parte a capului îi explodă, mânjind peretele dinapoia lui. Nici nu văzuse când tipul scosese o a doua armă sau când apăsase pe trăgaci.

Dennis Thal sări peste birou, urmări cu degetul rubrica de semnături la sosire din registru şi se opri la „Iuda Iscarioteanul".

„Cât de bătător la ochi", îşi spuse.

Două şi un sfert dimineaţa. Michael şi Busch dormeau, primul pe canapea, al doilea pe podea. Alcoolul pe care-l băduseră pe gât îi făcuse să nu mai fie în stare să ajungă în pat. Cu Simon era altă poveste: îşi petrecuse prea multe nopţi stând de veghe şi aşteptând să se întâmple ceva inevitabil, iar

noaptea asta nu era cu nimic diferită. Preotul se plimba de colo-colo prin cameră, agitat, după ce-şi petrecuse ultima oră verificând iar şi iar armele, toate încărcate şi pregătite. Michael le explicase planul lui, unul solid, care putea fi adoptat şi executat dacă toţi trei lucrau în echipă. Simon rezolvase toate detaliile operaţiunii, analizându-le şi modificându-le de mai multe ori ca să prevadă orice situaţie, orice posibilitate. Nu era loc pentru greşeli şi... nici pentru o a doua şansă.

Thal ieşi din lift. Coridorul era pustiu. De uşa fiecărei camere atârna câte un semn cu „Nu deranjaţi", împreună cu comanda pentru micul dejun. Pe hol erau câteva cărucioare goale de mâncare, aşteptând să fie luate de picolo.

Camera 1283. Înainte şi la stânga. Thal îşi verifică de două ori ambele pistoale. Băiatul ăla nici măcar nu-şi dăduse seama că era trasă piedica. Ce nesăbuit! Dacă n-ar fi încercat să facă pe Superman, ar fi fost încă în viaţă, chiar dacă la trezire l-ar fi durut capul de la lovitură. Toţi vor s-o facă pe eroii.

Punând Glock-ul la loc în toc, Thal înaintă cu Magnum-ul atârnându-i în mâna stângă. În cameră trebuiau să fie trei: St. Pierre, Busch şi un preot. Nu îi văzuse cu ochii lui, dar informaţia venise direct de la angajatorul lui. I se spusese să aibă grijă cu preotul. Lui Thal asta i se păruse amuzant.

Camera 1283. Stătea în faţa intrării, ignorând lumea exterioară, concentrându-se. Respiraţia îi era slabă, umerii i se relaxară. Ridică piciorul să lovească în uşă.

Simon zăcea în linişte pe pat, încă resimţind uşor efectele alcoolului. Avea nevoie de odihnă, dar trebuia să rămână cu ochii deschişi. Doar două lumânări rămăseseră aprinse, flăcările aruncând dungi pâlpâitoare prin umbre. După asta, trebuia să-i pună capăt. Nu putea continua să se

minţă, era mai mult decât epuizat. În toţi anii aştia îşi construise un zid în jurul lui, aşa că nu căutase niciodată prietenia cuiva; nu-şi permitea să aibă prieteni. În seara aceea însă, pentru câteva clipe, văzuse că într-o zi lucrurile ar fi putut sta şi altfel. Şi-ar putea găsi o viaţă în care să nu fie mereu singur; şi-ar putea găsi tovarăşi şi chiar o femeie cu care să-şi împartă viaţa, în locul existenţei izolate, celibatare, de preot. Toţi anii aştia de suferinţă, în care-şi răzbunase mama – poate că durerea se risipea în cele din urmă. Poate chiar va reuşi să fie mântuit.

Sări din pat. Ceva îl făcuse să tresară. Se uită la bărbaţii adormiţi – nici o mişcare. Se răsuci şi se dădu jos din pat, apucă pistolul de pe noptieră, îndreptându-l spre uşă. Sângele îi alerga prin vene, bubuindu-i în urechi. Liniştea era asurzitoare. Oare fusese doar imaginaţia lui? Îl pândea paranoia, iar asta avea să-l ducă la eşec; ştia că nu trebuie să se îndoiască niciodată de el însuşi şi de propria judecată. Era obişnuit să opereze singur şi, cu toate astea, se afla acolo împreună cu doi complici, doi complici care dormeau de beţi ce erau.

Auzi din nou zgomotul – încet de tot, cineva dădea târcoale. Corpul i se încordă. Ridică pistolul, ţintind la înălţimea capului spre uşa deasupra căreia atârnase cruci cu câteva ore – cu o viaţă întreagă, i se părea – în urmă. Obiectele sfinţite nu ajutau câtuşi de puţin.

Thal scosese acum ambele pistoale. Nu avea nevoie decât de trei împuşcături, era sigur de asta. Nu se aştepta să stârnească prea multă agitaţie; avea amortizoare la arme, iar coridoarele erau pustii. În mai puţin de un minut avea să o şteargă de-acolo. Urma să prindă avionul de la ora şase dimineaţa şi să se întoarcă în Statele Unite la căderea nopţii. Angajatorul său se învoise să îl lase să se retragă, dacă scăpa

lumea de cei trei oameni aflați de cealaltă parte a ușii, cu un onorariu pe care nu l-ar fi putut cheltui în zece vieți.

Şi, cu o mișcare fulgerătoare, lovi cu piciorul în clanță. Ușa se făcu zob. Thal se rostogoli înainte, cu pistoalele pregătite.

Capitolul 26

Trecuseră de-acum două zile. Nici o veste de la Michael. În ciuda asigurărilor lui Jeannie, Mary era speriată. În adâncul sufletului știa că Michael avea probleme serioase. Dac-ar fi putut să sune, ar fi făcut-o.

Iar ea avea să moară. Curând. Tumorile se răspândeau ca un incendiu în pădure. Durerile o apucau tot timpul – și, cu toate că nu voia să recunoască, devenea din ce în ce mai dependentă de morfină.

Se externase din spital în dimineața asta, în pofida dorinței tuturor și a insistențelor medicilor. Voia să fie acasă, printre lucrurile ei. Voia să fie acasă când se va întoarce Michael. Îi luase pe Hawk și pe CJ de la doamna McGinty. Bătrâna îi adusese supă și o salată verde și nu făcuse nici cea mai mică aluzie la boala ei. Femeia știa ce înseamnă durerile morții: mai trecuse prin așa ceva.

Când intră în biroul lui Michael, Mary văzu hârtiile care acopereau masa: articole de ziar despre un afacerist german, fotografii, reviste... Biroul lui Michael era în dezordine, iar asta nu se potrivea deloc cu firea lui analitică. Era limpede că plecase în grabă. Bănuise ea că-și călcase cuvântul dat. Cu ani în urmă, când se confruntase cu realitatea vieții clandestine a

lui Michael, se simțise trădată și furioasă. Și, deși în cele din urmă găsise puterea de a-l ierta, mai era cale lungă până la încredere. Acum, văzând hârtiile astea din fața ei, deveni și mai convinsă că Michael își încălcase promisiunea. Știa însă că o iubea și că n-ar trăda-o niciodată. Era sigură că, orice făcea, intențiile lui era onorabile.

– Bună! strigă Jeannie de pe hol.

– Vin imediat.

Mary adună hârtiile lui Michael, îndesându-le în sertarul de jos al biroului. Când se întoarse să iasă din cameră, văzu ceva pe scaun. Neștiind ce era, ridică obiectul. Îi stătu inima când văzu inscripția de pe brățara de siguranță: „Proprietate a Departamentului de Poliție din Byram Hills." Michael avea necazuri mult mai mari decât își imaginase ea.

– Ți-am adus niște mâncare, zise Jeannie, apropiindu-se.

Mary nu știa ce să facă; n-o putea lăsa pe Jeannie să afle despre Michael, cel puțin nu încă. Îi trecu prin minte că poate știa și poate de-asta plecase Paul după Michael. Își alungă acest gând din minte și vârî brățara de siguranță în buzunar.

Bucătăria era unul dintre locurile preferate ale lui Mary. Nu era mare, dar pentru ea era destul. Îi plăceau dulapurile de stejar și ustensilele din aluminiu lustruit. Îi plăcea să gătească, considera asta o formă de artă: la fel ca pictura și sculptura, era ceva ce se desăvârșea în timp, cu talent și răbdare. Avea ceva în comun cu știința, mai ales cu chimia – un pic prea mult din asta sau insuficient din aia putea provoca un dezastru. Nimic n-o bucura mai mult decât să fie gata cu cina când venea Michael acasă de la serviciu. Poate că era de modă veche și în dezacord cu mișcarea feministă, însă nu-i păsa; era ceva care-i făcea plăcere.

– O, Doamne, se minună Jeannie. De unde-a apărut toată mâncarea asta?

Mary gătise întreaga după-amiază, iar asta i se păruse unul dintre cele mai relaxante lucruri pe care le făcuse în ultima lună. Aşa că frigiderul era plin ochi.

– Ţi-am spus că am gătit o mulţime.

– Cine o să mănânce toate astea? întrebă Jeannie.

Mary începuse să răspundă – „Michael", dar numele îi muri pe buze.

Jeannie deja regreta întrebarea. O luă pe Mary de braţ.

– M-a sunat Paul.

– L-a găsit pe Michael?

– Da, am vorbit cu el azi după-amiază, mai devreme; sunt la un hotel din Berlin.

– Berlin? Ce-a zis?

– Nu prea multe. Paul se grăbea, a spus că sunt bine şi c-o să se întoarcă în vreo două zile, cam asta-i tot.

– Ai numărul?

– Nu mi l-a dat, răspunse Jeannie cu un zâmbet viclean.

– Şi?

Mary o cunoştea pe Jeannie suficient de bine ca să ştie că avea ea un as în mânecă.

– Păi să zicem că nu e el singurul detectiv din casă.

– Eşti aşa o şmecheră! rânji Mary. Îi putem suna?

– Acolo e noapte acum.

Mary o privi un pic dezamăgită, dar şi uşurată.

– O să sunăm imediat ce se face dimineaţă la ei, decise ea. Măcar ştim că sunt în siguranţă.

Jeannie nu era aşa convinsă. Paul spusese că totul era bine, dar că el şi cu Michael trebuiau să se ocupe de ceva repede, iar asta nu-i căzuse bine. Soţul ei nu avea nici o altă treabă acolo, decât să-l aducă pe Michael înapoi. Nu avea de ce să se ocupe, decât dacă...

Mary puse masa din sufragerie pentru cină şi servi antricot de vită cu usturoi, cartofi noi şi uriaşa salată verde pe care o adusese doamna McGinty. Nu discutară prea mult în timpul

mesei, conversaţia lor rezumându-se la năzbâtiile copiilor Busch şi la valul recent de căldură care lovise oraşul.

Era ora opt, dar ar fi putut fi la fel de bine şi miezul nopţii, după cum se simţea Mary. Nu-i lua mult ca să se simtă epuizată; nu mai avea putere nici cât cu o săptămână în urmă. Medicamentele îi furaseră şi bruma de energie pe care o mai avea.

Jeannie sugeră să-şi continue discuţia pe canapeaua din camera de zi, unde-şi mâncară şi desertul. Mary îşi găsea cu greu cuvintele; voia atât de mult să stea de vorbă cu Michael şi, deşi găsise alinare în faptul că Jeannie spunea că e în siguranţă cu Busch, îndoielile ei nu aveau să se risipească decât la auzul vocii lui.

Neliniştea ei era evidentă, aşa că, impulsivă, Jeannie deschise poşeta şi scoase o bucată de hârtie. Se întinse după telefon.

– E prea târziu să sunăm, protestă Mary.

– Nu zău? făcu Jeannie, înclinând din cap. Pe mine soţul meu m-a trezit în miezul nopţii pentru lucruri mult mai puţin importante. O să-i treacă. Termină de format numărul şi-i dădu receptorul lui Mary. E linie directă în camera lor.

Mary începu să simtă o agitaţie în stomac din cauza emoţiei; odată ce avea să ştie că soţul ei e în siguranţă, va reuşi în final să adoarmă. Telefonul sună cu acel ţârâit dublu, specific convorbirilor cu Europa. Sună a doua oară. Mary se simţea iarăşi ca atunci când era mică şi aştepta să se deschidă uşa de la living, în ziua de Crăciun. Sună iar. Mary se uită la Jeannie. Zâmbetul ei era acum forţat. Deja începea să o cuprindă îngrijorarea. Cât de mare era camera aia? Acolo era două şi un sfert dimineaţa. De ce nu răspundea Michael?

Jeannie se uită la numărul pe care-l ţinea în mână, sută la sută sigură că formase bine.

– Probabil au ieşit să bea ceva.

Lui Mary i se făcu şi mai teamă. Nu-şi putea ascunde lacrimile. Cei doi nu ieşiseră la un pahar. Se întâmplase ceva, ceva foarte rău.

Telefonul continuă să sune, fără să răspundă nimeni.

Clubul Die Hühle der Härte – Bârlogul Păcatelor – începea să bubuie de muzică la miezul nopţii. Era unul dintre cele mai vechi cluburi din Berlin, dar renumit şi frecventat de elita Europei. Un teren de joacă exclusivist pentru cei bogaţi, oferea totul, de la lucrurile frumoase la cele urâte. Clubul – una dintre puţinele clădiri care supravieţuiseră ambelor războaie mondiale – era o operă transformată, datând din vremea regelui Wilhelm I[1]. Diferitele niveluri alternau între ringuri de dans şi baruri. Inima clubului o constituia scena uriaşă, al cărei motiv central era schimbat în fiecare seară, ca un decor de teatru. Într-o seară putea fi un peisaj câmpenesc, deluros, iar în următoarea, un sat medieval întunecat. În seara asta era Roma antică: fundaluri cu imagini dintr-un Colosseum ameninţător, gladiatori care se încăieraseră cu lei feroce, femei învesmântate în togi drapate, leşinând de emoţie în braţele războinicilor învingători. Orgi de lumini, spoturi şi flash-uri dansau pe deasupra tapiseriilor şi a mulţimii, iluminând o bacanală aproape suprarealistă a două milenii contradictorii. Era o decadenţă la care cezarii nu visaseră niciodată.

Pe la balcoane pândeau fotografi, sperând să surprindă un moment intim care putea fi vândut şi dezvăluit lumii întregi. Cuplurile tinere şi frumoase, de toate convingerile şi orientările, erau înghiţite de canapelele uriaşe de pluş şi se înlănţuiau cu o pasiune frenetică. Valorile erau imprecise aici, iar moravurile – uşoare.

[1] Wilhelm I (1797–1888), rege al Prusiei (1861–1868) şi împărat al Germaniei (1871–1888) (n.tr.)

Muzica, pompată prin boxe de dimensiunile unei remorci de tractor, atârnate de tavan, era un amestec eclectic de disco, new wave şi tehno-punk – toate astea scăpându-i lui Finster, care dansa cu două doamne uluitoare, Audrey şi Vaughn. Se întâlnise cu ele la uşă, iar de atunci erau toţi trei inseparabili ca nişte gemeni siamezi. În timp ce Vaughn habar n-avea cine era tipul mai în vârstă în sacou Armani, Audrey îl detectase de la o poştă când venise în club. August Finster: suav, plin de succes şi, calitatea ei preferată, fabulos de bogat. Cele două fete – cele mai bune prietene încă din copilăria pe care şi-o petrecuseră la Londra – erau practic identice: rochii Prada albastru cu negru, pantofi cu toc Gino, coliere Cartier la baza gâtului, cu câte un diamant în formă de lacrimă; erau identice în toate privinţele, mai puţin în ceea ce priveşte cascada de bucle, la Audrey neagră ca noaptea, iar la Vaughn blondă ca lanurile Angliei.

Fetele nu se gândeau decât la cât ar putea câştiga de pe urma sexului în trei. Nu se consideraseră niciodată prostituate, erau doamne de companie care făceau un târg cu prada săptămânii, alcătuită din gentlemeni – sau uneori doar cu prada mai uşoară, alcătuită din domni. Le plăceau bărbaţii care aveau putere şi bani, aşa-zişii stăpâni ai universului, dar şi ele aveau putere: o putere mai primară, aproape supranaturală, pe care nici un bărbat din câţi întâlniseră nu o putea egala. Ele două ştiau cum să-l facă chiar şi pe cel mai puternic bărbat să îngenuncheze şi să implore ca un copil.

Însă bărbatul acesta era diferit. Majoritatea credeau că au putere, şi o etalau ca să-şi ascundă nesiguranţa. El avea un aer liniştit, o încredere în sine ca nimeni altul; ştia că avea puterea, dar ar fi arătat-o numai în situaţii critice. Şi, pentru o clipă, lui Vaughn îi trecuse prin minte că în seara asta ar fi mai bine pentru ea să se retragă. Simţea o greutate în stomac, şi nu era de la drogurile cumpărate de la Phillipe în baie. Tipul ăsta era cumva deosebit, vedea dincolo de manipularea sexuală pe

care o exercita, direct în inima ei, ochii lui părând să smulgă carnea de pe ea ca să-i privească în suflet.

Dar nu fu decât un gând trecător, la prețul de acum al hainelor și al drogurilor. În plus, intuiția ei nu era niciodată bună.

Finster se mișca pe ring cu o grație care-i dezmintea vârsta, în același ritm și în armonie cu însoțitoarele sale; adrenalina succesului îi curgea prin vene. Dansa fără griji, căci își vedea scopul atins; curând va scăpa de orice piedici. Dăduse ordin să se comită un omor – o făcuse fără tragere de inimă, însă nu-și mai putea asuma riscurile. Îl disprețuia pe Simon, și, dac-ar fi putut – dacă i s-ar fi permis, dacă ar fi fost *în stare* –, i-ar fi făcut plăcere să apese chiar el pe trăgaci. Finster se încrucișase în mai multe rânduri cu Simon, iar preotul păruse să pornească într-o cruciadă personală vrând să-l târpească pe Finster din lume. Ei bine, gata cu asta!

Cu Michael era altceva; chiar ajunsese să se atașeze de el. Majoritatea oamenilor tremurau de frică atunci când se confruntau cu obstacole supreme. Michael era altfel, era la fel de hotărât ca Finster. Din nefericire, Michael devenise un adversar, și încă unul dintre cei mai răi – unul motivat de ceva dincolo de lăcomie sau de desfrâu. Michael St. Pierre era motivat de iubire. Și, pentru asta, Finster ordonă să fie omorât.

Finster nu avea nimic împotriva polițistului masiv, dar Thal era atât de vehement în dorința lui de a-l include în măcel, încât fusese de acord. Thal era una dintre cele mai perfecte mașinării ale răului pe care le găsise vreodată printre oameni. Nu avea absolut nici un fel de considerație pentru ceilalți sau pentru viață. Singurul lucru care îi producea plăcere era suferința umană. Până acum, fusese angajatul ideal din toate privințele: prompt, eficient, meticulos și fără milă. Se întreba care ar fi reacția lui Thal dacă ar afla adevărata identitate a angajatorului său.

Nu era stânjenit câtuși de puțin de ordinul pe care-l dăduse. La urma urmelor, moartea era doar o etapă din viață prin care toată lumea trecea în final. Acești trei bărbați erau

pentru el mai degrabă nişte muşte care trebuiau strivite, decât nişte fiinţe umane; până la urmă, singura consecinţă a morţii lor va fi dispariţia ultimului obstacol care stătea în calea întoarcerii acasă a lui Finster.

Muzica bubuia în continuare, iar Audrey aduse un rând de băuturi. Nu se opriră nici un moment din mişcare cât dădură pe gât cea de-a patra Zima din seara aia.

– Voi, fetelor, sunteţi periculoase, zâmbi Finster, privindu-le cum dansau şi se frecau una de alta.

– Repetiţia e mama învăţăturii, ţipă Vaughn pe deasupra muzicii.

– Şi cât aţi repetat?

Fetele zâmbiră la unison.

– Cred că va trebui să vedem dacă sunteţi chiar perfecte, strigă Finster.

Şi continuară să danseze.

Capitolul 27

Uşa se deschise ca la o explozie, făcându-se ţăndări când se trânti cu toată forţa de perete. Thal se răsuci în camera întunecoasă, degetul de pe trăgaci ascultând de comanda creierului. Ochii lui străpunseră întunericul, de la stânga la dreapta, scanând camera în căutarea ţintelor, în timp ce înainta.

Dar nu era nimeni. Nici un suflet. Apartamentul era de-a dreptul pustiu. Thal cercetă metodic camera, dulapurile, baia, sub pat, fiecare ungher şi colţişor, rămânând cu garda sus. Însă nu era nimeni în preajmă. Era ca şi cum nimeni nu fusese vreodată acolo. Cum de se evaporaseră? Cum de ştiuseră? Rememoră ultimele zece minute. Portarul murise înainte de-a putea alerta pe cineva. Holul era pustiu. Nu văzuse pe nimeni în afara portarului. Era inacceptabil. Pentru angajatorul său, va fi o problemă. Pentru el, era cel mai urât coşmar. Ştia prea bine care era preţul eşecului, şi nu era pregătit să-l plătească. Îi urmărise pe cei trei până aici. Îi putea găsi din nou.

Liniştea din camera cufundată în întuneric fu spulberată de soneria unui telefon. Un telefon care suna la ora

două şi un sfert dimineaţa undeva în altă parte a hotelului, dar... nu departe.

Când uşa fu spartă, Simon se rostogoli pe dreapta şi trase un glonţ, mâna în care ţinea pistolul neşovăind nici o clipă. Avea să golească întregul încărcător în intrusul care-ar fi încercat să pătrundă în camera lor, oricine-ar fi fost el. Simon nu putea aştepta să-şi dea seama dacă era un prieten sau un duşman; un prieten n-ar fi spart uşa la două şi un sfert dimineaţa.

Nu mai avu însă ocazia să tragă. Nu era nimeni acolo; de fapt, uşa nici măcar nu se deschisese. Zgomotul se auzise de la etajul de deasupra.

Simon rezervase trei camere în hotel, pe trei nume diferite. Se dovedise o idee prudentă. O şansă din trei. Indiferent cine era cel care-i urmărea, se orientase evident după numele de acoperire religios. „Iuda Iscarioteanul." Era un truc vechi. Rezervi cel puţin două camere, una pe un nume care iese puţin în evidenţă, iar celelalte pe nume la fel de comune ca o frunză în pădure.

Simon lăsă pistolul în jos. Nu aveau prea mult timp. Şiretenia nu avea să le asigure decât cel mult câteva minute.

Lui Simon aproape că-i sări inima din piept când sună telefonul. Michael şi Busch – care dormeau amândoi buştean – săriră din somn în poziţie de drepţi. Michael se repezi la telefon. Simon îl interceptă înainte să apuce să răspundă. Ţinu receptorul apăsat cu mâna, clătinând din cap în semn că nu. Telefonul sună din nou.

Busch şi Michael observară în cele din urmă pistolul din mâna lui Simon.

– Ce-i cu astea? şopti Busch, arătând spre arme.

Simon îşi duse arătătorul la buze, scuturând din cap. Telefonul sună a treia oară. Busch ridică mâinile în aer, cu

palmele în sus, încă aşteptând un răspuns. Simon arătă spre tavan şi şopti:

– Trebuie să plecăm.

Cât de derutaţi şi de mahmuri erau, Busch şi Michael nu avură nevoie să li se mai zică a doua oară. Îşi înşfăcară lucrurile şi-l ajutară pe Simon să pună armele în sacii de pânză.

Simon gonea pe Autobahn[1], apăsând la maximum pe acceleraţie, pe una dintre puţinele piste legale de curse publice din lume. În ultima oră nu-i depăşise decât un BMW seria 8, în rest el şi maşina Audi Turbo lăsau în urmă lumea întreagă.

– Încotro? întrebă Busch de pe bancheta din spate, cu nervii un pic zguduiţi, în timp ce privea Germania trecând în viteză pe lângă ei.

– O să oprim la un motel din afara oraşului.

Simon nu-şi lua ochii de la drum.

– Şi de unde ştim că n-o să ne dea de urmă şi acolo?

– Nu ştim.

Busch nu mai privise niciodată legea din perspectiva asta. Şi nu-i plăcea. Nu că n-ar fi simţit adrenalina curgându-i prin vene ca reacţie la fuga lor. Prefera să fie vânătorul, nu prada; consecinţele negative ale acţiunilor unui vânător erau întotdeauna minimizate.

– Deci aşa ţi-ai trăit tu viaţa? îl întrebă Busch pe Michael, care era ghemuit pe bancheta din spate, lângă el, cu ochii închişi.

– Pun pariu că era Mary, spuse Michael, mai mult pentru el însuşi decât pentru ceilalţi.

– O s-o vezi curând. Peste două zile, o să fim din nou acasă. Astea au fost vorbele tale.

---

[1] Autostradă din Germania, pe care viteza recomandată este de 130 km/h (n.tr.)

Michael deschise ochii şi se-ntoarse spre Busch. Pe buze îi mişună un zâmbet.

– N-ai fi crezut niciodată că o să fugim împreună ca acum, nu?

Amândoi simţeau ironia situaţiei.

– Eşti sigur de următoarea mişcare a lui Finster? Eşti sigur că ştii unde va fi mâine-seară? întrebă Simon.

– Garantez, răspunse Busch încrezător, apoi se întoarse din nou spre Michael. O să primesc şi eu o slujbă la magazinul tău când o să fiu dat afară din poliţie?

– Taci din gură, nimeni n-o să te dea afară de nicăieri. Trebuie doar să ai încredere în mine.

– Mda, am mai făcut asta şi înainte şi uite unde am ajuns.

Busch ridică braţele, făcând aluzie la momentul actual, când goneau cu o sută nouăzeci de kilometri la oră.

– Deci îţi sunt dator.

– Am să-ţi trimit factura. Busch se înclină în faţă, spre Simon. Ai idee cine l-a curăţat pe tipul din hol?

– Nu.

– Îţi dai seama că o să se amuze teribil când o să găsească camera de hotel aşa cum am lăsat-o noi, cu mai multe cruci în ea decât la o convenţie pe teme biblice.

– Îhî...

– Şi acum probabil că ne caută poliţia...

– Da, dar ei habar n-au unde suntem.

– Habar n-au... repetă Busch, fără convingere.

– Am ceva experienţă în genul ăsta de lucruri şi sunt sigur că şi prietenul tău are.

Busch se uită spre Michael, care ridică din sprâncene, semn că era întru câtva de acord.

– Finster chiar vrea să vă ştie morţi, sublinie Busch ceea ce era deja evident.

– Îmi creşte inima când văd că mi se dă atâta atenţie, remarcă Michael.

– Nu fi arogant! Îmi închipui că vrea să ne elimine pe toţi, zise Simon, strângând volanul şi apăsând pe acceleraţie la maximum.

– Asta da, încurajare, replică Busch, uitându-se cum trece în fugă pe lângă ei peisajul de ţară.

– Bucură-te de lucrurile mărunte! Am ieşit vii de-acolo, glumi Simon.

Pentru un tip cu simţul umorului, Busch îşi pierdea repede buna dispoziţie. Era o ţintă vie, ceva ce n-ar fi înţeles nici în ruptul capului cu trei zile în urmă. Era în stare să facă multe pentru prietenul lui – nu spusese el întotdeauna că şi-ar da şi viaţa? Dar acum era prea real. Până în noaptea asta, nu fusese niciodată fugar.

La ora 2.17 dimineaţa Thal stătea în mijlocul unei camere de hotel, holbându-se la colecţia zdravănă de cruci împrăştiate peste tot. Strângea puternic pistoalele din ambele mâini, în timp ce creierul lui încerca să proceseze privelişte dinaintea lui. Telefonul care suna şi la care nu răspundea nimeni fusese ca un semnal de ghidaj, conducându-l din camera de deasupra în adăpostul ăsta religios care părea să-şi fi pierdut rostul. Telefonul amuţi în cele din urmă.

– Ce mama naibii? fu tot ce putu el mormăi.

Măcar ştia că de data asta nimerise în camera potrivită. Crucile astea erau atât de ridicole! Ca şi cum o cruce l-ar fi putut împiedica să intre. Şi, un moment, se întrebă dacă nu cumva ţineau la distanţă pe altcineva sau altceva. Dracula şi vârcolacii erau pură ficţiune, dar crucile alea tot atârnau acolo. Şi nu erau pentru rugăciune – pentru asta nu aveai nevoie decât de una, educaţia lui în sânul Bisericii Episcopale îl învăţase limpede acest lucru. Erau pentru protecţie. Renunţase la credinţă cu mult timp în urmă; Dumnezeu era doar pentru cei slabi, fratele-erou la care să dai fuga când

întunericul te pândea de după colţ. Însă miile astea de cruci trebuiau să ţină ceva departe, un lucru împotriva căruia armele convenţionale nu puteau să lupte. Dar ce anume?

Înainte de a apuca să ia cu adevărat în calcul posibilităţile, o voce strigă din spatele lui:

– *Halt*[1]*!*

Thal nu făcu nimic de felul ăsta. Poliţistul german muri înainte să atingă covorul cu capul ciuruit de gloanţe. În timp ce fumul de la cele două pistoale se risipea, Thal se mustră singur că se lăsase furat de gânduri.

Acum nu avea timp de cercetări; înşfăcă doar câteva cruci cu speranţa de a le identifica mai târziu şi o şterse.

Se repezi pe hol, îndesându-şi pistoalele la spate, în betelia pantalonilor, şi apăsă pe butonul liftului. Dacă poliţiştii erau jos, mai bine să se poarte normal şi să încerce să iasă pe uşa din faţă, în speranţa că agitaţia din hol, din jurul cadavrului, le va distrage suficient atenţia. Cu toate acestea, când uşa liftului se deschise, planul său luă o întorsătură dramatică, una care avea să fie zile întregi pe prima pagină a ziarelor şi avea să fie ţinută minte ani în şir.

Cei trei poliţişti scoaseră armele la Thal, care ridică mâinile tremurătoare în aer, prefăcându-se că i-e frică.

– Este mort... *Mort*, zise Thal în engleză.

Vocea îi vibră când arătă spre hol.

Doi dintre poliţişti alergară spre cameră, cu pistoalele pregătite, şi se poziţionară câte unul de fiecare parte a uşii, ca să fie acoperiţi.

– Sunt american. Au fugit pe scări în jos – pe faţa lui Thal curgeau lacrimi –, pe scări în jos.

Thal se mândrea cu capacitatea lui de a se mula perfect pe fiecare situaţie sau dispoziţie. Dar ce-l încânta în clipa asta era căldura pe care o simţea la şale, acolo unde ţevile celor două

[1] Opreşte-te (în lb. germană în original)

pistoale, incandescente, îi ardeau carnea. Ar fi putut jura că începea să simtă un miros.

Poliţistul din faţa lui, un începător pe nume Schmidt, ceru ajutor prin staţie.

– Acoperiţi scările, un ofiţer a fost doborât, spuse el în germană. Se apropie şi mai mult de Thal. Cum arătau?

Thal se gândi dacă să dea descrierea lui Simon, Michael şi Busch, dar asta ar fi însemnat să-i pună pe jar. Nu, Thal avea nevoie să fie relaxaţi; nu-şi permitea să-i mai vâneze şi altcineva prada. Începu să se bâlbâie, braţele tremurându-i, ca şi restul corpului.

– Puteţi lăsa mâinile jos – zise tânărul poliţist, enervat.

Vorbele-i fură întrerupte de exclamaţiile de uimire ale partenerilor săi, care intraseră în camera unde zăcea ofiţerul ucis. Tânărul poliţist fu atras încet-încet de curiozitate pe coridor, rămânând în acelaşi timp cu pistolul aţintit asupra lui Thal. Aruncă o privire înăuntru şi-l văzu pe fostul său coleg de antrenament, Jon Reiberg, într-o baltă de sânge, cu piciorul stâng zvâcnindu-i spasmodic. Oricâte eforturi făcu Schmidt, îi trebuiră cincisprezece secunde bune ca să-şi ia ochii de la priveliştea oribilă. Şi, când reuşi, îl zări pe americanul cel zvelt sprijinit de peretele din partea opusă, strângând în mâna dreaptă o cruce şi atingându-i mecanic marginea de sus cu degetul mare, plângând ca un copil. Schmidt se uită din nou prin încăpere şi-l văzu pe unul din ceilalţi doi poliţişti vomitând într-un colţ. Privea întreaga scenă ca şi cum sufletul i-ar fi părăsit trupul. Al treilea poliţist făcu o piruetă şi se prăbuşi.

Schmidt nici nu simţi glonţul care-i străpunse inima, iar împuşcătura răsună atât de îndepărtat. Timpul se scurgea cu încetineală; cei doi parteneri ai săi răsucindu-se şi căzând sub ploaia de gloanţe care venea din cele două pistoale ţinute sus de bărbatul din prag. Lui Schmidt i se păru extrem de ciudat să-l vadă pe tip trăgând repede cu cele două pistoale monstruos de mari, câtă vreme lacrimile încă nu i se uscaseră pe obraji. Oare ce se întâmplase cu crucea pe care o avusese în

mână? Schmidt căzu în genunchi, simțind o oboseală grozavă, dar nici un pic de durere. Şi, în cele din urmă, le observă. Erau peste tot, în întreaga cameră. De ce nu le remarcase când privise înăuntru prima dată? Nu mai conta. Căzu la podea, ultimele rămăşiţe de viaţă ieşind prin găurile din piept. Muri acolo, printre cele trei mii de cruci.

Thal smulse insigna lui Reiberg şi urcă în goană trei etaje. Alergă până la capătul holului, unde era una dintre puţinele uşi cu semnul „Nu deranjaţi" pus şi bocăni în uşa camerei 1474.

Cineva strigă enervat dinăuntru, cu accent englezesc:

– Isuse Hristoase, ce naiba?

Thal nu spuse nimic, aşteptând ca bărbatul dinăuntru să ajungă împleticindu-se. După treizeci de secunde, uşa se crăpă doi centimetri, iar Thal îi vârî omului în faţă insigna lui Reiberg.

– Scuzaţi-mă, domnule, zise Thal cu accent german.

– Ce naiba se întâmplă? Vreun incendiu?

– Vă rog să-mi acordaţi câteva momente din timpul dumneavoastră.

Capitolul 28

Era în zori. În ţinutul bavarez, dincolo de un lan de orz, pătura de ceaţă înaltă până la genunchi începea să se risipească, alungată de soarele dimineţii. Michael şi Busch stăteau pe un gard de lemn, uitându-se cum păştea o turmă de vaci negre din rasa Angus. Erau vreo trei sute de animale pe păşunea luxuriantă, toate îndopându-se fără să aibă habar că sfârşitul era aproape. Michael nu putea să nu se gândească că vacile trecuseră prin viaţă fără să-şi cunoască viitorul, fără să ştie că acesta era controlat de ceva superior lor.

Simon îi cazase la ora trei şi jumătate dimineaţa într-un mic motel de lângă păşune. Recepţionerul bătrân şi zbârcit şi preotul stătuseră ceva vreme la discuţii despre lumea care era din ce în ce mai puţin credincioasă şi despre cum o întreagă generaţie era acaparată de televiziune. Simon vorbea o germană foarte bună, iar faptul că avea şi guler de preot – se părea că nu-l purta decât atunci când era absolut necesar – îndepărtase orice eventuală suspiciune stârnită de faptul că se întâmpla să călătorească la o asemenea oră. Micul hol nu mai fusese zugrăvit de douăzeci de ani, iar asta era taman bine – cu cât locul trecea mai neobservat, cu atât

treceau şi ei mai neobservaţi. Simon luă cheia şi închise uşurel uşa de la intrare.

Camerele de motel erau amplasate de-a lungul unei fâşii de trotuar mărginite de begonii înflorite, plantate de soţia recepţionerului, la fel de bătrână ca el. Simon ceruse camera cea mai îndepărtată de drum, pretextând că are nevoie de linişte pentru rugăciuni şi meditaţii. Încrezător în izolarea lor, preotul îi aduse în cameră pe Busch şi pe Michael, care stătuseră ascunşi în maşină, şi încuie uşa în spatele lor. Camera avea puţină mobilă: două paturi de o singură persoană, un şifonier şi o baie.

Cât timp ceilalţi dormiră, Michael stătu primul de veghe. Fără cruci de data asta, doar arme.

Faptul că aproape fuseseră omorâţi şi că trebuiseră să schimbe locul în care stăteau nu le afectase planurile. În următoarele douăzeci şi patru de ore, aveau să fure cheile. Avea fiecare rolul lui, dar, odată ce începea misiunea, Michael urma să fie şeful. Era planul lui, iar ceilalţi doi aveau să beneficieze de experienţa sa.

Dimineaţa era limpede şi senină; Michael inhala încet, forţându-se să ţină minte acest moment. În afară de mirosul slab de vite, era cel mai curat aer pe care-l respirase vreodată. Toată noaptea îşi întorsese planul pe toate părţile, analizând cu atenţie toate scenariile posibile; nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării şi spera mereu să aibă noroc.

– Ai vorbit cu Mary? întrebă Busch, cu picioarele ridicate pe bârna din mijloc.

Dac-ar fi avut o pălărie de cowboy, ar fi putut fi luat drept John Wayne păzindu-şi turma.

– A plecat din spital.

– Grozav. S-a dus acasă?

– Presupun că da. Acolo e ora unu dimineaţa, Dumnezeu ştie că are nevoie de somn. O să încerc s-o sun după prânz.

– Eşti sigur că nu vrei să mergem acasă acum? Am putea scăpa de preot. Până diseară am ajunge acasă.

Michael se gândise la această posibilitate de mai multe ori decât voia să recunoască. Asta îl tot rodea de când ajunsese, cu trei zile în urmă. Alerga după umbre şi mituri. Ce putea să iasă bun din toată povestea asta? El şi Busch puteau să plece şi să-l lase pe Simon să-ncerce să fure cheile de unul singur. Michael n-o voia decât pe Mary. Nu le mai rămăsese prea mult timp împreună pe lumea asta, iar el irosea puţinul pe care-l mai aveau la mii de kilometri depărtare de ea. Remuşcarea îl copleşea. Nu era corect faţă de nici unul din ei. Mary avea nevoie de el, iar el avea nevoie de ea. Dar ceea ce-i slăbise hotărârea noaptea trecută, când stătuse de veghe, i-o slăbea şi acum. Michael nu putea accepta posibilitatea ca Mary să moară în pragul iadului, prinsă pentru totdeauna în purgatoriu ca-ntr-o capcană, cu credinţa distrusă, cu viaţa veşnică nimicită, totul din cauza faptelor lui. Îndoielile cu privire la liniştea lui Mary pe lumea cealaltă l-ar tortura tot restul zilelor.

Şi ar fi vina lui.

Michael se uită în sfârşit la Busch.

– Dacă vrei să te retragi, te înţeleg.

– Dacă tot am intrat în joc... rânji Busch.

În ciuda a tot ceea ce se petrecea, acum, pândit de primejdii, simţea că trăieşte din plin. Înţelegea în cele din urmă ce era în sufletul tatălui său de fiecare dată când ieşea în larg. Era fiorul dat de faptul că nu ştiai niciodată ce te aşteaptă dincolo de linia orizontului. Riscul îl făcea pe un bărbat să simtă cu adevărat că trăieşte.

Mary se trezi în zori. Nereuşind să mai adoarmă, se forţă să se dea jos din pat şi să intre la duş. Apa caldă care-i curgea pe spate şi aburul care-i umplea capul o ajutară să-şi scoată coşmarurile din minte. Visele urâte se întorseseră cu şi mai multă înverşunare. Şi, cu toate că nu o recunoscuse, ăsta era unul dintre motivele pentru care se externase. Trebuia să se

întoarcă într-o lume pe care s-o poată controla, un loc unde mintea ei să fie relaxată, unde să poată suprima imaginile de groază şi de teroare din subconştient care-o chinuiau.

Întotdeauna începea la fel, ea şi Michael în vremurile fericite, când era sănătoasă. Râdeau şi dansau la Country House, restaurantul şi clubul lor preferat de dans. Imaginile erau foarte vii, inima ei bătea fericită lângă a lui Michael. Apoi erau acasă, în pat, cu hainele aruncate prin jur, ea în braţele lui Michael, făcând dragoste cu el, în timp ce de la combină se auzea încet muzică. Era o bucurie care-o ducea pe noi culmi... numai ca s-o facă să se prăbuşească în cel mai întunecat loc pe care-l văzuse vreodată.

Şi, cu toate că lumina lipsea cu desăvârşire în acel loc, ştia că El e acolo. Acelaşi bărbat. Dându-i târcoale, adulmecându-i părul; îi simţea răsuflarea acră în ceafă. Îi şoptea, zeflemisind-o, pe un ton plin de răutate: „Mary, Mary, unde s-a dus soţul tău?"

Mintea ei ţipa, dar buzele îi rămâneau neputincioase, prinse una de alta prin cusături negre, pline de sânge, vocea rămânând prizonieră în propria minte. Era paralizată, incapabilă să riposteze, să lovească în lucrul ăsta care se tot învârtea în jurul ei. Şi apoi simţi o altă prezenţă. Poliţistul, cel ale cărui cuvinte de încurajare erau atât de goale, de false. Cel care-o vizitase la spital cu trei zile în urmă: Dennis. Nu spusese ce voia cu adevărat; nu era oare ciudat? Zisese că era noul partener al lui Paul, că voia să vadă cum se mai simţea şi pe ce se baza relaţia dintre soţul ei şi Busch. Deci de ce a îngrozit-o atât de tare?

Dennis era în fundal, aşteptând, stând acolo lângă El. Râdeau. Un hohotit batjocoritor, ca de hienă, care-o împresura, înecându-i propriile gânduri. Râsetele lor o atingeau ca nişte pumnale, ascuţite şi mortale, făcând ceva ce nu şi-ar fi închipuit niciodată. Îi desprindeau sufletul de trup.

Îl simţea cum se desface, în timp ce râsul lor se auzea tot mai tare şi mai plin de cruzime. O lăsa cumplit de goală, ca şi

cum corpul ei se spulbera într-un roi de insecte. Se uita cum sufletul ei se îndepărta plutind, lucind stins, ca o lumină difuză într-o ceaţă deasă. Iar el îl înghiţea, ca o fiară care sfâşie carnea unui copil. Omul nevăzut care nu era om.

Şi, în fiecare noapte, ceea ce-o trezea brusc, ceea ce-i făcea ochii să se deschidă deodată era o rază de lumină care măturа scurt totul, o rază venită de undeva de sus, de departe, străbătând încăperea întunecată, de pământ. Trecea pe deasupra creaturii care-i mânca sufletul, bărbatul care-i părea întotdeauna cunoscut, dar al cărui chip nu reuşea niciodată să şi-l amintească la trezire. Lumina continuă să se mişte, învăluind o clipă corpul ei stafidit, mâncat de cancer, şi în cele din urmă se opri, poposind pe lucrul care-o zguduia din temelii: Michael. Zăcea cu faţa în sus pe podeaua de pământ, holbându-se la ea, numai că nu cu ochii – ci cu găvanele goale, pline de sânge. Gura îi îngheţase într-un urlet înfricoşător, neauzit.

Noapte după noapte, se trezea îngrozită cu transpiraţia curgându-i din toţi porii. Numai sub jetul de apă caldă reuşea să se spele de spaimă.

În dimineaţa asta, când ieşi din duş, se înfăşură într-un prosop mare şi în halatul prea larg; refuza să-şi privească mâinile, picioarele, corpul. Scosese sau acoperise toate oglinzile din casă, preferând să evite cu orice preţ să-şi vadă imaginea devastată de boală.

Mâncă micul dejun cu o foame pe care n-o mai simţise de zile întregi – cu o seară înainte abia ciugulise. Se îmbrăcă şi ieşi în oraş.

Voia să aibă casa plină de flori proaspete la întoarcerea lui Michael, aşa că se opri la o seră şi luă câteva buchete. Deşi nu reuşise să dea de Michael cu o seară înainte, nu era foarte îngrijorată. Veştile rele circulă repede, îşi dădea ea curaj. Jeannie o convinsese că Michael şi Paul erau bine. Fie plecaseră, fie se mutaseră în alt hotel. Aveau să ajungă acasă peste

două zile; îi spusese asta pe un ton atât de încrezător, iar Jeannie nu mințea niciodată.

Când o luă pe Maple Avenue, din motive pe care nu le înțelegea, Mary se simți plină de energie, gata să înfrunte lumea întreagă și orice o aștepta. Observă lucruri cărora nu le dăduse niciodată atenție, în toți anii petrecuți în acest oraș. Simetria brazilor de lângă iazul cu rațe. Pavilionul alb, fără vârstă. Frumusețea vechii biserici, a cărei turlă se înalță spre cer. Și toți oamenii din jur, care zâmbeau și se salutau. În ochi li se citea speranța, iar asta o molipsi și pe ea. În ciuda tuturor greutăților prin care trecuse, exista întotdeauna speranță.

Se spune că spiritul uman este cea mai puternică forță a naturii. A învins toate tipurile de obstacole cunoscute omului: fizice, mintale și spirituale. A determinat progresul și inovațiile. L-a scos pe om din peșteră și l-a dus până pe Lună. Mama-Natură i-a pus în cale toate piedicile, toate capcanele înșelătoare – cu toate astea, a fost învinsă de fiecare dată. Îți dă optimism, îți dă putere, îți dă voința să trăiești și să ai succes. Dar, mai ales, ne dă speranță. Spiritul îi face pe oameni să meargă înainte și niciodată n-a fost înfrânt.

Se spune de asemenea că înainte de furtună e liniște și că becul strălucește mult mai puternic înainte de a se arde.

La ora patru după-amiază, Mary se internă din nou la Byram Hills Memorial Hospital, pentru ultima oară.

Finster privea pe fereastra de sticlă protejată cu o rețea de plumb a conacului său. Mulți îl numeau castel, dar designul nu semăna deloc cu acele clădiri excentrice. Casa era mai potrivită pentru rechinii industriei din anii 1890. Se uita la kilometri de proprietate acoperită de păduri, care se întindeau dincolo de vale, până la munții care se înălțau atât de sus, încât se pierdeau în nori. Se uita cum grădinarii și cei care întreținеau terenurile aveau grijă de vasta proprietate, tunzând tufișurile și iarba. Nici unul dintre ei nu considera incomode

arma de protecţie de la brâu sau căştile de comunicaţii. La urma urmelor, în profesiunile lor anterioare, căraseră în spate rucsacuri de treizeci de kilograme, prin junglă şi deşert, cu gloanţe şuierându-le pe deasupra capetelor şi cu obuze explodând în toate părţile. Una peste alta, aici aveau parte de mai multă linişte decât oriunde altundeva. Era o măsură de precauţie pe care Finster şi-o lua întotdeauna. Îşi făcea mereu griji în privinţa unui atac, aşa că nu lăsa nimic la voia întâmplării. Nici în seara asta nu avea să fie altfel; de fapt, îi ceruse deja lui Charles să se asigure că toţi cei douăzeci de membri ai personalului său de securitate sunt la datorie. Voia să fie gărzi la poarta principală, mai multe patrule pe lângă zidul care împrejmuia proprietatea, lunetişti pe acoperiş, echipaţi cu vizoare nocturne. Casa avea să fie mai bine păzită decât orice închisoare. Nu trebuia să se strecoare nici o greşeală, nici o posibilitate de înfrângere. Nimeni n-avea să-i ia ceea ce-i aparţinea de drept. Nu avea să îşi asume nici un risc acum, în ultima lui noapte.

Luase aceleaşi măsuri de precauţie şi când îl pusese pe Thal să şteargă urmele. De două zile nu mai auzise nimic de ucigaşul său plătit, nici nu citise despre moartea prematură a celor trei. La ştiri se menţionase ceva despre seria de împuşcături de la hotelul Friedenberg, iar asta-i confirmă că Thal îşi făcea datoria, însă Finster voia dovezi. Voia *cadavre*. Thal era o achiziţie bună, mult mai bun decât angajaţii săi din trecut. Thal îşi petrecuse ultimii cinci ani în slujba vocii fără trup a lui Finster. Majoritatea misiunilor erau îndeplinite în interes de afaceri, în scopul de a pedepsi o trădare. Şi, deşi lui August Finster i-ar fi plăcut să se ocupe el însuşi de treburile astea, era ceva ce nu putea face.

Îi era interzis.

Era una dintre puţinele puteri pe care nu le avea: nu putea lua o viaţă în mod direct. Să se târguiască pentru un suflet, da; să facă o minune, absolut; dar nu să pună capăt el însuşi unei vieţi. Nu conta, avea să fie tot acolo ca să primească roadele

morţii. Iar moartea venea întotdeauna, mai devreme sau mai târziu. Şi, în plus, dac-ar fi avut puterea de-a anihila nenumărate fiinţe, unde ar mai fi fost interesul? Dacă n-ar mai fi existat oameni pe care să-i corupă, n-ar mai fi fost nici suflete de luat.

Ţelul lui era unul mai mare, cu un impact mult mai de durată.

Şi aici intervenea Thal. Exista un mod simplu de a rezolva problema lui Finster: un om putea omorî alţi oameni. Dacă cineva renunţa la o afacere sau îşi încălca o promisiune, Thal era acolo să facă exact ceea ce trebuia ca să le scurteze şederea pe pământ.

Nu se întâlniseră niciodată, Finster nu şi-ar fi asumat vreodată riscul ăsta. Dar îl urmărea. Thal se apropia cel mai mult, din tot ce văzuse el, de o fiinţă fără suflet. Nici o remuşcare, nici o ezitare legată de vreo sarcină primită. Spiritul lui Thal era îngropat adânc în zona cea mai primitivă şi mai rea a inimii umane. Însă, în ultima vreme, Finster văzuse o slăbiciune – poliţistul pe nume Busch. Thal părea să fi făcut o fixaţie pentru el, fiind mânat de o dorinţă personală pe care Finster nu o mai remarcase înainte la asasinul său particular. Şi această dorinţă îi asalta mintea, subminându-i lui Thal capacităţile. Finster sesizase o problemă de moment în ceea ce-l privea pe Thal. Eficienţa acestuia nu fusese niciodată pusă sub semnul întrebării până acum, dar astăzi era. Lovitura simplă ar fi trebuit dusă la bun sfârşit, iar Finster ar fi trebuit să primească veşti până acum. Oricum, chiar dacă încrederea lui Finster în Thal fusese zdruncinată, încă mai exista. Thal avea să reuşească şi, în cel mai rău caz, dacă-i ţinea pe cei trei în viaţă şi ocupaţi până a doua zi, avea să fie la fel de bine. Căci a doua zi Finster avea să dispară.

Nu avea să-şi ia la revedere sau adio. A doua zi va dispărea pur şi simplu. Nu va lăsa nici un indiciu cu privire la locul în care se va duce. Dispariţia sa va ajunge cu siguranţă unul dintre cele mai mari mistere ale lumii. La fel ca Amelia

Earhart, nu va lăsa nici o urmă. Nu vor fi moştenitori, nici testament pentru uriaşa avere strânsă în mai puţin de zece ani. Nu se va descoperi nici o rudă, nu i se vor găsi părinţii sau actul de naştere. Nici un prieten din copilărie, nici un asociat apropiat, nici soţie sau copii. Desigur, vor apărea mulţi pretendenţi, dar nu va exista nici o revendicare din partea unei rude legitime.

Nici un răspuns, doar întrebări.

Capitolul 29

Pădurile din jurul oraşului Waldberg erau mai întunecate ca noaptea. Acestea erau pădurile fraţilor Grimm, unde Hansel şi Gretel mergeau pe acelaşi drum cu Scufiţa Roşie, iar lupul pândea mereu din tufişuri. Nu era de mirare că legendele şi poveştile întunecate se născuseră aici. Coroanele arborilor nu te lăsau să vezi cerul. Crengile uriaşe ale copacilor străvechi se întindeau să-ţi fure răsuflarea din plămâni. Nemişcarea spectrală îţi provoca o frică primară, care făcea să apară vrăjitoare, troli şi spiriduşi ai pădurii. Era firesc ca proprietatea lui Finster să răsară din acest loc. Porţile de la intrare se aflau la cinci kilometri mai sus de şosea, fiind singurul semn de civilizaţie pe o rază de zece kilometri.

Paul Busch ieşi din Mercedesul C-Class, maşina fără semne distinctive preferată de poliţia germană. Un girofar portabil era prins de capota maşinii, chiar deasupra portierei şoferului, lumina roşie care tot se învârtea aruncând umbre înfricoşătoare pe coniferele din jur. Busch se îndreptă nonşalant spre maşina stacojie, decapotabilă. Şoferul era o femeie frumoasă, cu o pereche de ochelari de soare Vuarnet negri. Părul ei negru era, surprinzător, doar uşor zburlit de vânt. De aproape, era mai mult decât frumoasă, era uluitoare.

– *Guten Abend, Fraulein*[1], spuse Busch, într-o încercare ridicolă de a imita accentul german.

Audrey nu-şi ridică privirea; începu să scotocească prin geantă după permis şi talon.

– *Guten Abend, Herr Kommissar. Gist es cin Problem?*[2]

– *Sprechen sie Englisch?*[3]

– Da, de fapt – dar cuvintele îi muriră pe buze când îl recunoscu pe *Herr Kommissar*.

– Permisul, vă rog.

Femeia i-l dădu cu o uşoară urmă de dezgust.

– Cum a mers? întrebă Busch.

– S-a dus acasă cu Vaughn, încă n-am primit nici o veste de la ea.

– A bănuit ceva?

– Uite ce e, eu ştiu ce fac. Mi-ai cerut să mă întâlnesc cu el, să-l stârnesc şi să-l las aşa.

– Şi cum a ieşit?

– M-am întors pentru încă o rundă, nu-i aşa? L-am făcut să-şi dorească din suflet ceea ce n-a obţinut noaptea trecută. Aşa cum mi-ai cerut.

– Te-am plătit pentru asta, o mustră Busch. Se uită la numele de pe permis şi chicoti. Domnişoara Charm[4]?

– Lasă-mă-n pace!

– Nu e o infracţiune să foloseşti un nume fals?

– Aveam de gând să te întreb acelaşi lucru, ripostă ea.

Privirea lui Busch o reduse la tăcere. Audrey era numele ei adevărat, însă numele de familie... Ei bine, se potcovise cu nefericitul nume de Lipschitz, şi nu era ceva ce-ar fi vrut să ştie şi alţii.

---

[1] „Bună ziua, domnişoară" (în lb. germană în original)

[2] „Bună ziua, domnule comisar. Vreo problemă?" (în lb. germană în original)

[3] „Vorbiţi engleza?" (în lb. germană în original)

[4] Farmec

Busch dăduse de Audrey chiar înainte de a-l scoate pe Michael de la închisoare, cu o zi înainte. Avea recomandări bune, nu numai de la poliţia din Berlin, dar şi de la „decanul" cluburilor, cineva pe nume Christian Croix. Busch chiar nu era sigur dacă acest Christian era bărbat sau femeie – el/ea era un fel de transsexual care oscila între macho şi drăgălaş, cu un tors musculos peste care purta un tricou mulat de angora. Christian era „capul" de facto al clubberilor, germanii de douăzeci şi ceva de ani care erau stăpânii nopţilor. Ce spuneau ei că e la modă era la modă, iar ce spuneau că nu mai e la modă era terminat, scos din circuit, închis. Audrey şi Vaughn erau cunoscute în grup şi venerate pentru felul în care dansau, pentru hainele lor identice, pentru talentele sexuale şi pentru abilitatea lor de a trăi de pe urma slăbiciunilor altora. Christian îi dăduse numărul lui Audrey – după ce făcuse urât – când îl ameninţase că va fi arestat pentru posesiune de droguri.

Busch se întâlni cu ea într-un bar, îi explică situaţia, cum putea câştiga uşor nişte bani făcând ceea ce ştia mai bine şi evitând în acelaşi timp să ajungă la închisoare. Nu că ar fi putut să-şi pună în aplicare ameninţarea: jurisdicţia lui se oprea de cealaltă parte a Atlanticului. Busch se documentase în privinţa obiceiurilor şi a gusturilor lui Finster. Îi memorase dosarul în avion, aşa că ştia tot ce trebuia. Audrey avea să fie momeala perfectă. Busch îi plăti o mie de dolari ca să-l seducă pe Finster, dar să nu-l satisfacă. N-avea să-i fie greu să-l găsească. Lui Finster îi plăceau cluburile, şi întotdeauna exista un zvon printre clubberi privind locul în care merita să se ducă în seara aia.

Audrey nu-i suflă o vorbă despre asta prietenei ei, Vaughn, care fu mai mult decât surprinsă când Audrey renunţă la activităţile de după dans cu Finster. Pretinse că-i e rău, dar rămase la fel de seducătoare, făcând în aşa fel încât să-şi aranjeze o a doua întâlnire cu celebrul industriaş, lucru extrem de rar.

– Parcă trebuia să-mi dai o amendă, îi spuse Audrey lui Busch.

– E vremea pentru partea a doua, replică el. Am nevoie de o ultimă favoare din partea ta.

– Să-mi folosesc mâna sau gura?

– Mită? Asta-i o infracțiune foarte gravă. Mai gravă decât depășirea vitezei legale sau decât prostituția.

– Nu mai fac favoruri.

Își frecă degetele unul de altul, așteptând bani.

– Ar fi păcat să-ți petreci noaptea în arest.

– Ce vrei?

– Vreau să-l duci undeva.

– Pe cine? întrebă ea, știind prea bine despre cine vorbeau.

– Gata cu joaca!

Busch scoase un teanc de bani.

– Unde? zise femeia cu o voce obosită, neluându-și ochii de la bani.

Îi dădu o foaie de hârtie.

Audrey aruncă o privire la fluturașul care făcea reclamă unui club.

– Ce, o să fie vreo razie pe-acolo?

– Nimic de genul ăsta. Nici o acțiune a poliției, nimeni nu va păți nimic. E un loc nou, iar proprietarul e prieten cu mine, minți el. E un loc tare, în care e imposibil de intrat, iar Finster e mai util decât un bilet.

– Și dacă refuz?

– Vei suporta consecințele.

– Ce-ai să faci, ai să mă arestezi?

– O să-i spun că-l spionai. Am motivele mele să cred că nu va reacționa prea bine la asta.

Își lăsă răspunsul să plutească amenințător în noapte.

Audrey fierbea. Cu banii de la Busch și ce-ar fi putut scoate de la Finster, se putea duce la Nisa pentru tot restul verii, iar asta era ceva. Știa că banii polițistului erau prea buni

ca să fie adevăraţi – dacă era într-adevăr poliţist, lucru de care se îndoia serios. Mama ei îi spusese întotdeauna că, dacă dansezi cu diavolul, trebuie să plăteşti.

– Cum am să-l duc acolo?

– Nu cred c-o să ai probleme cu asta. Foloseşte-ţi armele feminine. Îi dădu teancul de bani. Pentru deranj.

Fără să-i mai arunce o altă privire, femeia porni maşina şi plecă spre locuinţa lui Finster.

Patru kilometri şi jumătate mai departe, un Audi negru era ascuns în pădure, cu motorul răcit şi caroseria acoperită cu crengi de pin. Simon luase poziţie în spatele unei ridicături, cu binoclul fixat pe o poartă dublă, neagră, respingătoare. Porţile, cu un design clasic, erau din fier negru decorativ, prinse cu balamale în coloane masive de piatră. Ornamentele se apropiau de stilul gotic, cu heruvimi dansând prin grădini de fier forjat şi cu garguie cocoţate pe drugii de sus. Lămpi cu gaz gemene erau montate pe coloane. Flăcările lor aruncau doar o strălucire slabă, umbre prelungi dansând în sus şi-n jos pe aleea şerpuită. Erau nişte porţi de siguranţă în toată puterea cuvântului.

Trecuseră două ore de când porţile se deschiseseră ca să primească înăuntru Fiatul roşu ca o maşină de pompieri, condus de o frumoasă cu părul ca pana corbului. Simon se lupta să îşi păstreze concentrarea. Deşi nu-şi încălcase niciodată jurământul de castitate, îşi petrecuse multe ore rostind acte de căinţă pentru gândurile avute. Porţile se trântiseră repede în spatele bolidului italienesc. Fusese o oportunitate de intrare care durase două secunde, dar nu era încă necesară. Busch îi asigurase că femeia va coopera, ademenindu-l pe Finster departe de casă. Nu era decât o chestiune de timp. Oricum, n-aveau să intre pe poartă.

Proprietatea era mărginită de un zid de piatră înalt de patru metri şi jumătate, care o înconjura pe toate laturile.

Când Michael îl vizitase pe Finster cu numai o săptămână în urmă, observase că de-a lungul peretelui interior al zidului erau montate monitoare Hiencen cu laser. Greu de învins, dar nu imposibil. Ştia că sistemul de securitate al casei era produs de Hughes Aircraft, fiind acelaşi cu sistemul folosit de armata americană pentru amplasamentele sale cu grad ridicat de securitate. Codurile se schimbau zilnic. Era un sistem dificil, însă, din nou, nu imposibil. Cu toate acestea, exista un element de securitate pentru care nu era pregătit; nu ţinea de instruirea lui; de fapt, era un lucru pe care avusese întotdeauna grijă să-l evite. La vizita precedentă pe proprietatea lui Finster, remarcase personalul care lucra acolo. Toţi erau laţi în umeri, zvelţi, cu trupuri antrenate şi şlefuite în armată. Şi erau înarmaţi până în dinţi.

Acum Michael stătea răbdător alături de Simon în spatele Audiului şi, cu toate că adia o briză caldă de vară, simţi cum îl trece un frison. Era în pădure, înconjurat de sălbăticie, şi totuşi lipsea ceva: viaţa. Nu se auzea nici un zgomot, nu era nici o pasăre în văzduh. Nopţile de vară, de obicei vibrând de ţârâitul greierilor, erau cufundate într-o tăcere de moarte. În copacii ăştia nu se ascundeau animale, pe pământul ăsta nu se târa nici o vieţuitoare. Dar ceea ce provoca cea mai mare spaimă era absenţa insectelor. În pământul ăsta nu erau viermi, în aer nu zburau muşte sau ţânţari în căutare de sânge. De obicei găseai peste tot câte o plasă de păianjen, ţesătorii stând la pândă, adăpostiţi la rădăcina copacilor, însă aici nu se vedea nici unul. Insectele nu lipseau niciodată. În vremuri îmbelşugate sau de foamete, de război sau de pace, erau singurele fiinţe vii prezente pe planetă încă de la începutul timpului. Nimic nu le putea elimina sau alunga complet. Şi totuşi, erau izgonite din pădurile lui August Finster.

Auzind un fluierat uşor, Michael se răsuci la timp ca să vadă o limuzină neagră – aceeaşi limuzină, cu acelaşi număr

de înmatriculare, care-l urmărise de la aeroport, cu partea din faţă reparată şi vopsită – apropiindu-se pe drumul lung. Farurile cu halogen străpungeau întunericul nopţii, luminând şi cele mai tainice cotloane ale pădurii. Porţile uriaşe se deschiseră încet, iar Mercedesul se năpusti afară, prinzând viteză, intrând pe şosea şi zburând tot mai departe prin beznă.

Cele patruzeci şi cinci de minute trecură foarte repede cu ajutorul băuturilor alcoolice. Barul limuzinei, proaspăt aprovizionat, nu conţinea decât produse de lux: Dom Perignon, Chivas, Moet şi Gray Goose[1]. Fără bere. Gheaţa scotea clinchete în paharele de cristal de la Tiffany, în timp ce peisajul tăcut, de ţară, zbura pe lângă ei cu o sută optzeci de kilometri la oră. Luminile din centrul Berlinului începeau să se zărească prin geamul fumuriu ca nişte stele scânteind pe cerul înnorat al nopţii. Pe bancheta spaţioasă din spate stăteau patru pasageri, toţi râzând, în afară de unul. Finster era distant, mintea îi era în altă parte în timp ce urmărea cu privirea goana prin noapte. Finster trăia un amestec de bucurie şi de tristeţe. Împlinirea iminentă a viselor te poate pune pe gânduri.

Dar această dispoziţie nu dură; reveni repede la momentul prezent, petrecându-şi braţul în jurul lui Joy, cea cu bucle de aramă. Îi simţea sânul cald şi plin în mâna lui dreaptă; pieptul era un pic prea ferm sub rochia ei din ţesătură fină de bumbac. Silicon. Însă asta nu-l deranja pe Finster; era pe deplin conştient de iluziile vieţii şi de măştile pe care le purtăm cu toţii. Zoe, o viziune cu părul bălai, stătea vizavi de Finster, cu picioarele lungi întinse de-a curmezişul şi cu tălpile goale direct în poala lui, sorbind din al treilea cocteil al serii. Era una dintre înotătoarele din echipa

[1] Mărci de şampanie, whisky şi votcă de lux (n.tr.)

olimpică germană. Îi plăcea cum umpleau umerii ei bluza de lame argintiu.

Abia aştepta să guste din fructul oprit în seara asta. Joy, roşcata, Zoe, blonda şi Audrey, frumuseţea cu părul negru din stânga lui. Trei arome diferite pentru întâlnirea sa de rămas-bun.

– Unde mergem? întrebă Joy.

– Doamnelor, vă las pe voi să alegeţi.

– Lasă-mă pe mine! imploră Zoe ca un copil.

Era un pic beată.

– Nu! Pe mine! îl rugă Joy.

Audrey îl mângâie pe Finster pe obraz, atingându-i trupul cu al ei.

– Ştiu locul perfect. Nou-nouţ, senzual, teribil de decadent. Raiul pe pământ.

– Genul meu de loc, zise Finster.

– Rapture[1]? Lui Joy îi sclipiră ochii.

– Rapture? făcu şi Zoe, plină de speranţă.

– Crezi că poţi aranja să intrăm? toarse Audrey la urechea lui Finster, ştiind că putea şi, în plus, ştiind că nu va putea rezista provocării.

Finster se uită în tăcere la haremul său în miniatură, femei cu minţile eliberate de prejudecăţi, cu trupurile pline de dorinţă. Nu era hotărât unde să se ducă. Rapture era clar ultimul răcnet, un loc în care era bine să fii văzut, dar Finster nu era sigur că aceasta se cuvenea să fie ultima sa amintire din Germania, ţinutul pe care ajunsese să-l îndrăgească. Era atât de nou încât nu-i degustase marfa. Era oare o noapte pentru ceva nou sau o noapte de nostalgie?

Doctorul Rhineheart o luă la fugă pe coridor, cu două asistente alături. Un infirmier împingea căruciorul care

[1] Extaz

zdrăngănea, făcând eforturi să ţină pasul cu ei. Dădură buzna în rezerva privată de spital unde ţiuiau alarmele şi semnalele de urgenţă. Monitorul cardiac de lângă pat arăta o linie verde, staţionară. Lui Mary St. Pierre i se oprise inima; corpul îi zăcea nemişcat pe pat.

Cu patru ore mai devreme fusese în maşină, pe drumul de întoarcere de la seră, plănuind să se ducă înapoi acasă şi să ia prânzul. În schimb, se oprise la biserica Sf. Pius din Byram Hills, unde rămăsese pierdută în rugăciune. Îi mulţumise lui Dumnezeu pentru prietenii şi pentru viaţa ei, pentru dragostea pe care o simţea. Îi mulţumise pentru soţul ei, un bărbat care renunţase la viaţa lui ca să-i câştige ei inima. Se rugase pentru putere. Nu pentru ea, ci pentru Michael – să vadă lucrurile clar, să aibă voinţa de a merge mai departe după ce va muri ea. Se rugase ca el să găsească din nou dragostea. Era un bărbat prea bun ca să treacă prin viaţă singur, avea prea multă dragoste de dăruit. Îi dorea copii, şi fericire, şi răbdare. Îşi dorea să aibă şansa de a trăi lângă el, de a-i fi alături, dar ştia că nu era dat să fie aşa. Şi se rugase pentru ziua în care, peste mulţi ani, se vor reuni.

Fusese un simplu strănut, unul mic, tăcut. Îşi acoperise gura cu mâna, aşa cum fusese învăţată cu mult timp în urmă. Se certase un pic singură în timp ce scotocea prin poşetă; avusese de gând să cumpere un pachetel de şerveţele. În seara dinainte simţise că o pândea o uşoară răceală, şi ştia că aceasta ar putea declanşa un dezastru în sistemul ei imunitar slăbit. Acum avea să-i treacă.

Se grăbi să ajungă la maşină; torpedoul era mereu bine aprovizionat. Nu-şi văzuse mâna decât în momentul în care deschisese portiera şi se întinsese spre clapa micului compartiment. Nu era mult, doar atât cât să se observe. Mici pete, ca nişte pistrui, deja închizându-se la culoare. Era mâna dreaptă, cea cu care-şi acoperise gura.

Se îndreptase direct spre spital, abia putându-se stăpâni; mâinile îi tremurau, o sudoare rece ieşindu-i prin porii gâtului. O cuprinsese din nou frica, de data asta şi mai puternic. Avea nevoie de Michael aici, acum.

Doctorul Rhineheart o internase, o instalase într-o rezervă privată. Spusese că vor mai trece câteva ore înainte să primească rezultatele testelor. Îi zisese să nu se îngrijoreze. Eliminarea de sânge pe cale orală nu era ceva neobişnuit. Presiunea contracţiei provocate de strănut dusese la o ruptură a capilarelor din plămâni. Nu se manifestaseră alte simptome, dar avea s-o ţină în spital peste noapte ca măsură de precauţie. Din nou îi spusese să nu-şi facă griji, toate semnele indicau o stare stabilă, dimineaţă va putea pleca acasă.

Acum, după trei ore, Rhineheart îi lipea defibrilatorul automat de piept. Răsuci butonul. Din aparat se auzi o voce electronică, asexuată: „Trei... doi... unu... ELIBERAŢI". Răsună o alarmă şi o undă de supratensiune electrică trecu prin corpul lui Mary. Trupul ei inconştient se arcui în aer; braţele i se bălăbănirăpe lângă saltea.

Într-o fracţiune de secundă, căzu la loc pe pat, cu ochii în continuare închişi, cu faţa palidă. Rhineheart se aplecă spre ea cu un stetoscop. Nimic. Monitorul cardiac prezenta tot o linie dreaptă, verde, tânguindu-se neîntrerupt.

Răsuci din nou butonul.

„Trei... doi... unu... ELIBERAŢI."

Din nou, corpul lui Mary se desprinse de pat, de data asta înălţându-se puţin mai sus.

În timp ce zăcea acolo cu inima moartă de-a binelea, mintea continua să îi funcţioneze. Nu era pierdută în încăperea albă, clasică, cu o lumină strălucitoare în faţă, ci se afla într-un hol întunecos, cavernos, cu contururi imprecise şi tăcut. Nu simţea nimic – nici durere, nici bucurie. Nimic. Abia auzea chemările doctorului Rhineheart, undeva departe.

Acesta lucra febril cu cineva – iar ea spera că eforturile lui erau încununate de succes. Mergea pe coridor, încercând la diversele uşi, găsindu-le pe toate încuiate. Undeva prin apropiere auzi un murmur înăbuşit, indistinct de voci. Se îndreptă orbecăind spre acel zgomot, tonul şi ritmul acestuia devenind mai limpezi pe măsură ce înainta. Ajunse la capătul holului, care se sfârşea într-un T clasic. Mulţimea – căci cu siguranţă asta era – se auzea ca şi cum s-ar fi aflat în spatele fiecărei uşi, trebuie să fi fost mii de oameni. Nu ştia dacă s-o apuce la stânga sau la dreapta; deodată o izbi o durere groaznică, ascuţită, care-i pătrunse în vene. Durerea îşi croia drum pe sub pielea ei ca o sârmă de foc.

Agonia încetă, la fel de brusc cum începuse. Tot mai stătea la răscruce: la stânga sau la dreapta? Zgomotul se întetea, precum mugetul unui stadion; glasuri de bărbaţi şi de femei, plânsete de copii speriaţi. Toţi păreau confuzi, strigând după ajutor, ca un cor al sufletelor pierdute. O luă la dreapta, rătăcind aparent ore în şir, vocile înspăimântate ascunzându-i propriile gânduri, tulburarea distrugându-i mintea. Ajunse în cele din urmă la o uşă care se distingea clar de restul: neagră ca abanosul, veche de când lumea. Întinse mâna spre clanţa ruginită. Intră.

Chipul o şocă, o îngrozi. Nu trebuia să-l mai fi întâlnit ca să ştii pe loc cine era.

Trupul îi fu lovit din nou de acea forţă ascuţită; durerea era atât de mare, încât părea s-o ridice în aer, luminile albe – atât de strălucitoare, încât o orbeau.

Rhineheart se aplecă peste Mary, cu o umbră de zâmbet pe buze.

– N-o să te pierdem aşa uşor.

Mary zăcea fără cunoştinţă, dar în viaţă, iar inima revenise la un ritm normal. Doctorul îşi ridică privirea.

– Anunţă-mă când se trezeşte, îi spuse el asistentei.

Se întoarse spre sora Schrier, care stătea în picioare cu ochii uşor împăienjeniţi; o apucă de braţ pe femeia masivă şi-o luă deoparte.

– Nu-mi pasă ce faci, găseşte-i soţul. Se îndreptă spre uşă. Corpul îi va ceda rapid. Nu ştiu cât mai rezistă.

Capitolul 30

Simon şi Michael erau ascunşi în pădure, la douăzeci şi cinci de metri de monstruoasele porţi negre ale proprietăţii lui Finster. Trecuseră două ore. Erau în dezavantaj; nici lui Simon, nici lui Michael nu le plăcea asta. Nu ştiau exact care era numărul tipilor cu care va trebui să aibă de-a face înainte să ajungă la casă. Se bazau pe estimările lui Michael făcute la prima vizită, dar asta numai dacă erau păzite doar punctele principale de securitate. Însă acelea erau punctele minime, supravegheate de cineva cu resurse limitate. Finster nu se potrivea acelui profil.

Şi dacă cheile nu erau acolo? Dacă oamenii erau în număr minim, ar fi avut răspunsul pe loc. Dacă cheile erau însă înăuntru, ei bine, aveau să se confrunte cu o adevărată armată. Ideea era să intre în casă înainte de a fi depistaţi. Era ca un joc de strategie: şmecheria era să te apropii de trofeu fără să fii prins.

– Ne trece timpul, şopti Simon.

Casca lui avea un microfon subvocal conectat la telefonul său mobil.

– Răbdare, replică Busch prin celular, cu o voce slabă, îndepărtată, semnalul întrerupându-se ocazional din cauza

răspândirii insuficiente a releelor de telefonie mobilă în Germania. O să apară.

Simon nu mai era atât de sigur acum – trecuse prea mult timp –, dar nu s-ar fi recunoscut niciodată învins.

Era 12.30, iar coada din faţa clubului încă mai creştea. Frânghia de catifea maro îi ţinea deoparte pe sutele de nimeni, în timp ce aceia care erau Cineva erau întâmpinaţi cu amabilitate şi conduşi înăuntru. Toată scena era frenetică, reamintindu-i lui Busch de epoca de aur a New Yorkului – de Studio 54, The Tunnel, The Palladium. Atunci era diferit, muzica era mai bună – fiecare generaţie îşi consideră muzica superioară –, oamenii erau mai puţini snobi şi nu te costa salariul pe două săptămâni ca să te simţi bine.

Stătea lângă uşă, după ce mai devreme se prezentase paznicilor de la intrare ca fiind un poliţist din New York care colabora cu Interpolul ca să aducă un fugar înapoi în Statele Unite. Nu avea să fie nici o razie, nici o arestare pentru droguri, clienţi minori sau comportament obscen. Busch avea să-şi supravegheze omul în linişte şi, când venea vremea, avea să acţioneze discret. Paznicul fu dornic să coopereze după ce primi aceste asigurări din partea lui Busch. Evident, nici cele cinci sute de euro nu stricau.

Busch nu era nerăbdător să intre; nu putea să suporte scena tehno, muzica bubuitoare, versurile incoerente mixate cu un rap smintit. Lui îi plăcea Bruce Springsteen, şi atât. Trebuia să-l facă pe Finster să intre în club fără să bănuiască nimic, fără să fie conştient unde se afla cu adevărat. Era singurul mod de a le da lui Michael şi lui Simon măcar o şansă de reuşită.

– Busch? zise Simon în casca lui Busch.

– Da.

– De ce-ţi spun Peaches?

– Te roade, nu-i aşa?

Busch se rezemă de cadrul uşii de la club.

– Nu ştiu ce să mai fac ca să treacă timpul.

– Am avut o prietenă din Georgia, se dădea în vânt după albumul fraţilor Allman *Eat a Peach*[1], îmi zicea mereu Piersica ei din New York.

– Serios?

Vocea lui Simon era plină de suspiciune.

– Ţi-a spus povestea cu fraţii Allman? şopti Michael către Simon.

Era întins în iarbă, supraveghind porţile prin binoclu. Simon încuviinţă. Michael clătină din cap.

– E numele pe care-l foloseşte soţia lui pentru o anumită parte a corpului lui.

Simon îşi înăbuşi râsul.

Busch era mai mult decât supărat. Deşi Michael nu avea căşti, auzea izbucnirea de furie care se răspândea din urechea lui Simon.

– Ce-a spus? A spus...

– Hei, linişteşte-te! i-o tăie Simon lui Busch.

– Pe naiba să mă liniştesc...

Dar apoi se lăsă tăcerea. O tăcere evidentă.

– Busch? Nu vrea decât să te întărâte.

Nimic.

– Paul, eşti acolo?

Simon bătu cu degetul în cască.

– Mă auzi?

Michael se uită spre el, cu o privire întrebătoare.

– Nu te mai prosti!

Simon devenise brusc extrem de serios.

[1] Mănâncă o piersică.

În cele din urmă, parcă după o eternitate, se auzi şi vocea lui Busch, clară şi sumbră.

– E aici.

Limuzina se opri şi din ea ieşiră cele trei frumuseţi bune de atârnat la braţul bărbaţilor bogaţi – Audrey, Zoe şi Joy –, toate voluptuoase de-ţi tăiau răsuflarea, curcubeul părului lor unduindu-se de la briza de vară. Cele trei femei flancară portiera, cu toţi ochii aţintiţi asupra lor. Finster coborî la rândul lui, întâmpinat cu exclamaţii rezervate de obicei celebrităţilor care vin la decernarea Oscarurilor. Mulţimea se despărţi în faţa lor asemenea apelor Mării Roşii, iar cvartetul înaintă pe covorul roşu. Şoapte, aplauze şi fluierături se amestecau şi toţi cei care aşteptau îndărătul frânghiei de catifea îşi lungeau gâtul ca să-l vadă pe gigantul industriaş şi pe frumuseţile sale.

Busch se strecură pe tăcute în club din cotlonul său de lângă uşă, se poziţionă într-un colţ şi se puse pe observat prin cadrul uşii, în timp ce paznicul ţinea funia de catifea şi ura bun venit grupului de celebrităţi. Busch îi privi cum trecură pragul şi se duseră direct pe ringul de dans. O barieră invizibilă părea să-i preceadă în timp ce făceau asta, cei care dansau dându-se la o parte, parcă din respect. Oamenii fie se holbau la Finster, fie îl ignorau, vrăjiţi de prezenţa lui sau complet inconştienţi de ea. O inconştienţă dată fie de bătură, fie de droguri, fie de ego. Charisma lui Finster era copleşitoare; era ca şi cum ale lui erau clubul, oamenii, lumea întreagă.

Busch se rezemă de capătul îndepărtat al barului şi comandă un Jack Daniel's simplu, cu gheaţă. Acum nu era deloc în elementul lui; pantalonii simpli kaki şi cămaşa de doc făceau din el o adevărată ţintă scoasă dintr-o reclamă la Gap. Nu văzuse în toată viaţa lui atâtea părţi corporale cu piercinguri. Urechi, nasuri, buze şi sprâncene; burice,

sfârcuri, obraji, chiar şi bărbii. Mintea i-o luă razna, şi-şi imagină cu uşurinţă alte câteva locuri numai bune de piercing. Şi tatuajele... văzuse de-a lungul timpului o mulţime de infractori care-şi pictaseră corpurile cu nenumărate „opere", nu foarte creative, ale căror teme mergeau în principal de la mame la iubite, ajungând uneori la lucruri fantastice. Însă cei de aici aveau bani: oamenii aştia puteau cumpăra o Mona Lisa pentru mozaicul de pe trupul lor.

Busch deschise clapeta telefonului, îşi puse casca în ureche şi apăsă pe tasta de reapelare automată a ultimului număr format. Văzu că i se făcuse legătura, dar abia-l putea auzi pe Simon la celălalt capăt, din cauza muzicii asurzitoare. Îşi sorbi băutura şi spuse tare, răspicat, doar câteva cuvinte: „Putem începe".

Busch nu aşteptă răspuns; închise telefonul şi-l îndesă în buzunar. Se rezemă cu spatele de bar şi-şi ridică bărbia. Tavanul se înălţa la treizeci de metri deasupra; putea distinge grinzile groase de lemn care fuseseră puse acolo în urmă cu două sute de ani. Pâcla şi fumul erau mai groase sus. Îşi imagină şocul arhitectului dac-ar fi trăit să vadă ziua în care capodopera sa era pângărită de acest viitor neprevăzut. Muzica bubuia în timp ce trupurile se răsuceau într-o orgie sexuală în care toţi aveau hainele pe ei. Băutura curgea. Drogurile se găseau din abundenţă. O Sodoma şi Gomora a vremurilor moderne. Era hedonism în toată puterea cuvântului.

Busch rămase la bar; nu pentru băutură, ci mai degrabă pentru că-l plasa direct între Finster şi ieşire. Singura ieşire. Lui Busch nu-i venea să creadă câte corpuri se puteau îngrămădi în locul ăsta; erau probabil cinci sute de oameni înăuntru, şi de două ori pe-atâta afară, aşteptând să intre. Era o adevărată capcană în caz de incendiu – iar asta-l punea în încurcătură, ţinând cont de frica lui de flăcări, dar deocamdată o putea ţine sub control –, şi, cu toate astea, era

singura cale de ieşire. Finster n-avea cum să plece fără ştirea lui Busch. Acum, că planul era deja în plină desfăşurare, începu chiar să spere. Simon şi Michael cu siguranţă se apropiau de finalul jocului. Fusese un risc asumat. Finster s-ar fi putut duce în alte câteva locuri în seara asta, însă locul ăsta numit Extaz era mult mai potrivit decât s-ar fi aşteptat cineva.

Finster era înăuntru. Şi, în ceea ce-l privea pe Busch, n-avea să plece.

Al Graham fusese angajat o vreme în Garda Naţională[1] şi participase la operaţiunea Furtună în Deşert[2], deşi aterizase pe 28 februarie 1991, în ultima zi de lupte, şi nu avusese parte de acţiune. De fapt, Al nu trăsese nici măcar o dată cu arma într-o situaţie de luptă. Fusese repartizat sub comanda colonelului T.C. Roberts, un ticălos de puşcaş marin în stare să intimideze un scorpion. Colonelul îl sunase cu doar patru săptămâni în urmă, ademenindu-l cu misiunea asta comodă, uimitor de bine plătită. Şi, dacă era norocos, poate că de data asta va apuca să tragă cu arma într-o ţintă vie.

Al stătea de pază în post cu Javeed Waquim, la douăzeci şi cinci de metri distanţă de alee. Trebuiau să păzească poarta, dar, după părerea lor, era o poartă destul de solidă, aşa că nu-i dădeau prea mare atenţie. Nimeni nu atentase vreodată la viaţa angajatorului lor, domnul Finster, şi oricum cine-ar fi fost atât de nesăbuit încât să sfideze măsurile de securitate şi paznicii proprietăţii? Colonelul îi informase mai devreme că asta va fi ultima lor noapte şi că, pentru serviciul lor excepţional, vor primi fiecare un bonus de cinci mii de

[1] Unităţile militare de rezervă controlate de fiecare stat din Statele Unite, echipate de guvernul federal şi care stau la dispoziţia atât a guvernului federal, cât şi a guvernului statului respectiv. (n.tr.)

[2] Operaţiune militară a Statelor Unite în Irak (n.tr.)

dolari americani a doua zi dimineață. Ca să pună capac, colonelul oferise fiecăruia dintre ei un post de „agent de menținere a păcii" în slujba unui dictator militar african care voia să stârnească o revoltă. Aveau să primească plata în avans pe șase luni și o garanție că în misiunea asta vor avea ocazia să tragă cu arma. Însă Al și Javeed nu mai apucară. Muriră înainte să atingă pământul.

Michael scăpase repede de monitoarele Hiecen cu laser, aranjând urgent un circuit ocolitor. El și Simon escaladară zidul de șase metri și traseră cadavrele în pădure, de-o parte a aleii. Simon îi smulse casca lui Al, scuturând sângele de pe ea. Apoi îi scoase stația radio de la șold și-o puse pe pământ lângă rucsacul lui, din care scoase o cutie mică, neagră, de mărimea unei cărți de buzunar, cu un difuzor și câteva leduri. Nu mai folosise un analizor de frecvență cu dispozitiv de transformare a semnalelor numerice de ani de zile, dar îi era la fel de ușor ca în vremurile de demult. Își puse casca cu o crustă de sânge a lui Al și apăsă pe un buton. Ușoara electricitate statică se întrerupse atunci când stația radio trecu pe modul de vorbit; încă mai funcționa. Simon porni cutiuța neagră și-i scoase antena. Apăsă din nou pe buton. Cutia neagră comută pe modul de scanare. După aproximativ trei secunde se aprinse un led verde, iar pe ecran apăru frecvența stației radio; Simon își prinse cutia de curea.

Pădurea de pe proprietatea lui Finster era deasă și întunecată. Simon purta un vizor nocturn la ochiul stâng, mișcându-se încet în timp ce scana totul în față și în spate. Michael era chiar în urma lui, făcând tot posibilul să nu-l piardă din ochi. Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu atât îi era mai rău de la stomac. Presentimentul care se declanșase cu primul om pe care-l omorâse se accentua cu fiecare pas. Amândoi aveau în mână câte un HK MP5; Simon modificase camera încărcătorului și montase pe

fiecare câte un amortizor. Erau arme cu utilizare dublă, capabile să tragă fie câte un singur glonţ, fie, când trăgaciul era apăsat complet, paisprezece salve de focuri pe secundă. Preotul îşi petrecuse o bună parte a după-amiezii şi începutul serii învăţându-l pe Michael cum să folosească diversele arme de care dispuneau. Cum să împiedice mitraliera să se ridice în timp ce trăgea cu ea, cum să stabilizeze arma, cum să-şi marcheze ţinta şi să nu ezite. Pistoalele Glock de nouă milimetri pe care le purtau amândoi puteau trimite şaptesprezece salve fiecare, plus cea din camera încărcătorului. Simon nu pierduse vremea să-l înveţe pe Michael cum să folosească puşca cu lunetă israeliană Galil; trebuiau ani de practică pentru a deveni lunetist. Şi, ca să ajungi expert lunetist, trebuia să ai talent.

Staţia radio ţiui în urechea lui Simon.

– Control.

– Alfa, spuse o voce gravă.

– Bravo, se auzi următoarea.

– Charlie... Delta... Edward... Francis... Gary...

Fiecare voce era diferită, fiecare răspundea aşa cum fusese învăţat.

– Hooper... Isaac... Jack... – urmă o scurtă pauză, apoi – Luke... Mark... Nathan... Oscar... – altă pauză – Quint... Richard... Steven... Thomas.

O voce diferită, una cu autoritate, zise:

– Kevin? Paul? Răspundeţi!

Simon lovi imediat staţia de bruiaj al frecvenţelor de la brâu, două lovituri rapide trimiţând un semnal static în bandă.

– Poftim?

Simon lovi din nou staţia de bruiaj, de data asta intermitent, spunând în acelaşi timp:

– Problemă cu semnalul.

Bineînţeles, în căşti se auzi: „Prob... emnalul".

– Rămâneţi pe poziţie, trimit pe cineva.

Simon reacţionă doar lovind staţia de bruiaj. Îl apucă pe Michael de braţ şi înaintară amândoi spre drum. În depărtare, auziră o motocicletă pornind cu un zgomot puternic.

– Avem optsprezece, plus cel care e la comandă, raportă Simon, ocupându-şi poziţia pe marginea drumului.

Scoase puşca Galil cu vizorul ei nocturn voluminos, de mare putere.

– Nouăsprezece paznici, repetă Michael. Şi cum o să trecem de toţi nouăsprezece?

Simon înşurubă amortizorul la capătul ţevii şi nu-i răspunse.

Motocicleta se apropia. Simon se culcă pe burtă în iarbă. Deplie patul puştii, dădu în jos bipodul şi-l fixă la o treime din distanţa până la gura ţevii, îndreptând puşca în sus. Lumina de la farul motocicletei spinteca noaptea. Introduse încărcătorul cu douăzeci de gloanţe şi luă în cătare mijlocul drumului.

– Nouăsprezece, spuse din nou Michael.

Zgomotul motocicletei se amplifica acum cu fiecare secundă, înălţimea sunetului crescând din cauza efectului Doppler. Simon se concentra în continuare asupra drumului. Strălucirea farului motocicletei ajunse pe porţiunea de alee din faţa lor. Motociclistul aproape ajunsese acolo. Simon ridică umerii, îşi flexă degetele, îşi răsuci gâtul. Puse din nou ochiul la lentilă. Motociclistul era la douăzeci de metri de ei. Mergea cu cel puţin o sută la oră. Simon trase cu putere aer în piept şi-şi ţinu răsuflarea. Şi, fără să facă vâlvă, apăsă pe trăgaci.

Arma cu amortizor se auzi ca pocnetul unei arme de jucărie. Paznicul căzu pe spate de pe motocicletă, glonţul nimerindu-l drept în frunte. Lovi solul, rostogolindu-se şi învârtindu-se ca un sac cu oase. Motocicleta continuă să meargă, virând sălbatic înainte să se zdrobească de un copac. Paznicul se opri cu un scrâşnet, la doar câţiva metri de ei, cu corpul sfâşiat mai rău decât hainele. Simon nu pierdu timpul,

ci îşi azvârli puşca pe umăr şi apucă imediat corpul. Cu ajutorul lui Michael, îl târî în pădure.

Aerul era plin de fum acru, duhoarea de ţigări şi de alte substanţe care puteau fi fumate avea să-i rămână în haine zile în şir. Busch ura scena asta: muzica tare, fără versuri coerente, i se părea că seamănă cu zgomotul unei fabrici de cuie; luminile care ţâşneau din loc în loc îi lăsau pete negre pe retină. Oare lucrurile erau atât de diferite când era el mai tânăr? Nu simţise niciodată deosebirea dintre generaţii aşa cum o simţea acum în descendentul ăsta bastard al unei berării germane şi al clubului Studio 54.

Trecuse o oră, iar mogulul cu păr argintiu încă dansa de zor pe ring, cu energia unui adolescent, cu cele trei doamne ale serii. Nici o băutură, nici o pauză. Tipul probabil că luase vreun drog, nimeni nu putea rezista atât de mult, mişcându-se cu atâta intensitate. Totuşi, nici unul dintre ei nu arăta mai rău din cauza efortului erau la fel de vioi ca atunci când sosiseră.

Busch se simţi tentat să-l sune pe Michael ca să-i spună care mai era situaţia, dar se temea că soneria telefonului le va distrage atenţia. Singura sa misiune în seara asta era să se asigure că Finster nu pleca. Atâta timp cât se afla între pereţii clubului, Finster era neputincios. Dacă te luai după dansul frenetic, nu pleca nicăieri. Michael şi Simon vor avea tot timpul necesar. Şi, în timp ce-şi sorbea pe îndelete băutura, uitându-se la femeile frumoase, Busch se gândi că primise probabil cea mai uşoară sarcină din noaptea aceea.

Finster şi fetele continuau să danseze, stârnind mulţimea, mişcându-se pe întregul ring, aţâţând simţurile tuturor. El se întorcea uneori spre ceilalţi dansatori, legănându-şi seducător şoldurile spre femeile superbe din club. Şi asta era ceea ce i se părea uimitor lui Busch: femeile erau captivate pe de-a-ntregul, nici una nu-l ignora pe tipul ăsta cu

părul alb când se apropia, toate uitau complet de prietenii lor. Totuşi, nici unul dintre aceştia nu se lega de el, era ca şi cum păsările de noapte ale Germaniei îi purtau lui Finster un profund respect. Poate sperau cu toţii ca un pic din magia lui să se lipească şi de ei. Busch îşi dădu seama dintr-odată care era sursa de energie nesecată a miliardarului: se hrănea cu toate astea – cu invidia, cu pofta, cu felul în care erau îmbătaţi toţi de prezenţa lui.

În timp ce muzica devenea tot mai frenetică, toată lumea, dansatorii, băutorii, drogaţii, toţi fură atraşi spre Finster, ca şi cum ar fi fost un magnet care îi ademenea fără încetare. Busch studie această ciudăţenie a comportamentului uman şi n-o putu înţelege nici în ruptul capului. Dar ştia un lucru: după asta tânjea Finster – un fel de putere, pe care-o modela după bunul său plac, nespus de încrezător în controlul pe care-l exercita. Ar fi putut fi cel mai periculos tip de lider de sectă, charisma lui atrăgând adepţi cu miile, făcând grupul lui Jim Jones[1] sau oricare dintre sectele acelea de sinucigaşi fanatici să pară o întrunire a cercetaşilor. Poate că aşa reuşea să domine în afaceri, fermecându-şi partenerii, atracţia exercitată de el fiind ca un pumnal înşelător, un aliat mortal în eliminarea oponenţilor.

Cântecul era acum febril şi toată lumea fu subjugată, privind fix de pe laturi şi de la balcoane, dansând în jurul lui Finster ca şi cum el ar fi fost şeful tribului. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, Finster îi simţea. Barmanii, DJ-ul, întreaga mulţime. Toţi ochii cu excepţia unei singure perechi.

Cei ai lui Audrey. Ea se uita spre bar. Finster îi urmări privirea încetinind ritmul în care dansa. Şi atunci îl văzu pe Busch, care ieşea mult prea mult în evidenţă în mulţimea asta ariană retro.

[1] James Warren „Jim" Jones (1931–1978) – fondatorul grupului Peoples Tempte, care a devenit sinonim cu sinuciderea în masă după ce, în 1978, 909 persoane au fost convinse să se otrăvească. (n.red.)

Vraja se rupse în club, legătura fu distrusă, toţi reveniră în propriile lor lumi. Finster se întoarse spre Audrey, care tremura ca şi cum ar fi fost pe punctul de a înfrunta moartea, faţa ei frumoasă fiind îmbrobonată de o sudoare rece, de groază. Fusese înşelat, momit să aibă o falsă senzaţie de siguranţă. Finster nu avea nevoie de nici un fel de prezentare ca să ştie că străinul era Paul Busch. Ceea ce nu ştia era ce făcea acolo poliţistul din America, dar cu siguranţă nu era mort şi, dacă nu era mort, atunci nici Michael şi nici nenorocitul ăla de preot nu erau.

Avea să rezolve eşecul lui Thal mai târziu.

Trebuia să ajungă la cheile lui.

Audrey tresări ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o lovitură, aşteptându-şi moartea. Zoe şi Joy continuau să danseze, neobservându-i spaima; mâinile lor încă mai erau pe Finster, încercând să-l facă să-i revină dispoziţia de dans. Blestemând, el le împinse şi o luă la fugă spre ieşire, îmbrâncindu-i pe toţi din calea sa. De data asta nu mai avu loc nici o despărţire a apelor ca la sosire. Zidul de oameni părea să se îngroaşe la apropierea lui. Ochii îi erau aprinşi de mânie; furia sa era aidoma chibritului care pornea un foc turbat. Ar fi snopit în bătaie pe oricine ar fi încercat să-l reţină sau i-ar fi stat în cale. Trebuia să iasă şi să ajungă acasă cu orice preţ.

Busch era prins la strâmtoare, panica începea să-l copleşească. Rămase încremenit la bar, privindu-şi prada cum îşi croia drum prin mulţime. Muzica ce-i asaltase urechile păru să se transforme într-o tăcere de moarte; îşi vedea planul ducându-se de râpă sub ochii lui. Dacă Finster ieşea pe uşă, Michael şi Simon nu aveau cu nici un chip cum să termine.

Ieşiră în grădinile englezeşti aflate la sud de casă, luminate pe margini de proiectoare. Michael nu-şi dăduse seama de imensitatea conacului la prima lui vizită. Era într-adevăr vast, întinzându-se ca o fiară primordială a locului. Faţada

de piatră era gravată cu umbrele distorsionate ale arbuştilor tunşi impecabil. Brusc, înţelese atracţia pe care o exercita clădirea asupra unei creaturi precum Finster: nu numai că era o declaraţie de putere, dar era şi o sfidare adresată celor care ar fi putut fi destul de nesăbuiţi ca să încerce să pătrundă în ea.

Simon trase în jos perechea de suporturi în formă de V de la puşca Galil, aşezându-le pe un zid de piatră umbrit. Zona părea pustie. Preotul porni staţia de bruiaj, întrerupând toate semnalele radio dintre ceilalţi optsprezece mercenari. Era doar o chestiune de timp înainte să cadă pradă panicii provocate de izolare, una dintre problemele cu care se confruntă soldaţii. Aceştia trebuie să fie în permanent contact cu comanda şi, pentru a obţine precizie militară, acţionează numai la ordine directe. Dar când comandantul lor amuţeşte şi este considerat dispărut, devin un fel de corăbii fără cârmă, învârtindu-se neajutoraţi în cerc, mereu pe punctul de a se scufunda.

Simon plimbă vizorul înainte şi înapoi, examinând faţa conacului, analizându-i detaliile, ferestrele şi uşile. Se concentră apoi asupra primului şi asupra celui de-al doilea etaj. Ceva îi atrase atenţia. Sus, pe acoperişul albăstrui de ardezie. Mai multe mişcări. Erau trei. Ascunşi în spatele frizei decorative şi a parapetelor scunde. Lunetişti. Fiecare ducându-şi mâna la ureche, murmurând unul către altul, îngrijoraţi probabil de pierderea bruscă a comunicaţiei.

Simon ţinti spre cel mai îndepărtat, imprudentul care purta o şapcă albă, cu cozorocul la spate.

Şapca îi zbură de pe cap, ca şi cum i-ar fi suflat-o o adiere de vânt, doar că îşi schimbase brusc culoarea. Glonţul trecuse prin ţeasta omului.

Simon îndreptă puşca spre lunetistul din mijloc, care se întorsese ca să vadă ce era cu zgomotul ăla. Ochii lunetistului înregistrară moartea camaradului său chiar înainte de a avea şi el aceeaşi soartă. Norocul se schimbă însă cu cel

de-al treilea. Acesta trecu la atac, târându-se în spatele faţadei de piatră, mişcându-şi puşca dintr-o parte în alta, căutând o ţintă.

În acel moment, celelalte gărzi începură să se adune în faţa casei. Se învârteau ca nişte vite în ţarc; în mişcările lor se ghicea confuzia, şi îşi loveau uşor căştile, vorbind pe şoptite. Lunetistul îi văzu pe cei de dedesubt şi se aplecă peste streaşină ca să-i alerteze, dar nu mai apucă să scoată nici un sunet. Preotul apăsă pe trăgaci. Bărbatul se clătină şi apoi se prăvăli peste parapet, cu mâinile încleştate pe puşcă, răsucindu-se în tăcere în timpul căderii. Paznicii de jos tresăriră din cauza şocului, răspândindu-se şi înjurând când corpul se prăbuşi la picioarele lor.

Simon nu pierdu vremea. Gărzile derutate alergau să se ascundă, iar gloanţele lui Simon ciuruiau pământul şi pereţii. Confuzia era deplină. Corpurile se prăbuşeau, iar sângele curgea.

Vestea se răspândi repede, şi unii aveau în mod evident experienţă în a-şi păstra cumpătul. Identificară poziţia lui Simon după flama care ieşea pe ţeava armei sale. Luând şi ei poziţie după maşini şi pereţi, ripostară.

Michael se adăposti în spatele zidului, în timp ce gloanţele îi şuierau pe deasupra capului, spulberând pietrele, îngropându-se în trunchiurile copacilor. Înţelegea acum frica soldatului, a celui care paraliza, incapabil să se mişte, incapabil să riposteze. Indiferent câte antrenamente făcea un soldat, nu puteai niciodată să ghiceşti cum se va comporta în luptă până nu se trăgea asupra lui. Michael aruncă o privire spre tovarăşul său: Simon nu se clintise, atacul său mortal continua. Preotul avea o eficienţă brutală, ca un aruncător de baseball cu un joc perfect. Trăgând rafală după rafală cu o precizie letală, băgând de fiecare dată un nou cartuş în perfectă sincronizare cu cartuşul consumat care sărea din armă.

Gândurile lui Michael se tot îndreptau spre cavalerii templieri, războinici ai lui Dumnezeu, primii care atacau şi ultimii

care se retrăgeau în timpul cruciadelor. Dar nu fusese oare astfel în întreaga istorie – Moise care îi ucisese pe oamenii lui Ramses cu ajutorul apelor Mării Roşii, cavalerii care purtaseră cruciade pentru creştinătate, Inchiziţia spaniolă... În întreaga istorie, Biserica din realitate nu păruse diametral opusă Bisericii din predici? Şi totuşi, se petreceau toate în numele Domnului. Întotdeauna în numele unui bine clar superior. Şi cei care luptau pentru Biserică credeau din tot sufletul că duceau lupta cea dreaptă. Michael văzu aceeaşi fervoare în Simon, în timp ce-i ucidea pe oamenii din faţa lui. Nici o remuşcare, nici o ezitare. Simon avea un singur ţel: să recapete cheile Bisericii sale.

Ceea ce-i atrase atenţia lui Michael fu punctul roşu care se plimba nefiresc înainte şi înapoi, căutând o ţintă în întuneric, ca o muscă strălucitoare, rătăcitoare, care se străduia să găsească un loc unde să se aşeze. Punctul poposi pe spatele lui Simon, târându-se în sus spre gâtul acestuia. Simon nu era conştient de acel semn al morţii şi îşi continua atacul. Frica lui Michael se risipi. Ridică mitraliera şi trase; cascada de gloanţe spintecă trunchiurile copacilor când îşi plimbă arma înainte şi înapoi prin întuneric, în direcţia celui care stătea la pândă nevăzut. Îşi goli încărcătorul înspre atacatorul invizibil, apoi băgă un nou cartuş, cu nările usturându-l de la mirosul înţepător de cordită. Punctul roşu dispăru. Fumul se împrăştie; Simon nici măcar nu tresări se; stătea cu ochii aţintiţi în continuare la cătarea armei, trăgând rafală după rafală. Pe peluză erau presărate opt cadavre.

– Probabil mai sunt şi alţii, şopti preotul fără să ridice privirea.

Michael se uită spre pădure; îi plăcuse întotdeauna întunericul, felul în care-l învăluia, îl îmbrăţişa, îl apăra. Dar acum îi apăra pe alţii, ascunzându-i în timp ce aşteptau să-l omoare. Fără tragere de inimă, îşi verifică arma, apoi începu să se târască pe burtă spre copaci.

– Ţine socoteala celor ucişi, îl auzi pe Simon zicând, în timp ce se cufunda mai adânc în umbre.

„Ţine socoteala celor ucişi. Sigur. Asta mă include şi pe mine?“ se întrebă Michael, ridicându-se în picioare. Luminile conacului dispăruseră în spatele copacilor. Privi prudent în jur; îşi ţinea arma aşa cum îl învăţase Simon, iar încheieturile degetelor i se albiseră de la strânsoare. În minte, trăsese o linie imaginară de la preot la punctul de origine al razei roşii.

– Unu, murmură Michael, când atinse cu vârful bocancului prima sa victimă.

Se aplecă deasupra cadavrului, neştiind ce căuta, când, deodată, copacul din dreapta lui explodă sub un tir de împuşcături; aşchiile de lemn care zburau în toate părţile îi zgâriară obrazul. Se rostogoli în stânga, luând poziţie în spatele unui stejar uriaş, trăgând de zor cu arma cam în direcţia atacatorului său. Salvei lui i se răspunse cu un contraatac furios. Brusc, simţi un fel de arsură în braţ, de la un glonţ care îl atinse în treacăt. Era ţintuit locului şi lipsit de experienţă. Nu ăsta era jocul lui: el se pricepea la alarme şi la electronice, era un hoţ, şi fusese scos serios din elementul lui.

Se lipi cu spatele de copac, sperând ca dimensiunile acestuia să îi ofere măcar un pic de protecţie. Simon îl învăţase cum să împuşte conserve. Conserve mici, care nu se mişcau: de Pepsi şi de Coca-Cola. Ţintele astea erau mobile şi nevăzute. Şi mai şi ripostau. Nu ştia dacă nu aveau să vină şi alţii şi, dacă nu îi secera el aici, Simon avea cu siguranţă să moară. Şi atunci se uită în sus. Îşi atârnă puşca pe umăr. Făcu o pauză, ciulind urechile. Neauzind nimic, îşi îndreptă spatele şi începu să se cţere.

Doisprezece. Simon simţea o linişte ciudată, ceva ce nu mai simţise de ani întregi. Oricât de ciudat ar fi părut, era în elementul lui. Şi, deşi ar fi trebuit să se simtă tulburat, nu era deloc aşa; era vorba de nişte oameni care apărau ceva rău.

Erau cei mai ticăloşi soldaţi, cei care-şi vindeau loialitatea celui care oferea mai mult. Atunci când se prăbuşeau la pământ, nu simţea nici o remuşcare. Avea să-i lase să fie judecaţi în viaţa de apoi – dacă va mai exista viaţă de apoi după noaptea asta.

Toate împuşcăturile astea îi limpeziseră mintea, forţându-i simţurile să reacţioneze din instinct. Trecuseră cincisprezece ani de când servise în armata italiană, dar i se părea că fusese ieri. Numai de trei ori fusese prins într-un asemenea schimb de focuri, şi-i dădea energie; presiunea îi pria. Şi dacă nici asta nu era presiune, atunci cuvântul ăsta chiar nu avea sens. Orice se întâmpla, nu-şi uita nici o clipă vocaţia de preot. Un preot care avea permisiunea de a apăra Biserica şi credinţa ei cu orice preţ. De fiecare dată când apăsa pe trăgaci însoţea acest gest de o scurtă rugăciune de slavă, pentru renaştere şi iertare. Era aceeaşi rugăciune pe care o spunea de fiecare dată când omora un om. O rugăciune pe care o rostise de nenumărate ori.

Se lupta să ignore durerea din umărul drept. Glonţul îl străpunsese şi ieşise; fierbinţeala glonţului cauterizase parţial rana de la intrare, dar lucrurile nu stăteau la fel cu rana de la ieşire. Simţea cum cămaşa i se îmbiba de sânge. Împuşcăturile încetaseră, peste tot era linişte. Tactica sa de a-i face pe paznici să iasă afară din ascunzători dăduse rezultate. Eliminase destui, dar restul erau acum pregătiţi, şi aveau să-i vâneze. Cei din urmă se dovedeau cel mai greu de ucis, şi întotdeauna ultimul adversar reprezenta cea mai mare provocare.

Colonelul T.C. Roberts ieşi din casă; era un bărbat solid, înalt de un metru optzeci, cu partea de sus a corpului aproape la fel de lată. Se uită în jur şi văzu cadavrele; nu avea idee câţi fuseseră omorâţi şi câţi mai rămăseseră. Nenorocita de staţie radio nu mai funcţiona, ceva bruia semnalul.

Roberts, care nu mai făcea parte din trupele de puşcaşi marini din armata SUA, îşi păstra totuşi gradul, deoarece asta impunea imediat respect printre oamenii lui şi-i făcea să-i dea ascultare. Desigur, când plecase, nu mai avea acest grad ca urmare a deciziei curţii marţiale. Tratamentul pe care i-l aplicase ţărănoiului ăluia de soldat nu-i picase bine comandantului său, în special pentru că pedeapsa dată de el mersese până la a-l omorî. Faptul că administrase lovitura mortală în tâmpla tânărului sudist cu patul puştii, dând apoi vina pe caporalul-şef, îi adusese puţini aliaţi la proces. Dar îi fusese uşor să evadeze din închisoarea militară, iar să găsească mercenari – şi mai uşor. Roberts ştia că mulţi dintre oamenii din comanda sa în timpul Furtunii în Deşert nu fuseseră mulţumiţi că lupta se terminase atât de repede. Nu erau întotdeauna cei mai talentaţi soldaţi, însă erau motivaţi. Motivaţi de o dorinţă mai puternică decât setea de bani; motivaţi de setea de sânge.

Roberts îşi scărpină cicatricea de pe nas. Mergea de la ochiul stâng, peste rădăcina nasului, până pe obrazul drept, şi-i tot făcuse probleme de la ciocnirea cu vagabondul ăla beat, cu doi ani în urmă. Bineînţeles, vagabondul nu mai crestase pe nimeni după aia, însă nu era zi în care Roberts să nu blesteme sufletul ticălosului pentru că-l desfigurase. Nimeni nu avea să pătrundă nepoftit în casa asta, asta era promisiunea pe care i-o făcuse lui Finster, şi avea de gând să şi-o ţină. Se întrebă dacă n-ar trebui să-l contacteze pe mobil, dar apoi se răzgândi. Mai bine să se ocupe de situaţia de faţă, să reducă pagubele şi să pună capăt atacului. Va avea destul timp mai târziu să dea raportul.

Setă alarma casei şi rămase în faţa porţilor de la intrare, uitându-se la terenul bine luminat. Totuşi, nu vedea dincolo de conurile de lumină, şi-şi înjură oamenii pentru prostia lor. Ar fi putut la fel de bine să poarte haine fosforescente şi să fie legaţi la ochi. Robert îşi scoase pistolul

şi împuşcă repede becurile; nu avu nevoie decât de un singur glonţ pentru fiecare. Explodară într-o izbucnire de scântei şi se stinseră. Pe proprietate se făcu întuneric. Tocmai echilibrase un pic raportul de forţe. Era timpul să inverseze rolurile.

Capitolul 31

Busch alergă prin mulţimea care dansa, cu muzica bubuindu-i în urechi; era ca şi cum s-ar fi zbătut în noroi, aşa de încet înainta. Cei tineri şi frumoşi nu se dădeau înapoi nici un pas. Nici nu băgau de seamă panica lui crescândă. Câţiva chiar îl loviră cu cotul sau cu pumnul pe americanul care nu avea ce căuta acolo.

Finster se descurcase cu ei şi i-o luase înainte, măturându-i cu uşurinţă pe toţi din cale, în timp ce se chinuia să iasă din clubul întunecos şi să ajungă acasă. Miliardarul îşi permisese să se abandoneze plăcerii clipei, bucurându-se de ultima sa noapte de distracţie. Toată pofta, toată lăcomia – devenise întocmai ca oamenii pe care-i manipula. Şi, cu toate că douăzeci şi unu de soldaţi înarmaţi îi păzeau casa, era sigur că puteau fi învinşi. Nu avea de gând să piardă toate lucrurile pentru care luptase. Cheile acelea erau destinul lui.

Finster avea avans în faţa poliţistului american; coborâse de pe ringul de dans şi era la numai douăzeci de metri de uşă. Îl pierduse din ochi pe poliţist, nu că asta ar fi contat. Nici un om nu stârnise vreodată cu adevărat îngrijorarea lui Finster, care avea o încredere sublimă în el şi în abilităţile lui. Acum nu se gândea decât la chei şi cum să facă să nu le lase să cadă

în mâna hoţului şi a preotului. Încă zece metri până la uşă – dar se lovi de un zid. Un zid uman. Era Busch, cu toate cele o sută treizeci de kilograme ale sale.

– Mişcă! strigă Finster acoperind muzica.

Vocea lui răsună ca un geam care se face ţăndări.

Busch nu scoase o vorbă. Se holbă la bărbatul pe care atâţia îl priveau cu teamă şi respect. Un om care-l îngrozise pe Michael.

– Îţi dai seama cine sunt eu? Am să te orbesc înainte să apuci să clipeşti.

Finster abia-şi putea stăpâni furia din vorbe, cu toate astea, corpul lui rămase calm, fără să se clintească.

Busch îl vedea în cele din urmă pe bărbatul ăsta – nu poza lui, nu o transmisie televizată, ci pe Finster în carne şi oase. Avea ceva înfricoşător de nefiresc, o nemişcare intimidantă care contrasta straniu cu faptul că fierbea de furie. Era înconjurat de o aură ca un câmp de forţe de respingere. Şi, când se uită în ochii lui Finster, îi trecu prin minte că nu erau deloc aşa cum trebuie. Nu semănau cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Nu putea explica, dar ochii ăia nu minţeau. Nu erau ochii unui om, ci erau ochii răului. Împotriva oricărei logici, Busch credea în cele din urmă ceea ce Michael şi Simon se zbătuseră atât de mult să-l convingă. Indiferent de religie, era întruchiparea întunericului. Însă în momentul ăsta nu-i păsa absolut deloc.

– Nu mă poţi orbi. Nu aici, replică Busch.

Finster nu înţelese: încercă să treacă prin Busch. Dar uriaşul nu voia să se urnească.

– Habar n-ai unde eşti, spuse Busch încrezător.

Finster făcu un pas înainte, ajungând la câţiva centimetri de faţa lui Busch.

– Dă-te din calea mea înainte să...

– Eşti pe pământ sfânt, îl întrerupse Busch. Locul ăsta – făcu un gest larg – a fost înainte biserică. Închinată lui Dumnezeu. Sanctuar.

Finster privi în jur, perplex, şi începu să clocotească de mânie. Da, chiar era o biserică. Ferestrele înalte de cinci metri zugrăveau Drumul Crucii, prin vitralii uimitor de detaliate. În celălalt capăt, pe o platformă înălţată, era un altar de marmură pe care DJ-ul învârtea discurile cu muzică. Scaunele: vechi strane de lemn. Balconul: strana în care cânta odinioară corul. Forma clubului era acum evidentă: cea a unei cruci.

– Mie, unul, mi se pare o idee bolnavă, dar în seara asta serveşte de minune scopului meu, zise Busch, începând să rânjească viclean.

– Care este...?

Furia lui Finster se manifesta în sfârşit şi fizic – se înroşise la faţă şi tremura.

Braţul lui Busch ţâşni înainte, apucând braţul bărbatului mai în vârstă, strângându-l tare ca să-şi sublinieze vorbele.

– Să te ţin aici, orb şi fără puteri.

Finster se zbătu, însă nu se putu desprinde din strânsoarea lui Busch.

– Te afli în singurul loc în care ţi s-a interzis să intri... şi... n-ai cum să ieşi.

Busch rânji cu gura până la urechi. Îl învinsese pe cel despre care se spunea că nu poate fi învins.

Michael era la o înălţime de vreo cincisprezece metri, deplasându-se dintr-un copac în altul. Se mişca fără efort, dar era greu să se furişeze. Grija de a nu face zgomot pe crengile care se îndoiau îl secătuia de energie. Profita de întuneric şi de focurile îndepărtate de armă, ca să-şi croiască drum prin coroanele copacilor. Rana de la braţ era minoră; nu curgea decât foarte puţin sânge. Cu toate astea, îl dureau degetele, iar picioarele erau pe punctul de a aluneca, aşa că se întreba dacă va reuşi să se ocupe de obţinerea cheilor înainte ca Finster să se întoarcă acasă.

De jos se auzi zgomot de frunze sfărâmate sub picioare. Michael îngheţă. Desluşi silueta unui bărbat care înainta prin umbrele de dedesubt, ghemuit şi ascunzându-se după fiecare copac. Unul dintre soldaţii lui Finster. Michael se propti între două crengi, fixându-şi corpul fără să scoată nici un zgomot. Îşi dădu puşca jos de pe umăr şi-o îndreptă în jos. Trebui să reuşească din prima. Trebuia să nu se dea de gol. Altminteri, avea cu siguranţă să moară; acum, că era aici, sus, nu mai avea unde să se ducă. Preţ de câteva clipe se gândi dacă nu ar fi mai bine să-l lase pe tip să treacă şi apoi să coboare. Nu-şi dăduse seama până în momentul ăsta în ce poziţie dificilă se găsea. Acolo sus, la cincisprezece metri înălţime, devenise o ţintă staţionară, bine delimitată.

Bărbatul se opri chiar sub el. Michael îşi făcu curaj şi ţinti creştetul capului paznicului.

Paznicul căzu secerat, glonţul străpungându-i ţeasta, gâtul, corpul. Michael se uită în jur.

– Doi, şopti el.

Era numărul de oameni pe care-i omorâse chiar el.

Aşteptă o clipă, apoi coborî. Îi plăcea să se caţere, dar se obişnuise într-atât cu clădirile de cărămidă şi de piatră, că uitase de bucuria de a se urca în copaci, pe care o simţise în copilărie. Avea de ce să se ţină cu mâinile, iar picioarele le sprijinea pe crengi. Se gândi c-ar fi fost frumos să mai fie copil – atunci măcar nu s-ar afla aici. Sări când ajunsese la patru metri deasupra solului şi ateriză lângă cadavru. Se aplecă să-l verifice.

– Nu mişca.

Michael nu-şi dădea seama de unde venea vocea.

– Mâinile sus!

Cineva din spatele lui îi scoase puşca de pe umăr. Patul unei arme îl lovi în cap, făcându-l să se rostogolească în faţă.

– Câţi sunteţi? mârâi soldatul.

Michael nu spuse nimic, şi fu răsplătit cu o altă lovitură în cap.

– Răspunde-mi, nenorocitule!

Numele soldatului era Jax, dar nu se prezentă.

Pușca îl izbi peste șale; se prăbuși în genunchi. Simți o durere ascuțită în rinichi. I se tăie răsuflarea. Auzi zgomotul metalic puternic de la armarea puștii. Soldatul îi puse țeava armei în ureche, trântindu-l pe jos; simțea mirosul acelor de pin.

– Ai zece secunde, scuipă mercenarul.

– OK. Mintea lui Michael căuta cu disperare o soluție. Am să-ți arăt unde sunt.

– Ridică-te!

Era un efort, însă Michael reuși să se ridice și o luă în direcția care spera din suflet să fie cea corectă.

– Aveți ditamai operațiunea aici, prietene, zise, încercând să destindă atmosfera.

Soldatul nu scoase nici o vorbă.

– Cred că aveți o armată întreagă, nu? continuă Michael, cu mâinile ridicate.

Pașii mercenarului îi răsunau în ureche. Michael nu se îndoia că tipul l-ar împușca în spate dacă i-ar da cel mai mic motiv. Ieșiră în poiana în care stătuse Simon, dar bineînțeles că acum nu mai era acolo. În aer se simțea miros de praf de pușcă, pe jos erau împrăștiate cartușe goale. Se vedea piatra arsă pe care se sprijinise pușca lui Simon.

– Ei bine? întrebă Jax, bănuind că fusese păcălit.

Michael se uită în jur, întrebându-se unde se dusese partenerul său de măcel. Privi spre conacul întunecat, care nu era decât o umbră monstruoasă pe cerul nopții.

– Nu te opri!

Mercenarul îl îmboldi cu țeava puștii în direcția casei. Când păși pe alee, ieșiră și alții din umbre. Erau cinci, înarmați până-n dinți: arme albe și puști, câte un cuțit de vânătoare prins de fiecare picior.

– Mai e și altcineva? strigă Jax spre tovarășii săi.

– Nimeni, îi răspunse un soldat tuns foarte scurt. Crezi că era unul singur?

– Cel puţin doi, replică Jax sumbru.

Michael nu-şi dădea seama cine vorbea, dar nici unul nu părea a fi comandantul celorlalţi. În inimă începu să-i mijească un pic de speranţă: măcar nu-l prinseseră pe Simon. Se putea însă ca preotul să zacă pe undeva într-o baltă de sânge.

– Unde e colonelul? întrebă Jax.

– Nu l-am văzut de dinainte de împuşcături.

– Ce-o să facem cu el?

Unul dintre mercenari arătă spre Michael.

– Îl stoarcem de informaţii, aflăm ce avea de gând, apoi îl folosim ca ţintă pentru antrenamente. Jax se întoarse spre Michael. Şi ce e aşa de important la casa asta că te-ai pus cu noi, douăzeci şi unu de oameni?

– Acum nu mai sunteţi douăzeci şi unu, nu-i aşa? ripostă Michael.

Când se izbi cu faţa de alee, regretă că făcuse pe durul. Nu ştia cine l-a lovit, însă de data asta nu mai era doar unul. Se făcu ghem; loviturile plouau asupra lui. Cele mai rele erau şuturile în şale; simţea cum coastele rupte se mişcă prin el şi retrăia aceeaşi durere la fiecare respiraţie agonizantă. Gustul metalic de sânge îi umplu gura; se lupta să rămână conştient. Mercenarii se adunaseră în jurul lui ca o haită de hiene feroce, râzând în timp ce îl loveau nemilos. Michael abia mai reuşea să se agaţe de starea de trezie, dar îşi dădu seama că întrebările lor prosteşti îi spuneau mai multe despre ei decât aveau să afle ei de la el.

– Câţi sunteţi?

– Pentru cine lucrezi?

– După ce ai venit?

– De ce să vrei răul unui om de afaceri paşnic?

„Habar n-au", îşi zise Michael. Tipii ăştia nu ştiau nimic despre Finster, considerându-l un mogul al afacerilor, cu

maniere frumoase. Nici n-aveau idee ce se afla în subsolul casei. Michael îşi întinse gâtul, uitându-se sfidător la Jax, cel care-l interoga. Faţa îi era rece, lipsită de viaţă, iar puţinul păr pe care-l mai avea îi cădea în smocuri cenuşii peste urechi. Iar ochii... ochii lui nu erau tocmai ochii unui om întreg la minte. Michael îl auzi pe Jax bolborosind ceva despre o frânghie şi despre gâtul lui, după care totul deveni nedesluşit şi leşină.

Capitolul 32

Busch şi Finster erau faţă în faţă, ochi în ochi. Zâmbetul lui Busch l-ar fi făcut pe dentistul lui să se simtă mândru. Nimeni din club nu băga în seamă confruntarea dintre ei. Muzica bubuia în continuare, dansatorii tot se mai învârteau. Mai devreme, Busch nu se lăsase convins de părerile lui Simon şi considerase nesăbuit planul lui Michael. Cu toate astea, era aici, zdrobindu-i braţul bărbatului ăstuia, iar Finster nu putea decât să se zbată inutil.

Finster era cuprins de panică, o panică pe care n-o cunoscuse niciodată. Mintea lui căuta frenetic o soluţie, însă fără succes. Nu se mai simţise niciodată atât de slab, de lipsit de puteri. Era prins în capcana acestui loc oprimant. Imaginile de pe vitralii urlau în inima lui neagră, pereţii de marmură îl strângeau. Zâmbetul dispreţuitor al tipului ăstuia uriaş îl sugruma.

Şi apoi îl lovi inspiraţia. Îşi înălţă triumfător capul plecat, privi în sufletul lui Busch... şi surâse. Apoi începu să fiarbă. La propriu. Ochii îi aruncară scântei şi se dădură peste cap, lăsând la iveală numai partea albă. Mâinile îi tremurau şi se scuturau, gura i se deschise, falca îi atârna, iar pe buze începu să-i apară spumă. Corpul începu să i

se zgâlţâie violent, ca într-un dans, la un pas de o criză de epilepsie. Capul îi căzu pe spate, şi apoi în faţă, după care Finster se prăbuşi pe podea. Se învârtea sălbatic ca o bucată de unt într-o tigaie fierbinte, cu pumnii încleştaţi, cu capul izbindu-se dintr-o parte în alta, lovindu-se de ringul de dans. Oamenii începură să observe şi să se dea la o parte, făcând loc pentru ceea ce credeau că e urmarea unei supradoze.

Ochii lui Busch trecură de la triumf arogant la o teamă cumplită. Nu mai ştia ce să creadă acum că Finster avea spasme incontrolabile la picioarele lui. Lumea începu să se strângă în cerc în jurul lor, unii fascinaţi, alţii speriaţi. Se auzi ţipătul unei femei. Busch fu măturat din cale de trei paznici solizi care-l luară pe Finster, ducându-l pe o canapea într-una dintre grote. Era limpede că tipii ăştia erau obişnuiţi cu aşa ceva, probabil că în fiecare noapte erau câţiva clienţi care păţeau asta, o supradoză aducându-i în pragul morţii. Treaba lor era să se asigure că moartea nu se va produce în club. Nu prea şi-ar fi putut permite să răspundă la întrebările poliţiei date fiind desfătările de care se bucura lumea aici.

Mulţimea din ce în ce mai mare îi urmă cu o curiozitate morbidă până la canapea, fascinată de bietul nenorocit care-i încântase şi-i captivase mai devreme. În mijlocul lor se afla o celebritate şi, cu puţin noroc, vor putea chiar spune că l-au văzut murind. Busch fu împins tot mai în spate, departe de locul acţiunii.

Mult mai repede decât şi-ar fi închipuit el, apăru o targă. Paznicii îl ridicară fără efort pe Finster şi-l legară cu chingi de cărucior. Acum mulţimea era deja uriaşă, aproape jumătate de club se înghesuia să vadă ce se întâmplă; cu gurile căscate, făcuseră în jurul lui Finster un zid gros de douăzeci de oameni, Busch fiind al douăzeci şi unulea, primul exclus. Strigă să fie lăsat să treacă, nici ceea ce se

auzea peste muzica asurzitoare nu era luat în seamă. Era un poliţist american fără putere într-o ţară străină; lucra fără aprobare sau autorizaţie, în afara jurisdicţiei, şi parcă îl despărţea întregul pământ de Finster, atunci când acesta fu scos afară pe uşă. Apărură ca din senin şi mai mulţi paznici, care-i reţinură pe curioşi în timp ce medicii făceau loc pentru faimosul industriaş.

Busch se zbătu să-şi facă loc prin marea de oameni; ieşi în stradă, trecu de paparazzi, de mulţimile care stăteau la coadă în spatele frânghiei de catifea şi se holbau prosteşte şi ajunse în cele din urmă pe trotuar, dar nu mai văzu decât farurile din spate ale ambulanţei şi limuzina lui Finster imediat în urma ei, mistuindu-se în noapte.

Michael se trezi în mijlocul unui masacru. Sângele curgea pe alee în mici râuleţe roşii. Trupul şi mintea îi erau amorţite. Nesigur dacă sângele era al lui, nu îndrăzni să se mişte; recunoscu sunetul gloanţelor care-i şuierau pe deasupra capului. Când reuşi să vadă clar, zări alte cadavre de soldaţi în jur: doi erau doborâţi, mai rămăseseră trei. Şi cei trei trăgeau în toate direcţiile.

Jax era în dreapta lui Michael, ascunzându-se după un Peugeot verde. Cu o privire sălbatică, mercenarul mitralia grădinile, corpul fiindu-i scuturat de reculul rapid al armei. Unul dintre soldaţi zbură prin aer, apoi căzu grămadă. Michael îi auzi ultimele răsuflări horcăite prin gaura cât o monedă din gât.

– Unde-i colonelul? strigă celălalt paznic peste zgomotul rafalelor.

– Nu ştiu, spuse cel care-l prinsese pe Michael.

– Un mic schimb de focuri şi fuge să se ascundă? Credeam că el e comandantul nostru curajos şi glorios.

Jax se răsuci, cu arma aţintită asupra tovarăşului său.

– Concentrează-te pe inamicul de acolo!

Arătă spre întunericul din față.

Michael aşteptă în liniște în timp ce conflictul se agrava. Oamenii ăştia nu erau soldaţi. Erau respinşi de armată, războinici de weekend, cu mintea aproape zdruncinată, şi aveau arme. Simon era undeva prin preajmă, eliminându-i unul câte unul. După părerea lui Michael, nu o făcea suficient de repede.

Jax se întoarse şi-l văzu pe Michael zăcând treaz printre cadavre, şi puţinii neuroni pe care-i avea începură să se pună pe treabă.

– Uite cine s-a trezit!

Îl înşfăcă pe Michael de păr, obligându-l să se ridice în picioare.

– Ei drăcie... făcu celălalt paznic.

– Şşşt, îl întrerupse Jax. La pământ!

– Hei, cine te-a făcut pe tine Dumnezeu? ripostă celălalt, stând în picioare şi strângând din ochi ca să desluşească ceva în întuneric.

O împuşcătură bubui de undeva, detunătura răsunând în întreaga vale.

– La naiba, fu tot ce mai spuse soldatul, pe care Michael şi Jax îl văzură cum se prăbuşeşte mort.

Simon stătea în spatele unui puţ vechi de piatră, cu nervii încordaţi la maximum. Mercenarii n-aveau nici o şansă; fiecare cădea la pământ, viaţa fiindu-le luată cu un singur glonţ în cap. Simon nu-şi pierdea nici un moment concentrarea.

După numărătoarea lui, mai rămăseseră doar doi, liderul şi un soldat. Soldatul cu smocuri cenuşii de păr încă se mai ascundea după Peugeot, însă nimeni nu ştia unde era celălalt. Simon scană aleea prin luneta puştii şi-l găsi pe Michael. Acesta stătea în picioare, clătinându-se, în spatele Peugeotului, bătut rău, cu ochiul drept învineţit şi închis din cauza umflăturii. Paznicul era în spatele lui, cu ţeava puştii înfiptă în

bărbia lui Michael. Simon încercă să-şi alinieze traiectoria împuşcăturii, dar soldatul nu era prost; îl făcea pe Michael să se mişte încoace şi încolo, nelăsând loc pentru o împuşcătură sigură. O sută de metri prin vântul care sufla dintr-o parte, într-o ţintă mică, în mişcare. Simon nu putea risca. Se apropie la cincizeci de metri.

Se culcă pe pământ, expus, desfăcu picioarele de sprijin ale puştii şi-şi scoase pistoalele. Îşi flexă degetele ca să scape de cârcei. Apoi cuprinse cu mâna dreaptă puşca, proptind patul ei în scobitura umărului, îşi strecură arătătorul pe trăgaci şi-şi puse ochiul în dreptul cătării. Mişcă puşca dintr-o parte în alta cu câţiva milimetri, fixând în cele din urmă reticulul pe cupola maşinii franţuzeşti. Ridică treptat ţinta, aliniind ţeava puştii cu un punct aflat la câţiva centimetri de umărul drept al lui Michael. Capul paznicului intră şi ieşi din bătaia puştii timp de o secundă şi jumătate înainte de a se retrage, apoi, o clipă mai târziu, trecu din nou prin dreptul armei. Simon luă în calcul uşoara briză, ochi ţinta... Numără invers... Expiră... Şi îşi începu rugăciunea. Când capul paznicului începu să se apropie de poziţia potrivită, Simon îşi pregăti degetul.

Şutul îl lovi pe Simon fix în tâmplă; puşca îi zbură din mână, descărcându-se în pădure. Se rostogoli din cauza impactului, încercând instinctiv să amortizeze lovitura. Capul îi pulsa când sări în picioare. În faţa lui stătea un bărbat cu una dintre cele mai urâte cicatrice pe care le văzuse vreodată, îmbrăcat ca un ofiţer într-o uniformă de camuflaj cafenie – din ce armată, asta numai Dumnezeu ştia. Însă încrederea în sine pe care o emana fu ceea ce-l puse în încurcătură pe Simon. „Colonelul" ăsta era înarmat cu pistoale – la ambele şolduri –, şi cu toate astea nu avea nici o armă în mâini. Mercenarul era sigur că putea omorî, chiar şi fără arme.

Luaseră amândoi poziţia de atac, privindu-se printr-o barieră invizibilă. Colonelul fu primul, dându-i o lovitură puternică cu piciorul, din răsucire, în coaste. Simon făcu câţiva paşi înapoi, împleticindu-se, dar îşi recăpătă echilibrul la timp ca să evite următoarea lovitură. Dădu o ploaie de pumni – toţi blocaţi. Era ca şi cum adversarul său îi citea gândurile. Simon era surclasat, şi o ştia. Atacul veni cu o salvă de lovituri cu mâinile şi cu picioarele, date aproape pe nerăsuflate. Simon era forţat constant să dea înapoi, cu fiecare lovitură, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de propriile arme. Începu să lovească jos, în picioarele şi stomacul colonelului, începând să facă o breşă; în ochii mercenarului apărură semne de încordare. Simon îşi continuă atacul, punându-şi toată energia în fiecare lovitură pe care o dădea, de parcă ar fi fost ultima. Dar, ca într-un joc de şah care nu merge bine, îşi dădu seama de mutarea sa proastă când era deja prea târziu. Colonelul îl lăsa să-şi consume energia, simulând durerea şi înfrângerea, când, în realitate, el era agresorul constant. Şi tocmai când Simon înţelegea asta, colonelul reveni cu o ploaie de lovituri puternice.

Corpul lui Simon începu să dea semne de slăbiciune. Para ce putea, însă loviturile începeau să-l atingă, atacându-i cu brutalitate faţa şi stomacul. Continuă să se retragă, îndepărtându-se de adversar şi de arme, până când fu nevoit să se oprească, dând cu spatele de un zid. Simţea răceala pietrei la şale; era un puţ; simţi mirosul de umezeală venind de dedesubt.

Fără nici un avertisment, colonelul sări la el, mâinile lui încleştându-se pe gâtul preotului. Simon se strădui cu disperare să le dea la o parte, dar îşi epuizase forţele. Dăduse peste un adversar care-l întrecea nu doar ca putere, ci şi ca inteligenţă şi strategie. Colonelul se lăsă cu toată greutatea pe Simon, îndoindu-i spatele peste buza puţului. Simon vedea cât de adâncă era cicatricea, pielea albă, întărită,

intrând mult în osul crestat. În timp ce degetele puternice ale celuilalt îl sugrumau fără milă, îşi auzea bubuitul inimii, amestecat cu ecoul stârnit de pietricelele care cădeau în puţul adânc, peste umărul lui, la cel puţin douăzeci de metri. Noaptea devenea din ce în ce mai neagră; şi simţea cum alunecă în afara lumii.

Şi apoi degetele din jurul gâtului său dispărură. În timp ce înghiţea aerul cu nesaţ, simţi cum colonelul se prăbuşeşte peste el. În sânge îi pătrunse din nou oxigen, şi fu lovit de o migrenă cum nu mai avusese vreodată. Se strecură pe sub colonel, uluit şi respirând şuierător. Colonelul se prăvăli peste buza puţului, cu un cuţit înfipt în spate.

Îl văzu pe Michael, plin de vânătăi şi de sânge, abia reuşind să-i zâmbească; Simon se prăbuşi la pământ, lângă piatra rece şi umedă. Michael se duse la colonel şi scoase cuţitul lung din spatele mercenarului; uniforma acestuia de camuflaj era deja pătată de sânge. Fără să ezite, Michael îl apucă de picioare, le ridică în aer, iar greutatea cadavrului făcu restul, trăgându-l în întunecimea puţului. Numără încet până la cinci, după care auzi cum şeful forţelor de securitate ale lui Finster loveşte apa, la mare adâncime.

Simon nu-l întrebă pe Michael cum scăpase de celălalt paznic, dar căpătă un respect şi mai mare pentru omul pe care se gândise să-l omoare cu doar o săptămână în urmă.

Michael băgă cuţitul într-un toc de gleznă luat de la unul dintre paznicii morţi. Era acelaşi cuţit pe care-l folosise ca să-l omoare pe Jax, mercenarul respingător care se jucase de-a gardianul lui în ultima jumătate de oră.

În timp ce Michael era ţinut prizonier, răsucit dintr-o parte în alta ca scut, auzise împuşcătura. Jax îl azvârlise la pământ şi-i apăsase piciorul pe ceafă, strivindu-i faţa de asfaltul aleii. Michael întinsese mâna, atinsese genunchiul, gamba... Şi-l găsise. Îl trăsese repede din teacă şi făcuse trei tăieturi rapide. Prima sus, pe orizontală, retezându-i lui Jax tendonul şi artera

femurală de la piciorul drept; a doua adusese lama, cu aceeaşi mişcare, în spatele piciorului stâng. Paznicul cu smocuri cenuşii de păr se prăbuşise, în timp ce sângele de la ambele picioare ţâşnea ca dintr-un robinet răsucit la maxim. Eliberat de apăsarea de pe ceafă, Michael dăduse cea de-a treia lovitură – cea finală.

Busch nu mai condusese până acum cu două sute de kilometri la oră. În noaptea asta, nu conduse nici o clipă cu mai puţin. Avusese nevoie de zece minute ca să-şi ia maşina şi de alte cinci ca să iasă de pe străduţele Berlinului, în tot timpul ăsta sunând de pe mobilul său ca un posedat. De fiecare dată, o voce feminină îi spunea în germană ceva ce deduse a fi: „Ne pare rău, abonatul pe care încercaţi să-l apelaţi nu se află în aria de acoperire. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj după ton".

Busch lăsase un mesaj, neştiind dacă-l vor mai primi vreodată. Era simplu: „Plecaţi, plecaţi acum! Vine!!!"

În câteva minute, planul lor bine conceput se dusese dracului – fără exagerare. Busch nu se îndoise deloc că Simon va putea trece de gărzi şi că va putea intra în casă. Michael va subtiliza cheile şi vor ajunge la aeroport şi în avion înainte să sesizeze cineva că fuseseră pe acolo. Tot ce trebuia Busch să facă era să-l ţină pe Finster în clubul de noapte care fusese odinioară biserică.

Apăsă pe tasta de reapelare automată.

– Haide, haide, haide...

Intră din nou mesajul automat.

– La naiba!

Busch trânti clapeta telefonului. De ce nu aveau telefonul deschis? Se strecura printre maşini ca un nebun, jonglând cu telefonul, semnalizând cu farurile, claxonând ca un apucat. La cinci kilometri în afara oraşului, zări ambulanţa trasă pe marginea drumului, cu uşile deschise şi cu luminile sirenei

încă aprinse. Nu trebui să oprească ca să știe că șoferul și medicul erau morți.

Busch nu se putea gândi decât la un singur lucru: Finster era liber, enervat și se ducea spre casă.

Capitolul 33

Jeannie Busch stătea de veghe. Bâzâitul aparatului de respiraţie artificială, combinat cu mirosul steril de spital, îi declanşase una dintre migrenele ei serioase, şi asta se întâmplase cu două ore în urmă. Ultimele minute din apusul de soare pictaseră mica încăpere în portocaliu, iar Jeannie era bucuroasă să vadă orice culoare după ce stătuse atâta timp cu ochii aţintiţi la albul antiseptic al camerei de la terapie intensivă.

Mary era cufundată într-un somn indus de medicamente. Acestea nu ţineau la distanţă doar durerea, ci şi simţurile ei. Avea faţa palidă, umflată de la tratament, iar părul era doar o amintire estompată a strălucirii de odinioară. Se stingea sub ochii lui Jeannie; medicul nu putuse da un pronostic cu privire la cât mai avea de trăit, dar nu mai era mult. Jeannie ştia care era cea mai mare spaimă a lui Mary: era îngrozită de gândul că va muri singură. Dacă Michael nu era aici să onoreze ultima dorinţă a prietenei ei, măcar ea va fi. Jeannie îşi lăsase copiii la sora ei, şi n-avea să plece până la întoarcerea lui Michael, indiferent cât de mult va dura.

Sunase la hotelul de care-i spusese Paul. Se înfricoşă şi mai mult atunci când i se făcu legătura cu un poliţist extrem

de iscoditor, a cărui serie de întrebări o sperie. Ştia cu cine călătorea soţul ei? Ceva despre împuşcături şi cadavre. Ştia unde se dusese el? Întrebările o îngroziră atât de tare, încât trânti receptorul. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum, aşa-i spusese Paul. Îi promisese că aveau să-şi termine repede treaba. Ca soţie de poliţist, obişnuită cu o asemenea viaţă, nu îşi permise să se gândească la asta. Mary avea nevoie de ea.

Pulsul lui Mary începu să crească, semnalul sonor al monitorului cardiac se acceleră. Începu să se foiască, picioarele îi zvâcneau, împingea capul în pernă. Jeannie îi văzu mişcarea rapidă a globilor oculari: Mary visa. Începu să spună ceva printre gemete, la început incoerent. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, care îi acoperiră apoi întregul corp.

Era un coşmar. Iar Jeannie cunoştea coşmarurile lui Mary; îi împărtăşise adesea temerile sale. Coşmarurile lui Mary se învârteau mereu în jurul lui Michael, care se reapuca de furturi şi plătea cu viaţa lui, iar Mary era o martoră neputincioasă. Jeannie ştia că aceste coşmaruri nu se terminau decât atunci când Mary sărea din pat, revenind înfricoşată la realitate. Jeannie se aplecă spre ea, atingându-i fruntea cu o cârpă umedă.

– Şşşşş, îi şopti ea ca unui copil, nu-i nimic, sunt aici, lângă tine.

Blestemă medicamentele care-i ţineau prietena prizonieră în lumea coşmarului.

Corpul lui Mary deveni rigid. Jeannie îi luă uşor mâna într-a ei. Se simţea din ce în ce mai neajutorată. Nu putea face nimic pentru a uşura suferinţa prietenei ei. Capul i se zbătea dintr-o parte în alta, ca şi cum Mary ar fi încercat să fugă de ceea ce-i bântuia mintea. Era captivă pe un tărâm de unde nu putea scăpa. Mary îi spusese lui Jeannie că visul nu ajungea niciodată la final; întotdeauna se trezea în ultimul moment, revenind la realitate, eliberată de teroare. Totuşi, în noaptea asta Mary nu avea de ales, trebuia să treacă prin tot coşmarul, să îl vadă desfăşurându-se până la încheierea sa devastatoare.

Viaţa lui Jeannie era legată de ani întregi de cea a lui Michael şi a lui Mary; acum, simţea că se prăbuşeşte odată cu ei. Mary era pe moarte, Michael avea necazuri, iar Paul lipsea şi el. Îşi iubea bărbatul pentru aerul lui îmbufnat, pentru faptul că trăia pentru copiii lui, pentru principiile lui de morală pe care alţii le abandonaseră cu zeci de ani în urmă. Spera, împotriva oricărei logici, că Paul şi Michael erau teferi, dar ştia cumva că, indiferent ce aveau ei de înfruntat, confruntarea nu luase încă sfârşit.

Se uită cum semnele vitale ale lui Mary erau tot mai puternice; trupul îi era cuprins de convulsii, iar cearşafurile erau scăldate în sudoare. Coşmarul ajungea la apogeu. „Vă rog să reuşiţi", se rugă Jeannie pentru toţi.

Uşa din faţă a conacului se deschise. De undeva dinăuntru răsună un bip puternic, la intervale de o secundă.

– Ne putem grăbi? şopti Simon.

– Linişteşte-te! Am la dispoziţie şaizeci de secunde.

– De-acum sunt cincizeci şi opt.

Michael intră în hol; toate luminile erau stinse, casa era cum nu se poate mai întunecată. Îşi aprinse lanterna-creion, deschise dulapul de mahon de lângă uşă şi-şi scoase cuţitul. Azvârli afară mulţimea de paltoane şi de pardesie, dând la iveală o cutie de securitate albă, netedă şi rămase cu privirea aţintită la afişajul pe care pâlpâiau luminiţe roşii, numărând invers de la patruzeci şi cinci. Nu era nici o tastatură, doar o fantă pentru cartele magnetice. Iar Michael nu avea nici o cartelă.

– OK, spuse el.

– OK, ce? zise Simon, peste umărul lui.

Michael tăcu. Mai avea la dispoziţie treizeci şi opt de secunde.

– Vezi, ăsta e...

– Nu-mi explica!

Simon îl întrerupse. Ultimul lucru de care aveau nevoie era o descindere a poliţiei berlineze. Douăzeci şi unu de cadavre erau greu de ascuns şi chiar şi mai greu de justificat. Locul avea să fie înţesat de poliţişti, iar ei nu vor mai avea nici o cale de scăpare.

Michael se concentră, îşi băgă lanterna în gură, învârti cuţitul şi-l strecură în spatele panoului de alarmă. Desfăcu uşor capacul şi se uită înăuntru. Grămada de fire aducea mai mult a farfurie de spaghete decât a sistem de securitate. Douăzeci şi nouă de secunde. Bipurile se înmulţiseră.

Scoase din buzunar o pereche de fire cu cleme la capete. Umblă cu degetul prin cele vreo douăzeci de fire, căutând – de fapt, nu era niciodată un fir albastru şi unul roşu, ca-n filme –, sistemul era codat pe culori, fiecare culoare având un număr individual care corespundea unui cod. Şansele de a găsi firele corecte erau de trei sute optzeci la unu. Din păcate, nu prea mai aveau timp. Nouăsprezece secunde. Acum, semnalele sonore răsunau ca bătăile unei tobe. Michael rămăsese zgâindu-se, cufundat în gânduri.

– Mm, nu că ne-am grăbi... îi aminti Simon.

În vocea lui se simţea o uşoară nervozitate.

Nouă secunde. Dac-ar fi avut o oră... poate ar fi reuşit să-i dea de cap. Şi apoi găsi soluţia. Urmări firele care duceau la afişajul secundelor, mergând prin încâlceala din cutie până la un mic cip negru. Ataşă una dintre cleme. Patru secunde.

– Nu avem toată ziua.

Simon era acum mai încordat decât fusese sub rafalele de gloanţe.

– De fapt – Michael făcu o pauză cât ataşă şi cealaltă clemă –, avem toată ziua.

Afişajul luminos pâlpâi şi, acolo unde nu mai rămăseseră decât două secunde, numărătoarea inversă începu de la zece ore.

– Când nu poţi reseta alarma, resetezi ceasul, explică Michael, cu un oftat de uşurare.

Îl conduse pe Simon în adâncurile casei. Când înaintară, trecând de holul de la intrare şi de bibliotecă, o lumină slabă se filtră înăuntru din încăperile laterale şi de pe scări. Nu era multă, dar le permitea să nu-şi mai folosească lanternele. Michael nu pierdu vremea să se uite prin camere; totul avea alt rost de data asta. Înainte, simţise mirare şi încântare contemplând uriaşa avere pe care o avea stăpânul acestor încăperi, însă acum... nu simţea decât dezgust.

Ajunseră în cele din urmă la uşa veche, enormă, de lemn. Aceasta era uşor întredeschisă. Michael puse mâna pe clanţa mare, neagră, de fier. Scrâşnetul balamalelor care se împotriveau era mai primejdios decât orice alarmă. Simon se tot învârteja prin jur, cu arma la îndemână, aşteptându-se să vină cineva în fugă la auzul zgomotului.

Mirosul de mucegai se înălţa din firidele de piatră, care le asaltă imediat simţurile, stârnind din nou frica lui Michael. Simon luă poziţie, cu pistolul la nivelul taliei. Fură înghiţiţi de beznă. Îşi lăsară lanternele stinse, ca să nu devină nişte ţinte uşoare, însă ajunseră astfel să coboare cei peste şaizeci de metri orbeşte, numai pe piatră alunecoasă şi cu ajutorul unei balustrade crăpate după care se ghidau. Se afundau din ce în ce mai adânc, coborând scările acoperite de muşchi. Michael nu putea să nu compare locul ăsta cu celulele din subsolul închisorii germane: în amândouă plutea în aer o ameninţare intangibilă.

Ajunseră pe ultima treaptă şi păşiră pe podeaua de pământ bătătorit. Aici nu mai era nici o balustradă după care să se ghideze, în încercarea lor de a se orienta. Rămaseră câteva clipe pe loc, întunericul negru ca smoala acoperindu-le ochii ca o mască, duhoarea amintind de ceva în descompunere.

– Ce-ar fi să facem lumină... începu Michael să spună înainte ca Simon să-l trântească violent la pământ.

Împuşcătura veni de nicăieri, o pocnitură ca o explozie spărgându-le timpanele, răsunând între pereţii umezi de

piatră. Se lăsară în jos, neștiind prea bine unde erau sau unde se afla paznicul pe care nu se așteptaseră să-l găsească aici.

– Am să mă rostogolesc la dreapta. Încearcă să-l faci să tragă în tine, șopti Simon în întuneric.

– Hei, mulțumesc.

Simon se îndepărtă ușurel, în liniște, lăsându-l pe Michael singur în locul care-i dăduse atâtea coșmaruri. „Fă-l să tragă în tine. Minunat."

Se târî înapoi pe scară, urcând câteva trepte, bâjbâind pe perete după o cornișă. Degetele i se înfipseră într-o zonă aflată doi metri mai sus, unde mortarul se înmuiase. Fără zgomot, săpă cu cuțitul, făcând o scobitură, apoi înfipse acolo capătul lanternei. Era sus și departe, ca o țintă – același truc pe care-l folosise și cu Simon în cimitir. Era o chestiune de perspectivă, un truc abil, magie – fă-i să vadă ceea ce vrei tu să vadă.

Ghemuindu-se, se întinse și aprinse lanterna, conul îngust de lumină căzând pe mulțimea de artefacte imorale. Se ținu departe de raza de lumină, dar, înainte să apuce să facă un pas, explodă altă rafală. Cinci împușcături în succesiune rapidă, aparent din toate direcțiile.

Lanterna se făcu praf. Un întuneric sufocant coborî peste el. Tăcerea care urmă fu înnebunitoare. Și nici urmă de Simon. Din adâncurile subsolului se auzi un râcâit slab. Bazându-se pe ceea ce-și mai amintea, Michael se furișă în încăpere. Ținea revolverul Glock în față, îndreptat în direcția râcâitului. Părea să se audă de jos, de aproape de sol, ca niște unghii zgâriind pe piatră. La fiecare pas, din beznă se auzea un nou sunet. Chiar în fața lui se deslușea un șuierat încet, bolborosit, ca și cum cineva ar fi încercat să respire printr-o baltă puțin adâncă. Michael se lăsă repede pe vine. Cu pistolul în față, începu să bâjbâie în întuneric. La distanță de un braț, țeava pistolului dădu peste ceva moale, fragil. Răsuflările erau ușoare și slabe. Michael căută în jur, pipăi un cap și puse arma pe pământ. Degetele sale continuară să exploreze: părul era fin, aproape casant; pielea, subțire ca o

foaie de hârtie. O mână îl apucă pe Michael de umăr, din spate, făcându-l să tresară. Preotul își aprinse lanterna și-l găsi pe Michael ghemuit lângă cadavrul unui bărbat trecut binișor de nouăzeci de ani.

Michael ridică privirea.

– Era doar un bătrân.

Simon își coborî pistolul.

– Cine e?

– Charles... majordomul lui Finster, fu tot ce putu Michael să spună. Bătrânul își dădu ultima suflare.

Simon se aplecă deasupra cadavrului, își făcu cruce și rosti o rugăciune scurtă pentru cel mort. Michael găsi ironic faptul că Simon făcea asta pentru un om pe care tocmai îl omorâse.

Se îndepărtară, înaintând prin galerie. Umbrele erau tot mai dese, iar duhoarea de putreziciune se simțea peste tot. Când își plimbă lanterna prin încăpere, Simon fu uluit de ceea ce văzu. O mamă țipa îngrozită, strângându-și la piept copilul plin de sânge. Un războinic scotea măruntaiele prizonierilor care stăteau chirciți de frică. Tapiseriile glorificau moartea; pânzele zugrăveau trupuri în descompunere, ale căror suflete implorau să fie eliberate – omenirea subjugată nemilos de forțele răului. Mii de opere de artă, una mai cumplită decât cealaltă. Era ca și cum ar fi pătruns chiar în iad.

Lui Simon îi trecu prin minte că, înainte de a pleca de aici, trebuiau să distrugă totul. Asta nu era artă; era ceva mult mai înfricoșător decât orice văzuse sau își imaginase el. Colecția asta nu mai trebuia privită de nimeni; operele astea oribile fuseseră create toate de oameni, nu de zei malefici sau de diavol. Erau lucrate de mâinile unor artiști posedați de gânduri pe care Simon nu le-ar fi putut înțelege niciodată.

– Grăbește-te! insistă Michael, în timp ce continua să meargă prin galerie.

Se uită în treacăt la lumina care aluneca pe pereți; roca neagră pătată de o rugină naturală dădea impresia de sânge

care picura. Stalactitele, abia vizibile pe tavan, atârnau ca nişte pumnale gata să cadă peste ei.

– Nu vreau să rămân aici nici o clipă mai mult decât trebuie.

Simon se smulse din loc şi-l urmă, însă fu atras de ultimul tablou din şir. Era în faţă, aproape de uşă, sprijinit de o stivă de alte tablouri. Pătrat, cu latura de un metru douăzeci, ieşea în evidenţă printre celelalte. Singura operă luminoasă, strălucind în întuneric. Înfăţişa minunat porţile raiului. Simon privi cu respect tabloul care îi amintea că întotdeauna rămânea o speranţă, indiferent cât de gravă era situaţia. Şi îi mai amintea că...

Finster nu voia să câştige un suflet aici, altul dincolo, voia totul, voia tărâmul din care fusese alungat înainte de începutul timpurilor. Simon începu să fiarbă, redobândindu-şi concentrarea, şi o luă la goană pe coridor.

Michael stătea în faţa uşii de la încăperea care adăpostea cheile; lemnul care sclipea era abanos, lustruit până la o nuanţă lucioasă, ca unsă cu ulei – o uşă înaltă de un metru optzeci, tocul scund obligându-te să te apleci. Se descurcă uşor cu încuietoarea veche şi apucă inelul de fier ruginit pus pe post de clanţă. Când Michael trase de uşă, întredeschizând-o, Simon lumină înăuntru.

Pe piedestalul central de piatră din mica criptă stăteau cele două chei, pe o perniţă de culoarea sângelui, părând simple şi inofensive, ca în ziua în care le furase Michael. Cutia simplă, sculptată, în care se aflaseră atâta timp, era pusă deoparte pe un raft de piatră, lângă sute de lumânări, cele mai multe topite aproape în întregime. Michael simţi un val de speranţă. Pentru prima dată, era pe cale să îndrepte răul făcut, care-i pusese soţia într-un asemenea pericol.

Cei doi bărbaţi stăteau de o parte şi de alta a piedestalului; încăperea era atât de mică, încât spinările lor aproape atingeau pereţii. Michael se uită de jur împrejurul piedestalului, căutând alarme sau capcane, trecându-şi degetele peste baza

de piatră şi peste coloana de lemn, până la şi apoi şi sub perniţa roşie. Nu găsi nimic. Când se ridică, îi atrase atenţia un uşor pâlpâit. Se uită la Simon şi apoi la celularul pe care acesta-l purta la brâu. Luminiţa verde pentru mesaje clipea. Simon îl deschise, afişajul se lumină: „1 mesaj, 19 apeluri pierdute. Fără semnal". Busch era singurul care avea numărul.

Erau la şaizeci de metri sub pământ, cu mii de tone de lut şi de piatră deasupra capului, dar, cu toate astea, zgomotul tunător pătrunse până în măruntaiele pământului. Era ca şi cum un avion militar s-ar fi izbit de un munte, un bubuit violent şi cu tonalităţi joase, ameninţătoare. Pământul şi piatra se desprinseră din tavan, prăbuşindu-se în jurul lor într-o perdea de praf sufocantă. Erau convinşi că lumea se va prăbuşi dintr-o clipă în alta.

Uşa enormă de la intrare se smulse din balamale şi ateriză pe treptele din faţa casei, forţa izbiturii făcând ca marea scară să se năruie într-un morman de fărâme. Finster, cuprins de o furie absolută, zbura prin casă. Era ca şi cum în faţa lui s-ar fi rostogolit un val invizibil: pereţii lambrisaţi vibrau şi se umflau ca un balon în jurul lui, tablourile cădeau, statuile erau doborâte pe podea. Orice-i ieşea în cale era distrus.

După cinci minute de mers cu ambulanţa, îşi revenise complet în simţiri. Nu mai fusese niciodată înşelat atât de cumplit, păcălit de poftele, vanitatea şi lăcomia lui. Îşi jurase că nu se va mai repeta niciodată. Spre uluirea medicului, smulsese curelele care-l legau de cărucior, deschisese uşa din spate şi sărise din ambulanţa care gonea pe autostradă. Şoferul său, la curent cu situaţia, urmărise salvarea şi privise cu un zâmbet cum Finster zburase pe drum. Când ajunsese la un pas de el, şoferul virase pe lângă corpul care se dădea peste cap. Apoi accelerase pe lângă ambulanţă şi o înghesuise cu limuzina, forţându-l pe şoferul ei îngrozit să iasă de pe şosea. Finster se ridicase de pe jos şi se scuturase.

Nu el fusese cel care-i eliminase pe oamenii din ambulanţă, ci şoferul său. Cei doi muriseră punându-şi nenumărate întrebări despre pacientul pe care tocmai îl luaseră.

Când limuzina dărâmase porţile, smulgându-le din suporturile lor de piatră, Finster văzuse primele două victime. Îi subestimase pe Michael şi pe preot şi-şi supraestimase mica armată de mercenari. Anii petrecuţi sub chipul unui industriaş puternic îl făcuseră să uite de puterea unui om aflat în faţa morţii. Şi de voinţa şi mai puternică a celui care încearcă să-i salveze pe cei pe care-i iubeşte. Când limuzina ajunsese la capătul aleii, carnajul i se înfăţişase în toată amploarea sa. Soldaţi morţi pretutindeni, sânge împrăştiat în jur ca şi cum ar fi fost împroşcat cu o bidinea. Mânia sa creştea proporţional cu ce vedea, cu fiecare pas făcut înspre casă; furia înăbuşită explodase în cele din urmă, când dăduse buzna în conacul de piatră, sfărâmând uşile care-i stăteau în cale.

În câteva secunde ajunsese la uşa pivniţei, scoţând-o din ţâţâni. Coborâse scările într-o clipă; nu avea nevoie de lumină, ştia drumul pe de rost. Era la el acasă.

Finster, mergând tiptil, mai mult animal decât om, înainta prin galerie, cu spatele plecat, păşind fără zgomot, privind cu prudenţă în jur, adulmecând uşor aerul. Simţi ceva în dreapta, în spatele stivei de tablouri ruseşti cu scene de război, dar trecu pe lângă. Adora vânătoarea, felul în care cauţi şi găseşti prada, în care te joci cu ea, lăsând-o să creadă că e mai deşteaptă, că te poate păcăli, când de fapt este prinsă în capcană, fără scăpare.

Continuă să meargă prin întuneric, spre uşa încăperii unde erau cheile, trecând de tabloul cu porţile raiului, care-l motiva. Acea pânză îl stimulase, îl ajutase să rămână concentrat asupra ţelului său, aidoma unui prizonier care ţine în celulă o fotografie a munţilor, ca să nu uite de libertate. Tabloul acela îi oferea o raţiune pentru care să lupte, aproape că-i dădea

speranţă. Nimeni n-avea să-i ia speranţa, şi cel care voia să încerce trebuia să plătească preţul cuvenit. Apucă inelul ruginit al uşii cu mâna sa rece şi trase; uşa neagră se deschise anevoie, cu un scârţâit.

Se răsuci pe neaşteptate, întinzând violent mâna stângă, apucând cu ea noaptea. Camera începu să se cutremure, aerul deveni încărcat; scântei albastre ţâşniră din întuneric. Statuile se răsturnară, tablourile căzură la pământ; încăperea aparent neînsufleţită deveni deodată vie, plină de confuzie şi de haos. Din beznă se ridicară două trupuri: Simon şi Michael. Plutiră în sus, purtaţi de un vânt nevăzut. Tot mai sus şi mai sus, până când fură striviţi de tavanul cavernei, periculos de aproape de stalactitele ascuţite ca nişte lame de cuţit. Cu mâinile şi picioarele desfăcute, cei doi erau împinşi în sus, ca şi cum gravitaţia s-ar fi inversat dintr-un motiv necunoscut. Cu o lucire bruscă, armele fiecăruia zburară departe de ei. Pistoalele şi cuţitele se rostogoliră pe jos.

– De ce? urlă Finster. Chiar credeaţi că mă veţi putea învinge pe MINE?

Păşi sub ei, privind în sus, dirijându-i cu mâna ca pe nişte marionete neajutorate, prinse cu sfori invizibile.

Dacă Michael avusese îndoieli despre adevărata identitate a fostului său angajator, acum locul lor fu luat definitiv de o teamă cumplită. Văzu lumânări şi torţe aprinzându-se spontan de jur împrejurul cavernei, luminând totul. Nu cunoscuse până acum dimensiunile adevărate ale colecţiei depravate de artă pe care o adunase Finster: era de zece ori mai mare decât ceea ce întrezărise el mai înainte, toată luminată straniu de strălucirea portocalie aruncată de torţe. Mai mare decât un teren de fotbal, zona de sub el conţinea o mare de artefacte, întinzându-se până unde ajungea lumina, umplând cea mai mare cavernă pe care o văzuse vreodată cineva. Tavanul se ondula sălbatic, stalactitele străpungeau umbrele asemenea colţilor din gura unei bestii. Finster se plimba dedesubt, de colo până colo. Hainele lui de comandă erau zdrenţe, iar el

stătea ca un arc gata să sară. Chiar de la distanţă, Michael desluşea că ochii i se făcuseră roşii, adânci şi ameninţători, reflectând flăcările lumânărilor.

– Daţi-mi ce-i al meu! zbieră Finster. Daţi-mi cheile *mele!*

Simon suferea în mod evident; avea un obraz tăiat de o stalactită, din care curgea sânge, picurând ca o ploaie pe podeaua de pământ de dedesubt. Dar, în timp ce se lupta cu mâna invizibilă, în ochi i nu i se citi nici o clipă teama.

– N-au fost niciodată cheile *tale!* scuipă el.

– Acum sunt, preotule! Aşa cum e tot ce vine odată cu ele. Daţi-mi cheile înainte să vă smulg inimile din piept.

Faţa lui Michael era contorsionată de agonie când rosti cu răsuflarea întretăiată:

– Ai... făcut... o promisiune.

Simon se uită la Michael, derutat de afirmaţia lui.

– Ai spus că niciodată n-ai încălcat un târg.

– Şi ce-i cu asta? mârâi Finster.

– Mi-ai promis că n-ai să-mi faci nici un rău.

Şi Finster zâmbi.

– Nu-i aşa că tu eşti ăla deşteptu'? Atâta prevedere. Se întoarse spre Simon. Mă tem că nu mi-am luat acelaşi aranjament şi faţă de tine.

Simon fu strivit şi mai tare de tavan, o menghină nevăzută scoţându-i aerul din plămâni.

– Acum, daţi-le înapoi, mormăi Finster, în vocea sa nemaisesizându-se decât un strop din fostul său timbru şi din eleganţa de altădată.

Se îndepărtă, dar se opri înaintea uşii de la încăperea cheilor. Răsucindu-se, mârâi:

– Ai dreptate, Michael. Ţi-am promis că nu-ţi voi face rău, însă tocmai de-asta lucrează *el* pentru mine. Nu-mi amintesc ca *el* să fi făcut o asemenea promisiune.

Pe scările întunecoase cobora şoferul lui Finster, cel care-l luase de pe autostradă. În mâna stângă ţinea un pistol, acelaşi pe care-l folosise ca să-i omoare pe paramedici.

Dennis Thal avea să își răscumpere în sfârșit greșelile în ochii șefului său.

Sosise ceva mai devreme, în aceeași seară. Finster era în bibliotecă, bucurându-se de Joy; miliardarul nu scosese un cuvânt când acesta intră, doar se uitase lung la Thal, care părea să fi eșuat. Thal nu-și imaginase niciodată că acest miliardar renumit era cel care-i dădea ordine, vocea misterioasă care-i spusese la telefon ce să facă. Ochii lui Finster îl intimidaseră pe ucigaș atât de mult, încât Thal nu putuse recunoaște faptul că dăduse greș, de teamă că avea să moară înainte de-a termina de vorbit.

Prin urmare, Thal spusese singurul lucru care credea că-i va prelungi viața:

– Sunt morți.

Ochii lui Finster se îmblânziseră când auzise asta. Ultimele obstacole reale în calea succesului său – Michael St. Pierre și nebunul ăla de preot – fuseseră eliminate. Dar era tot afaceristul desăvârșit, precaut și viclean. Nu voise să se expună nici unui risc. Își înarmase și apărase casa cu toate resursele, cu toți oamenii pe care-i avea la dispoziție. Întreaga sa armată particulară, inclusiv șoferul lui, fusese mobilizată ca să-i apere în permanență cheile. Din acest motiv, Finster îi ordonase lui Thal să-i fie șofer în acea seară.

În timp ce conducea limuzina prin noapte, cu Finster și trupa lui de aventuriere în spate, Thal se așteptase să primească un glonț în ceafă. Împușcătura însă nu venise. Crezuse că minciuna lui strigătoare la cer despre faptul că-i reușise asasinatul i se citea pe față; era sigur că avea să fie descoperit. Timp de două ore, așteptase în fața clubului de dans, întrebându-se cum l-ar putea omorî Finster când va afla adevărul. Dar, pe măsură ce timpul trecuse, se convinsese singur că Finster nu avea să afle niciodată adevărul sau poate... Poate avea să-l omoare el pe Finster.

Se întrerupsese din făcut planuri când şeful său fusese scos afară pe targă. Thal alergase la limuzină şi se ţinuse după el. Când Finster se rostogolise din ambulanţă, Thal, în egoismul lui, îl crezuse mort, izbise salvarea şi-şi luase revanşa asupra celor doi paramedici, împlântând câte un glonţ în fiecare. Se întorsese cu spatele la carnaj şi îl văzuse pe Finster ridicându-se de pe jos, scuturându-se de praf, fără nici o zgârietură. În acel moment, Thal îşi dăduse seama că angajatorul său era mult mai mult decât şi-ar fi putut închipui el vreodată. Gândurile începuseră să îi alerge frenetic când trecuseră prin porţile proprietăţii, când văzuse cadavrele presărate peste tot. Când uşile zburaseră din balamale dintr-o simplă lovitură dată de Finster cu încheietura mâinii, Thal devenise cel mai mare admirator al şefului său.

Thal stătea şi se uita la cei doi bărbaţi striviţi de tavanul cavernei, deasupra capului lui; ştia în sfârşit de ordinele cui ascultase în ultimii cinci ani. Nu simţea nici urmă de teamă; inima nu i se opri nici o clipă.

– Vei fi împiedicat, zise Simon.

Preotul era turtit de tavan, avea faţa stacojie şi tendoanele umflate la gât. Era greu de spus dacă zgomotul care se auzea venea de la frecarea corpului lui de stâncă sau de la frecarea dintre oasele sale.

– Nu poţi...

– Desigur.

Finster îi făcu pe plac şi deschise uşa de la încăperea cheilor.

– Nu poţi fura raiul, gâfâi Simon.

– Deja am făcut-o. Acum puneţi-mi cheile îna...

Finster se opri la jumătatea propoziţiei; uşa care scârţâia era deschisă la maximum, iar flăcările torţelor licăreau în cripta întunecată. Se holbă înăuntru. O sclipire de pe perniţa stacojie îi atrase atenţia. Îşi înălţă capul, mijind ochii ca să vadă mai bine. Pe faţă îi apăru un zâmbet de învingător.

Şi, în acel moment, Simon şi Michael căzură de pe tavanul cavernei, prăbuşindu-se de la înălţimea a două etaje pe podeaua de pământ de dedesubt.

Finster era vrăjit de cheile lui: până la urmă, hoţii nu i le luaseră, fuseseră întrerupţi înainte de a-şi duce treaba la bun sfârşit. Îşi îndreptă spatele. Stând semeţ, cu palmele la tâmple, îşi dădu pe spate părul lung, alb, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

– Scoate-i de aici, îi spuse lui Thal – fără să se întoarcă măcar să arunce o privire spre corpurile celor doi oameni care i se opuseseră, vocea sa triumfătoare fiind din nou melodioasă ca un cântec –, şi fă ceea ce ştii tu să faci cel mai bine.

Capitolul 34

Thal îi scoase pe Simon şi Michael afară prin uşa din faţă, împingându-i cu pistoalele pe lângă soldaţii morţi de pe alee, ducându-i spre limuzina neagră, lungă. Cei doi erau plini de vânătăi şi însângeraţi, iar minţile lor ameţite încă refuzau să accepte puterea teribilă la care tocmai fuseseră martori.

Thal scoase două perechi de cătuşe, le prinse mâinile la spate, deschise portiera din faţă şi-i băgă înăuntru. Trecu în spatele volanului vehiculului care încă avea motorul pornit, cu pistolul îndreptat spre capul lui Simon. Conduse prin noapte, pe lângă vastele grădini şi pe lângă zidurile de piatră impunătoare, ieşind de pe alee şi luând-o pe câmp. Farurile maşinii străpungeau întunericul, şi se opriră în cele din urmă la şase metri de vechiul puţ.

Thal coborî din maşină, smuci portiera din dreapta, întinse mâna şi-l trase violent afară pe Michael, de păr. Îl izbi de structura de piatră, unde acesta se prăbuşi sub strălucirea orbitoare a farurilor, de parcă ar fi fost pe o scenă în lumina reflectoarelor. Thal se întoarse la maşină şi se înapoie în câteva secunde, ţinând la beregata lui Simon un cuţit care arăta primejdios.

– N-am mai omorât nici un preot până acum.

Thal îl trânti pe Simon pe pământ, cu faţa în jos, preotul neopunând deloc rezistenţă, căci trupul încă îi era slăbit de atacul lui Finster.

În bătaia farurilor cu halogen ale maşinii, era mai lumină decât ziua, iar umbrele erau prelungi şi severe. Părea că se aflau într-o sală de operaţii bine luminată, înconjuraţi de un public de întuneric. Thal îşi vârî pistolul la brâu şi aşeză pe iarba scăldată de rouă o colecţie abominabilă de cuţite: cu dinţi ascuţiţi şi înclinaţi spre vârf, ca de coasă, bricege cu mâner dublu, cuţite pentru fileuri, cuţite zimţuite şi cuţite pentru oase. O colecţie care ar fi arătat firesc într-o măcelărie, dar care în acest loc avea un scop foarte diferit, mult mai malefic.

– Ai văzut vreodată cum se jupoaie o căprioară proaspăt ucisă? îl întrebă Thal pe Michael pe un ton detaşat.

Michael, căruia nu-i ieşea nici un sunet din gâtlej, se holbă la el, neajutorat.

– Nu? Ei bine, acum vei afla. Thal luă cuţitul pentru fileuri. Lama asta este cea mai ascuţită dintre toate astea. Taie pielea ca şi cum ar fi mătase. E atât de ascuţit, încât abia îl simţi în timp ce-şi face treaba. Îţi dai seama că nu mai ai pielea pe tine numai când aerul rece atinge nervii proaspăt expuşi.

Thal apăsă cu genunchiul pe ceafa lui Simon, imobilizându-l complet.

– Ştii, am auzit povestea aia despre mama ta, şi chiar a fost o sursă de inspiraţie pentru mine.

– Mântuieşte-ţi sufletul, bolborosi Simon, cu faţa strivită în iarbă.

– Asta-i o replică standard pe care o înveţi la seminar?

– Te-ai dat de partea...

– O, Doamne. Iar începi. Aleluia, amin, Doamne Isuse, mântuieşte-mă, Doamne et cetera, et cetera... Thal îşi dădu ochii peste cap. Scuteşte-mă, te rog. Îmi strici concentrarea.

Cu experienţa unui chirurg, îi despică lui Simon cămaşa la spate.

Michael se zbătu să se ridice, sprijinindu-se de piatra puţului, gemând.

– Cuţitul ăsta este o lamă de artizan, trebuie ţinut delicat, ca o pensulă, între degetul mare, arătător şi mijlociu.

Thal demonstră cele spuse.

Un lucru ciudat îi atrase atenţia lui Michael. Degetul mic şi inelarul lui Thal stăteau într-o poziţie anormală, nu se îndoiau înspre palmă aşa cum ar fi trebuit. Nu observase asta mai devreme, dar acum... Inima i se strânse şi mai tare. Mai văzuse ustensilele astea înainte. Îşi aminti acea noapte. Îşi aminti de propriul cuţit, cum îi fusese implântat în umăr, în os, cum fusese târât pe podeaua atelierului de artă de un maniac. Cum mai simţea şi astăzi durerea, care-i era stârnită de schimbarea vremii. Şi-şi aminti că fusese prima dată când voise să omoare pe cineva, o creatură atât de ticăloasă, atât de dezgustătoare, un bărbat care fusese în stare să-i facă unei femei ceva inuman.

– Ce-ţi mai face umărul? îl întrebă Thal, zâmbind.

Toate amintirile năvăliră în mintea lui Michael. Cine era Thal de fapt... Cum aflase Finster despre Michael şi talentele lui... De ce Thal îl dispreţuise din ziua în care-l cunoscuse.

Instrumentele întinse în iarbă în faţa lui acum erau aceleaşi care fuseseră puse pe pervazul ferestrei unui apartament de pe Fifth Avenue, în urmă cu cinci ani şi jumătate. Dennis Thal era cel care-o agresase pe Helen Staten, gata să îi ciopârţească trupul gol. Din cauza lui Thal renunţase Michael la fugă după lovitura de la Ambasada Akbiquestanului. El era cel cu care se luptase Michael în apartamentul lui Helen Staten. Şi din cauza lui fusese Michael prins şi trimis la închisoare.

– Acum îţi dai seama de ce mă interesezi atât de mult, zise Thal cu voioşie, întorcându-se la treabă. Asta e doar de încălzire şi ca să-ţi faci o idee despre ceea ce va urma.

Aşteptarea este mult mai importantă decât împlinirea unui lucru, nu crezi? Fac de ceva vreme planuri pentru uciderea ta. Când te-am recomandat lui Finster pentru furtul cheilor, am sperat că voi fi recompensat la sfârşit. Tu vei fi Capela mea Sixtină.

Legat, Michael se zvârcolea degeaba lângă peretele puţului; gura i se umplu de fiere.

– Te rog, stai liniştit, îl mustră Thal. Ai putea să mă faci să tresar. Dacă se întâmplă asta, mi-ar putea aluneca mâna şi i-aş putea înfige prietenului tău frumuseţea asta de metal în inimă.

Simon îşi îngropă gândurile undeva în adâncuri, rupându-se de orice senzaţii. Mintea sa era un vârtej de imagini cu tatăl lui comiţând aceeaşi faptă oribilă asupra mamei lui. Ea îşi îndurase soarta fără nici un fel de pregătire, fără să aibă mintea călită de armată. Respectul său pentru suferinţa ei crescu, căci acum era pe cale să aibă aceeaşi soartă – să îndure un viol al sufletului.

Thal era atât de concentrat, încât nu mai ştia ce se întâmplă în jurul lui; aplecat asupra lui Simon, era pe punctul de a desprinde pielea de pe muşchi. Trăia momentul pe deplin – şi de aici i se trase pieirea. Nu auzi şuieratul produs de piciorul care se repezi prin aer, nici nu văzu umbra uriaşă a bărbatului turbat de mânie.

Vârful de oţel al bocancului îl lovi pe Thal drept în ureche. Forţa loviturii îl făcu să se rostogolească, corpul alunecându-i pe iarba umedă. Din ureche începu să îi curgă sânge. Nu era în stare de nici un gând coerent, dar măcar atâta lucru ştia şi el: silueta gigantică îl omora. Cu energia dată de adrenalină oricărui animal încolţit, Thal sări în picioare; mâna i se îndreptă iute spre talie. Dar, deşi se mişcă rapid, nu fu suficient. Cei doi poliţişti, ofiţerul şi asasinul, se priviră în ochi. Fiecare ţinea în mână o armă – îndreptată direct spre celălalt. Era o situaţie fără ieşire.

– Ţi-ai cam depăşit jurisdicţia, mârâi Thal.

– Asta n-are nimic de-a face cu legea.

Mâna în care Busch ținea revolverul Big Sauer nu tremura deloc.

Pentru a doua oară în viață, Thal ajunse să se confrunte cu frica, o frică adevărată, din aceea care te înfioară și te face să nu mai știi de tine. Îl străbătu din tălpi până în inimă și-i ajunse drept în ochi. Thal se hrănea cu spaima pe care le-o provoca altora și care pentru el era o desfătare a simțurilor, însă până în acest moment nu o simțise și el. Era paralizantă: picioarele i se muiară, mintea îi era un talmeș-balmeș. Făcu singurul lucru la care se putu gândi. Se aruncă în stânga, trăgând în același timp cu pistolul.

Busch se rostogoli la pământ, răspunzându-i la împușcături. Thal dispăru în întunericul de dincolo de lumina aruncată de faruri. Michael și Simon erau ținte vii, adevărate ținte cu cătușe pentru Thal, iar Busch nu putea tolera așa ceva. Polițistul cel masiv îl apucă pe prietenul său și-l trase în umbrele din spatele puțului. Apoi se întoarse în fugă în lumina orbitoare a farurilor mașinii, repezindu-se după Simon. Când gloanțele începură să șuiere în spatele lui, ciuruind pământul de la picioarele sale, Busch nu se opri, ci se rostogoli și se ridică. Îl înșfăcă pe preot de picioare și-l târî prin perdeaua de focuri trase de Thal.

Ajunși la adăpostul întunericului, Busch îl sprijini pe Simon de puț. Se întoarse și apucă de cătușele de la spatele lui Michael. Lipi lanțul cătușelor de piatra puțului, și-i ordonă:

– Să nu respiri!

Lipi țeava pistolului de lanțul cătușelor și trase, pulverizându-l. Câteva clipe mai târziu, cătușele lui Simon avură aceeași soartă.

– Stați aici, mormăi Busch, înainte de a se întoarce în întuneric.

Busch se târa pe iarbă, având grijă să rămână în întuneric. Noaptea era liniștită, dacă nu puneai la socoteală zumzăitul

motorului limuzinei, care mergea în gol. Dac-ar fi reuşit să ajungă la volan, ar fi putut întoarce maşina, şi-ar fi luat prietenii şi-ar fi zburat de-aici. Chiar dacă Thal ar fi tras în cauciucuri, puteau să se îndepărteze suficient de mult de atacatorul lor ca să ajungă undeva în siguranţă. Busch se târî până în spatele maşinii negre, conştient de faptul că putea fi împuşcat mortal în orice clipă. În mintea sa era numai confuzie. Faptul că Thal avusese de-a face cu el sau cu Finster nu era o coincidenţă. Instinctul îl ajutase întotdeauna: acum, regreta că şi-l reprimase când îl avertizase în legătură cu Dennis Thal. De data asta nu va mai ezita, nu se vor mai rosti vorbe pline de venin. Avea să-l împuşte pe Thal dintr-un foc, şi la naiba cu legea!

Gloanţele se înfipseră în partea din faţă a limuzinei, străpungând caroseria de metal. Busch fu ţintuit la pământ, cu cinci gloanţe rămase în încărcător, dar asta nu mai conta dacă Thal reuşea să-l atingă. Se repezi la portiera din dreptul şoferului şi o deschise dintr-o smucitură.

Glonţul îi sfâşie umărul drept, braţul căzându-i inert pe lângă corp când forţa impactului îl izbi de maşină. Busch îşi pierdu echilibrul şi căzu. Bâjbâi cu mâna stângă după pistol. Îşi încleştă degetele în iarbă, ignorând durerea din braţ, aproape ajungând la armă...

Bocancul îl lovi puternic, două dintre degete luându-i imediat foc, oasele frângându-se sub lovitura brutală. Thal se lăsă pe vine, luă pistolul lui Busch, apoi îl aruncă în întuneric.

– Bună, Peaches. Sângele ţâşnea în valuri din urechea lui Thal. Greşeli, greşeli, greşeli. Unele uşor de trecut cu vederea, altele fatale. Ce s-a întâmplat cu legea? îl înţepă el pe Busch. Îţi aminteşti de lege, legea ta? Nici un compromis, nici o abatere de la lege?

Acuzaţia îl duru pe Busch la fel de tare ca rana care-l chinuia. Încă mai era poliţist. Şi, cu toate că Thal îl acuzase că-şi abandonase codul de legi, nu o făcuse. Doar pusese legea deoparte, o altă lege mai importantă luându-i locul, una a prieteniei

şi a loialităţii. Compromisuri morale. Erau anumite circumstanţe în care aveai puterea şi nevoia de a închide ochii la anumite lucruri, în timp ce viaţa îşi schimba temporar cursul firesc. Dar trebuia plătit un preţ pentru asta.

Apăsând şi mai tare cu piciorul pe mâna lui Busch, cu lumina stopurilor săpându-i umbre roşii ca sângele pe faţă, Thal bagă un nou încărcător în pistol şi armă. Ţinti drept spre capul bărbatului pe care ajunsese să-l dispreţuiască şi zâmbi.

– Soţia ta va muri pe atât de încet pe cât de repede vei pieri tu.

Busch se albi la faţă, copleşit de cele mai negre temeri.

Thal apucă arma cu ambele mâini, stabilizând ţinta. Nu voia să rateze.

Şi apoi, dintr-odată, din Thal ieşi aer ca dintr-un balon care se dezumflă. Ucigaşul se prăbuşi pe spate în limuzină, fără să aibă timp să-şi revină, să se apere de a doua şi de a treia lovitură. Michael şi Simon erau deasupra lui, mişcându-se cu o viteză ameţitoare; brusc, se dădură înapoi la fel de iute cum atacaseră.

Thal abia se mai ţinea pe picioare. Rămăsese fără pistol şi era grav rănit. Pentru a doua oară în acea noapte care nu se mai sfârşea, aşteptă să-şi găsească moartea. Dar nu fu aşa. Busch, Simon şi Michael nu făceau decât să se uite la el, fără să se mişte, fără să scoată vreun sunet, privind şi aşteptând. Thal nu ştia ce să creadă. Nu putea respira. Nu ştia de ce. Îşi duse mâna la stomac. Şi mâna ieşi de acolo lipicioasă, unsuroasă. Feţele tuturor victimelor sale îi răsăriră înaintea ochilor, estompate de timp. Helen Staten, James Staten, femeile, bărbaţii, zeci de victime, toate holbându-se la el în tăcere, martori muţi ai sfârşitului său.

Nu simţise incizia – atât de ascuţit era scalpelul –, nu-l văzuse pe Simon când îi făcuse tăieturile, dar îşi simţi intestinele revărsându-se afară; îi alunecau printre degete ca nişte ţipari unşi cu grăsime, iar el încerca disperat să le ţină în corp.

Îi curgeau din burta despicată pe iarba cufundată în întuneric. Le aduna cu mâinile, căznindu-se în zadar să le împingă înapoi în cavitatea goală. Se împletici şi căzu. Apoi cârceii reci ai morţii se înfăşurară în jurul lui.

Şi muri.

Capitolul 35

Umbra lui Finster dansa pe peretele micii încăperi izolate; lumânările care mai rămâseseră aproape se consumaseră. Redevenise omul de cultură calm şi rezervat, care-şi admira cheile aşezate pe perniţa lor. Odată înlăturate temerile că ar putea da greş, se bucura că îi aparţineau din nou şi că în curând avea să se ducă acasă.

În ciuda a ceea ce spusese, nu stătuse să-şi admire trofeul decât în acea primă noapte în care-l obţinuse. De fapt, puţin îi păsa cum arătau cheile, ceea ce conta de fapt era semnificaţia lor. Dar interveni orgoliul, şi vanitatea îl obligă să le admire. Era în picioare, privindu-le lung, cu respect; nimic nu-i mai stătea acum în cale.

Afară, în galerie, în secţiunea dedicată zeiţei hinduse Kali, ascuns în colţ, în spatele stivei de pânze, afişajul roşu al unui cronometru ticăia şi număra invers spre zero. Cinci astfel de cronometre erau împrăştiate prin cavernă, setate să se declanşeze la intervale de treizeci de secunde. Bombe incendiare, compacte, dar puternice – aveau să producă flăcări. Nu erau dispozitive violente, ci mai curând pulverizatoare chimice. La activare, aveau să sară în aer la o înălţime de trei

metri şi să împroaşte cu o substanţă lipicioasă ca un gel, care urma să se aprindă pe loc în contact cu aerul.

Finster nu dădu atenţie pocnetului din spatele uşii masive, negre, nici şuieratului scos, cu siguranţă, de un foc. În schimb, înconjură piedestalul şi se apropie, aplecându-se, ca şi cum ar fi studiat cheile în detaliu pentru prima dată. Pantofii săi de piele scârţâiau pe podeaua de lemn în timp ce el dădea târcoale piedestalului. Pe sub uşă se auzi un vâjâit puternic; aerul era aspirat din încăperea mică în cantităţi uriaşe, ca să hrănească iadul care se înteţea în cavernă. Ultimele lumânări din încăperea cheilor începură să se stingă din cauza lipsei de oxigen. Numai câteva rămaseră aprinse să lumineze trofeul, licărirea lor reflectându-se pe metalul preţios, şi faţa nedumerită a lui Finster.

Ceva nu era în regulă. Şi nu-l preocupa ceea ce se petrecea dincolo de uşă. Michael şi Simon mai aveau puţin – câteva clipe doar – şi ar fi reuşit. Nişte oameni atât de hotărâţi nu renunţă niciodată, nu abandonează lupta. Dragostea lui Michael pentru soţia sa era mai puternică decât orice cunoscuse Finster până atunci, însă de ce se potolise, renunţând atât de uşor – doar dacă...

Finster se uită mai de îndeaproape. Ezitând, întinse mâna după cheia de argint, conştient că-i era interzis să atingă ceva sfinţit. Degetele lui se apropiară şi mai mult. Era singurul mod de a se convinge. Singurul test adevărat. Biruindu-şi brusc teama, acoperi cheile cu mâna. Şi atunci se întâmplă. Explodă într-un vârtej de furie. Urlă din toţi plămânii – nu de durere, ci de mânie, dându-şi seama, turbat că fusese păcălit. Căci pe cheia de aur, uzat de trecerea timpului, dar încă vizibil, era gravat un marcaj subtil, care-l condamna: 585.

Finster se răsuci în loc şi smulse uşa din ţâţâni. Fu izbit de o minge învolburată de foc, care arunca flăcări în sus, tentaculele prelingându-se apoi de pe tavan. Întreaga cavernă fu înghiţită de pălălaie. Tablourile se aprinseră, umplând camera cu un nor negru, uleios, în formă de ciupercă; valurile de

căldură topeau sculpturile de metal. Explodă şi ultima dintre bombele incendiare, gelul asemănător cu napalmul împroşcând în jur, aprinzând tot ce atingea. Mugetul flăcărilor era asurzitor, dar nu era nimic pe lângă ţipătul neomenesc care ieşi din gura lui Finster.

Capitolul 36

Busch era terminat. Simon şi Michael îi legaseră mâna şi-i bandajaseră umărul. Era sprijinit incomod de capota maşinii, dar, în ceea ce-l privea, lucrurile stăteau bine. Avea să prindă şi ziua de mâine.

– Hmm, deci le-aţi luat.

Vorbea aproape şoptit.

Simon dădu din cap, admirând cheile pe care le ţinea reverenţios în palmă, ca şi cum ar fi fost de sticlă şi s-ar fi făcut ţăndări dacă ar fi respirat deasupra lor.

– Atât de simple...

– Da.

– Domnilor, trebuie s-o ştergem, îi întrerupse Michael.

Însă Busch continuă să se uite lung la chei. Nu se putea abţine.

– Pot să le ţin şi eu?

Simon i le puse în palmă cu mişcări line. Erau mai mari decât crezuse Busch, şi nu atât de spectaculoase. Se aştepta să fie iluminat, să se umple de dumnezeire, dar nu se întâmplă aşa. În schimb, fu cuprins de uimire la gândul că două obiecte atât de mici puteau însemna atât de mult. Michael îşi riscase

libertatea, viaţa – tot ce avea – ca să recupereze bucăţile astea de metal modelat. Şi ceea ce-l impresionă pe Busch nu fu semnificaţia lor, ci tăria de spirit pe care o inspirau. O credinţă în ceea ce era de neatins, o credinţă atât de puternică, încât oamenii erau dispuşi să pornească războaie, să moară în numele ei, să sacrifice totul de dragul convingerii date de o promisiune. Era o minune, o minune a credinţei, una pe care o înţelegea bine, dar pe care nu o simţise până în clipa aceasta. Şi, datorită ei, totul avea să fie bine într-un fel sau altul, era sigur de asta.

– Să mergem, băieţi!

Michael era din ce în ce mai nerăbdător.

Busch îi dădu cheile înapoi lui Simon, care le înfăşură strâns într-o bucată de catifea şi le puse în buzunar. Busch simţi un val de uşurare. Deşi porniseră la drum fără sorţi de izbândă, el şi Michael se întorceau acasă.

Uşile cu canaturi de sticlă de la bibliotecă se deschiseră cu un trosnet. Flăcările ţâşniră în afară. Casa enormă de piatră devenise un infern. Ferestrele se spărgeau de la căldură, scuipând fum şi limbi de foc, luminând noaptea. O siluetă se năpusti prin furtuna de văpăi şi alergă spre ei. Ca o fiară întunecată, parcurse distanţa de două sute de metri în câteva clipe.

– N-o să duceţi nimic înapoi!

Vocea se auzea urlând peste tot. Şi, înainte ca ei să apuce să reacţioneze, apăru chiar în faţa lor, cu hainele făcute scrum, contrastând ciudat cu pielea sa, curată şi netedă, fără o singură arsură sau roşeaţă, imposibil pentru cineva care tocmai trecuse printr-o vâlvătaie de şase mii cinci sute de grade.

Michael făcu un pas în faţă, pregătindu-se pentru un atac.

– Ce te face să crezi...

Dar, înainte să termine, Finster scutură din încheietura mâinii şi-l trânti cât colo.

– Am să-ţi provoc suferinţe pe care nu ţi le-ai imaginat niciodată...

– Ţi-ai dat cuvântul, gemu Michael de pe jos.

– Nu vorbeam cu tine. Finster se întorsese spre Busch. Gata. Cu. Sanctuarele, rosti tunător spre poliţistul rănit.

Busch se trase înapoi, încercând cu disperare să se îndepărteze. Se rostogoli de pe capota maşinii, iar umărul rănit i se fărâmă precum o mie de cioburi de sticlă când se prăbuşi la pământ, paralizat. Refuză să scoată vreun sunet, însă în mintea lui lăsă să-i scape un strigăt care-ar fi îngheţat oricui sângele în vine. Coşmarul lui prinsese viaţă: ardea; simţea că pielea îi luase foc, cu toate astea nu vedea nici o flacără. Era din nou pe vas – vasul tatălui său – cu flăcările dansând pe punte, urcându-i-se pe picioare, lingându-i lacome pieptul. Era din nou un copil neajutorat, fără putere în faţa monstrului. Agonia era insuportabilă; începu să se zvârcolească în iarbă.

– Opreşte-te! strigă Michael, ridicându-se anevoie în picioare.

– Dă-mi cheile! se răsti Finster la Michael, cu o voce nimicitoare ca pârjolul care îi înghiţea acum casa de piatră.

Ochii lui Finster erau reci, morţi, negri ca fundul oceanului. Michael se simţi cuprins de o frică despre care nu şi-ar fi închipuit vreodată că poate exista; se temea nu doar pentru el sau pentru Mary, ci şi pentru Busch, pentru Simon, pentru toată lumea. Se întoarse spre Simon, uluit şi în căutare de răspunsuri. Preotul clătină energic din cap spre Michael.

– Dă-mi-le sau am să-i fac să sufere pe toţi cei pe care-i cunoşti şi pe care-i iubeşti, mârâi Finster.

– Niciodată! strigă Simon.

Michael se uită neputincios la Busch, care se zbătea în iarba umedă, lovindu-se peste faţă, încercând cu disperare să stingă flăcările invizibile.

– Nu! Opreşte-te! ţipă Michael, nesuportând să-l vadă pe prietenul său chinuindu-se. Dacă ţi le dau, promiţi să încetezi? Promiţi că nu vei provoca suferinţă nimănui...

– Nu promit nimic! urlă Finster.

Şoapta sinceră a lui Michael abia se auzi.

– Atunci nu facem nici o învoială, zise el, ştiind că prin vorbele astea îşi condamna la moarte cel mai bun prieten.

Busch se luptă să vorbească.

– Michael! Nu te tocmi cu el.

– CHEILE!

Finster se apropie de Michael; răsuflarea lui fierbinte era îngreţoşătoare.

Busch se răsuci, rostogolindu-se de pe o parte pe alta.

– N-am – să – fiu – motiv de negocieri.

Apoi zări ceva în iarbă. Cu greu, se întinse după obiect.

Michael îl văzu cu coada ochiului.

– Paul. Nu. Isuse Hristoase...

– Nu e aici, mormăi Finster.

Busch apucă pistolul, îl ridică şi ţinti spre Finster.

– Nu-mi poţi face rău cu ăla, şuieră Finster, fără să se deranjeze să se întoarcă spre arma îndreptată spre spatele lui.

Dar intenţia lui Busch nu era să-l împuşte pe Finster. Poliţistul cel masiv îşi lipi ţeava pistolului de cap.

– Promite-mi c-ai să ai grijă de Jeannie şi de copiii mei...

– Paul!!! strigă Michael.

– Nu face ca eforturile voastre sau sacrificiul meu să fie în zadar...

Busch înţelegea în acest moment lucrurile mai limpede decât oricând în viaţa lui. Era ca şi cum durerea pe care o simţea era un botez al focului, insuportabilă, dar cu toate astea purificatoare. Credea în Michael, credea în Simon şi, cel mai important, credea în chei.

– Paul, nu...

– Promite-mi, se rugă polițistul, implorându-l pe Michael din priviri.

Michael fu cuprins de spaimă, inima lui se lupta cu vorbele din minte, însă în cele din urmă le rosti.

– Promit, murmură, știind că se declara de acord cu sentința care-i condamna la moarte cel mai bun prieten.

Busch apăsă trăgaciul, cu un efort herculean, dar mâna îi căzu într-o parte. Pistolul nu scoase nici un zgomot. Trupul i se arcui, încercă să tragă aer în piept, ochii i se măriră, iar inima i se opri. Se prăvăli la pământ.

– L-ai omorât! strigă Michael.

– Nu, spuse Finster. Ai fi vrut s-o fi făcut-o eu, nu? Ar fi fost atât de convenabil. Corpul lui nu a mai rezistat; a avut un atac de cord. Îmi închipui că va muri dacă nu ajunge repede la spital... Dă-mi cheile alea, Michael, și-l poți salva, încă mai ai timp. Ești dispus să-i cumperi viața? Dacă nu, îl vei avea pe conștiință.

Michael era înmărmurit: viața lui Paul sau sufletul lui Mary? Indiferent ce alegere făcea, Finster avea dreptate: avea să ducă tot restul zilelor lui povara unei vinovății insuportabile.

Și atunci mintea lui Michael se umplu de furie, care șterse orice urmă de logică și de rațiune. Se repezi la Finster. Singurul răspuns pe care-l primi fu un râset batjocoritor. Copleșit de mânie, Michael îl apucă pe Finster de gât și începu să-l strângă.

În acel moment, se ivi ea.

Stătea în locul lui Finster.

Mary St. Pierre.

Iar Michael o sugruma cu mâinile lui.

– Michael... te rog... nu mă omorî, icni Mary.

Michael îngheță de frică, în timp ce soția lui se zbătea să respire.

– Mary! Mary, îmi pare rău...

– Închide ochii, Michael, e o păcăleală, îl avertiză Simon cu blândețe. În adâncul sufletului știi că nu e soția ta. Nu te da bătut!

Era primul strop de simpatie pe care Michael îl văzuse vreodată la el.

Mâinile îi căzură pe lângă trup. Se ghemui la pământ, cu capul plecat, suspinând – un om înfrânt. Mary îl atinse pe umăr, iar când Michael ridică privirea, se transformă în Finster.

– Dacă-mi dai cheile, Michael, încă-ți mai poți salva prietenul de la moarte, iar eu o voi lăsa pe soția ta să intre în rai. Asta-i ceea ce-și dorește, de-asta faci totul. Îți garantez că își va găsi odihna veșnică. Finster făcu o pauză. Îți dau cuvântul meu.

Michael nu se simțise niciodată atât de pierdut. Se uită la Simon.

– Vorbele lui nu înseamnă nimic, îl preveni Simon.

Michael se ridică în picioare, fără să spună nimic. Pe față avea urme de lacrimi. Se duse spre Simon și-i zise:

– Dă-mi cheile!

Nu-l putea privi în ochi.

– Ce? Preotului nu-i venea să creadă ce auzea. N-am mers atât de departe ca să... Abia se putea controla. Nu contează ce se întâmplă cu noi, Michael. Facem asta pentru *Dumnezeu*...

Michael explodă:

– Am ajuns până aici pe cont propriu! Nici un ajutor de la Dumnezeu. El unde-a fost? Dacă-și vrea cheile înapoi, de ce nu ne ajută? De ce nu-mi dă El un semn? Glasul îi era plin de dispreț. Să și le ia singur! Nu mi-a fost de nici un ajutor. N-a făcut nimic pentru mine, nimic! Și nimic – nimic – pentru soția mea.

– Michael, nu...

– Ai dreptate, Michael. Finster profită de ocazie. El te-a abandonat de mult.

– Nu, n-a făcut-o, Michael. Numele tău: St. Pierre. Sfântul Petru. Crezi că e o coincidenţă? Asta e menirea ta.

– Nu! urlă Finster. Nu e adevărat. Gândeşte-te, Michael. Vocea îi era fermecătoare. Dacă este adevărat, atunci înseamnă că Dumnezeu a vrut să suferi aşa. Şi, dacă nu e adevărat – se apropie şi mai mult şi o spuse încet –, atunci El te-a abandonat.

Cuvintele lui Finster sunau ca o damnare în urechile lui Michael. Se întoarse spre Simon.

– Dă-mi cheile!

– Va trebui să mă omori mai întâi.

– Nu mă face...

– Lasă-mă să te ajut.

Imediat ce Finster îşi oferi ajutorul, trupul lui Simon fu scuturat de spasme, cuprins de agonie. Desfăcu braţele în lături, în formă de cruce.

– Îmi aminteşti de cineva. Hmmm, mă întreb cine-o fi? îngână Finster, cu mâna la bărbie.

Cuvintele lui Simon ieşiră cu un gâfâit stins.

– Michael, L-ai trădat pe Dumnezeu. Nu vei vedea porţile raiului.

– Nici tu, zise Finster şi zâmbi.

Michael se întinse şi scoase bucata de catifea din buzunarul lui Simon.

Se răsuci spre Finster, dezvelind cheile.

– Dacă-ţi dau cheile astea, sufletul soţiei mele îi va aparţine lui Dumnezeu, va avea viaţă veşnică în rai, se va odihni în pace. Apoi, întorcându-se spre trupul chircit al lui Busch, adăugă: Şi nu vei opune rezistenţă când vom încerca să-l salvăm. Îl vei lăsa pe Simon în pace. Nu vei provoca suferinţă nici unui om pe care-l cunosc. Promite-mi asta.

Finster se întinse cu lăcomie după chei.

– Promite-mi! mârâi Michael, trăgând cheile înapoi.

– Ai... cuvântul meu, se înduplecă Finster.

Simon căzu la pământ pe jumătate mort... dar şi pe jumătate viu.

Michael făcu un pas în faţă. Cele două chei se odihneau în palma lui.

Tremurând, Finster se dădu repede înapoi.

– Stai. Eu nu pot să le ating.

– Atunci am să le pun într-un loc sigur.

– Michael, mai gândeşte-te, şopti Simon. Iertare, Michael. Trebuie să-ţi aminteşti că există întotdeauna iertare.

– Atunci iartă-mă, Simon.

Şi apoi, spre uimirea lui Finster şi a lui Simon, se duse la puţul de piatră încă luminat de farurile cu halogen şi, fără să se mai gândească...

Dădu drumul cheilor în puţ.

– Ce-ai făcut?!?!

Finster alergă la puţ, înnebunit.

– E puţul tău, sunt sigur că ai să găseşti tu o cale de a le recupera.

– Dar nu le pot atinge, protestă Finster, scrâşnind din dinţi.

– Nu e problema mea.

Michael merse şi deschise uşa limuzinei. Se aplecă spre Simon, care-i respinse furios ajutorul. Michael nu spuse nimic; se îndreptă spre Busch şi-şi ridică prietenul cel uriaş de subsuori, târându-l. Fără să scoată o vorbă, Simon i se alătură, apucându-l pe Busch de picioare. Cei doi îi aşezară trupul pe bancheta din spate a limuzinei şi porniră în goană cu maşina prin noapte.

Capitolul 37

Pădurea din munţii Bavariei este mai veche decât orice alt loc de pe pământ. Nu-i de mirare că marile poveşti germanice despre Siegfried, Ucigătorul Dragonului, s-au născut aici. Lumina soarelui nu-şi croieşte drum prin coroanele copacilor până pe sol decât în zilele cele mai frumoase, şi chiar şi atunci de-abia este de ajuns de puternică să citeşti o carte. Frunzele uscate în descompunere şi tufărişul formează un strat moale, căminul unei mulţimi impresionante de insecte, păsări şi lupi. Civilizaţia este ceva extrem de îndepărtat, iar în unele zone de aici omul n-a mai pus piciorul din vremurile de odinioară, când încă se mai tăiau arbori. Drumurile forestiere străvechi, acoperite cu muşchi, servesc drept unică legătură între micile sate primitive, care sunt tot ce-a mai rămas din zilele în care se tăiau copaci din abundenţă şi care acum abia supravieţuiesc de pe urma comerţului local.

La marginea dinspre sud-vest a pădurii, la douăzeci de kilometri de cel mai apropiat oraş, se găsea un grup de clădiri vechi. Locul, de vreo câteva sute de metri pătraţi, era împrejmuit de un gard de piatră şi lemn şi acoperit de o încâlceală de cârcei de viţă-de-vie şi de buruieni. Colibele din buşteni şi piatră erau acolo de secole, construite în jurul

unei structuri enorme de stâncă, cu trei caturi, care se întrecea în semeție cu vârfurile copacilor. Clădirea asemănătoare unui castel se înălța pe un afloriment de granit și era imposibil de spus unde se sfârșea mediul natural și unde începea structura făcută de mâna omului. Zvonul cel mai răspândit era că întregul orășel crescuse din pământ, fiind următoarea etapă din evoluția mamei-natură. Cu toate astea, nu se vedea nici un suflet, de parcă toată lumea și-ar fi făcut bagajele și-ar fi fugit înapoi în civilizație, neputând face față sălbăticiei, lumii neîmblânzite.

La marginea comunității abandonate, ascuns în umbrele înserării, era un bar de piatră. Acoperișul dărăpănat de lemn era acoperit de mușchi și de petice de iarbă care răsăreau ici și acolo. Era o clădire pătrată, pitită în pădure. O firmă întâmpina călătorii osteniți și-i poftea înăuntru, la o halbă de bere.

Interiorul era simplu și la fel de vechi ca exteriorul. Câteva mese și bănci pe o podea de ardezie și ferestre vechi cu rețea de plumb, crăpate, care ar fi avut nevoie să fie vopsite. Pe pereți atârnau mai multe tapiserii medievale cu dragoni, cavaleri și peisaje. Michael stătea singur la o masă de lemn, sumbru, sorbind dintr-o bere. Nu mai era nimeni acolo, cu excepția barmanului, care era cu spatele la Michael și își vedea de treburile lui, spălând pahare. Michael încercase cu disperare să dea de Mary, să-i spună că urma să se întoarcă, dar fusese șocat, îi stătuse inima când centrala îi făcuse legătura în camera ei și asistenta răspunse: „Terapie intensivă. Cu ce vă pot ajuta?"

Asistenta îl implorase să se întoarcă grabnic acasă. Soția sa îl tot chemase, și nu mai avea prea mult timp. Mary intrase în comă cu cincisprezece ore în urmă.

Michael voise să-i zică lui Mary că îndreptase lucrurile. În schimb, îi spuse sorei de la terapie intensivă că se va

întoarce acasă în douăzeci şi patru de ore. Mai avea un singur lucru de făcut.

Uşa se trânti de perete. O rafală violentă şuieră prin micul bar, spulberând totul. Michael îşi ţinu strâns paharul în timp ce vântul sufla în flăcările din şemineu, ridicând nori de praf peste tot. Şi apoi intră el. Fierbea. Ochii lui îl străpunseră pe Michael; străbătu încăperea, aşezându-se apoi la aceeaşi masă. Era îmbrăcat în negru de sus până jos, cu părul alb strâns într-o coadă severă, şi îşi ţinea pumnii încleştaţi. Lumina din cameră părea să fie absorbită, dispărând în corpul lui Finster ca într-o gaură neagră. Un întuneric straniu emana din el, răspândindu-se ca o ciumă.

– Dă-mi cheile, mârâi el.

Michael rămase nemişcat, cu inima bătându-i cu putere în piept. Ca un nesăbuit, crezuse că Finster n-o să coboare în puţ, că o să poată lăsa în urmă tot coşmarul ăsta, dar acum îşi dădea seama ce ridicolă fusese această idee. Michael riscase şi pierduse. Fusese o mişcare neghioabă, şi nu făcuse decât să amâne inevitabilul. Părăsise în mare viteză proprietatea lui Finster, împreună cu Simon care-l împărtăşea pe cel mai bun prieten al său, Paul Busch, al cărui corp zăcea pe bancheta din spate, mai mult mort decât viu. Dăduseră buzna într-un spital de la marginea Berlinului, ducându-l pe Busch la Urgenţă. Imediat ce medicii începuseră să se ocupe de el, Michael şi Simon se urcaseră din nou în maşină. Se îndreptaseră spre sud, gonind cu viteză maximă pe autostradă timp de douăsprezece ore, ştiind că fuga nu făcea decât să întârzie deznodământul.

– Poftim?

Michael nu ştiu ce altceva să spună. Strânse mai tare paharul, ca şi cum acesta ar fi putut să-l apere.

Finster se înroşise urât la faţă; îşi puse mâinile pe masă, desfăcute, cu palmele în sus. Îl sfredeli pe Michael cu privirea.

Michael nu își luă ochii de la el, nu avea de ce, știa ce era în mâinile bărbatului dinaintea lui. În fiecare câte o cheie, una de aur, una de argint.

Michael clătină din cap.

– Aaa, cineva a coborât în puț.

Finster se uită furios la el, clocotind de ură, și apoi azvârli în Michael cu cheile false.

– Îmi vreau cheile înapoi. Acum!

Michael nu schiță nici un gest.

Finster se întinse peste masă, apucându-l pe Michael de beregată și ridicându-l fără efort în aer.

– Sufletul soției tale îmi aparține.

Mâinile lui îl storceau de vlagă. Michael se zbătu, dar degeaba.

– Am să-i smulg lui Mary sufletul din trup și-am să i-l chinui întreaga eternitate, în fiecare zi. Înțelegi? Îl zgâlțâi violent pe Michael. Dă-mi cheile!

Michael fu zvârlit de perete ca o păpușă din cârpe. Se prăbuși, plin de sânge și amețit, fără aer. Nu avu puterea să se miște. Era sigur că i se mai rupsese o coastă. Se uită după barman, căutând ajutor, dar acesta se strecurase probabil afară când se stârnise agitația. Finster se plimba prin încăpere, sigur pe el. Era limpede că în câteva clipe avea să primească ceea ce voia, și apoi avea să dispară.

– Ticălos deștept! Luă berea lui Michael. Niciodată să nu-ți calci cuvântul dat. Nu te-a învățat mama ta? Și, dac-o faci, să fii pregătit să suporți consecințele. Goli halba dintr-o sorbitură, ștergându-și spuma de la gură. Ți-am dat ce-ai vrut. Ai primit banii pentru tratamentul ei, nu-i vina mea că n-a mers. Asta n-a fost vina mea, să știi. N-am o asemenea putere, în ciuda a ceea ce spun despre mine cărțile de povești. Nimeni nu poate să dea viață. S-o ia însă...

Lăsă amenințarea să plutească în aer.

– Te-am ajutat, Michael, iar tu m-ai trădat. Am fost de acord cu condițiile tale, l-am lăsat pe preotul ăla nebun în viață, ți-am jurat că soția ta va avea viață veșnică. Iar tu m-ai trădat a doua oară; ți-ai călcat cuvântul față de mine, Michael. Așa că acum Mary e a mea.

Ochii lui Michael erau plini de ură; se luptă să se ridice în picioare.

– Nu te deranja. Finster îi făcu semn lui Michael să stea jos. Ești terminat. Dintr-o mișcare a încheieturii, o masă se răsturnă și căzu peste Michael. Ai avut două rânduri de chei, scuipă Finster.

– De fapt, trei. Vocea plină de voie bună venea din spatele barului. Dar nu ți s-a dus niciodată vestea pentru inteligență, nu-i așa?

Finster se răsuci și-l văzu pe barman sprijinindu-se de bar. Bărbatul era bandajat și avea brațul drept prins la piept. Rănile de pe față aveau să i se vindece în timp, însă cicatricele aveau să-i rămână ca amintire pe viață. Fără să se mai gândească, Finster îl apucă pe Simon de păr, trosnindu-l cu capul de bar, apoi îl ridică și-l izbi de peretele acoperit de sticle.

Din partea cealaltă a încăperii răsună vocea lui Michael.

– Erai prea turbat ca să gândești limpede...

– Vreau *cheile adevărate,* și le vreau acum! scrâșni Finster. Se repezi la Michael, ca o furtună, și-l smulse de pe podea, trăgându-l aproape de el. Numai *unul* din voi le poate avea, așa că doar unul este apărat de ele.

Îi dădu drumul lui Michael în colț.

Finster închise ochii. Începea să tremure, mai mult fiară decât om. Pe măsură ce planurile i se năruiau, orice urmă de omenie dispărea. Vântul continua să șuiere, iar focul turbat din șemineu se refracta ca niște cioburi de curcubeu în sticlele sparte de la bar. Pe tavan dansau umbre amenințătoare.

Simon era în picioare, ameţit, străduindu-se să-şi revină. Apăsă cu umărul nevătămat într-o parte a barului, împingând cu toată puterea. Şi, încet-încet, barul se deplasă. Nu cu mult, doar câţiva centimetri, dar se mişcă. Aluneca pe podea, în timp ce preotul tăcut îşi punea fiecare strop de forţă în ceea ce făcea.

Finster, perplex, îl înşfăcă din nou pe Simon, ridicându-l în aer.

– Ce faci...

– N-ai auzit niciodată expresia: „Dacă mă păcăleşti o dată, e vina ta" – răsună vocea spartă a lui Michael din celălalt capăt al încăperii – „dacă mă păcăleşti de două ori, e vina mea"?

Finster nu-l băgă în seamă pe Michael. Strângându-l de gât pe Simon, mârâi:

– Nimic nu te va mai salva de data asta, om sfânt – nici pistoalele, nici cuţitele. Nici un Dumnezeu nu va intra să te smulgă din ghearele morţii. Şi, când vei muri, nu vei avea unde să te duci – nu vei merge în rai, nu-ţi vei primi răsplata veşnică pentru viaţa plină de sacrificii făcute pentru Dumnezeul tău. Îl azvârli pe Simon de perete. Nu voi fi decât *eu*.

Michael se luptă să se ridice în genunchi.

– Oricum, aş zice că eu te-am păcălit de trei...

Finster întinse o mână, şi Michael fu târât spre el, zburând prin încăpere aşa cum fierul e atras de magnet. Michael se zbătu să-şi elibereze beregata din strânsoarea ca de menghină.

– Patru, spuse Simon, corectându-l pe Michael, căznindu-se la rândul lui să respire.

– Te-am păcălit de patru ori, încuviinţă Michael, cu glas slab, pierzându-şi puţin câte puţin conştiinţa. Însângerat şi bătut, continuă, scrâşnind printre dinţi. Te-am păcălit să intri în clubul ăla de dans, care era de fapt o biserică. Unu la mână. Cuvintele se auzeau abia şoptite. Te-am păcălit cu primul rând de chei false pe care ţi l-am pus în galerie. Doi la mână.

– Al doilea rând de chei în puţ, adăugă Simon.

– Trei, reluă Michael, uitându-se la preot. Şi numărul patru...

Finster ajunsese la limită. Nimeni nu sfida moartea, în special moartea provocată din răutate, pe care o întruchipa el. Se săturase de jocurile lui Michael şi ale lui Simon; jocul său avea să fie ultimul pe care-l mai jucau vreodată cei doi.

– Nu va mai fi nici un număr patru. Am să-ţi leg sufletul cu lanţuri de piciorul meu, aşa încât să fii în fiecare zi martor la chinurile pe care i le voi provoca soţiei tale.

Îl aruncă pe Michael în peretele cel mai îndepărtat, dar de data asta Michael nu căzu, ci rămase acolo, atârnând ca un tablou pus în cui. Sângele îi curgea din abundenţă din nas şi dintr-o rană la cap.

Finster întinse mâna stângă şi smulse de la distanţă cuţitul de la cureaua lui Michael. Acesta zbură prin cameră drept spre Finster, şi, când ajunse la doar câţiva centimetri de el, se răsuci şi-i aterizâ în mâna desfăcută. Răsuci mânerul în palmă, admirând sclipirea lamei, felul în care fusese ascuţită până când devenise ucigătoare. Finster întinse din nou mâna stângă. Cămaşa lui Michael se desfăcu, iar nasturii se împrăştiară în toate părţile. Michael rămase cu pieptul gol, complet expus.

Finster se apropie de el şi-i ţinu cuţitul în faţa ochilor.

– Ai să-ţi iei singur viaţa.

Michael tăcea, iar buzele îi tremurau.

– Eu nu pot s-o fac. Îţi pot anula voinţa, te pot aduce la câteva clipe distanţă de moarte, te pot tortura până când ai să ceri să vină moartea să te elibereze, însă nu te pot face să treci pragul morţii. Se pare că ai învăţat foarte bine secretul ăsta de la prietenul tău de acolo, care e pe moarte. Finster îndreptă cuţitul spre Simon. Eu nu pot comite actul final; aşa că o vei face tu pentru mine. Îmi vei da cheile. Apoi vei lua lama asta şi ţi-o vei implânta în inimă. Şi, dacă nu vrei să mi le dai cât

eşti încă în viaţă, n-o să fie nici o problemă să le iau de la tine după ce vei fi mort.

În ochii lui Michael se citea groaza. Corpul lui era incapabil să răspundă comenzilor pe care le dădea mintea. Orice replică voia să-i dea lui Finster nu o putea rosti, locul ei fiind luat de teamă – că-l dezamăgise pe Simon, că o dezamăgise pe soţia lui. Şi – recunoscu în cele din urmă Michael – teama că-l dezamăgise pe Dumnezeu.

Finster duse lama în jos pe pieptul gol al lui Michael. Vârful se opri deasupra inimii. Se întinse peste Michael şi-i apucă mâna stângă, trăgându-i-o fără efort spre el. Împotriva voinţei sale, degetele lui Michael se descleştară, desfăcute de o forţă nevăzută. Finster îi puse cuţitul în mână, iar mâna lui Michael se strânse în jurul mânerului. O picătură de sânge i se prelinse pe piept din locul în care vârful cuţitului apăsa deasupra inimii. Finster se dădu înapoi, admirând forma lui Michael pe perete, în pragul sinuciderii.

Michael se împotrivea din toate puterile. Braţul îi zvâcnea de la efort, pe frunte îi apărură broboane de sudoare, dar nu-şi putea dezlipi cuţitul de corp. Cu toate străduaniile lui, cu muşchii încordaţi de efort, nu reuşea să oprească voinţa pumnalului.

Şi apoi, pe neaşteptate, braţul îi sări într-o parte, ca o catapultă eliberată, mâna cu cuţitul arcuindu-se spre spate, lovindu-se de perete. În mod uimitor, îşi recăpătase controlul asupra braţului. Se lăsă să alunece uşor în jos, uluit şi neînţelegând de ce. Asta până când se uită la Finster. Acesta se holba la Michael, sau mai precis la buzunarul cămăşii sale. Concentrarea sa dispăruse, nu se mai preocupa de moartea imediată a lui Michael. Un surâs satisfăcut i se ivi pe chip. Căci din buzunarul lui Michael ieşea cruciuliţa lui Mary, pe un lănţişor lung, de aur. Şi lângă ea atârnau cele două chei.

Finster se întinse după ele.

Michael se albi la faţă.

– Nu le poţi atinge.

– Prostule!

Finster râse. Se aplecă şi, fără multe fasoane, le trase de lănţişorul cel lung afară din buzunarul lui Michael. În timp ce cheile se legănau în aer, Finster simţi cum ameţeala cea atât de familiară punea stăpânire pe el. Corpul începu să i se cutremure pe măsură ce cheile se apropiau. Da, erau cele adevărate. Şi, în ciuda durerii care tocmai îi năvălise în trup, simţi un val de triumf.

– Ale mele, spuse el mulţumit.

Michael privi în jos, spre piept, acolo unde atârnase cruciuliţa lui Mary. Acum dispăruse. Nu o purtase din respect pentru Dumnezeu, ci din consideraţie pentru soţia sa. Ea insistase că-l va apăra, că-l va proteja şi i-l va aduce din nou acasă. Nu o crezuse în acel moment. Însă acum o credea.

– Ale tale sunt, zise el.

Şi, spunând asta, smulse din mâna lui lanţul pe care se afla cruciuliţa lui Mary împreună cu cheile şi-l trase peste capul lui Finster, în jurul gâtului acestuia. Finster încercă să se smulgă, dar era prea târziu, creierul deja nu mai putea gândi clar, iar corpul îi era slăbit de la prezenţa adevăratelor chei.

Cu lanţul atârnat de gât, cheile aterizară pe pieptul lui Finster. Se auzi atunci un urlet îngrozitor, ce răsuna din adâncurile Iadului. Cuprins de dureri insuportabile, Finster se răsuci prin încăpere, izbindu-se de pereţi şi de mese, învârtindu-se frenetic, căzând la podea, unde se zvârcoli într-o agonie de nedescris. Din cămaşa sa neagră ieşeau foc şi sânge, iar cheile îi ardeau carnea, afundându-i-se în piele.

Michael se trase înapoi spre perete, făcând tot posibilul să se ferească din calea lui. Simon privea totul impasibil, martor la ceea ce îşi dorise atâta timp. Apoi Finster încremeni, şocant de neclintit, fără să facă nici o mişcare, fără să scoată un sunet. Din pieptul lui ars se înălţa fum, ochii i se dădeau peste cap. Mesele şi scaunele erau răsturnate,

podeaua din jurul lui era zgâriată de urme de gheare. Viaţa îl părăsise pe miliardar.

Michael se uită la Simon. Preotul abia se ţinea să nu leşine. Amândoi pierduseră destul sânge şi erau plini de vânătăi şi de oase rupte. Iar Michael se gândi: „Pentru Simon, asta trebuie să fie ceva obişnuit, însă pentru mine este prima şi ultima oară".

Michael se apropie de Finster; se uită la cheile care-i erau încastrate în piept, la urmele de arsuri de pe tors. Nimeni n-avea să creadă că asistase la aşa ceva. Văzuse mai mult decât alţii în zece vieţi. Dar, în sfârşit, reuşise să facă lucrul pentru care venise aici, şi primise şi o răsplată în plus: supravieţuise.

Michael se lăsă pe vine şi se aplecă peste cadavru, duhoarea cărnii arse făcându-i rău. Cheile erau fierbinţi la atingere; înfăşură o pânză în jurul lor şi trase de ele. Nu se clintiră. Intraseră în carnea şi în sternul lui Finster. Michael se sprijini mai bine într-un picior, apucă mai strâns cheile şi trase cu toată puterea.

Ochii lui Finster se deschiseră. Michael îngheţă, iar Finster sări în picioare, rotindu-se şi zgâriindu-se frenetic cu ghearele pe piept. Smulgându-şi, sfâşiindu-şi propria piele. Încercând disperat să scape de condamnarea la moarte. Pielea i se lua fâşii, iar degetele i se îngropau în carne, încercând să-şi scoată cheile din trup. Izbuti. Cu un ultim efort nebunesc, apucă de lanţ şi-şi smulse cheile din carne. Acestea fură aruncate prin aer, învârtindu-se, şi ajunseră în celălat capăt al încăperii, aterizând sub o masă.

Finster se aruncă înainte. Mâna i se strânse ca o menghină în jurul gâtului lui Michael. Acesta se sufoca, îşi dădea sufletul. Şi nu se putea gândi decât la carnea pârlită dinaintea lui, la forma cheilor arsă pe pieptul lui Finster.

– Gata cu trucurile!

Vocea lui Finster era acum răul pur; nu mai rămăsese nici urmă din accentul german seducător cu care îi obişnuise pe tovarăşii lui de afaceri în ultimii zece ani.

Michael înghiţi în sec. Ochii i se închideau, îl învăluia întunericul. Se lupta să-şi păstreze o ultimă fărâmă de energie, ca să pună capăt nebuniei aşteia. Şi cu ultima suflare rosti...

– Numărul patru.

Întinse mâna în sus şi smulse o tapiserie de pe perete. Pe ea era zugrăvit un cavaler pe un armăsar negru, împlântând lancea în inima unui dragon uriaş, care urla. Ţesătura de mână se prăbuşi la pământ, dezvăluind un altar adăpostit într-o nişă. Pe el era un singur lucru: un crucifix. Era un obiect simplu, din lemn şi piatră, vechi de secole.

Finster căscă ochii de uimire.

Michael continuă, regăsindu-şi energia.

– De data asta nu mai e nimeni aici care să te scoată afară, şi mult timp nu va trece nimeni pe aici.

Finster se făcu ghem, incapabil să controleze durerea care-l răscolea. Înainte de a se transforma în cenuşă, îi trecu prin minte un ultim gând clar. Ajunsese atât de aproape de a se răzbuna pe cel care-l alungase din rai. Finster se blestemă că luase formă umană, că se lăsase sedus de viciile şi de plăcerile oamenilor. Căzuse pradă vulnerabilităţii umane, fiind supus poftelor şi lăcomiei care-i corup pe atâţia. Fusese ademenit în biserica asta numai din cauza slăbiciunilor trupului său. Acesta îi amorţise simţurile, îl orbise în faţa adevărului. Şi acum, în timp ce învelişul său uman se dizolva, spiritul său nemaifiind adăpostit de carne, durerea îl ardea infernal. Sufletul său fu scăldat în lumină: era ca şi cum ar fi fost forţat să se uite la soare, neputând să-şi ferească ochii. Corpul lui Finster se scofâlcea, începea să fumege, mici flăcări izbucnind din carnea lui.

Învelişul care fusese August Finster ardea.

Michael se ridică anevoie în picioare și-l ajută pe Simon să se ridice și el. Cei doi făcură ordine prin capela micuță. Scoaseră afară falsul bar și aduseră din spate stranele ascunse, refăcând șirurile ordonate unde credincioșii se adunau să se roage. Cu mare grijă, puseră la loc pe altar pocalul și lumânările, pregătite pentru o slujbă care nu avea să mai vină niciodată.

Simon luă de pe jos tapiseria cu bravul cavaler și-i dădu un capăt lui Michael. O purtară prin bisericuță și se opriră în dreptul puținelor rămășițe din trupul lui Finster. Simon așternu capătul lui peste picioare. Când Michael se aplecă să acopere capul lui Finster, o mână sări, prinzându-l de încheietură. Mâna era înnegrită, carbonizată, mai mult gheare decât degete.

Ceea ce cu greu mai puteau fi numiți ochi străluceau printre umbrele de pe podea, roșii ca sângele și răzbunători, de pe o față care dispăruse, arzând până când nu se mai vedea nimic din ea, diferit de ceea ce cunoscuse Michael vreodată. În fața lui zăcea un adevărat monstru, și nu fațada cunoscută sub numele de August Finster.

Vocea nu veni de pe buze și nici nu ajunse la urechile lui Simon. Vorbi doar în capul lui Michael. Iar Michael știa că spunea adevărul. „Eu nu pot muri niciodată." Glasul se auzea de pretutindeni. „Fără întuneric nu poate exista lumina." Michael privi adânc în ochii creaturii în timp ce aceasta continuă: „Am să exist mereu."

Fără să mai stea pe gânduri, Michael îndepărtă degetele lui Finster de pe încheietura sa, străbătu încăperea și culese cheile de pe jos. Le ținu respectuos în mână, mângâind metalul străvechi. Asemenea cruciuliței lui Mary, erau niște obiecte nesofisticate, modeste în simplitatea lor, totuși credința și puterea pe care le invocau era mult mai mari decât își închipuise vreodată Michael. Pentru lumea întreagă ele reprezentau credința; pentru Mary, reprezentau speranța. Iar pentru Michael, reprezentau iubirea.

Scoase cheile de pe lanţ, lăsând pe el numai cruciuliţa lui Mary. Îi dădu cheile lui Simon, apoi se duse spre Finster şi se lăsă pe vine lângă el. Finster nu se clintea; ochii de fiară rămăseseră deschişi, iar fumul continua să iasă din corpul său carbonizat. Cu grijă, Michael puse lănţişorul în jurul gâtului cadavrului, aşezând cruciuliţa în mijlocul pieptului carbonizat.

Capitolul 38

Cinci minute mai târziu, doi bărbaţi ieşiră din capelă. Venise noaptea, mai adâncă şi mai senină decât toate cele de dinainte. Pădurea părea vie în jurul lor – greieri şi bufniţe, broaşte şi cicade. O lună de argint se furişa pe deasupra copacilor, luminând suficient cât să vadă pe unde merg.

Simon îl ajutase pe Michael să aştearnă tapiseria medievală peste rămăşiţele lui Finster şi apoi îl împinseseră în faţa altarului. Stinseră focul din vatră şi stivuiră mesele şi scaunele într-un colţ, lăsând locul în ordine, aşa cum îl găsiseră.

Michael rămase în picioare, în lumina lunii, cât timp Simon îndepărtă firma falsă de berărie germană pe care o meşteriseră la repezeală şi scoase adevăratul indicator dintr-un tufiş. Cuvintele cioplite erau în germană, dar Simon i le traduse:

CAPELA SFÂNTULUI MÂNTUITOR
NU ESTE PROGRAMATĂ NICI O SLUJBĂ
TOŢI CĂLĂTORII SUNT BINE-VENIŢI SĂ SE ROAGE
SAU SĂ CAUTE ADĂPOST.

Fusese un plan conceput în grabă, unul pus la punct din zbor, la disperare – nu era metoda preferată a lui Michael,

însă începea să se priceapă la așa ceva. Aliații pe care-i contactaseră fuseseră mai mult decât binevoitori, pregătind chiar ei capela, deghizând-o în bar cu câteva ore înainte ca Michael și Simon să ajungă acolo.

În timp ce Simon punea la loc indicatorul cu biserica, o mișcare aproape imperceptibilă se petrecu în jur și în celelalte clădiri, ca și cum s-ar fi trezit la viață. Vreo douăzeci de oameni ieșiră din clădiri și se adunară la capelă. Se mișcau în tăcere, sutanele și anteriele lor măturând pământul în timp ce mergeau. Veniră și alții din întuneric, aducând roabe și unelte. Un călugăr împingea un cărucior pe două roți, mare și străvechi, în care erau cantități serioase de cărămizi și nisip.

În câteva ore fură înălțate noi ziduri; în câteva zile, construcția era terminată. O structură de cărămidă și mortar îngloba acum capela în întregime. Nu existau uși sau ferestre, intrare sau ieșire. Punerea pământului dură un pic mai mult – cam o lună. Fu adus cu roaba, și când terminară, o movilă uriașă de pământ acoperea întreaga construcție. Pe ea fură plantați copaci, flori și iarbă, ca să nu se distingă de restul peisajului. În vârful colinei fu pusă o statuie de marmură. Fusese trimisă de la Vatican, provenind din însăși Capela Sixtină. Sculptată de Michelangelo în 1530, fusese binecuvântată de papă și venerată de biserică pentru felul în care reda realitatea: Isus dându-i o pereche de chei apostolului Simon Petru.

Capitolul 39

Aerul umed se condensa pe ferestrele spitalului. Erau treizeci şi cinci de grade, şi abia şapte dimineaţa – într-adevăr o zi caniculară. Se schimbau turele: medicii şi asistentele cu ochii umflaţi de oboseală erau înlocuiţi de medici şi asistente la fel de obosiţi. Michael, plin de vânătăi şi de lovituri, trecu prin coridoarele albe, goale, pe lângă camere şi posturi libere. Avea senzaţia clară că el era singurul pacient din tot spitalul.

Se îmbarcase în primul avion pe care-l găsise la München, în zori, luându-se la întrecere cu soarele; zburase peste ocean însoţit permanent de răsărit, strălucirea luminoasă plutind pe marginea de est a lumii. Istovit, treaz de cel puţin şaptezeci şi două de ore, nu reuşise să adoarmă nici o clipă. Rămăsese cu ochii pironiţi pe orizontul de ape şi pe cerul de deasupra sa, senin, cu amestecul de albastru şi roz de dinainte de crăpatul zorilor. Michael îşi dorea ca avionul să zboare mai repede.

Intră încet în cameră, aşteptându-se s-o găsească pe Mary nemişcată, încă într-o comă profundă. Ea era însă trează, în aşteptare, ca şi cum ar fi ştiut că avea să vină. Dacă înfăţişarea ei fragilă îl şocă, nu i-o arătă prin nimic. Ochii i se umplură de

lacrimi de uşurare când o văzu. Fără o vorbă, o luă în braţe şi-o ţinu ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

– Îmi pare rău c-am întârziat, murmură el, mângâind-o pe obraz.

– Te-ai întors, răspunse ea blând. Asta-i tot ce contează.

– Te iau acasă.

Mary zâmbi, nedezlipindu-se din îmbrăţişarea soţului ei.

– Mă gândeam că... am putea să ne ducem la Cape pentru o săptămână, să stăm la Ship's Bell Inn, să facem dragoste printre dune, şopti Michael, cu capul îngropat în umărul ei.

– Mmm. Să mâncăm supă portugheză şi homar proaspăt. Inima lui Mary bătea mai repede, de bucurie. Să alergăm pe plajă, să ne stropim cu apă. Să simţim soarele cald pe spate...

Michael o legănă în timp ce razele de soare ale dimineţii se revărsau prin fereastră, luminând faţa iubitei lui.

Capitolul 40

Spre surprinderea tuturor, Paul Busch supravieţui. Medicii germani îi spuseră că avusese noroc că nu murise de la atacul de cord şi-l sfătuiră să mai reducă din colesterol mâncând mai puţină carne roşie. Îi cusură rana de la umăr şi-i puseră la loc cele două degete dislocate. Orice întrebări privind cauza rănilor fură înăbuşite cu cei cinci mii de euro pe care îi dăduse Simon. Peste cinci zile, Busch se simţea îndeajuns de bine ca să zboare spre casă, şi coborî din avion direct în braţele lui Jeannie. Aceasta îl îmbrăţişă timp de zece minute, după care se luă de el pentru că-i pricinuise atâta îngrijorare.

Busch stătea pe un scaun din biroul căpitanului Delia, în timp ce şeful lui era în picioare, aplecat spre el, şi se luă la rândul lui de el.

– Şi-mi spui că retragi sesizarea referitoare la încălcarea regulilor privind eliberarea condiţionată? tună Delia.

– Soţia tipului era pe moarte, a executat o lucrare onestă ca să încerce s-o salveze, răspunse Busch.

– Şi atunci de ce s-a făcut atâta tămbălău înainte pe tema asta? Căpitanul Delia se plimba agitat prin încăpere. De ce l-ai trecut pe arest la domiciliu?

– Am exagerat – e un prieten bun şi am crezut că profita de asta. Dar mi-am schimbat părerea când am aflat toate amănuntele. N-a încălcat nici o lege a Statelor Unite, cu excepţia infracţiunii minore de părăsire a statului. N-aş fi putut să trăiesc liniştit dacă l-aş fi aruncat în închisoare pentru un lucru mărunt ca ăsta. Tu ai fi putut?

– S-a terminat cu prieteniile cu cei eliberaţi condiţionat, Paul. Vorbesc serios.

Căpitanul Delia îşi scoase sacoul, îl atârnă pe spătarul scaunului şi se aşeză greoi. Se uită la degetele bandajate ale lui Busch.

– Vrei să-mi explici asta?

– Copiii, portiera de la maşină, degetele mele şi o durere incredibilă.

Căpitanul zâmbi.

– Pari că te descompui. Umblă vorba că ai probleme cu inima. În ritmul ăsta, crezi c-o mai duci până la anul?

– Sunt bine. Prea multă carne roşie. Jeannie mă presează totuşi să ies la pensie.

– Şi tu ce zici?

– Mă gândeam să urmez şi eu un clişeu şi să deschid un bar. Nu ştiu. Nu cred c-aş suporta să nu-ţi mai văd faţa veselă în fiecare zi.

Busch se ridică în picioare şi deschise uşa.

Căpitanul îl opri.

– L-ai văzut pe Thal?

– Thal?

Busch se întoarse.

– Mda, Thal. Îţi aminteşti, tipul de la Afaceri Interne. Eşti investigat.

– Poate să fie şi mort, din partea mea.

– Hei, aici nu glumim cu aşa ceva.

– Dacă-l văd, te anunţ.

Calm, Busch ieşi din biroul căpitanului.

Capitolul 41

Apartamentele de locuit sunt amplasate în partea de răsărit a Palatului Vaticanului, mulțimea de ferestre dând spre Piața San Pietro. Ascunse de lume, au fost întotdeauna un loc de solitudine pentru papă, un loc unde conducătorul Bisericii Catolice poate regăsi cât de cât senzația unei vieți normale. Biblioteca adăpostea cinci mii de volume pe rafturile sale de mahon. Aceasta era camera privată a papei, unde putea să absoarbă informațiile din cărțile, revistele și ziarele lumii pământești a prezentului, păstrând în același timp legătura cu tradițiile străvechi ale misiunii sale spirituale. Trei televizoare mari erau puse într-un colț, prezentând știrile transmise din toată lumea. Cunoscând opt limbi, papa se simțea la el acasă în orice țară și îi făcea plăcere să urmărească știrile care ajutau la formarea de opinii.

Simon ședea în camera stacojie de primire, cu ochii în pământ. Canapelele și jilțurile erau din catifea, împodobită cu borduri de aur, ducându-te cu gândul la vremea Renașterii, când acest loc fusese atât centrul politic, cât și inima spirituală a lumii. Simon, cu sutana neagră și cu gulerul alb, contrasta puternic cu decorul în culori somptuoase. Veșmintele sale îl făceau întotdeauna să se simtă stingherit, ca și cum nu merita

să le poarte, în ciuda faptului că hainele preoţeşti tradiţionale aveau un efect liniştitor asupra sa. Era ca şi cum ar fi fost pătruns de menirea spirituală a acelor lucruri. Cu mâinile aşezate în poală, ţinea solemn cutia de lemn în care erau cheile, cioplită de un tâmplar cu două mii de ani în urmă. Ridică uşor capacul, admirând cheile pentru ultima oară.

O uşă interioară se deschise.

– Sfinţia Sa vă poate primi acum, părinte, spuse în italiană un bărbat scund.

Arhiepiscopul Baptiste, secretarul personal al papei, era îmbrăcat în veşmintele tradiţionale purpurii ale funcţiei sale.

– Vă mulţumesc, Eminenţă. Simon făcu o plecăciune. I-aţi vorbit Sfinţiei Sale de rugămintea mea?

După părerea lui Simon, exista un singur loc cu adevărat sigur pentru chei: în posesia celui mai bine apărat om din lume.

– Sfântului nostru Părinte i s-a părut amuzant, îi răspunse cardinalul. N-a mai purtat breloc până acum.

Intrară în încăperile particulare, unde papa aştepta cu smerenie.

Capitolul 42

Frunzele erau în ultimele lor zile de glorie, înainte de a începe să îngălbenească; schimbarea stătea să vină. Curând culorile aveau să se preschimbe într-un mozaic de stacojiu şi de auriu, aşa cum se întâmpla de când lumea. Florile pe care le sădise luna trecută erau încă înflorite – preferatele ei: margarete. Michael îngenunche în dreptul unei pietre de mormânt simple, în bătaia vântului de septembrie, şi citi cuvintele pentru a mia oară.

Mary St. Pierre
Darul lui Dumnezeu pentru Michael
Darul lui Michael pentru Dumnezeu

Avuseseră parte de trei săptămâni neîntrerupte. Mary îşi revenise. Zâmbetul îi era strălucitor, ochii verzi – limpezi şi scânteietori. Îşi petrecuseră timpul nefăcând absolut nimic. Deconectaseră telefonul, televizorul, calculatorul. Toate alimentele şi obiectele de strictă necesitate le erau livrate acasă. Viaţa pentru ei în acest răstimp însemnase să stea de vorbă, să mănânce şi să râdă, găsind bucurie şi alinare în compania celuilalt. Dragostea lor nu era exprimată prin vorbe, ci prin

priviri şi fapte. O dragoste mare oferă o alinare pe care o simt doar cei care o cunosc cu adevărat. Este caldă şi sigură, eliberată de mânie şi de gelozie. Este mai euforică decât orice senzaţie dată de droguri şi te face imun la cruzimea vieţii.

Şi apoi, fără veste, fără dureri, Mary muri.

În somn, cu soţul ei alături.

Michael rămase lângă ea ore întregi, ţinându-i mâna într-a sa, plângând în tăcere.

Capitolul 43

Michael stătea la birou, cu extrasul de cont în față. În contul său din Insulele Cayman erau depuși două sute șaptezeci și șase de mii de dolari. Dar degeaba. Mary nu mai era; toate eforturile lui, toate riscurile la care se expusese fuseseră în van. Nu-și dorise decât banii cu care s-o salveze, iar asta îl condusese pe o cale întunecată, care lăsase fără răspuns întrebarea privind viața veșnică a lui Mary. Simon îl asigurase că lucrurile fuseseră îndreptate. Dar el nu era convins.

Iar banii erau de la Finster. Erau murdari și pângăriți, bani oferiți ca răsplată pentru că ajutase la subminarea lui Dumnezeu și a Bisericii. Nu aduseseră decât suferință.

Hawk lătră, făcându-l pe Michael să tresară, iar când câinele se năpusti afară din cameră, sună soneria. Michael băgă extrasul de cont în buzunarul de la spate și ieși din birou. Deschise ușa. În fața lui stătea o femeie înaltă, de o vârstă incertă.

– Domnul St. Pierre? întrebă femeia cu un accent străin, pe care Michael nu-l putu identifica.

Michael o cercetă cu privirea. Ar fi putut avea puțin peste treizeci și cinci de ani sau, la fel de bine, puțin peste cincizeci.

– Îmi pare foarte rău pentru soția dumneavoastră. Îi dădu lui Michael un plic bogat împodobit. Vaticanul vă transmite

condoleanţele şi rugăciunile sale cele mai profunde în această perioadă de doliu pentru dumneavoastră.

Michael îşi feri ochii, neştiind prea bine cum îl vedea Biserica, după tot haosul pe care-l provocase.

Femeia zâmbi, părând să-i simtă ruşinea.

– Domnule St. Pierre, vă rog să înţelegeţi că Biserica cunoaşte capcanele ispitelor. Dar, şi mai important, Biserica a crezut întotdeauna în iertare.

Michael se uită la scrisoare.

– Sunteţi călugăriţă?

Femeia zâmbi şi chicoti încet.

– Nu. Mă numesc Genevieve. Simon e un vechi prieten de-al meu. Conduc un orfelinat din Italia şi mă aflu în oraşul dumneavoastră în căutare de donaţii.

Michael rămase tăcut, uitându-se la plicul trimis de Vatican.

Femeia surâse din nou.

– Nu din partea dumneavoastră, desigur. Particip la o colectă care se desfăşoară aici, în oraş. Simon m-a rugat să trec pe la dumneavoastră, să văd cum o mai duceţi.

– Sunt bine, îi spuse el.

Dar ştiau amândoi că era o minciună.

– Dacă pot să fac ceva... Îi întinse mâna. Fiecare face faţă durerii în felul lui. Uneori, cei care au trecut prin asta pot fi de ajutor.

Michael apucă mâna pe care i-o oferise; era moale şi neaşteptat de delicată. Pentru o clipă, se simţi alinat de prezenţa femeii aceleia. Nu era sigur dacă îl emoţionase prin purtarea ei blândă sau prin faptul că se îngrijea de un orfelinat. Deşi fusese adoptat de mic şi crescut de nişte părinţi iubitori, întotdeauna se simţise aproape sufleteşte de cei orfani. Iar această femeie avea grijă de copiii ăia uitaţi, ajutându-i să-şi dea seama că nu sunt singuri, aducând în lumea lor puterea dragostei.

Michael vârî mâna în buzunarul de la spate, dădu de extrasul de cont, și se gândi: „Poate o să iasă ceva bun din asta". Știa ce să facă cu banii.

Dar asta n-avea să-i aducă liniștea, nimeni nu putea cu adevărat să-i ofere acest lucru. Nici femeia asta, nici Simon, nici Busch, nici măcar Biserica, indiferent cât de puternică era. Căci nici unul dintre ei nu-i putea răspunde la întrebarea care încă-i mai bântuia visele. Nu știa dacă Mary își găsise odihna. Oare ajunsese cu adevărat în raiul din rugăciunile ei?

Capitolul 44

Era noaptea târziu. Michael era cuibărit în fotoliul preferat al lui Mary din biroul lui, cu Hawk sforăindu-i la picioare şi cu CJ în poală. Era mai mult decât epuizat, izbutind în cele din urmă să se lase cuprins de somnul profund de care avea disperată nevoie. Se oferise să-l ajute pe Busch să antreneze echipa de fotbal a fiului acestuia. Sezonul începuse de doar câteva săptămâni şi câştigaseră meciul din acea zi cu 18 la 12. Încă nu fuseseră învinşi.

Michael spera să-şi facă un program, ceva care să îi pună ordine în viaţă, care să-l ajute să umple golul. Munca şi fotbalul copiilor. Pentru moment, asta era tot ce-i trecuse prin minte. Era un început.

Deşi cheia de argint şi cea de aur fuseseră înapoiate, iar el văzuse cu ochii lui privelişti pe care nu şi le putea explica, încă mai avea îndoieli. Acestea îi bântuiau zilele şi visele. Întrebarea „Dar dacă...?" îi rodea inima.

Întrebarea privind viaţa de apoi.

Şi avea nevoie disperată de un răspuns: rătăcirile minţii lui îl sfâşiaseră în ultimele câteva săptămâni; nu-şi putea închipui ce se va întâmpla odată cu trecerea anilor.

Zăcea cufundat în somn de nouă ore, nu i se clintea un mușchi, era cel mai lung somn pe care-l dormise de luni întregi. În cea mai deplină liniște, Mary păși în încăpere; părul ei era din nou o coamă splendidă. Avea pielea ca alabastrul, ochii verzi plini de lumină. Rămase lângă Michael, privindu-l și zâmbind din cauza felului în care dormea el încolăcit. Se așeză la birou și deschise fără zgomot sertarul; mâna îi dispăru înăuntru, căutând și scoțând ceva. Se duse apoi la raftul de cărți, scăldându-se în amintirile din pozele din fața ei, cu ochii strălucindu-i de fericirea care o cuprinsese.

Puse acel obiect pe perete – cuiul mai era încă acolo –, aranjându-l puțin înainte de a se trage înapoi, admirând priveliștea acum completă, după ce umpluse golul rămas prea mult timp pe acel perete.

Crucifixul simplu atârna acum acolo, cu aspectul său ieftin și cu toate semnificațiile sale.

Se întoarse lângă Michael și, aplecându-se, îl sărută ușor.

Ochii lui se deschiseră încet, ca și cum ar fi știut că Mary era lângă el, și pentru o clipă se bucurară amândoi de un zâmbet cald, intim, până când primele raze de soare se strecurară în încăpere, iar ea se topi în săgețile de lumină.

Michael se întinse, pe deplin treaz; CJ fugi și sări pe canapea. Se ridică în picioare și se duse până la perete.

Îndreptă crucea și zâmbi...

... căci știa că ea își găsise liniștea.

I se răspunsese la întrebare printr-o minune.

Capitolul 45

În inima Pădurii Negre, într-o regiune frecventată de puțini oameni, se află o zonă bine păzită, închisă între zidurile unei mănăstiri odinioară abandonate. Cinci membri ai Gărzii Elveține stau de strajă, fiind trimiși aici de Vatican în misiune permanentă. Amestecați printre călugări, frați și preoți, acești soldați nu sunt obligați să poarte uniformele lor tradiționale cu albastru, cafeniu și galben. Ei păzesc o statuie veche de cinci sute de ani. Sau, mai precis, apără mormântul de sub ea.

Este singurul loc din lume în afara Vaticanului unde staționează trupe ale Gărzii Elveține.